

КАТРИН СТОУН ЧЕРНО СЪРЦЕ

Превод от английски: Ивайла Божанова, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Западен Тексас

18 декември

Преди двадесет и седем години

Двете момчета се отправиха на път след полунощ. По-малкият спеше, но брат му го събуди така нежно, че той не издаде звук.

Само по-големият разбираше колко е важно да запазят пълна тишина. Само той знаеше причината за пътешествието, къде ще отидат и защо.

Родителите им спяха в съседната стая. От опит знаеха, че ще се събудят едва сутринта. След кошмарни вечери за синовете те винаги заспиваха дълбоко и нищо не бе в състояние да наруши съня им; дори и стенанията на децата.

Въпреки това, докато събуждаше по-малкия си брат, му шепнеше колко е важно да мълчат. Той не зададе никакви въпроси и се подчини с абсолютно доверие. Кой знае защо, въпреки шока и болката, малкото момче вярваше на по-големия си брат. Разбираше, че макар да не успя, брат му поне се опита да го защити.

За пръв път тази вечер усилията на по-голямото момче се провалиха. За пръв път баща им удари по-малкия си син.

За пръв и... последен.

Крайната им цел бе спирката на камионите при границата между двата щата. По-големият нямаше представа колко е разстоянието в километри, но с абсолютна сигурност знаеше, че е прекалено далеч, за да го извърви братчето; прекалено далеч за самия него да пренесе на ръце обичаното вързопче. Щяха да пътуват както много пъти досега: по-малкият в каручката, а по-големият щеше да я тегли.

Някога каручката е била лъскава и червена. Но то е било преди да стане тяхна; доста години минаха, откакто един съсед им я подари. Сега каручката беше ръждясала, а колелата ѝ остро скърцаха. Ала за

момчетата тя представляваше съкровище, магическо килимче, с което да стигнат далеч. В Бро Бридж, Луизиана, където живееха само допреди четири седмици, обикаляха по бреговете на блатистия речен ръкав и се губеха в спокойната му синя прелест. През последния месец, в Тексас, също бродеха по бреговете на тукашната река и се дивяха на бързотечащите ѝ води.

Тази вечер по-големият пренесе каручката на безопасно разстояние от къщурката на речния бряг, която в момента представляваше техния дом. Братчето му решително крачеше до него, като стискаше другото им безценно съкровище: ватираното юрганче, съшито от разноцветни парчета. Обичаха го не по-малко от каручката. Използвано някога за бебешко кошче, те го бяха измъкнали от купчина боклук. Единият край вероятно е бил дъвкан от някое пале, а и нямаше начин да се отстранят тъмните петна. От прането цветовете му вече почти се бяха загубили, но за малките братя шарените парцалчета представляваха олицетворение на щастието и те ги виждаха ослепително свежи. Усмехнатото слънце сияеше в яркожълто, лалетата цъфтяха в наситено лилаво и розово, фургонът на влакчето им се струваше съвсем тъмночервен, а разбушувалият се океан, върху чийто вълни танцуваше корабчето, не можеше да е по-син.

Отдалечиха се достатъчно от къщурката. По-големият остави каручката на земята и даде знак на брат си да се качи вътре. Малкият, преодолявайки болката на нараненото си телце, охотно се подчини, както впрочем винаги откликваше на разпоредбите му. И брат му, и измъченото му тяло искаха той да заспи. Но през тази нощ се разбунтува и остана седнал, както обикновено, докато се возеше: бодър и жаден за всяко ново приключение.

Не желаше да спи, не желаше да пропусне нито миг от тайнственото среднощно пътешествие. Ала скоро клепачите му натезаха и наранената му главица заклюма. Брат му спря каручката, прегърна заспиващото дете и запя.

Пееше любимата им песен, щастлив спомен от живота им в Бро Бридж. Думите по-скоро трябваше да разбудят любимия му мъничък брат, а не да го унесат, но те я възприемаха като приспивна; песен, която примамваше малкия да потъне в тъмната пелена на съня и същевременно тържествено му обещаваха, че батко ще е там, ще го обича и защитава.

Той обаче не изпълни тържественото си обещание. Ала в замяна на това му се закле: „Нашият баща вече никога няма да те нарани, никога!“

Малчуганът се унасяше в сън, а брат му нежно го целуна по слепоочието. И макар малката главица да бе зле наранена, ласката не му причини болка. И докато внимателно загръщаше отпуснатото телце с орфаното юрганче, прошепна на техния таен език:

— Обичам те.

Пълната луна къпеше земята в бледожълта светлина. Така ярко и златно свети само зимната луна — идваше Коледа.

Воден от сиянието на луната, по-големият теглеше през нивите скъпоценния си спящ товар. От време на време спираше за малко, за да починат уморените му ръце, а и да поеме глътка живителен въздух. Тогава поглеждаше към луната.

В тези моменти ставаха съюзници — зимната луна и изпълненото с решимост момче; конспиратори в името на постъпката, която то предприемаше, водено от безкрайна любов. Сякаш момчето умоляваше небесното тяло да бди, понякога да го уверява, че малкият му брат е щастлив, в безопасност и обичан.

Не, в действителност не отправяше никакви молби към луната. Нямахме смисъл. Знаеше, че няма да доживее да получи дори едно-единствено съобщение от луната.

Пристигнаха на междуцатския паркинг няколко часа преди настъпването на зимната зора. Тук обаче цареше същото несекващо оживление, както и преди месец, когато посред нощ пристигаха в Западен Тексас. Тогава ярко осветеното място му се стори толкова празнично, че сърцето му се изпълни с надежда. Може би в новия им дом ще настъпи щастие и спокойствие. Може би тук най-после побоите ще спрат.

Но стана дори по-зле. Разбра, че бягат от дома си в Бро Бридж, защото баща му се е скарал с някакъв началник. При спомена за разправията баща му се гневеше и ставаше още по-жесток. Ала един ден ще се върнат в Луизиана — така се кълнеше бащата. Само че

докато не настъпи денят да се върнат триумфално там, ще живеят тук, в това омразно за баща им място, а синовете щяха да плащат за нараненото му честолюбие.

Спирката на камионите, оживена, както и през онази ноемврийска нощ, сега изглеждаше по-скоро заплашителна. Шофьорите пред ресторанта, които пълнеха огромните превозни средства с дизелово гориво, поглеждаха момчето, помъкнало ръждясалата червена каручка. Някои се засмиваха, други подхвърляха подигравки. А какво ли биха направили, ако знаеха, че под вехтото юрганче спи още по-малко момче!

Дали всички мъже са жестоки като баща му? Нещо дълбоко в душата му го караше да вярва, че не е така. Но сега беше разколебан. И ако му е писано да живее, макар да му предстои да умре, дали като порасне и той ще изпитва наслада да се подиграва на по-слабите от него? Дали някога и той ще удря синовете си с жестока наслада? А и какво ще стане с любимото му братче? Независимо от дръзкия му план, дали това невинно дете ще се превърне в чудовище един ден?

Какви ли пък са жените? Дали всички са мълчаливи съучастнички в престъпленията на съпрузите си? Дали като неговата майка наблюдават със странно безизразни очи — но и някак одобрително — докато жестоко обучават синовете ѝ какво означава да си мъж?

Възможно ли е вярата, че има и нещо друго, нещо по-добро, да се окаже чисто и просто заблуда? Глупаво ли е да си въобразява, че хората изпитват нежност, каквато се породи у него в момента, когато за пръв път видя малкия си брат?

„Не — възрази си той мислено. — Не е глупост.“ Някъде трябва да съществува доброта, нежност за неговото братче... някъде.

Може би няма да я открие тук, през тази нощ, докато бледите лъчи на луната осветяват пътя му сред грубите закачки и подигравки. Погледна нагоре. Идеше му да изкрещи гневно срещу фалшивото злато на луната, но предателското небесно тяло се бе скрило.

„Няма да се предам! — извика мълчаливо към черното зимно небе, където до преди малко грееше луната. — Не мога да го направя. Ще продължа да търся, да вярвам...“

— Ей, здравей.

В плътния като на баща му глас долови особена мекота. Никога не бе чувал възрастните да говорят така. А и лицето, което бе точно срещу неговото, защото мъжът бе приклепнал до него и го гледаше право в очите, беше усмихнато и изглеждаше добро.

— Аз съм Сам. — „А ти — продължи наум Сам — очевидно си избягал от къщи. Вероятно си се разсърдил на родителите си, че няма да получиш коледен подарък. Ядосал си се, събрал си съкровищата си в ръждясалата каручка и решително си тръгнал в нощта.“ Долови искрица надежда в сериозното и уморено детско лице — сякаш момчето инстинктивно му се доверяваше. — А ти как се казваш?

Малкият решително поклати глава. Обаче продължаваше да го гледа с доверие, когато заяви:

— Имам нужда от помощта ти.

— Добре.

— Кой от тези камиони е твоят?

— Тези, големите? Не. Моят е онзи пикап.

— Но не си от тези места, нали?

— Не, само минавам. Ако искаш обаче да те закарам донякъде, кажи. Ще го сторя на драго сърце.

Малката главица отново се поклати решително, преди детето да продължи:

— Може ли да отидем при пикапа ти и да поговорим?

— Разбира се.

Пикапът на Сам беше в сянка, далеч от ярките светлини при колонките с гориво и любопитните очи на другите шофьори. В убежището на сенките момчето разкри пред мъжа безценния си товар.

— Ще го вземеш ли?

— Да го взема?

— У дома, при теб? Ще му бъдеш ли баща?

— Какво?

— Неговият е много жесток. Бие го. Виж.

Дори в мрака Сам различи огромното лилаво петно върху детското лице. Самата мисъл да се удари дете бе така чужда и невероятна за него, че му се прииска синината и думите на момчето да са просто лош сън. Усети как го обзема гняв.

— Виждам — промърмори накрая. — Май е най-добре да го отведе в полицията.

— Не! Не го прави!

— Защо?

Защото баща му е ченге, беше ченге!

— Приятелите на баща му са полицаи. Никога няма да повярват, че е постъпил така. Ще върнат детето и той още повече ще се ядоса и... — Представи си какво ще последва и гласът му секна. После поде още по-настойчиво: — Вземи го със себе си, моля те. Ще умре, ако го оставиш. Толкова е малък. Не може да се защити.

— А ти какво ще правиш?

— Аз ли?

Досега не му бе хрумвало, че може и той да се спаси. Предоставяше му се невероятната възможност. Смяташе да се върне вкъщи, да каже на родителите си, че както е теглил каручката близо до брега на реката, брат му е паднал, а водите са го отнесли. Ще ги заведе до мястото, където предварително ще преобърне каручката на стръмния бряг като ръждясал надгробен паметник, мълчалив и вече непоскърцаващ. Родителите му ще повярват и... баща му ще го убие.

Ала малкият му брат ще бъде в безопасност.

— Баща ти няма ли да те бие?

Момчето беше изкусен лъжец, но сега с огромно усилие изрече съдбоносната лъжа.

— Ние не сме братя. Съседи сме, аз съм му приятел. Моят баща е добър.

— А къде е твоят баща сега?

— Надолу по пътя. Чака ме. Не дойде с мен, защото някой тук може да го разпознае. — Докато говореше, момчето махна към тъмнината отвъд паркинга. И пак подхвана молбата си: — Да побързаме. Трябва да го вземеш сега.

— Не мога да го взема — отвърна Сам предпазливо. — Никой не може да го вземе. Не...

— Можеш! Баща му никога няма да разбере. Той дори няма да го потърси!

— Как така?

— Защото ще смята, че е умрял. Ще оставя каручката до реката и когато я намери, ще реши, че детето се е удавило. Той така и така ще се удави някой ден, защото освен мен никой не се грижи за него. Така че

или ще се удави, или баща му ще го пребие. Ще умре, не разбираш ли? Точно както стана с брат му!

— Брат му?

— Имаше по-голям брат. — Сега вече говореше за себе си, за собствената си смърт. Макар до нея да имаше още няколко часа, той вече ясно я виждаше и думите му звучаха смразяващо правдоподобно. — Един ден баща им страшно му се ядоса. Удря го, удря го, докато го преби. И продължи да го налага дори след като умря. На полицията каза, че било нещастен случай — синът му паднал от някакво дърво — и те му повярваха. — Потрепери, сякаш смъртта вече бе взела тялото му, и за пръв път изпита страх от ледената черна пустош, където скоро щеше да се озове. Съсредоточи се отново върху единственото нещо, което имаше значение, и попита: — Защо не го вземеш на ръце? Сигурно му е страшно студено.

— Да. Добре. Ще го взема. — „Само за малко, докато реша какво да правя.“ — Ала докато нежно повдигаше пребитото дете и се взираше в насиненото лице, Сам осъзна истината: държеше сина си. Нямаше избор, трябваше да спаси невинното дете в ръцете си.

Сам не повярва на историята, разказана от по-голямото момче. Дълбоко се съмняваше, че е възможно един баща да се крие наоколо като съучастник. Ала не се усъмни в две от твърденията на момчето: че това беззащитно същество е било жестоко бито от баща си и... че същият този баща вече е убил другия си син.

А ако греши? Ако това са само измишльотини? Щеше да разбере как стоят нещата. Разгневените родители щяха да предприемат издирване и това неизбежно щеше да се появи по първите страници на местните вестници, а защо не и из цялата страна? В такъв случай той ще се върне и ще поеме отговорността за постъпката си през тази нощ.

„Но едва ли ще се наложи да се връщам — помисли си, докато гледаше ту грозната синина върху детското лице, ту искрената загриженост на съседското момче. — Аз държа сина си.“

— На колко години е? — попита.

— През ноември навърши две.

— А как се казва?

Нещо спря момчето да изрече името на малкия си брат. Дали някакъв дълбок инстинкт го предупреди, че истината сред толкова

лъжи може да се окаже опасна? Или просто вече загуби способност да говори?

Сякаш изтръгнаха сърцето от гърдите му, когато непознатият взе брат му на ръце. Задушаваше се, умираше. Колко време може да оцелее едно същество без сърце? Не за дълго... но достатъчно... Защото ако умре сега, всичко ще е загубено.

Трябва да върви — сега! Но преди това ще докосне братчето си за последен път; трябва, за да има сили да измине обратния път, да има какво да го поддържа през последните часове от живота му. Треперещите му пръсти докоснаха бузката. Знаеше, че го гали, виждаше го, но не усети милувката. Пръстите му бяха изтръпнали, безчувствени. Едва се въздържа да не сграбчи скъпото вързопче, да го притисне силно, като нещо, което ще го предпази от собствената му смърт.

Бързо отдръпна пръстите си, сякаш вече докосваха жив огън. И избяга. Каручката зад него скърцаше, беше толкова лека сега. И въпреки това някак бе странно тежка.

Само след миг потъна в мрака. Усещаше обаче, че мъжът, воден от поскърцването на ръждясалите колела, го следва. Взе каручката на ръце и затича през нивите. Най-последе спря. Беше съвсем сам.

Беше се спасил.

Избяга от мъжа, който можеше да го спаси, и сега отиваше къщи — мястото, където щеше да умре.

Но не умря.

Не напълно.

Само дето детството му премина в копнеж да бе умрял.

ПЪРВА ГЛАВА

Харланвил, околия Терабон, Луизиана

петък, 23 декември

В наши дни

Преди дванадесет години, на същата тази дата, той напусна Харланвил. Върна се само веднъж — шест години по-късно — единствено за да го напусне повторно. И днес отново беше дошъл.

И защо бе тук, на дванадесетата годишнина от събитието, което го раздели с мечтите му и с нея? Нима се върна, за да потърси отново онези чудесни мечти? Разбира се, не. Знаеше, че е невъзможно да ги върне, както е невъзможно да се каже истината за онези разтърсващи мигове на насилие.

Именно онези мигове я освободиха от него, дадоха ѝ свободата да се влюби в човек, който щеше да ѝ обещае всичко каквото той не можа да ѝ даде. И тя наистина се влюби в такъв човек, и... се омъжи за него.

И сега, докато Коул приближаваше Бел Рев — дома на господин и госпожа Андрю Харлан — той се бореше с най-жестоката истина: именно на това място принадлежеше Клер. Тук. С Андрю. В едно имение, съвсем подходящо наречено „Красив сън“. Не с него. Никога.

Тogaва защо, освен ако не иска да улови своя красив сън, пътува между кипарисовите дървета по покритата със сняг алея, която води към величествения вход на Бел Рев? Заради един кошмар, а не заради мечтан сън; заради постоянно преследващите го видения на канелено кафявите коси, на кървавочервените петна върху снега; Клер, пронизана, кървяща, викаща, умоляваща го да не тръгва.

Този кошмар го преследваше от дванадесет години. А през последната година сякаш стана по-жив от всякога и по-натраплив, преследваше го дори през деня.

Всеки час от живота на Коул, независимо дали спеше, или работеше, щеше да е мъчение. Ала това не го притесняваше. Заслужаваше да се измъчва точно както Клер заслужаваше да мечтае.

Не за да се отърве от кошмара се върна в Харланвил, а заради нея — защото заедно с живите образи на кошмара му се появи и усещане за постоянна тревога, че тя е в беда, че има нужда от помощ, че ѝ е нужен той.

Веднъж, преди шест години, пак се върна. Въобразяваше си, че откликва на мълчаливия повик на сърцето ѝ. Но онзи ден се оказа сватбеният ѝ. Тогава се подведе, както вероятно и сега щеше да се окаже, че е сбъркал.

Клер ще е добре, щастлива, вече съпруга, може би дори и майка. И дали още мечтаеше?

Спомняше си грейналите сини очи, искрящи от щастие, докато рисуваше общото им бъдеще. Несъмнено продължават да сияят, докато тя е обзета от нови смели мечти. Клер винаги е била убедена, че мечтите ѝ за общото им бъдеще ще се сбъднат. И ако съдбите на Коул Тейлър и Клер Чембърлейн се свържат — както някога се надяваха — щеше да се окаже, че нейните прекрасни мечти наистина са се сбъднали.

Тя се омъжи и вероятно вече има дъщери и синове, а той стана прочут изпълнител на любовни песни. Точно каквито бяха мечтите на Клер. Но... нейните деца трябваше да са и негови. И... песните му трябваше да са техни, да ги пеят в дует.

Дали Клер ще си спомни, че някога си е представяла как ще завладеят света с любовните си песни? Дори да се случи, споменът няма да предизвика съжаление. Тя вече ще знае — както и той, както и двамата го знаеха дори тогава — че днешният ѝ живот със семейство и любов е единствената мечта, която има значение.

В този момент пред него се появи къщата — внушителна и позната. Бел Рев някога принадлежеше на пращадото на Андрю Харлан — човекът, основал града и му дал името си. Джошуа Харлан натрупа богатството си от „бялото злато“ — захарта. А преди четиридесет години бащата на Андрю и съдружникът му Ламонт Прентис се впуснаха да извличат „черно злато“ — нефт, скрит под топлите води на залива. Докато настъпи моментът, когато цените на петрола започнаха да се колебаят. Двамата отдавна влагаха пари в най-различни предприятия и двете фамилии просперираха до ден-днешен.

Бел Рев беше построен след Гражданската война, но стилът му бе довоенен, заради архитектурното му изящество. Внушителната

постройка изглеждаше точно както и преди дванадесет години: добре поддържана, грееше като перла под сивото декемврийско небе.

Коул изкачваше стъпалата към входната врата и се чудеше дали отзад пак ще види беседката, дали още я поддържат безупречно. Грижеше ли се стопанката на дома да я боядисват всяка година? Или госпожа Андрю Харлан бе пожелала да я съборят?

Най-вероятно нито едното, нито другото, реши той и докосна звънеца. Клер нито би пазила свято мястото на своите мечти, нито би го унищожила. И двете постъпки биха придали прекомерно значение на миналото. Забравила е. Трябва да е забравила.

„Точно това искам за нея — мислеше си. — Кошмарите са за мен.“

Предположи, че Клер ще има нужда от малко време да откликне на позвъняването. Къщата бе огромна и тя най-вероятно бе в музикалния салон с децата си.

Огромната врата се отвори почти веднага, но не от Клер, а от прислужничка в униформа.

— Дали е възможно да видя госпожа Харлан? Аз съм стар неин приятел. Казвам се...

— Знам кой сте! — прекъсна го момичето с широко отворени очи и плъзнала по страните руменина.

Коул почувства известно облекчение от внезапната промяна: скованата официалност на прислужничката бе сменена с възхищението на тийнейджърка. Клер, естествено, се нуждаеше от икономка — къщата бе доста голяма. Но прислужничка? Не беше типично за нея. Очевидно наетото от Клер младо момиче припечелвала да постъпи в колеж или да си купи „Спомен“ — най-новия компактдиск с любовни песни на Коул Тейлър.

Младото момиче не откъсваше поглед от него и сияеше от невинно младежко обожание. Подобни моменти непрекъснато удивляваха и тревожеха Коул. Той пееше любовни песни, изразяващи чувства и предизвикателства, но с изключение на наскоро написаната, другите не бяха негово творение. Пееше любовните думи на други хора, изпълняваше ги с глас, който обещавахе секваца дъха страст и вечна любов. Сякаш бе авторитет по въпроса, а не самозванец.

— Госпожа Харлан у дома ли е? — попита.

— О, да. Моля, последвайте ме.

Атмосферата в къщата беше празнична. Обзавеждането създаваше впечатление за веселие, по стените цъфтяха изрисувани цветя, но в този ден преди Коледа не липсваше и традиционната сезонна украса: гирлянди, борови клонки, венци и зимни рози, ароматизирани свещи в кристални свещници, блестящи сребърни камбанки висяха на златисти панделки.

Клер обичаше Коледа. А Коул? До срещата им за него тя бе свързана с тъга и чувство за загуба. Но храбро — о, тя наистина не се спираше пред нищо — безстрашният ангел беше твърдо решил да накара невярващия да приеме, че Коледа е време за вълшебство, чудеса и радост.

И най-накрая през онази изпълнена с лунна светлина нощ в беседката... а на следващия ден, преди дванадесет години на днешната дата, и двамата бяха наказани сурово за своята глупост.

Спряха при украсената с панделки арка към дневната, където грееше коледно дърво. Коул реши, че не му прилича на стая, в която Клер би прекарвала дълго време.

Дървото стоеше в далечния край на официалната дневна. Почти триметровият бор бе обкичен с кристални играчки, розови топки и сребърни светлилки. Беше чудесно, разбира се, но не можеше да се сравнява с коледните дръвчета в скромния момински дом на Клер.

— Госпожо Харлан? Имате посетител.

Гласът на момичето изненада Коул. Клер вече е тук? Дали е зад дървото или в някоя от нишите към студената тържествена стая?

Но госпожа Андрю Харлан определено бе в официалната гостна на Бел Рев. Вървеше към него облечена в модна червена коприна — панталоните и туниката, сътворени от парижки дизайнер, бяха допълнени със златен колан на тънката ѝ талия. Лакът на ноктите бе в тон с коприната, а три впечатляващи диаманта проблясваха на лявата ѝ ръка. По-малки скъпоценни камъни святкаха на ушите и около шията ѝ, а косите ѝ, черни като неговите, лъщяха сякаш от някаква вътрешна светлина. Най-прекрасни от всичко обаче бяха очите ѝ. Те отразяваха изненадата и радостта ѝ да го види.

Нямаше абсолютно никакво съмнение, че смайващо красивата госпожа Андрю Харлан е очарована да приеме в дома си ползващия се

с добра — и недотам добра — слава прочут певец на любовни песни от Харланвил.

Но смайващо красивата госпожа Андрю Харлан не беше Клер.

— Анабел...

— Здравей, Коул — поздрави тя, пристъпвайки грациозно, без да откъсва очи от неговите дори когато властно изрече на прислужничката: — Благодаря, Сузана. Повече не си ми нужна.

Коул се усмихна на младата си придружителка с думите:

— Приятно ми беше да се запознаем, Сузана.

— О, господин Тейлър, за мен бе щастие да се запозная с вас!

В следващия миг момичето се оттегли и двамата останаха сами. Анабел докосна с лакираните си в яркочервено нокти бузата му и се надигна на пръсти, за да докосне устни до неговите.

— Моят герой — прошепна.

Той хвана със силните си тънки пръсти изящната ѝ ръка, отмести я от лицето си и като я държеше на известно разстояние, отбеляза:

— Не съм ти никакъв герой.

— Напротив! Все съжалявам, че напусна града, преди да ти се отблагодаря. Но ето, че се завърна. И сега вече имам възможност да го направя.

— Дойдох да видя Клер. Смятах, че с Андрю са женени.

— Бяха. За кратко. — Смръщи вежди, сякаш обмисляше как да продължи. Очевидно реши за излишно да каже нещо повече по въпроса, защото навъсеното ѝ изражение бе заменено от недоволно нацупване. — Пусни ме, Коул. Няма пак да те нападна, обещавам. Поне не и преди да си готов. Ела да изпием по чаша мартини. Току-що приготвих цяла кана.

— Не, благодаря — отвърна ѝ.

— О, Коул! Хайде. Само едно питие, в името на старите времена.

Никога не бе имало стари времена заедно с Анабел; поне не от вида, който похотливият ѝ израз загатваше. Вярно, наследницата Анабел Прентис и лошото момче Коул Тейлър бяха пили няколко пъти заедно. Но тя някога бе любовница на баща му, не негова.

С нея го свързваше само един-единствен ясен спомен от онзи декемврийски ден, когато кръвта — ярка, като червената коприна, с която сега бе облечена — се лееше, просмукваше се в дрехите му и удавяше всичките му мечти.

Анабел бе присъствала през онзи ден. Всъщност, ако не беше тя...

— Къде е Клер?

— Откъде да знам?

— Все още ли е в Харланвил?

— Да. Живее в къщата на леля Огъста и преподава музика в училището.

— А леля Огъста?

— О... Очевидно не знаеш. Почина преди шест месеца в съня си. Беше почти на осемдесет. Отиде си съвсем спокойно, но все пак загубата е огромна. Знаеш, че Огъста Чембърлейн винаги е била легенда за града. Също като теб. — Усмихна му се съблазнително, но хладният му поглед я предупреди да не предприема нищо. — О, добре, Коул! И все пак помня, че навремето беше доста по-забавен.

— Е, лошо си спомняш. Няма нужда да ме изпращаш до вратата.

— Ако ме изоставяш заради Клер, имам едно предложение. Опитай първо в училището. Най-вероятно е там и подготвя коледното тържество с живи картини.

— Тържеството е винаги на двадесет и втори — изрече го тихичко, но се долавяше негодуванието му. Традиционното коледно тържество с живи картини на Харланвил вече трябваше да се е състояло снощи. Именно затова избра да се появи днес, дванадесет години след най-ужасния ден в живота му, а не вчера — на един от най-прекрасните дни.

— Досега — уточни Анабел. — Всъщност промяната се наложи заради мен и Андрю. Правим дарение на училището, като осигуряваме средства за постоянно музикално образование, независимо какво ще решат властите за часовете по музика в обществените училища. И тъй като снощи му се налагаше да е в Ню Орлийнс, тържеството му е довечера. — Тя се усмихна широко. — А всъщност всичко се подрежда чудесно, не смяташ ли? Не е ли най-добре тук да присъства живота доказателство за това, колко ценно може да бъде музикалното образование?

ВТОРА ГЛАВА

Воден от неизбледняващ кошмар, Коул се върна в Харланвил, за да се увери, че Клер е добре, щастлива е и е осъществила мечтата си. Нито за миг не се съмняваше, че ще открие точно това, а когато си отиде този път, ще бъде завинаги.

„Adieu, а не au revoir — сбогом, а не довиждане“ — помисли си.

А сега? Нищо не се бе променило, освен мястото, където щеше да я види отново. Образът ѝ като господарка на имението винаги си оставаше някак неясен за него. И докато се отправяше към училището, си даде сметка, че винаги ясно си е представял как Клер преподава там.

Видя изящните ѝ ръце да водят учениците в песента. Ръцете на Клер са без бижута, на пръста ѝ стои само златна халка — символ на брачните обещания, която блести несравнимо по-ярко от всякакви диаманти. От време на време ръцете ѝ спират, за да се отпуснат върху корема ѝ — зад едва забележимата издутина се крие бъдещото смайване чудо.

Коул трябваше да прогони този образ. Оказа се прекалено ясен, болезнен и напомнящ за изпълнения с любов живот, за който двамата мечтаеха. За съжаление тази представа бързо бе заменена от болезнени спомени и той, безсилен да се съпротивлява, им се отдаде.

„Е, добре — рече си. — Ще си припомня миналото, ще допусна всички спомени да танцуват за последен път.“

Преди да успее да каже последно „сбогом“, трябва още веднъж да изживее тяхното „здравей“...

Беше към края на юни. Двамата с баща му се бяха преместили в Харланвил преди две седмици; две седмици, изпълнени с невероятен тормоз за Коул. Градчето се намираще съвсем близо до блатистия речен ръкав. Дори от малката им къщурка, на около три километра, той

усещаше как мястото го зове и пробужда едновременно мъчителни и пълни с наслада чувства.

„Ела при мен — нашепваше брегът на реката, а лекият ветрец, пълен с дъхави и опияняващи аромати, сякаш бе симфония от звуци, подеваше примамливата покана. Коул ясно долавяше повея от крилата на жеравите, птичите песни и дори от това разстояние му се струваше, че чува ритмичното пляскане на плъзгащите се по водите лодки. — Ела, Коул. Ела!“

В продължение на две седмици се съпротивляваше на страстния повик, на почти болезненото вълшебство и кръстосваше по нагорещените тротоари на градчето. Тук сега бе новият му дом и момчето отвърщаше с присвити очи на неодобрителните погледи, които срещаше.

„Този ще ни навлече неприятности — твърдяха жителите на градчето. — Този висок момък със стройно тяло, този сърдит непознат с дълги черни коси и враждебни сиви очи, който безстрашно, предизвикателно и гордо кръстосва наоколо.“ Но върху младите му рамене сякаш тежеше огромен товар, срещу чиято тежест той бе обречен вечно да се бори сам.

През февруари Коул Тейлър навърши единадесет. Ала съседите му даваха най-малко тринадесет, ако не и повече; несъмнено имаше опит в неща, за които децата на Харланвил дори не подозираха, че съществуват. Беше в началото на седемдесетте — годините, когато още отекваше шокът от ерата на секса, наркотиците и рокендрола.

В Харланвил обаче не познаваха ЛСД, марихуаната и свободната любов. Може би продължаваха да се срещат в други части на страната, но не и в това заспало градче, близо до речния ръкав в околия Терабон.

А сега този нехранимайко нахлу в спокойното им пристанище и дори възрастните забелязваха, че около Коул Тейлър витае някакъв особен магнетизъм. Докато минаваше край градското кафене — неофициалното място за срещи в градчето — забелязваха походката му: грациозна, но и някак хищна. Сякаш пантера е тръгнала да търси плячка. Той определено щеше да продава наркотици на техните синове, да опетнява непорочността на дъщерите им, да...

„Не, няма да посмее — опитвах се да се утешат те. — Особено като се има предвид професията на баща му. Не би го направил, няма да го направи... Ами ако все пак?“

През онзи юнски ден, докато го наблюдаваха как неспокойно крачи към реката, добрите хорица от градчето Харланвил си мислеха едно и също: като се озове прекалено навътре в гъстите гори около завоя на реката, защо да не се загуби там завинаги? Възможно е да се случи.

Дори на една пантера.

Коул знаеше, че един ден ще откликне на повика на реката и на примамливото обещание за вълшебство, въпреки че му причиняваха и болка; понеже му напомняха за друга река, която много отдавна стана свидетел на толкова обич, но и на огромна загуба.

Избра деня, когато небето бе тюркоазно, а жаркото слънце се сипеше като наказание върху човешката плът. Но всичко се промени, когато навлезе в гъстите гори около спокойните сини води. Попадна в съвсем друг свят: по-хладен, по-мек, по-сенчест. Тук мъхът приглушаваше ярките слънчеви лъчи и ги превръщаше в успокояващи пламъчета на свещи.

Реката отново му запя горчиво-сладка серенада, докосна сърцето му, разтвори раните му, които сякаш го лишаваха от живот. Именно тогава, когато сърцето му бе изпълнено с мъка, той чу звук. Нов. Непознат. Чудесен.

Човешки глас. Дали наистина беше на човешко същество? Звучеше невероятно ясен, чист, а думите идваха направо от друг свят.

„Опияняващ, висш, о, как невероятно името ти днес звучи...“

Коул Тейлър не вярваше в рая, независимо от твърдото си убеждение, че злият му близък съществува, който той познаваше добре, като стар приятел, като постоянен спътник. Но рай? Въображението му беше бедно да си представи, че е възможно да съществува такова място — дори след смъртта на човек.

„Спаси ти окаяница като мен...“

Ала сега, когато благоуханият въздух започна да се изпълва с песента, с тази радост, той повярва. Определено смяташе, че е в рая и след още няколко крачки, само да заобиколи онова евкалиптово дърво, ще срещне ангел. В този момент разбра какво се е случило: от душата му струеше неопикуема тъга, той се бе удавил в сълзите си и сега е мъртъв, а ангелът идва да го прибере.

А ако греши? Ако ангелът е тук от състрадание и само да го утеши? Тогава той ще помоли да го оставят да умре и да го отведат със себе си.

„И някога не знаех пътя, но сега го знам...“

Всеки миг ще зърне ангела. Косите му ще са златисти, както и сиянието около тялото му. Светлината ще е като истинското лъчение на небесно тяло. Робата ще е от развяваща се бяла коприна и ще има криле...

... Коул беше прав по отношение на едно: тя беше обкръжена от неземна светлина. Иначе косите на ангела имаха канелен цвят и носеше евтина памучна блуза на райета и сини джинси. И определено нямаше криле.

Все още стоеше с гръб към него и пееше, но Коул си помисли, че тя вече е доловила присъствието му. Показа се прав, защото точно преди последния куплет се извърна, за да изпее думите, загледана в каменисто сивите му очи.

„Бях сляпа, но сега прозрях.“

И в този момент ангелът на Коул, който всъщност беше едно осемгодишно момиченце, му се усмихна. Усмихна се на непознатия, от когото дори възрастните в Харланвил малко се страхуваха, а това невинно същество, срещнало го самичко наред гората, не показваше никаква уплаха. Обсипаното му с лунички лице грееше, а ясните сини очи блестяха. Заговори го с мелодичен глас:

— Здравей. — Поздравът изпълни въздуха с радост. Усмихна му се с ангелска усмивка и той забеляза, че ѝ липсва един зъб — още едно доказателство за крехката ѝ възраст... и че е човек. — Кой си ти?

— Коул.

— Аз съм Клер.

От този ден започна приятелството на окаяното момче и невинното момиченце. Тогава бяха още деца, свързани от чудото на своята еднаквост, и не си даваха сметка за разликите, които прекалено скоро щяха да ги разделят.

Малката приятелка на Коул желаше да узнае всичко за него. Той сподели с нея всичко, а то не беше много. Дори не успя да ѝ каже в кой

клас ще е през есента. Учеше от време на време, никой не го караше насила да ходи на училището, никой не се интересуваше от това.

До този момент.

— Кой си мислиш, че си? Питър Пан? — попита Клер, когато ѝ съобщи, че сигурно изобщо няма да се запише през тази учебна година. Тя размаха пръстче към него и започна да го убеждава: — Трябва да ходиш на училище, Коул. Много е важно. Цялото ти бъдеще зависи от това.

„Аз нямам бъдеще“ — мълчаливо, но убедено възразяваше той и изпитваше същото дори когато Клер го заведе да види леля ѝ Огъста.

Огъста Чембърлейн преподаваше на пети клас в единственото училище на Харланвил от близо четиридесет години. Обичаната и уважавана учителка беше нещо като легенда... и загадка. Отказала се от семейството си в Лафайет, както и от оставеното ѝ наследство, и се преместила в Харланвил. Това само по себе си беше твърде любопитно. Но защо тази елегантна жена, чиято хубост ставаше все по-царствена с възрастта, остана вечно сама? Защо именно тя остана неомъжена? Защо никога не поиска някого, не пожела, не се влюби?

Истината беше друга: Огъста Чембърлейн беше обичала отчаяно, страстно и завинаги; една тайна любов между южняшка красавица и бедно момче. Тя бе образована, а той не. Нейното семейство преуспяваше, а неговото едва оцеляваше. Ала неговото благородство и чувство за чест не знаеха граници. Записа се доброволец във войната и загина за родината.

Огъста беше доволна, че му се отдаде, противопоставяйки се на най-строгите норми на обществото. Съжаляваше само, че тайната им любов не я дари с дете.

Току-що бе навършила четиридесет и четири години, когато родителите на двегодишната Клер загинаха в пожара, избухнал в дома им близо до Батън Руж. Стана официален настойник на малката. Всъщност бащата на Клер беше далечен роднина на Огъста. Още преди смъртта на родителите си Клер я наричаше „леля Огъста“ и само година след пристигането на Клер в Харланвил всички — с изключение на учениците от класа ѝ в момента — изоставиха официалното „госпожица Чембърлейн“ и го замениха с милото „леля Огъста“.

Клер и лелята силно се обичаха и се грижеха една за друга. Те всъщност възпитаваха Харланвил, като показаха на градчето нов вид привързаност, една семейственост.

Момичето постоянно водеше къщи някой, който се нуждаеше от обич, от внимание, и леля Огъста винаги го посрещаше с любов. Именно така посрещна и Коул Тейлър.

Огъста наблюдаваше бръчките по младото лице, предизвикани от скрита тъга, и се питаше дали ще успее да му помогне, или вече е прекалено късно.

Коул очевидно беше доста интелигентен, можеше да чете и въпреки сериозните пропуски в знанията му Огъста реши през есента да го включи в своя пети клас. Така щеше да има възможност да му помага, а и изглеждаше несправедливо да го запише в по-долен клас. Единадесетгодишното момче и без това щеше да е най-големият ѝ ученик.

— Мога — ентузиазирано предложи Клер — да го науча на всичко, което учим във втори клас, и дори...

— В никакъв случай — прекъсна я леля ѝ, защото добре знаеше какви предложения ще последват. — Съгласна съм да му помогнеш за материала от втори клас, но нито един урок по-нататък. Няма да допусна да изучиш материала за следващите две години и после да скучаеш в час. Коул, ще ми обещаеш, че няма да позволиш Клер да ти помага при задачите, които ти давам за трети и четвърти клас.

— Обещавам — изрече тържествено той, направо зашеметен от мисълта, че момичето ангел и нейната леля го смятат за достоен да му посветят лятото си, та да навакса пропуснатите уроци. „Не го заслужавам. Няма бъдеще. Не виждате ли?“

Но те определено не виждаха. Нито се отегчиха, нито проявиха нетърпение. Всеки понеделник сутрин леля Огъста му даваше уроците за седмицата и след час той и Клер седяха в гората, в тяхната катедрала от гладък мъх и нашепващи листа, захванали се здраво за работа.

Тя прие ролята си сериозно; съвсем искрено се захвана да образова този Питър Пан. Постоянно го препитваше и страшно се гордеше с него при всеки верен отговор; колкото и да е странно, сякаш му се възхищаваше дори и ако понякога той не знаеше отговора. Всъщност луничавата му учителка въздишаше дълбоко и тъжно единствено когато той учеше забранените за нея предмети.

Тогава Клер четеше книги, за които леля Огъста бе дала разрешение, или се разхождаше наоколо, но никога не се отдалечаваше много. Танцуваше над повалените дървета и очакваше следващата му почивка; понякога си тананикаше, понякога пееше с цяло гърло на своята публика от снежнобели чапли.

— Още не съм те чула да пееш, Коул — каза му тя един ден.

— И никога няма да ме чуеш.

— Защо?

— Защото не мога.

— Всеки може да пее.

— Всеки може да изкара една мелодия, това ли имаш предвид?

— Не, но същността на пеенето не е в това, нали?

— Не е ли?

Погледна го сърдито и ръцете, опрени до момента върху тесните ѝ бедра, се раздвижиха.

— Разбира се, че не! На хората им е нужно да пеят. На всички хора. То е като спането, яденето или дишането. — В този момент раздражението ѝ се замени от сериозно и мъдро изражение, неприсъщо за годините ѝ. — Ще се почувстваш по-добре, ако запееш, Коул. Сигурна съм.

Думите ѝ го поразиха. Какво още знаеше тази малка мъдра нимфа? Че душата му отдавна е мъртва? Но че някога, много отдавна, е била жива и изпълнена с щастие... и песни?

— Освен това ще ти се наложи да пееш в училище. Освен че преподава на пети клас, леля Огъста е учителката по музика на цялото училище. През годината на няколко пъти изнасяме представления с живи картини. От цялата околия, а понякога дори от Ню Орлийнс, идват хора да ни чуят. Всички в Харланвил пеят, Коул. Аз ще те науча. Много е просто. Защо не опиташ? — Той не разбра дали не е доловила някакъв сигнал в очите му, или просто взе решение. Но видя упоритостта, изписана на прекрасното ѝ лице. Тя хвана ръцете му, отпуснати върху учебника, задържа ги в своите и рече: — Сега внимавай, Коул, и пей с мен.

Пей с мен. И само как пяха, изпълвайки гората със звуци като птичи трели, ясни като летен ден. Притежаваха високите сладки

гласове на деца: момичето, което не се страхуваше от нищо и вярваше в мечтите си, и момчето, също безстрашно, което не вярваше в нищо — освен в онези моменти на блаженство с него.

Пееха в зелената си катедрала. Нямаха нужда от никакви инструменти, освен от своите гласове, нито от подкрепата на оркестър, освен от ромона на водата. Един ден Клер донесе китара. Беше нейна, подарък от леля Огъста, а сега тя я подаряваше на него.

— Много е голяма за мен — обясни Клер. — А и пръстите ме заболяват, когато свиря, защото трябва да натискам силно струните. С времето кожата позагрубявала, така казват, но аз реших да продължа с пианото. Затова е твоя, ако я искаш.

Коул искаше китарата — подарък от неговата щедра, радостна малка приятелка. Нямаше нищо против болките в пръстите и свиреше, без да им обръща внимание. Изпълняваше познати мелодии, опитваше и нови, които сам съчиняваше, а към тях двамата заедно често прибавяха думи.

Вълшебната и невинна дружба между Коул и Клер продължи близо две години. Но когато навърши тринадесет, той престана да идва в омагьосаната им гора. Променяше се, момчето се превръщаше в юноша, докато тя все още беше момиченце. Дори преди да избере да не е повече с нея, мутирацията му глас предупреди за предстоящата раздяла. Ясната, чиста, славна хармония, постигана като деца, изчезна — гласът му започна да спада към дълбоките емоционално богати тонове, които един ден щяха да омайват света.

През следващите шест години те се разминаваха почти всеки ден из училищните коридори; погледите им се срещаха, но сякаш не се виждаха, и всъщност се поглеждаха само когато беше безопасно. И какво виждаха в тези моменти? Настъпилите промени, които караха и двамата да страдат за изгубената невинност. И така до деня, когато Клер също започна своето пътуване към съзряването.

Именно тогава Коул си наложи да престане да я гледа. Изпитваше прекалено опасен... и прекалено егоистичен копнеж по нея.

Малкото момиче, някогашната му приятелка, разцъфваше пред очите му в млада жена; едно смело цвете, което радостно се разтваря на слънцето. Заради самата нея Клер трябваше да остане непозната за него.

Но тя не остана непозната, помисли си Коул, докато спираше пред училището с взетата под наем кола. Още навремето трябваше да стои далеч от нея и не биваше да пеят пак заедно.

Но преди дванадесет години, когато тя бе на шестнадесет, а той — на деветнадесет, гласовете им отново се сляха, този път в хармония далеч по-съвършена от детската; възхитителен дует на мъж и жена, на песен, изпята от два гласа, но бликаща от едно сърце.

Коул и Клер пяха заедно през онази декемврийска вечер. Тогава те вече не бяха непознати, а по-късно през лунната нощ имаше още по-големи вълшебства... и прекрасни мечти.

Но на следващия ден насилието разби вълшебството... а кръвта удави всички мечти.

ТРЕТА ГЛАВА

Коул дочу коледните песни още от централното училищно фойе. Идваха от салона и се носеха по празните коридори като ехо от онази отдавна минала нощ.

Той мина покрай някогашното метално гардеробче на Клер, после край неговото, продължи по коридора край класната стая на леля Огъста (сега изглеждаше несравнимо по-малка отколкото тогава), край директорския кабинет, (толкова често го бяха викали тук), край закувалнята, където докато обядваха, с Клер се наблюдаваха крадешком.

Дванадесет години са нищо в човешката история и на това място сякаш времето беше спряло.

Докато не стигна салона. Тук имаше промени. Изцяло подновено, вместо предишните дървени столове, сега помещението се гордееше с тапицираните столове; някогашните голи стени сега бяха прясно боядисани и изрисувани с фрески. Направени бяха и акустичните подобрения — тази промяна веднага се долавяше от всеки талантлив музикант.

Сякаш в отговор на безмълвния му въпрос, как тази модерна зала се е появила тук, Коул забеляза блестящата бронзова табела: „Аудитория Огъста Чембърлейн — гласеше надписът, дарение от Андрю и Анабел Харлан“.

„Дано залата да е била готова преди кончината на леля Огъста — помисли си Коул, — та добрата старица да е имала възможност да се възхити, докато оглежда прясно лакираната сцена, където племенницата ѝ води учениците си в песента им.“

Коул си беше наложил да не мисли за изящните ръце на Клер. Но през онази декемврийска нощ ги опозна добре. И те продължаваха да са изящни, отчаяно изящни, и на следващия ден, когато ги протегна към него, докосна го, обичаше го — докато той я отблъсна.

Сега ръцете ѝ бяха бледи, снежнобели и женствени. Но някога бяха силно почернели и се движеха, докато момичето нимфа се носеше

с танцовата стъпка под мълчаливите ритми, които ехтяха в душата му.

Той виждаше само плавно движещите се бели ръце на Клер и съсредоточеното поклащане на главата с ореол от канелени коси. Представяше си лицето ѝ — устните ѝ тихо се движат, изричайки думите на познатата коледна песен, тя се усмихва и ясните ѝ сини очи блестят като лятно небе.

Съвсем скоро ще види това лице. Ще продължи ли Клер да се усмихва и след като го разпознае? Или лицето, излъчващо щастие, ще помръкне?

Коул нямаше да разбере, преди да свърши репетицията. Копнееше за този миг, но се и плашеше. Примирен се заслуша, като продължаваше да я наблюдава и да си спомня.

Съвсем внезапно, без знак от изящните ръце, пеенето спря; дочу се шепот, уж приглушен, но ясно доловим в огромната зала със съвършена акустика.

— Той е.

— Не може да бъде!

— И въпреки това! Това е...

Още преди да чуе как шепнат името му, Клер знаеше. Тя всъщност долови присъствието му преди първия шепот. Ледена тръпка премина по цялото ѝ тяло, сякаш внезапно се бе появил призрак.

Той беше тук. Отново. Най-последно. Прекалено късно.

Защо? Знаеше ли? Нима все пак леля Огъста беше нарушила тържественото си обещание? Нима, независимо от настойчивите молби на Клер, нейната обичана леля е писала на Коул? Дали след всичките тези години той се връща в Харланвил заради разкритата от леля Огъста тайна?

Или за него ще бъде изненада? Как щеше да разбере тя?

— Дошъл е Коул Тейлър, госпожице Чембърлейн. Коул Тейлър!
— Учениците я умоляваха, искаха разрешението ѝ да напуснат местата си и да наобиколят най-известния ученик на училището. — Госпожице Чембърлейн, наистина е той. Може ли...

Клер даде разрешение само с леко кимване и изящните ѝ бели ръце, все още във въздуха, бавно се отпуснаха. Сведе глава и се

заслуша в тропота от нетърпеливи крака, които минаваха край нея и се насочваха към него.

Коул не искаше това да се случи. Имаше намерение да остане скрит по време на репетицията, докато учениците се разотидат. Но Клер го викаше с цялото си същество — не суперзвездата, в която се бе превърнал, а някогашния деветнадесетгодишен юноша, и той се подчини на неизречената команда, придвижвайки се все по-близо към нея; напусна сенките и застана на светлината.

Сега хористите го заобиколиха — прекалено стеснителни, за да го докоснат, но достатъчно смели да поискат автограф върху нотните листи в ръцете им. Коул не ги разочарова — благодареше и се взираше в сияещите млади лица, ала всъщност виждаше едно-единствено, което не бе пред него.

Тя стоеше на подиума, без да се обръща; тялото ѝ изглеждаше сковано, а по сведената ѝ глава не се разбираше дали се срамува, или се страхува.

Клер очевидно изчакваше; щеше да чака, докато той свърши и двамата останат сами. Но дори от разстояние Коул долавяше, че решението ѝ е продиктувано от примирение, а не от радост. Щеше да го види, но очевидно не ѝ беше приятно. Сега за нея той беше непознат и тя искаше да остане такъв.

Най-после той разписа и последния лист. Учениците изгаряха от нетърпение да разнесат новината за завръщането на харланвилската знаменитост. Преди да се разотидат, някой попита:

— Нали ще бъдете тук довечера, господин Тейлър? И ще пеете на тържеството?

„Не, защото тържеството трябваше да се състои снощи, а днес е зловещата годишнина от деня, когато се разбиха всички мечти, и е повече от ясно, че тя не ме иска тук, дори за да се сбoguваме истински“ — мислеше си, докато отговаряше уклончиво:

— Ами... Не знам.

Новият салон, построен в чест на леля Огъста, бе място за тържеството на звуци, музика и песни. Не се предполагаше тук да цари

тишина.

Но сега беше тихо и тишината се превръщаше в оглушителен вик.

След това се чу глас — дрезгав, нежен, но и суров. Нежността бе за нея, а суровостта — за него.

— Клер?

— Коул.

Гласът ѝ се разнесе през гъстото було на блестящите ѝ кестеняви коси и се разстла като мъх. През онзи отдавнашен юнски ден, когато видя своя облечен в сини джинси ангел, Клер бе застанала с гръб към него, както и сега. Но тогава тя се извърна към него, за да изпее финала на радостната си песен.

Бях сляпа, но сега...

Сега, най-после, тя се извъръщаше; бавно, като пирует на обречена балерина, твърдо решила да завърши изпълнението, но и изплашена, сякаш това е последният ѝ танц...

В следващия миг стоеше с лице към него. Отметна глава, за да погледне нагоре, воалът с цвят на канела се разтвори и разкри удивително бяла кожа, в момента силно преbledняла. Сякаш Клер бе започнала да избягва слънцето. Но това беше без значение. Тя сякаш притежаваше свое собствено слънце, ярко, искрящо.

Потърси доказателство за нейното златисто слънце. Още бе там — във великолепните ѝ очи, просветващо с игриви петънца сред сините ѝ ириси. Петънцата обаче бяха по-тъмни, отколкото помнеше; някак по-мътни, както венчална халка, потъмняла от носенето.

Погледът му се спря на снежнобелите ѝ ръце. Държеше ги стиснати в юмруци до тялото си и не се забелязваха никакви пръстени.

„Предполагаше се, че си омъжена, Клер. Щастливо омъжена и живееш мечтата си... без мен.“

Докато наблюдаваше ръцете ѝ без никакви пръстени, Коул си даде сметка, че тя вероятно забелязва любопитния му поглед и се чуди какво ли търси. „Нищо, Клер. Нищо не се е променило. Искам онова, което винаги съм искал — да си щастлива... без мен.“

Изведнъж осъзна, че предположението му може съвсем да не е вярно, и сякаш чу нейния отговор: „Прекалено много закъсня, Коул! Още не сме се венчали, но срещнах човек — възхитителен мъж. Влюбена съм и сега наистина знам какво означава обичта; какво би

трябвало да означава. Узнах го от него, не от теб. Ти си специалист по това да нараняваш хората, нали? По нараняване, не по любов. О, какъв късмет, че тогава се махна!“

Той бе специалист по жестокост, не Клер. И, даде си сметка Коул, независимо каква късметлийка се чувства, че се е измъкнала от неговата обич, никога няма да му отвърне с жестокост.

Докато вдигаше поглед от бледите ѝ ръце без пръстени, той си представяше замисленото изражение, предизвикано от очевидното му любопитство да открие дали тя носи халка. Ала онова, което съзря, го прониза с остра режеща болка, болка по-силна от всички досегашни удари, които му бе писано да понася.

Клер продължаваше да стои с вдигната към него глава; очите ѝ сияеха. Едновременно го поздравяваше и личеше, че се страхува. Не бе обърнала внимание нито как оглеждаше ръцете ѝ, нито го проследи сега, когато той съзря разкриващия истината снежнобял символ, поставен до нея на пода. Тя просто изчакваше той да направи своето откритие.

Слънцето, стаено в прекрасното сърце на Клер Чембърлейн, все още сияеше. Това малко слънце имаше мисията да осветява сенките в душата ѝ и се справяше отлично с тази си задача.

Но имаше неща, които оставаха непостижими за слънчицето ѝ.

То например не можеше да накара сияещите ѝ сини очи да виждат.

Нито можеше да хвърля златистите си лъчи, за да осветява тъмния свят, в който Клер Чембърлейн сега бе обречена да живее.

Не е знаел. Тя почувства изненадата му.

— Предполагам, че леля Огъста не ти е писала.

— Не.

Нито веднъж през шестте години откакто ослепя, не се бе молила да има зрение, но сега отчаяно се нуждаеше от тази способност и бе готова да заложил сърцето си, душата си. Сега имаше потребността да види лицето, очите му. Дали са потъмнели от гняв заради сполетялата я съдба, обрекла я на тъмнина? Или са ледени от гнева му?

Или най-големият му яд е насочен не към съдбата, а към нея — някогашната смела нимфа, която предаде и двамата, като се превърна в

жена, бъдеща съжаление?

— Какво се е случило, Клер?

„Господи, толкова ми е нужно да го видя — помисли си. — Гласът му звучи нежно, но...“

Той бе непроницаем като сянка или скала, този мъж, когото обичаше; затворена крепост от тайни. Свиреп. Непоклатим. Непроницаем. Неразгадаем. Но Клер го разгадаваше... някога, когато виждаше как силните мускули на брадичката потрепват, когато виждаше как вените пулсират на врата му, когато виждаше устните му и стоманения блясък на очите му.

Сега обаче ѝ липсваха тези подсказващи знаци. Разполагаше единствено с гласа на мъжа, чиито любовни песни бяха покорили света.

— Защо си тук, Коул?

— Да те видя.

— Но не си знаел...

— Не. Предполагах, че още сте женени с Андрю.

— Знаел си за нашия брак?

— Бях тук в деня на сватбата ви. Навсякъде имаше съобщения и приветствия — по витрините на магазините, пред театъра, на площада. Честитяха ви и ви желаеха щастливо бъдеще. Ти не знаеше ли?

Клер кимна — беше ѝ невъзможно да говори: „Бил си в Харланвил в деня на моята сватба? Защо, Коул. Защо? Да не би най-после да си се връщал при мен? Трябваше ли да изчакам още един ден? Трябваше ли да заповядам на сърцето си да потърпи още малко, преди да остане безчувствено завинаги и да скрие онази част, която усещаше липсата ти, плачеше за теб, толкова те обичаше?“

Очите ѝ не виждаха, но успяваха да говорят. И Коул изпита истинска мъка.

— Клер?

— Знаех за пожеланията. Видях ги. — „Тогава все още виждах, Коул! Все още виждах. И ако те бях зърнала...“ — Нещастieto се случи няколко часа след венчавката. Същата вечер имаше силна буря. Пътищата бяха мокри и хлъзгави.

— Помня — обади се Коул тихо.

Никога нямаше да забрави тътена на онази нощ, развилнялата се навън буря, която не отстъпваше на бурята в душата му.

Напусна Харланвил минути след като узна, че тя ще се омъжва. Качи се на автостоп на първата попаднала му кола, беше му все едно накъде пътува. След няколко часа внезапен студ прониза костите му; някак злокобно и заповеднически: „Иди при нея — нашепваха ледени гласове, — тя има нужда от теб.“

„Не — възпротиви се той твърдо. — Усещам моята потребност от нея, моята отчаяна нужда, не нейната.“

А ако е сгрешил? Ако Клер наистина го е викала през онази бурна нощ?

— Какво стана, Клер?

— Пътувахме с колата към Ню Орлийнс.

— След тържеството?

— Да.

— Андрю ли шофираше? И то в бурята! След няколко бутилки шампанско?

— Аз... Не... Тържеството бе в Бел Рев. Той седна зад волана само докато се отдалечим от къщата, после карах аз.

„Защото не си пила и капчица дори в деня на сватбата си.“

През всичките онези години на отчуждение имаше моменти, когато тя смело прекосяваше невидимата разделителна линия. Отначало го правеше да сподели някоя новина, сякаш продължаваха да са приятели — момчето и момичето от гората при реката. Съобщаваше новината си — обикновено някоя весела историйка, тъй като смяташе, че приятелят ѝ иска да я знае — а очите ѝ грееха, докато очакваше реакцията му. Коул обикновено ѝ отвърщаше с присмехулен поглед и накрая озадачена и дълбоко наранена тя бързо се отдалечаваше.

Клер започна да пораства, да го догонва и невидимата линия между тях се превърна в дълбока пропаст. Въпреки това, заради него тя я прекосяваше. Сега Коул си припомни онази вечер, когато тя прояви най-голяма смелост. Беше на четиринадесет и се разбуждаше, разцъфваше, на път да захвърли образа на малкото момиче, а той — на седемнадесет, по-голям за годините си и повече мъж, отколкото момче — вече бе добре известен с мимолетните си сексуални връзки.

През онази вечер Коул демонстрираше жарката еротична връзка, на която се наслаждаваше в момента с тогавашната си избраница. Бяха в компания, разговаряха с приятелите, но телата им се докосваха настойчиво, макар Клер да не разбираше ясно докрай какво точно

става. Досещаше се, че е някаква интимност, и като го наблюдаваше, изпитваше болезнен копнеж по него, но тепърва ѝ предстоеше да разгадае напълно чувствата си. Въпреки всичко се приближи към него... към тях.

Коул пиеше, както правеха приятелите му. Другите ставаха груби, войнствени и шумни. Но той, погълнал най-много алкохол, стоеше смълчан. Именно това зловещо мълчание я накара да се приближи; мълчанието и... очите му. Никога не бе виждала сивите му очи така пусти, далечни, отсъстващи. Сякаш бе умрял и наблюдаваше своя призрак.

Докато слушаше храброто ѝ предизвикателство, отсъствието бе заменено от стоманеносив, неимоверно жесток поглед.

— Приканвам те никога да не пиеш повече, Коул Тейлър — гласът ѝ звучеше смело, както през спокойните дни, които прекарваха при реката. Тогава непрестанно го предизвикваше. Предизвикателствата ѝ винаги се отнасяха и за двамата; и те трябваше да ги изпълнят. И сега тя предложи да го сподели с него: — Аз никога няма да пия, Коул. Никога.

— Не бива да пиеш, Клер. Прекалено си малка. Хайде, момиченце, върви си.

По онова време той не бе в състояние да приеме предизвикателството ѝ. Можеше единствено да я нарани — дори изпитваше някаква необходимост да го прави; такава силна необходимост, колкото и желанието му да пие. Не си представяше, че ще настъпи време, когато ще престане да пие. И въпреки това моментът дойде в дъждовната нощ на сватбата на Клер Чембърлейн. Въздържанието му се превърна в нов вид наказание, несравнимо по-сурово от самоунищожителната необходимост, която някога го караше да пие. С въздържанието си се обричаше да живее в свят от ослепително ярки истини.

Преди шест години в сватбения ден на Клер прие предизвикателството ѝ. Но дали продължаваше да важи и за двамата, или тя отдавна бе научила опияняващото удоволствие и наслада от шампанското?

— Беше ли пила?

— О, не. Не пия... — Сви рамене. — Бях съвсем трезва, но вероятно шофирах невнимателно и прекалено бързо по хлъзгавия път.

За щастие никой друг не пострада.

Бързото, невнимателно шофиране не беше в стила ѝ. Дали е проявявала отчаяно нетърпение да пристигне в Ню Орлийнс? Да започне брачната ѝ нощ с Андрю Харлан?

— Вероятно? — повтори Коул глухо. — Не си ли спомняш катастрофата?

— Не. Ударих си сериозно главата и катастрофата ми се губи... Помня до момента, когато облякох сватбената си рокля. — „Помня как леля Огъста ме попита за последен път дали наистина съм сигурна, че желая да се омъжа за Андрю и няма ли повече да те чакам.“ — След това два дни съм била в безсъзнание.

„Нямаш спомен от сватбата си? От дантелите, романтичната атмосфера?“

— Сигурна ли си, че ти си шофирала?

Поколеба се, преди да признае:

— Не, не съм сигурна. Но няма значение. Андрю кроеше планове да се кандидатира за обществен пост.

„А какви са твоите планове, Клер? Твоите мечти.“ — Въпросите се появиха неканени в сърцето му; крещяха в мълчанието на... нейната тъмнина.

Тя не чуваше мислите му. Но долови тяхната сила, гняв и отново я заболя от собствената ѝ безпомощност.

— Лекарите се чудеха дали да ме оперират — продължи, тъй като изпитваше потребност да завърши разказа си, изпитваше нужда той да си отиде. — Да се опитат да премахнат слепотата ми. Съществуваше минимален шанс операцията да успее, а беше доста рискована поради другите ми наранявания.

— И Андрю не им е позволил да те оперират?

Клер се изненада колко убедено прозвуча твърдението му и изпита странно объркване.

— Не — отвърна най-накрая. — Сама взех решението. Евентуални допълнителни усложнения щяха да довършат леля Огъста.

„Направо щели да я убият.“ — Думите останаха неизречени, но Коул знаеше, че това е истината. Клер бе взела решението си, ръководена от любов към леля Огъста. А ако тя не съществуваше, дали би направила същия избор заради себе си, като предпочете слепотата

пред смъртта? Тя беше булка в края на краищата и започваше живота си с мъж, когото обичаше.

Сините ѝ очи засияха, щом спомена името на леля Огъста, но сега блясъкът потъмняваше и дори златните пращинки ставаха по-тъмни. Прекрасното ѝ бледо лице сякаш бе засрамено.

— Клер?

— Клер?

Чу името си да долита от облаче високо над главата ѝ. Леля Огъста седеше на облачето, зовеше я; както и Андрю. Клер искаше да отвърне, но не успяваше. Крайниците ѝ тежаха, дори клепачите ѝ бяха прекалено тежки, за да ги вдигне.

„Спя. Но скоро ще се събудя. Не ме изоставяй, лельо Огъста! Андрю? Моля ви. Ще се събудя. Ето, клепачите ми вече не са така натезали и започват да се повдигат, в следващия миг ще ви видя и вие ще се убедите, че нищо ми няма, тревогата в гласовете ви — о, лельо Огъста, особено в твоя — ще изчезне и... Защо не ви виждам? Очите ми са отворени, знам го, и съм будна. Защо всичко е толкова тъмно? Това е сън. Но скоро, съвсем скоро, ще се събудя.“

Но Клер никога нямаше да се измъкне от плътната черна пелена. През дните, които последваха, имаше моменти на събуждане, на осъзнаване. Някои бяха ужасни като слепотата ѝ. Защото именно през онези дни тя опозна Андрю. Попаднала във вечната тъмнина, най-после видя човека, за когото се бе омъжила.

В продължение на шест години той я преследваше; ухажването му започна скоро след като Коул изчезна от Харланвил. За нея бе прекалено рано точно тогава, впрочем и през следващите години ѝ се струваше така. Но Андрю я разбираше и проявяваше безкрайно търпение. Най-сетне Клер се предаде на неотразимия му чар и на настойчивите му ухажвания. Никога нямаше да го обича като Коул. Но онова бе опасна, разрушителна страст. С Андрю сърцето ѝ нямаше да бъде разбито.

Клер бе съвсем честна с Андрю — призна му колко много е държала на Коул и колко е изненадана, че най-личният градския младеж желае точно нея за съпруга. Тя самата бе известна

знаменитост, разбира се, но само като племенничка на леля Огъста, ала...

„Искам те, Клер. И ти обещавам, че през годините с мен ще забравиш напълно Коул Тейлър.“ — Андрю Харлан искаше Клер Чембърлейн за съпруга, за майка на децата си, за жена, която ще стои до него по време на кампаниите за политически пост, които ще го отвеждат в резиденцията на губернатора, а може би и по-далеч.

Той бе свикнал винаги да получава това, което иска... Винаги. И от тъмнината, в която попадна, с болезнено изострените си сетива Клер дочу за какво мечтае Андрю Харлан сега: съпруга, която е в състояние да вижда. На всяка цена.

Защо? Дали защото гласовете, които щеше да получи заради съчувствието, нямаше да му помогнат да преодолее досадата от нейния недъг? Или защото Андрю, живял открай време в идеален свят, щеше да се чувства безкрайно неловко с нейното несъвършенство? Или заради нещо друго, още по-лично?

„Един ден, Клер, ще ме гледаш както някога гледаше Коул.“ — Не знаеше и никога нямаше да узнае какво накара Андрю да прояви такава настойчивост, че да се подложи на рискована операция. Човекът, за когото се омъжи и опозна истински едва след като ослепя, не го сподели с нея. Знаеше единствено, че горещото му желание тя да си възвърне зрението е за него, не за нея. Нито веднъж през онези дни на тъмнина, когато прекарваха меден месец на борда на кораба „Кралица Елизабет II“, Андрю Харлан не каза на съпругата си: „Искам отново да виждаш луната, Клер, и обраслите с мъх гористи поляни, които така обичаш, да виждаш нашите деца, Клер, нашите бебета. Искам да съзерцаваш всичките тези радости.“

— Клер?

Гласът, който сега изричаше името ѝ с такава невероятна яснота и секваща дъха загриженост, принадлежеше на Коул. Той предполагаше, че Андрю не е разрешил на лекарите да я оперират, а и тя вече призна, че решението е било нейно. Но очевидно се досещаше, че има още нещо; искаше да чуе цялата истина, а тя бе готова да я сподели с него. За един изненадващ миг Клер изпита истинска радост от слепотата си.

— Андрю настоя да се подложи на операцията.

Тихото ѝ признание обясни всичко: нейната женитба не издържа дори на първото изпитание. Андрю, разбира се, не желаше тя да умре. Дори бе готов да вложи огромна част от невероятното си богатство, за да ѝ осигури най-добрите хирурзи, които можеха да се купят с пари.

Но оставаше и другият факт. Нейният съпруг, мъжът, който най-вероятно бе виновен за катастрофата, предпочиташе мъртва пред спяща съпруга.

Коул усети, че го обзема гняв, опасно познат гняв. Гневът на човек, готов да убива. Именно в пристъп на такъв гняв веднъж вече уби... и това го съсипваше.

Клер усети възбудата му — яростта сякаш лумна като огън в тъмнината помежду им, усети как стиснатите ѝ в юмруци длани се отпускат и всеки момент ще посегне да го докосне, да засвидетелства своята обич, както направи на този ден преди дванадесет години.

Но в онзи далечен ден тя сякаш му се бе натрапила. Нейната обич очевидно не стигаше. Тя не му бе достатъчна.

Ръцете ѝ останаха неподвижни.

— Няма значение, Коул. — „Всъщност нищо няма значение от деня, в който ти напусна града.“

До сега. Сега най-важното за Клер бе той да си тръгне. Чувстваше се в безопасност в Харланвил. И отново щеше да се чувства така, щом Коул си отидеше. Сърцето ѝ щеше да престане да бие така лудо и някак ще забрани на мисълта си да се връща към това, което се случва в момента. Няма да се тормози с въпроси без отговор. Защо се е върнал след шест години, и то точно днес? Какви истини щеше да види, ако не бе спяща? Какви думи щеше да изрече, ако разполагаше със способността да види въздействието им? „Обичах те, а после те мразех.“

— Толкова мило от твоя страна да наминеш, Коул.

Клер искаше той да я остави. Младият мъж го долови зад любезните, нищо незначещи думи, по напрегнатата поза на стройното ѝ тяло. Стоеше пред него като войник, който усеща врага, но не успява да го види.

Той представляваше този невидим враг, този натрапник, така безмилостно разбил сърцето и мечтите ѝ. Трябваше да я остави заради самата нея ѝ заради своето сърце.

Но същото това сърце го накара да заговори:

— Искам да пея на тържеството.

— О! Това е чудесно. Всички ще бъдат възхитени.

— Искам и ти да пееш заедно с мен, Клер.

Точно както преди дванадесет години, през онази изпълнена с вълшебство нощ, в навечерието на трагедията. Идеята принадлежеше на леля Огъста. Хрумна ѝ в последния момент и го предложи на Коул по време на почивката. Той стоеше сам в един ъгъл на залата. Но тя го откри. „Само една песен, Коул. Финалната... «Тиха нощ, свята нощ»... заедно с Клер.“

— О, не бих могла — възрази Клер. — Не мога. Хората ще искат да чуят теб, а не нас двамата.

Коул чу тези думи, както и неизречената ѝ молба: „Не прави това! Не ме карай да се връщам в миналото.“

Той почти прие безмълвната молба, но отново видя момичето ангел, което безстрашно мечтаеше. „Ще стана звезда! — бе заявила тя. — Ще обиколя целия свят, ще запиша купища албуми, а ти можеш да дойдеш с мен, Коул. Ще бъдеш мой поддържащ певец.“ За миг остана сериозна, после усмивката ѝ засия, докато щедро предложи на отчаяното, сърдито, самотно момче да сподели възхитителната ѝ мечта: „Не. Някой друг ще бъде поддържащ певец. Ние двамата с теб ще пеем дуети.“ Започна да го умолява: „Хайде да си обещаем, Коул. Хайде да си дадем дума, че никога няма да пеем в дует с друг. Обещавах ли?“

Единадесетгодишният Коул пое този обет пред осемгодишната Клер.

И го спази.

— Няма да пея без теб, Клер — заяви Коул на жената, която като момиче притежаваше куража да настоява за подобно обещание. „Превърни се отново в онова момиче, Клер. Стани възхитителната, уверена нимфа-ангел.“

Клер се страхуваше, че сърцето ѝ отново ще бъде изтръгнато от гърдите ѝ и наранено. Отново ще стене, мъчително ще крещи.

Как да пее отново с него?

А как да не пее?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*Лондон, Англия
петък, 23 декември*

Трябваше да се отърве от него, от този усърден млад мъж, прикрепен да я пази, да я брани от толкова зловещо зло, че Скотланд Ярд повика американец, съветник на ФБР, да ѝ го разясни. Не за пръв път Сара съжали, че изобщо ѝ хрумна да покаже писмото в полицията.

Ако тогава подозираше, че заплахата е лична, щеше да го запази в тайна. Но не знаеше и се почувства задължена да го предаде. Живееха в ерата на телевизионната война; времена, когато журналистите, коментиращи кървави събития, понякога ставаха жертви на играта. И наистина, убийствата на военни кореспонденти съпътстваха професионалната съдба на най-младите колеги; бойци, които бяха почти юноши.

В повечето случаи убийствата изглеждаха случайни; насилствени действия, извършени от деца. Напоследък обаче започнаха да се правят предположения, че не е изключено избиването на определени журналисти да е част от глобален терористичен план. Именно затова Сара, без да се замисли, предаде писмото на Скотланд Ярд.

Само след часове го разпратиха по електронен път до тайните служби по целия свят, компютрите забръмчаха, дирейки из богатите си база данни подобен елегантен и същевременно злокобен символ. Най-накрая го намериха не от Интерпол или ЦРУ, а в компютърния отдел към ФБР, изучаващ поведението на престъпниците.

Черното сърце бе нещо лично, несвързано с политиката; известие от самотен убиец, чудовище, а не от организирана група похитители. Заплашителното съобщение за смърт бе предупреждение единствено към Сара, а не към колегите ѝ.

Ако знаеше, че е така, щеше да го хвърли в кошчето, за отпадъци.

Но сега вече беше прекалено късно. Скотланд Ярд се ангажира. Лично главният инспектор се свърза с нея и с извинителен тон ѝ обясни каква опасност я грози. Съветникът на ФБР, специалист по

убийства, ще пристигне утре, в навечерието на Коледа, когато ще се срещнат, за да обсъдят какво да правят. Междувременно един полицаец ще я следва неотлъчно.

Полицаят не се отдели от нея през целия ден — стоеше мирно пред вратата на кабинета ѝ, докато тя работеше вътре; вървеше по петите ѝ, когато излизаше, и сега, в края на деня, я придружаваше до входа на частната кооперация в богатия квартал Мейфеър.

— Охраната на сградата е съвсем надеждна — напомни му тя. — Никой не може да проникне, ако не знае кода на зданието и няма личен код.

— Освен ако не го допуснат по погрешка или не се вмъкне вътре заедно с някой от обитателите.

— Подобни възможности не съществуват — увери го Сара решително. — Обитателите на тази сграда са заинтересувани да не влизат непознати. Ние всички сме изключително внимателни. Никога не допускаме случайни хора, а когато каним гости, наблюдаваме екрана, отразяващ фойето, и изчакваме вратата зад него да се затвори. Така че никой не може да се промъкне в тази сграда. Не се налага нито да ме изпращаш до горе, нито да стоиш на пост отвън цяла нощ. Не очаквам посетители, не съм дежурна на повикване в телевизионната компания и тази вечер не възнамерявам да излизам. — Наложил ли си да му се усмихне. — Само след два дни е Коледа. Приключил ли си с празничното пазаруване?

— Ами...

— И аз не съм. Защо не започнеш още тази вечер, а утре ще продължим заедно, ще отидем първо в „Хародс“.

Дали флиртуваше? Не. Тя дори не знаеше как се прави това. По-скоро го манипулираше, използваше своята известност, обръщаше в своя полза факта, че този мъж, сигурно само няколко години по-млад от нея, е направо зашеметен, че е нейна охрана.

Гласът ѝ бе така спокоен, както когато разказваше на света за войната. В такива моменти — когато край нея свиреха куршуми, а земята, по която стъпваше, беше все още топла от кръв — Сара се чувстваше спокойна. Но сега, застанала пред лондонското си жилище и опитвайки се да убеди полицаеца, че не се нуждае от закрила, тя се страхуваше.

Не бива да я наблюдават, защитават, бранят. Не бива. Никога пак.

— Договаряме ли се? — попита Сара.

— Имам пейджър — обади се той. — Ако решите да излезете тази вечер, или някой дойде да ви посети...

— Незабавно ще се свържа.

— Добре тогава. По кое време да дойда утре?

Тя прикри изненадата си. Не възнамеряваше да е тук утре. Още тази вечер ще напусне Лондон, за да направи ежегодното си посещение, продиктувано от любов, до малкия гроб в двора на църквата в Норфолк, а на сутринта ще е стигнала в Париж. Но този честен полицай повярва на лъжите ѝ, че ще ходят заедно на покупки, сякаш тя има за кого да пазарува... Сякаш Сара Пемброук има семейство или приятели, с които да прекара Коледа.

— Да го направим по обяд — отвърна. — Ще ми се да се наспя хубаво. Днес се изморих доста, а и това заплашително писмо с черното сърце...

— Дали ще имате достатъчно време за покупки? Срещата с онзи тип от ФБР е насрочена за три.

„А аз не възнамерявам да се срещам с този тип от ФБР — помисли си. — Поне не утре.“

— О, да, разбира се. Знам точно какво смятам да купя.

Няколкото вещи за краткото ѝ пътуване до Париж вече бяха грижливо подредени в малък сак. Единствената ѝ задача, преди да тръгне, бе да напише писмото до главния инспектор на Скотланд Ярд. Тя обясни положението така:

„Опасявам се, че съвсем съзнателно измамих полицейския офицер Хюит. Моля, не го винете. Бях решена на всичко.“

Аз, разбира се, оценявам вашата готовност неотложно да се занимаете с възникналия проблем. Утре обаче е Бъдни вечер и имам планове за празниците; сигурна съм, че всички имаме — включително и съветникът от Америка. Освен ако той не възнамерява да вземе сутрешния полет от столицата. Боя се, че няма да получите това писмо навреме, за да го уведомите за отлагането. Приложеният чек обаче е да

покрие разходите му за обратен полет до САЩ, преди отново да се върне тук.

Пристигам в Лондон по обяд на двадесет и шести и ще бъда на ваше разположение по всяко време след това.“

В края на писмото добави още едно извинение и да няма последствия за офицер Хюит; обеща да прояви нужната предпазливост, но се въздържа от забележката, че независимо от бурната дейност и загриженост, които службите проявиха през изминалия ден, въпросът не налага незабавна намеса. Заплашителното писмо, неотворено, беше престояло цяла седмица в кабинета ѝ, докато тя се намирал в Москва, а и на най-съвременните компютри по света им са нужни два дни, за да достигнат до информацията, с която сега разполагаха. Сара не добави и другата истина: тъй като се установи, че заплахата е лично към нея, всъщност нямаше никаква причина за напрежение.

Позвъни за куриер, с когото се срещна на Скуеър Гровнър. Връчи му писмото с указание да го предаде в Скотланд Ярд още сутринта. После изчезна в тъмнината на декемврийската нощ.

Обеща да бъде предпазлива, но не го направи. Отправи се по най-директния път към гара „Кинг Крос“, забравила за всякакви опасности, които вероятно я дебнеха в сенките.

Мислите ѝ вече бяха далеч — на мястото, закъдето бе тръгнала на среднощна среща, тъй нужна на сърцето ѝ.

Джак Далтон възнамеряваше да вземе сутрешния полет на „Бритиш Еървейс“ до Лондон. Ала щом се оказа, че в компанията „Юнайтед“ има място за полета предишната вечер, той охотно промени плановете си. Освободеното място беше в първа класа — чудесна възможност без притеснение и на спокойствие да се запознае с документите в куфарчето. Чакаше с нетърпение да стигне до Лондон, до нея. Така имаше възможност насрочената среща за следващия ден в три следобед да се състои по-рано.

Документите в куфарчето му изискваха изключително предпазливо проучване, тъй като не биваше да попаднат пред чужди

очи. Снимките от местопрестъплението бяха прекалено зловещи дори за бегъл поглед.

Документите по заведеното следствено дело в полицейския участък в Лос Анжелес във връзка с „Убийства — Свети Валентин“ пристигнаха малко преди Джек да тръгне към летището. Разговаря със заетите по случая детективи от отдел „Убийства“, но нямаше търпение лично да се запознае със снимките и да прочете материалите. Та нали именно в това се състои силата му или както той казваше — дарбата.

Още преди разговора с полицията се запозна с публикациите в пресата — следователно обществеността знаеше за извършените убийства на знаменитости. Двете известни холивудски актриси, убити с нож, заемаха основно място в новините. Фактът за особената жестокост на кланетата стигна някак до пресата, но това бе всичко. Подробностите, издайническите улики, сходните удари с нож и зловещите черни сърца бяха опазени в тайна. Полицията не желаше да последват нови убийства, които да ги копират. Двете неразкрити убийства бяха достатъчно зловещи и силите на реда се опасяваха, че ще има и нови.

Ала убийствата на двете актриси, извършени в рамките на няколко часа, и то от едно и също чудовище, не отприщи вълна на насилие. Случаите останаха изолирани. Въпреки това, при положение че убиецът е готов да нанесе удар и другаде, отпечатък от черното сърце бе изпратен в отдела за научно изследване на поведението на престъпниците. Специалистите по убийства към ФБР не познаваха зловещия символ, не го свързваха с предишни престъпления, но все пак го включиха в базата данни на отдела, за да го имат на разположение при необходимост.

И ето на. Случи се. В Лондон. Поне символът — нещо като визитна картичка, се появи, както и следващата му жертва. А самият убиец? Писмото до лейди Сара Пемброук носеше клеймо от 8 декември и бе пуснато от Бевърли Хилс, Лос Анжелес. Но убиецът може още да не е предприел пътуването през океана. Имаше вероятност да изчаква приближаването на датата на престъплението — денят на Свети Валентин.

Разбира се, убиецът се нуждаеше от известно време в Лондон, за да се запознае с прочутата журналистка, да се сприятели с нея, да я съблазни — в случай, че още не я познаваше.

С отделянето на мощния самолет от пистата Джак за пореден път изпита вътрешна потребност да реагира неотложно — чувство, което го преследваше от двадесет и четири часа и противоречеше на всякаква логика. Убиецът извършваше злодеянията си в деня на Свети Валентин — нямаше данни, че ще нанесе удара по-рано. Разполагаха с доста време — повече от шест седмици, през които да се разбере кой е той и да бъде обезвреден.

Джак Далтон искаше да направи точно това. Това бе неговата специалност. Няма нищо мистично в поведението му, никакви необясними психически връзки било с убиеца, било с жертвата. И според Джак неговите способности не са нито талант, нито дарба. Той просто решава определена задача, като отделя внимание на всяка подробност и безстрастно прилага законите на логиката.

И въпреки всичко фактът си оставаше: при всеки нов случай неизменно съзираше уликата, останала незабележима за другите, правеше връзки между събитията, които кой знае защо хрумват само на него.

С най-огромно удоволствие би споделил техниката си за разкриване на престъпления с всеки агент на ФБР или детектив от отдел „Убийства“ по света. Дори прекарваше безкрайни часове в опит да направи точно това. Но дарбата му не можа да бъде усвоена нито с търпеливо повторение на правилото за внимателно и безстрастно обмисляне на всяка подробност, нито с нагледен пример.

Всеки път, когато представяше решаването на даден случай по логичен път, неизменно предизвикваше възхищение, а не разбиране. Независимо от старанието на учениците му те не успяваха да видят скритите знаци, оставени от престъпника, а Джак неизменно ги забелязваше.

Той представяше разгадаването на случаите без следа от гордост. В края на краищата не очакваше овации заради своята „дарба“. Беше се родил с нея; придобито наследство точно както тъмнокафявите му коси и тъмносините му очи. Способността му да разгадава загадки от всякакъв род се оказа безценна, доходна. Именно тя го превърна в онова, което представляваше в момента: доброволен, неплатен консултант по убийства.

Не се нуждаеше от пари, но изпитваше потребност да залавя убийци. Използваше дарбата си целенасочено; това бе неговият принос

към хората. Негова съдба.

Усмихна се накриво на думата съдба. Специалистът в залавянето на убийци, мъжът, който разкриваше дори най-умните престъпници чрез простото и неизменно придържане към логиката, не вярваше особено в съдбата.

Усмивката му изчезна, когато усети, че отново го обзема нова вълна от безпокойство. Къде е логиката да се чувства така напрегнат, да изпитва такава необходимост да бърза при сегашния случай? Да, имаше причина за известно безпокойство. Преди да напусне отдела, занимаващ се с поведението на престъпниците, хвърли бегъл поглед на фотографиите от местопрестъпленията и установи, че му се иска да види и неща, които не личаха на снимките. Какво още се криеше в ъглите на опръсканите с кръв две всекидневни, арена на злокобните касапници? Какви улики има за самоличността на убиеца и за характера на връзката му с жертвите? Нима обречените актриси сами са премахнали следите от обичайно царящия безпорядък? Те ли са подготвили романтичната обстановка?

Затова ли изпитваше подобни лоши, предчувствия във връзка с този случай? Защото вече усещаше, че съществуват улики, може би дори решаващи, които не долавяше.

Дарбата на Джак му изневери един-единствен път, при решаването на най-голямата загадка в живота му — загадка, към която бе невъзможно да се подходи безпристрастно.

Тогава нямаше налице труп. Единствено надеждата загина тогава. А какво щеше да стане сега, ако дарбата му изневери отново? Не, този път няма да има труп. Лейди Сара Пемброук ще бъде в безопасност, както е и в момента, охранявана от най-добрите служители на Скотланд Ярд.

Тогава защо изпитва подобна потребност да бърза, сякаш вече е прекалено късно тя да бъде спасена, сякаш Сара Пемброук вече умира?

Нямаше отговор на тези въпроси; долавяше единствено собственото си напрежение. Наложил си безпристрастност и се отказа от намерението да изучава полицейските досиета на двете загинали жени. Вместо това се съсредоточи върху онази, която не умираше и която — защото вярно бе интерпретирала зловещото значение на черното сърце — нямаше да умре.

Лейди Сара Пемброук по същество вече се бе спасила. Не е изненадващо, разбира се, че жената, била на бойната линия, не се изплаши от смъртта. Джак не се впечатли особено и когато инспекторът от Скотланд Ярд му съобщи, че е отхвърлила вероятността тя да е евентуалната следваща жертва на убиеца.

Припомни си съвсем ясно първия път, когато разбра за съществуването на известната военна кореспондентка. Предаваше от Багдад, от хотела „Ал Рашид“, вечерта пред началото на войната в Залива. В продължение на часове единственото, което Джак знаеше за нея, бе гласът ѝ и неговата овладяност, както и липсата на страх. Дори сред хаоса наоколо тя бе спокойна, уверена и се контролираше.

Джак не легна цяла нощ — заедно със Сара, заради Сара — бдеше, надяваше се да оцелее и както допускаше, бе далеч по-изплашен от нея. Най-после настъпи денят и небето затихна. Когато камерата се насочи към лицето ѝ, видя, че то подхожда на гласа ѝ: изящно, спокойно и сериозно.

Оттогава много пъти виждаше това лице, тъй като Сара Пемброук споделяше със света ужасите и трагедиите на хората. Винаги изглеждаше една и съща: сериозна и сурова. Никога не се гримираше, не носеше бижута, а гарвановочерните ѝ коси неизменно бяха опънати и прибрани на дълга плитка. Сред горещата пустиня носеше жълтеникави копринени блузи с дълги ръкави и панталони в защитен цвят. А когато правеше репортажи през студените зимни дни, дрехите ѝ бяха като косите ѝ: черна риза, черни джинси, черни ботуши, черно яке.

Приличаше на боец. Беше истински боец. И аристократка. Вдовица. И момиче, което може да се види върху корицата на модно списание. Издателите се изкушаваха да поставят лика на кориците. Сара никога не позираше специално за тези снимки. Но това нямаше значение. Нейни портрети се появяваха, независимо от това. Беше истинска мечта за фотографите — непреклонна, но и поразяваща.

Джак се зачуди как ли изглежда лейди Сара Пемброук, когато се усмихва. Ако се усмихва. Защото журналистката очевидно третираше усмивката като ненужно украшение и неподходяща като бижутата, неизменно липсващи там, където тя присъстваше.

Сара предпочиташе да прекарва живота си по най-напрегнатите и опасни точки на земята, независимо от многобройните далеч по-

безопасни и примамливи предложения. Всяка новинарска компания я искаше. Можеше да отразява Белия дом или Парламента; да ръководи свое седмично новинарско списание; ако иска да е единствен самостоятелен водещ на късно новинарско предаване, и това би се уредило...

Но тя предпочиташе да работи в Лондон, в телевизионната мрежа „Глобални новини“ и да засвидетелства предаността си към своята страна, към града и към Тимоти Аскуит — медийния магнат, който я откри. И до този момент неизменно присъстваше там, където имаше война.

От 2 януари обаче Сара Пемброук щеше да води предаването „Час за международни новини“ на „Глобални новини“ в края на седмицата — предаване, което щеше да се излъчва на живо и да се гледа в повече от двеста държави. Според инспектора от Скотланд Ярд Тимоти Аскуит бе наложил на Сара да стане водеща. Медийният магнат преценяваше, че опасностите по бойните полета на света вече са прекалено големи за нея. Славата ѝ, както и това, че е жена, я превръщаха в подходяща мишена за отвлечение или убийство.

Обявиха новата ѝ длъжност на 6 декември. Два дни по-късно от Лос Анжелес бе пуснато писмото с черното сърце. Дали Сара бе просто една от няколкото възможни набеязани жертви за касапницата през предстоящия февруари? Дали новината, че ще бъде в Лондон в деня на Свети Валентин, е накарала убиецът да се спре на нея? Или и убиецът е не по-малко безстрашен от нея? Готов ли е да я последва навсякъде — в Тузла, Сараево, Кигали или Порт о Пренс?

Никога нямаше да се узнае. Сара Пемброук щеше да бъде в Лондон — в безопасност от ужасите на войните, в безопасност също така от лудия, който убива жени в най-романтичния ден на годината.

Тя беше в безопасност, охранявана още отсега; една малко излишна предпазна мярка, защото до настъпването на февруари оставаха няколко седмици. А и, разсъждаваше Джек, лейди Сара Пемброук може да се оправя сама.

Тогава защо бързаше да стигне до нея? Защо изпитваше такъв страх за нея?

И защо бе обзет от неспокойствие, нетърпение и фатализъм... сякаш това бе пръст на съдбата?

ПЕТА ГЛАВА

През онази вечер преди дванадесет години дуетът на Коул и Клер „Тиха нощ“ отбеляза края на коледното тържество. Когато свършиха, последва благоговейна тишина, а не оглушителни ръкопляскания.

И по-късно нямаше аплодисменти. Чуваше се само леко шумолене и нещо като примирена въздишка, че песента е свършила. Време беше да се разотидат. Всички се движеха като един човек — бавно, тихо, и като че ли се опитваха да отнесат със себе си част от магията, която очевидно възприемаха като коледен подарък, чиято атмосфера искаха да съхранят през целия сезон.

От десетилетия, още от първото коледно тържество с живи картини — това бе коледният подарък на Огъста Чембърлейн за новия ѝ дом — следваше прием в Бел Рев. Покана получаваха всички участвали ученици, родителите и учителите им, заедно с отбрана група изтъкнати жители на щата Луизиана, някои от които идваха чак от Ню Орлийнс.

Джед Тейлър не чу изпълнението на деветнадесетгодишния си син с шестнадесетгодишната племенничка на любимата преподавателка на цял Харланвил. Дори не присъства на тържеството. Любовницата му обаче посети и двете. И за разлика от часовете, през които се държеше необуздано в компанията на Джед, същата вечер Анабел Прентис беше образец на добро поведение.

Младата жена, бъдеща наследница на половината от състоянието на родителите си в „Петрол Харлан-Прентис“, се държеше точно както беше възпитана — като дама и бъдеща господарка на Бел Рев. Това, че един ден Андрю Харлан и Анабел Прентис щяха да се венчаят, бе предопределено от раждането им преди двадесет и две години, с един месец разлика. Бе съдба, която двамата ту отхвърляха, ту приемаха с радост.

За момента помежду им съществуваше тайно споразумение. На светски събирания, като традиционното коледно тържество, неизменно присъстваха заедно. Но иначе бяха свободни да правят каквото

пожелаят и с когото поискат, стига, разбира се, да бъдат дискретни. През по-голямата част от годината Андрю и Анабел се намираха в различни точки на земното кълбо. Той беше последна година в Принстън и през есента щеше да започне да изучава право. От своя страна, след като на деветнадесет години обяви, че е приключила с образованието си, Анабел се наслаждаваше на удоволствията в Сан Тропе или Париж.

Тя не допускаше, че е възможно да ѝ се случат страстни преживявания в малкото скучно градче Харланвил. Но при едно завръщане вкъщи през лятото изживя с Джед Тейлър невероятни чувствени наслади. Нещо повече — Анабел Прентис откри своята почти ненаситна жажда да се излага на опасности.

Не само че връзката ѝ с Джед Тейлър бе достатъчно рискована, но тя се опитваше да съблазни и сина му. Докато чакаше Джед да се прибере, пиеше с Коул, който ѝ правеше компания до завръщането на баща си, и се чудеше на глас кой ли е по-добрият любовник: бащата или синът. Посягаше да го докосне; тънките ѝ пръсти се заравяха в черните му коси, но Коул винаги се отдръпваше, а сивите му очи бяха студени и твърди като гранит.

Отхвърлянето му я влудяваше и тази вечер. Докато посрещаше заедно с Андрю гостите в Бел Рев, Анабел Прентис наблюдаваше Коул Тейлър с високомерно презрение. Той бе толкова по-долу от нея, говореше погледът ѝ, толкова недостоен, че самата мисъл грубите му ръце да докоснат деликатната ѝ кожа ѝ причиняваше истинска болка.

Андрю преценяваше Коул с не по-малко презрение. Но високомерието му изчезваше, когато погледът му попаднеше на Клер. Той остана пленен от гласа ѝ и сега, съвсем ясно видя, че момичето, което помнеше като луничаво бездомниче, е разцъфнало с необичайна красота.

Липсваше ѝ типичната за южняшките красавици хубост, липсваше ѝ съвършенството на Анабел Прентис. Клер имаше съвсем различна красота — неподправена и дива, красотата на горите, където играеше като дете. Тя обаче сякаш не си даваше сметка как изглежда, не виждаше как греят канелено кафявите ѝ коси, как сияят сините ѝ очи, нито колко са привлекателни червените ѝ устни.

„Искам те, Клер Чембърлейн! — Мисълта го изненада, но осъзна, че е точно така. — Искам да ме гледаш както гледаше Коул,

докато пеехте — срамежливо и с обожание.“

Девойката и в момента гледаше Коул по същия начин. Обожанието ѝ бе искрено, обичта ѝ — безгранична.

„Един ден, Клер, искам сияещите ти сини очи да светят точно по този начин за мен“ — помисли си Андрю.

Думите, разменени за поздрав с Андрю и Анабел в облицованото с мрамор преддверие на къщата, бяха първите, които Клер и Коул изрекоха, откакто изпяха песента. Почтителната тишина, обгърнала публиката, завладя и самите певци и те също нямаха желание да нарушат магията.

Слязоха от сцената заедно, свързани по някакъв тайнствен невидим начин и едва когато тръгнаха към колата му, Клер си даде сметка какво прави. До този момент не бе влизала в колата му, той не я беше канил. Но тя знаеше, че макар и очукана, колата е удобна. Коул спечели парите за нея, като работи под палещите лъчи на лятното слънце.

А за какво служеше очуканата му кола? Две от функциите ѝ донякъде бяха свързани. Първата: да го отвежда в различни части на околията Терабон, където не го познаваха и приемаха, че е най-малко на двадесет и една години, и му продаваха толкова алкохол, колкото желаше.

Втората функция на автомобила също имаше връзка с желания.

Клер забави крачка, докато приближаваше колата, в която незнайно колко момичета бяха прекарали много часове насаме с Коул. Какво правеше тя? Как смееше? Въпросите сякаш се изписаха върху лицето, което се обърна към нея в този момент; изражението му бе сърдито и същевременно изненадано. Но той мълчаливо отвори вратата, изчака я да се настани и внимателно я затвори след нея.

Магнетизмът, който ги привличаше, не отслабваше. След като поздравиха Анабел и Андрю, тръгнаха към другите гости.

Дали младите им тела, без да се докосват, се движеха като в дует? Дали движенията им изразяваха същата вълшебна хармония, звучала в гласовете им по време на песента?

Да... и не. Гърдите им поемаха нагорещения, кипящ и напрегнат въздух; отвърщаха любезно на похвалите за изпълнението им, не

говореха помежду си. И едва когато им поднесоха нещо за пиене, Коул я погледна.

Келнер с бели ръкавици разнасяше блестяща сребърна табла, отрупана с кристални чаши. Той им предложи богат избор от златисто медни напитки — от отбрано шампанско до най-хубавия ябълков сок от Луизиана. Ролята му беше да обслужва гостите, а не да изказва мнението си. Затова нямаше да трепне дори ако младите бяха избрали шампанско.

Всеки друг път Коул би посегнал към чаша с алкохол, но тази вечер, като знаеше какво е отношението на Клер, избра ябълков сок и за двамата. Едва когато ѝ подаваше кристалната чаша, забеляза очите ѝ.

Ясносини и сияещи, те излъчваха вътрешна светлина, способна да огрее дори най-тъмното ъгълче на сърцето му и да го накара да се усмихне, да желае, да вярва. В този момент се сети кой е всъщност.

Намръщи се и помрачи радостта ѝ с чернилката на собственото си сърце; въздухът помежду им заплашваше да избухне.

Невидимите вериги отказваха да се отпуснат; дори ги свързваха още по-здраво...

Най-накрая Коул предложи:

— Хайде да излезем навън.

— Смяташ ли, че за Коледа ще завали сняг?

Клер зададе въпроса точно когато приближиха отдалечената беседка. Вътрешно все още трепереше от надежда и страх, породили се при съобщението на леля Огъста, че заедно с Коул ще пеят „Тиха нощ“. В главата ѝ се въртяха безброй въпроси, които също я изпълваха със страх и надежда.

Зададе му обаче въпрос, който нямаше нищо общо със сегашните ѝ вълнения; това бе един стар, традиционен въпрос по Коледа от времето, когато бяха толкова добри приятели. Още от началото на декември Клер започваше да се чуди дали ще вали сняг по празниците. В Харланвил е валил сняг, уверяваше го тя. Преди години по време на първата Коледа на леля Огъста в новия ѝ дом бяла пелена е покрила земята.

Може отново да навали сняг, упорстваше Клер. Непременно щеше да завали някоя година. Един ден отново щеше да има снежна Коледа в тяхното градче до реката.

Като дете тя мечтаеше за сняг, сънуваше го; очевидно продължаваше да копнее за вечното му първично вълшебство. И сега, както някога, Коул се замисли съвсем сериозно и погледна към небето, преди да ѝ отговори.

Небето никога не е било по-ясно, а зимната луна по-пълна и по-ярка.

А гласът на Коул Тейлър никога не бе звучал по-нежно.

— Няма да вали сняг тази година, Клер.

— Е, здраве да е.

Огрените ѝ от луната очи се обърнаха към него и в тях нямаше разочарование. Напротив, те сияеха и Коул видя как там се зараждат нови мечти, по-женски. Клер го желаше. Желаше го по същия забранен, опасен, възхитителен начин, по който и той я желаше.

Забранен. Опасен. Възхитителен. Невъзможен. Съзнанието му крещеше това предупреждение. Но то остана нечуто — заглушаваше го мощната музика, сякаш бликнала от сърцето му.

„Ще ти доставя сняг, Клер. Един ден ще направя така, че всичките ти мечти да се сбъднат.“ — Обещанието беше глупаво; отнасяше се за едно бъдеще, което никога нямаше да настъпи. Но в момента Клер не мислеше за някаква отнесена мечта за сняг. Тя не откъсваше очи от него и с поглед, със сърце и душа му говореше, че той е единственият, когото някога ще пожелае или от когото ще има нужда.

— О, Клер... — прошепна той, а гласът му бе едновременно нежен и груб, мек и свиреп.

Желаше я отчаяно и въпреки това нещо го предупреждаваше да я остави на мира. Но в тази огрята от луната нощ Коул не обръщаше никакво внимание на предупрежденията. С почуда и благоговение вплете дългите си пръсти в копринените ѝ коси с канелен цвят и нежните му грижовни ръце обгърнаха прекрасното ѝ лице.

Целуна я. Трябваше да го стори. Усети как устните ѝ трепнаха радостно и откликнаха — първо долови сладостта от ябълковия сок... а после и нейната възхитителна сладост.

Да целува Клер, да я обича бе колкото естествено, толкова и забранено. Да, може би единствено с нея сърцето му щеше да оцелее. Но какво щеше да ѝ струва това на нея?

С този въпрос се породи и гневът. Бесът го обзе, направи целувката му по-груба, наказваше го и я предупреждаваше. „Бягай, Клер — подсказваше гневът му. — Бягай сега, докато още имаш възможност.“

Но тя не побягна. Отвърна му с не по-малка страст, с глад, подобен на неговия. Беше безстрашна, прекрасна, деликатна и храбра. Не се ли досещаше, че може да я унищожи с копнежа си по нея? Не забелязваше ли насилието, което течеше във вените му?

Разбира се, не... защото беше Клер. И в момента се случваше нещо наистина невероятно. Нейната надежда сякаш проникваше у него, изпълваше го, сгръщаше го и заявяваше с неприкрита радост, че тази мечта, тази магия, ще трае вечно. Нямахте нищо забранено, нищо опасно, нищо невъзможно. Беше просто възхитително.

Мрачната действителност обаче бързо унищожи красивата илюзия. Неговата обич към нея ще я унищожи. Дори целувката му може да омърси завинаги нейната доброта с неговата лошотия.

Тя неволно възкликна, когато той рязко се отдръпна.

— Не ме познаваш, Клер. — Забеляза изумлението ѝ и повтори грубо: — Има неща, които не знаеш за мен.

— Но аз те познавам, Коул. Искам да кажа, струва ми се, че те познавам. Притесняваш се заради баща си, нали? Наранил ли те е? Удрял те е. Помня синините ти и дните, когато не идваше на училище заради тях.

Коул сви рамене.

— Отдавна не се приближава до мен.

Всъщност от години Джед Тейлър не бе докосвал сина си. Коул беше достатъчно силен, за да се защитава, и си даде тържествено обещание, че ще го прави, и то на драго сърце.

А преди да настъпи това време? Съществуваха двама души, само двама, които се опитваха да го предпазят — нимфата с осеяното с лунички лице и елегантната ѝ леля. Клер го закриляше съвсем непринудено и неосъзнато. Тя просто го обгръщаше със своята неизтощима радост — невидими доспехи, които му помагаша да оцелява дори след най-жестоките удари.

А що се отнася до леля Огъста... Досети се, че е подложен на насилие, и пожела да помогне. Предложи да се срещне с баща му, да разкрие жестокостта му пред цялото градче, ако се налага, и заяви на Коул, че е добре дошъл да живее в къщата ѝ, стига да пожелае. Щедростта ѝ направо го замая. И как отвърна той? Че греши, че няма никакво насилие или побоища. Всичко е наред в дома му. А може и да престане да е наред, добавяше искрено, ако тя публично обвини баща му. Тогава бог знае какви нови жестокости щяха да последват.

На единадесетгодишна възраст Коул не разбираше защо така разпалено отказва помощта на леля Огъста. Но сега вече знаеше. Заслужаваше наказанието на баща си. Беше го заслужил. А когато Джед Тейлър вече не успяваше своеволно да напада сина си? Този същият син взе нещата в свои ръце — започна да живее безсмислено, опасно, а най-голямото му наказание бе като лишаваше сърцето си от надежди, от мечти за Клер.

— Баща ми е много жесток човек. През цялото време таи гняв, готов да изригне, а когато пие, полудява. Аз съм негов син, Клер. Наследил съм гените му.

— Но ти не си жесток! А и когато пиеш...

— Какво става, когато пия? — попита той, заинтригуван какво е видяла. — Какъв съм?

— Ставаш тих. Тъжен. Не полудяваш.

За мълчанието беше права, разбира се. Когато пиеше, се затваряше, мълчеше, не буйстваше. Търсеше бягство в алкохола; една кратка смърт; време, през което спираше да мисли, да чувства, да съществува. Но Коул се изненада, че в тези моменти на полусмърт Клер го вижда тъжен. Винаги си бе въобразявал, че тогава изглежда щастлив, освободен, защото е така близо до смъртта и най-после е намерил покой.

— Ти не си като баща си, Коул. Никога никого не си наранил. Никога. Ти си нежен, любящ, добър.

— Бил ли съм добър с теб, Клер? През всичките тези години? Когато не ти обръщах внимание? Когато ти демонстрирах връзките си с други момичета? Това ли е да си любящ? Нежен? Трябва да ме видиш, Клер! Трябва да прозреш какво всъщност представлявам, а не да виждаш онзи, когото искаш да бъда.

— Но аз виждам, Коул. Не съм сляпа за онова, което направи. Наранявал си ме. Бил си жесток. Аз...

— Какво ти?

— Аз... понякога те мразех. Но бяхме различни. Бях още дете, а ти съзряваше. Тогава и на теб ти беше трудно, нали? Не се ли ненавиждаше, че си жесток към мен?

— Да. — „Мразех се тогава, сега и завинаги.“ — Да.

— И за двама ни беше трудно. Аз пораснах толкова бавно, а ти чакаше.

— Не чаках теб, Клер. Опитвах се да те отблъсна, да те принудя да избягаш.

— Но защо, Коул? Заради баща ти ли? Защото толкова се страхуваш, че може да заприличаш на него?

— Отчасти заради това. Отчасти. — Наистина ли имаше намерение да сподели с нея останалото? Щеше ли да си наложи и последното наказание — да унищожи вярата ѝ в него? Защото това щеше да е последствието. Нейната вяра в него. Убеждението ѝ, че той е достоен, независимо от всички доказателства за противното, щеше да бъде унищожено безвъзвратно. Това ли искаше той? Не. Да. Заради нея. Защото, като узнае какво е извършил, неминуемо щеше да побегне. Беше готов да ѝ признае и вече долавяше загубата, празнотата, бездънното черно море в душата си, където веднъж почти се удави. И сега се давеше, но този път щеше да е окончателно. Ала Клер щеше да бъде спасена. — Но преди всичко, Клер, заради мен, заради нещо, което извърших, преди двамата да се срещнем.

Нито ожесточението му, нито резкият му тон я стреснаха. Но сега Клер изпита страх. Каква мрачна история би могло да таи единадесетгодишно момче? Какво бе извършил Коул, което да е повлияло на целия му живот?

Клер знаеше твърде малко за миналото му. Беше споменал майка си един-единствен път, и то в отговор на някакъв неин въпрос. „Отиде си“ — само това каза, но гласът му, студен и огорчен, говореше много повече от думите какво мисли за майка си, изоставила го сам да понесе жестокостта на баща си.

Сега бе на път да узнае нещо ново от миналото му; нещо далеч по-ужасно от майчиното предателство. Виждаше го в погледа му, в измъчените сиви очи, които никога не са били по-тъжни.

Коул е убил някого. Момчето вярваше, че е наследило жестокостта на баща си, и разполагаше с някакво ужасно доказателство за това.

Клер попита:

— Какво е станало?

— Имах по-малък брат...

Тя очакваше да чуе за трагичната смърт на по-малкото дете. Най-вероятно при нещастен случай. Двете момчета си играят с пушката на бащата, не подозират, че е заредена...

Но признанието, което чу, не се отнасяше за злощастна злополука, а за храбра постъпка, продиктувана от любов. За да спаси братчето си, Коул го бе дал на непознат.

Сега вече Клер знаеше истината. Коул Тейлър беше извършил убийство през онази лунна нощ в Тексас.

Беше убил себе си.

— Обичам те, Коул — прошепна тя. — Обичам те.

— Дадох брат си на непознат!

— Сторил си го от любов!

— Дадох го на свършено непознат, Клер. На човек, който може да е бил и по-лош от баща ни.

— Но не е бил. Доловил си добротата му, видял си колко се е разстроил от насиненото лице на брат ти. Има и добри хора на този свят, Коул. Милиони. Брат ти е при такива хора: добри, любящи... Като теб. — Посегна към него и деликатните й пръсти докоснаха лицето, станало непроницаемо като очите му. — Чувствал си се ужасно, Коул, но това е било най-доброто за него. Той е в безопасност, щастлив и обичан. Убедена съм. И ти трябва да го повярваш. Трябва.

— О, Клер — прошепна дрезгаво той.

Беше й признал най-големия си грях, най-срамната си тайна, най-гнусното си престъпление. Очакваше тя да побегне отвратена, най-после прозряла истината за него.

А тя стоеше все още тук. И му бе простила.

Сега светлосините й очи грееха по-ярко от преди и нежните й пръсти докосваха тъмните му коси; тя се надигаше на пръсти, за да го целуне.

— Люби ме, Коул — прошепна момичето.

В отговор дълбоко от гърлото му се изтръгна примитивен, суров полустон-полусмях.

— Коул?

— Искам да те любя, Клер. Повярвай ми.

— Тогава...

— Не — отблъсна я нежно. — Не сега и не тук, в колата ми.

И не преди и последните следи от насилие да са излезли от вените му. Той току-що се бе преродил, беше се събудил от мъчителния си сън с помощта на нежната ѝ любов. Нови, силни, замайващи емоции се бореха у него. Но все още се долавяше и жестокост. Гневът, обсебил го тъй отдавна, не признаваше, че е надвит, че вече не владее сърцето му. Гневът щеше да води ожесточена, последна битка.

Коул нямаше да люби Клер, преди жестокостта му да изчезне напълно.

— Ще се любим, Клер. Безброй пъти. — Сега очите му бяха сребристи, пълни с обич. — Но искам първият ни път... Всеки път всъщност да е прекрасно. Съгласна ли си?

— Да.

— Да — повтори той като ехо и потвърди обещанието с целувка, една почти неуловима ласка, която обаче заплашваше да го накара да престъпи дадената дума.

Клер се отдръпна от целувката му; върху лицето ѝ бе изписан добре познатият му решителен израз. Защото тя не искаше той да наруши обета си ли? Не, реши Коул. Ставаше въпрос за нещо друго. Далеч по-важно.

— Ще го открием, Коул. Ще намерим брат ти.

Коул понечи да поклати глава, но се спря. През тази нощ витаеше някаква магия, а Клер смело ваеше мечти и макар че онова, което предлагаше, изглеждаше невъзможно...

— Как, Клер? Как ще успеем? Той не знае малкото си име, да не говорим за фамилието. Нито има представа, че съм му брат, а не съсед. А и е вероятно, не смяташ ли, никога да не са му разказали за онази нощ?

Същата зимна луна, която съпровождаше стъпките му към спирката на камионите в онази далечна декемврийска нощ, сега светеше над главите им и им се усмихваше, обвивайки ги в златиста мъгла.

— Не. Казаха са му. Сигурна съм. И той се е чудил за теб, искал е да те открие. Независимо дали смята, че си му брат или съсед, помни любовта ти; твоята любов. И когато узнае, че го издирваш... — Тя се усмихна лъчезарно и засия по-силно от луната. — Непременно ще узнае, Коул. Ти сам ще му го кажеш. Ще го кажеш на целия свят.

Толкова отдавна Коул не си позволяваше да си спомня мечтите, изтъкани от неговата нимфа-богиня, че му бяха нужни няколко мига, за да осъзнае какво му казва. Но сега знаеше. Щеше да повика отдавна загубения си брат от световните сцени, които щяха да му принадлежат, да им принадлежат; подиумите, на които щяха да пеят любовните си дуети.

Ако наистина постигнаха славата, както Клер уверено предричаше, имаше вероятност да успее да открие изчезналия си брат. Ала през тази нощ, когато Коул и без това престана да обръща внимание на зловещите предупреждения, бе прекалено опасно, алчно да дръзне да си представи не само живот, изпълнен с любов към нея, но и още нещо.

Застанала пред него, обвита от златистата зимна мъгла — това бе всичко, което Коул Тейлър желаше, и то бе много повече, отколкото заслужаваше.

— Знаеш ли какво искам, Клер?

— Не, кажи ми.

Предполага се, че деветнадесетгодишните мъже бленуват да завладеят света, да се прочуят, да натрупат състояние. Ала неговите мечти бяха съвсем нежни, скромни и прости.

— Теб, Клер. Нас двамата... и нашите деца. Бих искал да преподавам музика, да живея в къщичка като на леля Огъста, близо до река, където понякога вали сняг на Коледа.

— И аз това искам.

— Наистина ли?

— О, да. Повече от всичко. — Никога не бе мечтала за слава, стигаше ѝ възможността да пее с него. Но сега, за него, заради сърцето му, той трябваше да стане известен. — Брат ти, Коул. Трябва да го намерим.

В някои мигове Клер не успяваше да прочете какво изразяват сивите очи на Коул. Но сега бурният огън, пламнал дълбоко у него, разсейваше всички сенки и разтопеното сребро, каквото

представляваха очите му, сияеше от любов. Яркостта му не помътня, нито помръкна, както понякога само тя долавяше. Но дали защото го обичаше толкова много, или защото тя разпали това пламъче на надежда, точно преди да ѝ отговори, Клер видя искрите да проблясват за последно и... да угасват.

— Не, Клер — пророни той тихо. — Трябва да го оставя на мира. — „Вече не смея да имам никакви мечти.“

ШЕСТА ГЛАВА

През онази декемврийска нощ, преди да напуснат усамотената беседка на Бел Рев, Коул Тейлър и Клер Чембърлейн щастливи правеха планове за живота си. Коул ще завърши през юли и ще постъпи в близкия колеж, а след две години, когато тя приключи с училището, ще се оженят. Ще станат учители по музика и въпреки че неговото щастие няма да бъде пълно, ще се откажат да търсят по-малкия брат на Коул.

Съвместните им музикални изяви ще им носят лична наслада, а не световно признание; ще пеят любовните си дуети един на друг и на децата си. Блянът бе по-блестящ от диамант и по-зашеметяващ от всички мечти за слава.

Но на следващия ден Коул се прочу... и блянът им се разби като диамант. Отблясъците му станаха мрачни, безцветни и студени като сивите му студени очи.

Събитието, разбило мечтите им, започна с потропване по входната врата на къщурката на Джошуа Стрийт, където Коул живееше с баща си. Младият мъж седеше в дневната и свиреше на китарата, подарък от Клер — съчиняваше любовна песен. Само след три часа щеше да я види отново на вечеря при леля Огъста. По-късно, преди да пожелае лека нощ на любимата си, ще ѝ изпее песента. Дотогава ще бъде готов с музиката, защото макар да започна да я съчинява късно през нощта, таеше стиховете в сърцето си от години.

Гостът в къщата на Тейлърви се оказа Анабел Прентис.

— Весела Коледа — поздрави тя бодро и влезе в къщурката. — Къде е той?

— Нямам представа.

Анабел намръщено погледна украсения с диаманти часовник на китката си. Беше три и петнадесет. Според очакванията ѝ Джед трябваше вече да бъде тук, защото днес повече от всякога времето имаше огромно значение. Коледа може и да не означава нищо за двамата мъже, обитатели на невероятно малката къщурка, но за останалите жители на Харланвил, и особено за семействата Харлан и

Прентис тазгодишният сезон бе наситен с приеми, празненства и семейни тържества. Анабел и семейството ѝ щяха да пристигнат в Бел Рев в пет и половина, което ѝ осигуряваше поне час, прекаран в друг вид забавления с любовника ѝ.

Джед Тейлър и Анабел Прентис имаха да направят доста неща през този час; шестдесет минути секващ дъха груб секс. И наследницата, несвикнала да ѝ отказва каквото и да било, настояваше да се наслади на всяка една от броените минути.

— Дяволите да го вземат! — Раздразнението ѝ премина, когато вдигна поглед от златния часовник с диаманти, за да огледа лицето на сина на любовника си. — Какво правиш, ти, Коул?

— Излизам.

— Нямаш вид на човек, тръгнал да излиза. — Изглежда многозначително китарата. — Изsvири ми нещо. Направи ми серенада.

В отговор той облегна китарата на канапето с протрита дамаска.

— Налага се да вървя.

— Какво е това?

Коул вече се отдалечаваше от нея и почти бе стигнал до вратата, но въпросът ѝ го накара да спре. Знаеше кое я заинтересува. Мина му през ум да го вземе със себе си или поне да го прибере в стаята си, но съобрази, че каквото и да направи, щеше да привлече вниманието ѝ към предмета... и сметна за по-безопасно да го остави там, където е — в далечния край на канапето. Щом Коул излезе, Анабел ще отиде в кухнята да си налее нещо за пиене, а когато Джед се появи, двамата ще се оттеглят в спалнята му.

Но тя вече го беше видяла и Коул се обърна със свито сърце. С безупречно поддържаните си ръце тя небрежно държеше купеното тази сутрин в Лафайет кълбо, в което плуваха безброй изкуствени снежинки, и сякаш го предлагаше на боговете. Анабел с радост би го изпуснала, за да извърши жертвоприношението.

Глобусът преспапие представляваше снежен коледен пейзаж. Това беше подарък за Клер и трябваше да замести истинския сняг, който един ден щеше завали над градчето. Откакто го купи, снежният глобус придоби специално значение за Коул — символ, че помни и търси изкупление.

Той щеше да намери снежен глобус, в което и да е от няколкото селища между Харланвил и Лафайет. Но отиде с колата до мястото,

където някога беше домът му, призван натам от неясни и тайнствени спомени за живописни коледно украсени магазинчета и за две малки момчета, две братчета: хванати за ръка, те се захласват във фантастичните снежинки, обсипващи миниатюрните градчета в стъклените сфери.

Не бе стъпвал в Лафайет, откакто посред нощ семейството избяга от колибата близо до Бро Бридж. Смяташе, че никога няма да го стори. Но когато започна да търси снежен подарък за Клер, му се стори важно да се върне в момчешкия си дом, за да намери най-последен покой сред сенките на призраци, които още го измъчваха.

Призраците се оказаха навсякъде; невидими, присмехулни и същевременно някак отсъстващи — изпречваха се пред него навсякъде: в Лафайет, в Бро Бридж.

Колибата бе изчезнала заедно с буницето, където братчетата откриха безценното за тях вехто юрганче, заедно с дома на съседа, който им даде ръждясалата каручка. Дори завоят на реката сякаш се бе променил. Сега водите изглеждаха по-тъмни, враждебни и бавни; птичките пееха пронизително тъжни балади за нещо загубено; а в гъсто избуялата растителност Коул не успя да намери някогашните тайни убежища.

А живописните магазинчета на Лафайет, където продаваха снежни глобуси? И сега имаше доста такива очарователни места, но нито едно не приличаше на онези от спомените на Коул. Миналото му беше изчезнало. А може би това минало и братята, които се обичаха, никога не бяха съществували? Може би и те като призраците бяха плод на въображението?

Коул купи снежния глобус и си тръгна от Лафайет, от илюзорното си минало към сигурното си бъдеще. Към Клер.

Но призраците продължаваха да обитават душата му. Отведени навремето от Лафайет и Бро Бридж, те бяха прекарвали изминатите години в неспокойство, гневни и отчаяно търсеци нещо познато, за да се вкопчат в него.

Най-сетне Коул се бе върнал по тези места и призраците го откриха — нямаха намерение да го пуснат. Клер може и да му беше простила, но не и призраците на двете момчета Тейлър. Те искаха тяхната болка да бъде чута. Искаха да накажат Коул за това, че предаде любимия си брат.

„Трябваше да намериш друг начин — крещяха те. — Трябваше да го задържиш при себе си и да го защитаваш! Как можа да го дадеш, след като го обичаше толкова много?“

Това бяха сърдити, измъчени призраци, попаднали в ничията земя от обич и болка; неспокойни, напрегнати и умоляващи за покой.

Ще ви дам покой. Една наистина смела мисъл, но той вярваше в нея, защото надеждата на Клер сега владееше и неговата душа.

Коул Тейлър смяташе, че като се остави на измъчващите го призраци, им прави подарък точно какъвто и Клер би им предложила: освобождаване от терзаещото го безпокойство и постоянната болка. А как би успял да го постигне? Като превърне преследващите го призраци в миниатюрни снежинки, във фантастични кристалчета щастие, затворени заедно с цялото му минало зад гладката повърхност на малкия стъклен глобус.

Призраците му щяха да останат да живеят там завинаги. Понякога ще танцуват, ще се реят, ще се въртят и увиват в радостен балет; друг път ще лежат в покой, ще спят в блажен мир.

Коул ще разкаже на Клер какво е направил с измъчващите го призраци и тя с радост ще ги приеме; те ще открият най-голямата си утеха, когато тя ги обгръща с нежната топлина на изящните си ръце.

Но в момента Анабел Прентис държеше снежния глобус. Изразът ѝ — недвусмислен знак за лошото ѝ настроение — предупреждаваше, че всеки миг ще разбие на пода скъпоценния подарък... И призраците, които пътуваха с него от Лафайет, нямаше никога повече да намерят покой.

— Коледен подарък — отвърна той най-накрая. — За леля Огъста. Подарък от всички, които участваха в коледното тържество с живи картини.

— О! — Леля Огъста бе неприкосновена дори за греховната наследница. Анабел хвана кълбото по-здраво, за да разгледа идиличния пейзаж. Кънкьори се пързалиха по повърхността на замръзнало езеро, деца с ръкавици довършваха снежен човек, млади влюбени препускаха по снега с шейна, теглена от кон, а коледарчета пееха весели празнични песни. — Много е красив. Сигурно ще ѝ хареса.

Коул само кимна — в момента нямаше сили да проговори. Анабел внимателно постави глобуса на масичката и той почувства

диви удари в гърдите си. Бялата Коледа за Клер бе спасена, преследващите го призраци бяха в покой...

— Моля те не тръгвай, Коул.

— Съжалявам, Анабел. Но тази вечер искам да занеса глобуса на леля Огъста. Трябва да го опаковам. Имам хартия и панделка, но сме свършили лепенките. — Като се изключи фактът, че глобусът беше подарък за Клер, той казваше истината. Мислеше да отиде до близкия универсален магазин на Харланвил веднага щом довърши финалния куплет на любовната си песен. — Жалко, но трябва да те оставя сама, Анабел. Сигурен съм обаче, че той всеки миг ще се появи.

— Добре ще е да го стори! Надявам се да сме в спалнята му, в леглото му, преди да се върнеш. — Изгледа го предизвикателно. — Нали не подслушваш какво правим, Коул?

През последвалите години Коул си спомняше с мъчителна яснота какво точно си мислеше на път за къщи, след като купи лепенките: че щеше да е по-добре още на излизане да вземе снежния глобус, китарата и готовия за опаковане подарък със себе си. Но тогава искаше да се отдалечи от Анабел час по-скоро.

Дори докато крачеше към къщата, вече при завоя от булеварда към Джошуа Стрийт, продължаваше да пресмята как ще се измъкне. Анабел щеше да бъде в леглото с баща му; той ще вземе глобуса, китарата и опаковъчната хартия, ще отиде при реката и ще пее, докато стане време да отиде у леля Огъста.

С приближаването към къщата Коул леко промени плана си. Джед Тейлър се беше прибрал, но паркираната му напреко на алеята кола му препречваше пътя.

Коул гледаше на колата си като на свое светилище. По всяко друго време посегателството върху личното му убежище, отнето било по невнимание, било съзнателно от баща му, би го изпълнило с гняв — красноречиво доказателство за онова, от което се страхуваше най-много: че е син на баща си във всяко отношение, че яростта разпалва кръвта му, сгорещява го, заплашва да експлодира без предупреждение.

Но специално този ден, когато духовете от миналото му се бяха укротили, преобразени от снежинките в глобуса, а гневът му сякаш се

заличи от магията на любовта, Коул изпитваше единствено надежда и щастие.

Ще отиде пеша до реката, после у леля Огъста и...

В този момент Коул чу писъците.

Денят, сложил радостно начало за сина, бележеше край за бащата. От известно време старшите служители от малобройния състав на полицейския участък в Харланвил дебнеха Джед Тейлър. Всички в градчето знаеха за лошото му буйно пиянство, но така или иначе през последните осем години нито веднъж нищо не подсказа, че пие по време на дежурство. Обаче понякога се държеше странно и въпреки пълния му самоконтрол у него имаше нещо маниакално.

Дали взема кокаин, чудеха се колегите му. Възможно ли е някой от техните редици да е довел в заспалото селище порока на живота в големите градове? Възможно ли е мъжът, дал клетва да съблюдава закона, да трупа състояние, като продава наркотици на децата им? Затова ли понякога подрастващите им питомци се държат така нахално предизвикателно?

И колегите му решиха да го проследят. Всеки отделяше част от свободното си време на тази задача. Усилието най-после даде резултат. Късно предишната нощ, часове след като повечето жители на Харланвил заспаха със спомена за песента на Клер Чембърлейн и сина му, забелязаха Джед Тейлър да разменя някакви малки пакетчета с двама непознати.

Сержантът, станал свидетел на съмнителната среща, не предприе нищо в момента, но написаният още рано сутринта рапорт предизвика верижна реакция от действия. Полицейският началник в Харланвил незабавно алармира участъка в Сейнт Мартин, където Джед бе работил някога; оттам му съобщиха за внезапната оставка на Джед, след като колегите му заподозрели, че той задържа значителна част от конфискуваните по време на арести наркотици.

В интерес на истината проверката бе закъсняла с осем години — когато той кандидатства за мястото. Но тогава в Харланвил имаха нужда от полицейски служители и понеже Джед Тейлър много убедително разказа за достойната си работа в силите на реда — бил получавал отличия в Сейнт Мартин — го приеха без никакви въпроси.

Полицейският началник разпита Джед, но той както винаги беше убедителен. За никакви непознати не ставало дума, снощи го били видели със стари приятели, някога са играли заедно футбол в Лафайет, а сержантът просто се е заблудил, че са си разменяли пакетчета. А относно неочакваното му напускане на Бро Бридж? Просто и ясно — от завист. В досието му е отбелязано колко ареста е извършил, а заловените по-късно били осъдени; колегата му, който също очаквал повишение, измислил начин да го дискредитира.

Не разполагаха с никакви доказателства. Поне не по онова време. Както впрочем и сега. Единствено общото в двата случая всъщност бяха обвиненията на колега сержант, отправени за извличане на лична облага.

Полицейският началник отстъпи пред факта, че не разполага с доказателства. Но докато „случаят се разгледа“, настоя Джед да върне пистолета и значката си. По време на отстраняването му ще получава заплата, увери го той, а и ще направят всичко възможно случаят да не се разчуе.

Той прие заповедта с небрежно свиване на раменете, макар вътрешно да кипеше от ярост. Беше наясно какво точно иска началникът: да напусне и с това проблемът да изчезне. Добре, ще напусне Харланвил, но не тихичко, не и преди да се увери, че тукашните селяндури никога няма да го забравят.

Вече няколко години предпочиташе кокаина пред останалите наркотици. Той избистряше мисълта му, изостряше наблюдателността, даряваше го с неподозирана мощ. Само минути след като го отстраниха, възбуден от магическото му въздействие, той измисли непобедим план. Първо трябва да накаже сержанта, проследил го предишната вечер. Джед се поколеба дали да не отскочи до вкъщи да вземе пушката си, но реши, че и с голи ръце ще успее, а и ще изпита известно удоволствие да се отърве по този начин от предателя.

А после? Да, ще напусне Харланвил. Но не сам. Разглезената принцеса и безсрамна мръсница ще бъде с него.

Анабел беснееше, когато той най-после се появи. Но гневът ѝ премина в страх, щом съзря лудостта в очите му. Беше виждала Джед

дрогирани. Неведнъж бе споделяла опасността, която придобитата от наркотика мощ носеше.

Но сега беше по-различно и далеч по-ужасяващо. По ръцете му имаше кръв и кокалчетата му бяха охлузени.

Трябваше да побегне. Съзнаваше го напълно. Ала през скъпоценните мигове, когато все още имаше възможност да се спаси, тя беше парализирана, прикована от властната самоувереност, с която мъжът приближаваше къщата.

Едва след като събра пушките, мунициите и ловния нож, той заговори:

— Да вървим!

Беше заповед, груба и брутална. Този тон я изпълваше с вълнение в спалнята, но сега я ужасяваше.

— Не, Джед, аз...

Той се изсмя и преди тя да успее да помръдне, я приклеци в ръцете си, а острието на ножа се допря до гърлото ѝ.

Щом Джед усети ужаса ѝ, в главата му мигом се оформи още по-привлекателен план. Защо му е да мъкне принцесата курва със себе си. Ще изпита огромната наслада да разреже деликатната ѝ шия и да усети как топлата ѝ кръв потича по ръцете му. Само преди тридесет минути ликвидира сержанта издайник; убийството разбуди апетита му. Готов бе отново да убива, да задоволи жаждата си за кръв.

Притисна острието към шията ѝ и Анабел изпищя.

Коул незабавно реагира на ужасения ѝ вик. Затича се към къщата, глух за сирените на полицейските коли, преследващи мъжа, убил един от тях.

Синът нахлу в къщата и забеляза доволната усмивка на Джед Тейлър. Бащата отдавна възнамеряваше да убие Коул. Многократно го бе пребивал до смърт — още от онзи ден в Тексас, когато момчето съобщи, че току-що брат му се е удавил.

Оттогава Коул започна да проявява истинската си същност: беше като феникс. Бащата го пребиваше до смърт, а синът неизменно оживяваше. А след деня, когато жена му ги напусна завинаги, Джед изпитваше истинско удоволствие да наказва момчето. Трябваше само да внимава как нанася ударите: да бъдат болезнени, но не и

смъртоносни. По време на всеки побой Джед успешно дозираше точно колко ще понесе Коул, без да издъхне.

След време той изостави тази жестока игра. От безпомощно момче синът му израсна силен и сърдит млад мъж. Но играта никога не свърши. Предстоеше излъчването на победителя.

Е, всичко щеше да се реши още днес. Дори неговият син феникс няма да оживее, след като забие ножа дълбоко в сърцето му.

— Пусни я — извика Коул.

Джед се изсмя и макар вече да се интересуваше много повече от кръвта на сина си, притисна Анабел още по-силно.

— Ела и ме спри, Коул. Отдавна го искаш. Сега имаш възможност да спасиш изпаднала в беда девойка и да станеш герой. Хайде, синко. Приблужи се и ще я пусна. Или предпочиташ да гледаш как прерязвам хубавата ѝ шия?

Коул започна да пристъпва към баща си бавно, но решително. Докато изпълнява желанията на Джед, Анабел щеше да е в безопасност.

Младежът се чувстваше едновременно като пантера — смело животно, тръгнало към плячката си, и като затворник, окован в най-тежки вериги. Коул не знаеше, че Джед вече е извършил убийство и няма какво повече да губи. Ала забеляза лицето на баща си — той искаше да се бие на живот и смърт със сина си.

Джед нямаше какво да губи; Коул губеше всичко.

„Не е възможно да съм негов син. Трябва да потисна надигащото се у мен желание за насилие, да успея да го спра, без да го убивам. Трябва“ — казваше си момчето.

Приблужи се и Джед отблъсна Анабел встрани, за да я замени с по-желаната жертва. Ловният нож проблесна във вече окървавената му ръка; очите му също блестяха с убийствена похот.

В старанието си да се добере до ножа Коул ще се опитва да избягва зловещите удари; не всеки удар ще стига до мускулестото му тяло, но някои все пак ще го засегнат, кръвта му ще потече, силите му ще се стопят. Най-накрая ще започне да залита, лицето му ще побелее от загубата на кръв и от ужас.

Джед се намръщи. Изглеждаше прекалено лесно. Беше прекалено лесно. Измисли друг план и се усмихна.

— И на теб ти е нужно оръжие, не мислиш ли, синко? — Усмивката му стана още по-широка, когато посегна към облегатата на дивана китара. — Какво ще кажеш за това? Крайно време е да го използваш по-рационално.

С един-единствен удар Джед разби китарата в пода. Подаръкът от Клер издаде нестройно стенание, докато струните трепнаха за последен път. Коул видя как унищожават любимия му инструмент и започна да осъзнава още колко неща ще бъдат унищожени всеки момент?

Опитът му да създаде остро оръжие се провали. Но така ли беше всъщност?

Дали като унищожил единственото нещо, на което Коул държеше, той не превърнал сина си в смъртоносно оръжие?

„Да — реши с доволна усмивка. — Да.“

Очите на младежа вече блестяха от ярост.

— Хайде — ехидно го подкани баща му и захвърли китарата настрана. — Бий се с мен.

Коул си мислеше, че желанието му за насилие е изчезнало завинаги, но грешеше. Яростта го обзе по-силно от друг път и го тласна напред. Щеше ли да овладее този гневен изблик? Беше ли в състояние да предотврати очертаващия се смъртен изход? Знаеше, че е невъзможно.

Обзелият го бяс като придошла река щеше да го отведе незнайно накъде, а когато отшуми, ще го държи потопен във водите си, докато се удави. Именно такава смърт измисли навремето за братчето си, измислицата, с която му даде възможност да оцелее.

Но за Коул няма да има спасение. Съдбата му е такава. Смърт, а не мечти.

Насилие, а не любов.

Убийство, а не магия.

И въпреки това Коул не мръдна. Реката го подмина, заобиколи го, отнесе насилието със себе си.

„Все още не е прекалено късно — нашепна му някакъв глас. Не всичко е загубено. Все още има място за мечти, за любов и...“

И в този миг Джед го нападна нетърпеливо и жадно; внезапното му движение свари сина му неподготвен. Не успя да избегне напълно удара. Острата като бръснач стомана прониза ръката му и от нея потече гореща червена кръв.

— Това е само началото, синко — заяви Джед.

Кръвта само разпалваше желанието му.

Последвалите удари обаче по-скоро раздираха въздуха. Все пак ножът одраска ръцете, тялото, врата му.

Коул трябваше да се добере до ножа, и то колкото се може по-скоро, защото чувстваше, че вече започва да му се вие свят. Трябваше да сграбчи китката на баща си и да го принуди да остави ножа, а после, без да го изпуска, да изчака идването на полицията.

Все пак ще дойдат. Не са ли това сирени, които чува заедно със силните удари на сърцето си?

Коул съзря шанса си и реши да не го пропуска. Сграбчи китката на Джед, стисна я в силната си ръка и очакваше всеки момент ножът да се изплъзне...

Битката бе свирепа. Силата на сина се подклаждаше от обещанието за вълшебство, силата на бащата — от собствената му лудост. Момчето бе сериозно ранено, бащата — не. А Джед Тейлър разполагаше и с тайно оръжие — кокаина, който го правеше непобедим.

Въпреки това младежът смяташе, че ще успее да се наложи. Беше по-силният, а надеждата за любов му даваше най-мощното оръжие. Баща му успя да се измъкне и въпреки това Коул продължаваше да вярва, че ще се справи. Повторно посегна към китката на баща си, но този път хвана острието на ножа и то се заби в дланта му.

„Никога вече няма да свиря на китара — си каза. — Няма значение. Все още мога да пея на Клер.“

Коул понечи да стисне здраво острието — възнамеряваше да го изтегли. Оказа се, че пръстите му се свиват, но не могат да стиснат. Ръката, свирила доскоро любовни песни, ръката, която само до преди секунди имаше силата да убие, сега беше безполезна, както и унищожената китара.

В един момент Джед осъзна какво е станало със сина му и се изсмя зловещо като побъркан. Наблегна още по-силно ножа.

Коул сграбчи баща си за гърлото с другата ръка и двамата паднаха на пода.

Бореха се, а ножът постоянно проблясваше помежду им... Докато Джед най-сетне се изтърколи върху разбитата китара. Изви се от изненада — една от треските, остра и пронизваща, се заби в гърба му. Пробождането не бе сериозно, но последва фатален удар, защото докато Джед се извърташе, ножът прониза сърцето му.

Фаталният удар беше съвсем случаен, каприз на съдбата. Ала Коул долови последните удари от сърцето на баща си като че ли бяха от собственото му сърце — отчаяни, сякаш отказваха да приемат смъртта.

Горещата кръв на Джед Тейлър потече по острата стомана на ножа и започна да напоява гърдите на Коул — така го обвързваше, опетняваше, жигосваше.

Имаше няколко свидетели на касапницата в къщурката на Джошуа Стрийт. Анабел наблюдаваше водещия се на живот и смърт дуел. А в самия край, точно когато ножът направи смъртоносното си пътешествие в сърцето на Джед Тейлър, пристигна полицията.

Без съмнение убийството беше следствие на самозащита. Освен това Коул Тейлър бе спасил живота на Анабел Прентис. Беше герой.

И когато най-сетне младежът се изправи и се отдели от мъртвото тяло на баща си, Анабел се спусна към него и посегна да докосне измъченото му лице.

— Ти спаси живота ми — измърка тя. Изведнъж си даде сметка, че я наблюдават не само полицаите, но и увеличаващата се тълпа любопитни. Тогава принцесата на Харланвил отдръпна пръсти от окървавеното лице на лошото момче на града и останала без дъх, възкликна:

— Джед Тейлър ме отвлече! Излязох да се поразходя, преди да се приготвя за вечерята с Андрю, а той ме принуди да вляза в колата му и ме докара тук. Когато му заявих, че няма да стоя като заложница, той притисна ножа към шията ми. Но Коул ме спаси. Коул е моят герой. Моят герой.

Героят на Анабел дори не я погледна. Тъмните му сиви очи бяха приковани в малкия снежен глобус върху масичката.

По някакво чудо коледният подарък за Клер бе непокътнат, ала бе оплискан с кръв и снежната картина вътре едва се различаваше.

Анабел се подразни от безразличието на Коул към възхищението ѝ. Чудеше се дали да не се притисне към него, да провокира интереса му с чувственото си тяло. Ала той бе изцапан с кръв, а и тази любопитна тълпа наоколо...

Трябваше да предприеме нещо, за да накаже Коул за пренебрежението му. Отново посегна към лицето му и отдръпвайки ръката си, острият ѝ нокът одраска бузата му — знак за гнева ѝ.

Той не трепна, дори не помръдна. Най-накрая Анабел гордо мина покрай полицаите, прескочи трупа на мъртвия си любовник и излезе. Там, пред зашеметената тълпа, повтори разказа си и описа всеки кръвав детайл от разигралата се драма. Изслушаха я и започнаха да повтарят със страхопочитание думите ѝ, докато новината за случилото се бързо се разнесе из градчето.

Клер прекара следобеда в дома си на Магнолия Авеню. Приготвяше вечерята за леля Огъста и за Коул. Леля ѝ беше отишла да посети болната си стара приятелка. Докато готвеше, Клер си тананикаше, а сърцето ѝ отмерваше секундите до срещата с Коул.

Воят на сирените прекъсна песента ѝ и я накара да се намръщи. Дори случайна сирена бе нещо необичайно за Харланвил, а ако се съди по шума, сякаш всички полицейски коли в града бързаха нанякъде. Сърцето на Клер подскочи, после се сви. Къде ли са хората, които обича?

В безопасност, опита се да се увери. И двамата са в пълна безопасност. Леля Огъста е в болницата на петдесет километра — модерната постройка, която обслужваше Харланвил и няколко други градчета, а Коул си е вкъщи. Обади ѝ се, щом се прибра; Клер го покани да ѝ помогне в приготовленията за вечерята, но когато узна, че леля Огъста отсъства, той отказа.

Нищо нямаше да се случи, разбира се. Но в Харланвил, а и вероятно навсякъде, където родителите държат на невинността на дъщерите си, шестнадесетгодишно момиче не прекарва следобеда само с деветнадесетгодишен младеж вкъщи, особено ако има репутацията на Коул.

— Не ме интересува какво ще помислят или кажат хората! — заяви Клер.

— Но мен ме интересува — отвърна ѝ той. — Безпокоя се за теб и за леля Огъста.

Клер слушаше усилващия се вой на сирените, а изражението ѝ ставаше още по-мрачно. Нейните близки са в безопасност и тя се чувстваше виновна заради облекчението, че трагедията не я засяга. Остана замислена известно време, после се усмихна. Няма никаква трагедия за никого, не и днес, когато душата ѝ е изпълнена с радост. Шумните коли вероятно съставляват радостна процесия, ескорт за Милисънт Териот — най-младата учителка в Харланвил, която всеки момент трябваше да роди първото си дете.

Ала след тридесет минути телефонът иззвъня. Беше самата Милисънт. Поради строгите лекарски предписания да пази леглото тези няколко дни преди важното събитие беше пропуснала тържеството с живи картини и не знаеше нищо нито за тяхното изпълнение, нито за окъпаната в лунна светлина магия в беседката на Бел Рев.

Жената знаеше само, че Коул е в беда и ако има някой в града, който може да му помогне, това е само леля Огъста.

Докато Клер тичаше към него през лекия дъждец и сивеещия зимен здрач, я обземаше все по-силен страх.

Щом изнесоха тялото на баща му, Коул прогони всички — изрече думите така свирепо, че дори полицейският началник се подчини. Коул е лошо ранен, бе добавила Милисънт. Преди да бъде изгонен от къщата, един пожарникар все пак успя да превърже две от най-сериозните му рани.

Но Коул спешно се нуждаеше от медицинска помощ; вероятно щеше да се наложи преливане на кръв и хирургическа намеса. Ала дори да се възползва от услугите на най-добрия специалист в Ню Орлийнс, пожарникарят предричаше, че дясната му ръка ще остане саката.

Клер се тревожеше за нанесените рани по тялото на Коул. И все пак най-големият ѝ страх бе за нанесените рани, които никой не виждаше. Никой, освен нея...

Младежът стоеше неподвижен като бяла статуя обагрена в кръв. Очите му блестяха тъмни, дълбоки и невиждащи, а чертите на лицето

му — изсечени като че ли от гранит — говореха за вътрешния му гняв. И все пак в неподвижната фигура се забелязваше искрица живот. Клер различи пулсирането на шията му — доказателството, че макар и наранено, сърцето му още тупти.

Тя го прегърна и ръцете ѝ почувстваха ледената студенина на кожата му, както и стоманената обвивка, скрита отдолу.

— Обичам те — прошепна. — Обичам те.

Има ли начин стоманата да стане по-твърда, ледът — по-студен? Клер не знаеше, но усети как може да стане. Той помръдна и хвана китките ѝ с ледените си пръсти — очевидно възнамеряваше да се освободи от любещата ѝ прегръдка, но жестоката действителност провали опита му. Силата на момичето се оказа несравнимо по-голяма от силата на лявата му ръка, а дясната му — по-сръчната и толкова талантива, сега беше съвсем безпомощна; дори не успя да отмести деликатната длан от подгизналите му от кръв гърди.

За миг изглеждаше смаян; съзнаваше, че е ранен, но не си даваше сметка до каква степен. Трябваше му малко време да си възстанови случилото се, всичко, което загуби, и свирепото изражение отново се появи върху лицето му.

— Искам да си отидеш, Клер.

Сякаш говореше призрак. Принадлежеше на мъжа, умрял още като дете; онова дете, чийто живот приключи, преди дори да започне да изживява мечтите си. И този призрачен глас постигна каквото унищожената ръка не успя. Клер отстъпи, без да смее повече да го докосне.

— Да си отида ли, Коул?

— Не искам да си тук.

— Но ти не си като баща си!

Той се усмихна едва-едва; една усмивка, изпълнена с горчива мъдрост.

— О, напротив. Ние и двамата убихме днес. И двамата сме убийци.

— Ти не си го убил. Знам, че не си го сторил. Полицията казва, че е било при самоотбрана, но аз знам истината. Било е злополука. Опитвал си се да му отнемеш ножа, да го изтръгнеш, така че никой да не умре.

Доверието ѝ в него бе пълно и за миг сърцето на Коул му изневери: затуптя по-бързо, изпълни се с надежда. Клер видя пулсирането на вената върху врата му и започна да се придвижва към него.

— Убих го съвсем хладнокръвно, Клер. Лесно можех да му отнема ножа и да го държа, докато полицията пристигне. Но не го сторих. — Сърцето му отново заби по-бавно, докато изричаше тази необходима лъжа; той съзнателно го забави и го приближи още повече към смъртта, отколкото преди. — Аз го убих.

— Не ти вярвам! А дори да е така, което не е вярно, не ме интересува! Обичам...

— Недей!

— И ти ме обичаш.

— Не е вярно.

Не мога. Сега вече Коул го знаеше. Клер му даваше... всичко. А с какво ѝ отговори той? Нарани я, натъжи я, причини ѝ болка. У него дремеше насилие; той носеше смърт. Такъв беше по рождение, по наследство; дори в деня, когато цялото му бъдеще зависеше от способността му да избегне трагедията, той се провали. Не успя да защити сърцето си, мечтите си, точно както преди години не успя да защити брат си.

Но сега трябваше да пази Клер от самия себе си, от любовта си. Трябваше така да я нарани, че тя да започне да го мрази и да изпита истинско облекчение, когато най-после него няма да го има.

Да я нарани, да я нарани... Думите сякаш принадлежаха на Джед; предизвикателни думи: „Хайде, синко. Да нараняваш Клер те бива най-много. Стори го!“

— Не те обичам, Клер. — Видя как я заболя, усети го със сърцето си. Болката бе така остра, пронизваща, че за момент не успя да проговори. „Но трябва да продължиш, синко. Намери жестоки думи... Докато тя най-накрая избяга.“ — Онова, което ти казах снощи, не е истина. Бях пил.

— Ябълков сок, Коул. Само това пи.

— Пих през целия ден — излъга той. Лъжата беше необходима заради нея. В интерес на истината, ако беше друг ден, Коул Тейлър щеше да пие. Но вчера, сякаш предчувствайки предстоящата магия, се усамоти до реката в тяхната катедрала от мек мъх под сенките на

кипарисите. Прекара деня в спомени и съвсем импулсивно отиде на тържеството, където леля Огъста го помоли да пее на финала с Клер.

Коул не близна никакъв алкохол предишната вечер. И все пак беше пиян, възбуден от друга лунна светлина — лунната светлина, грейнала в сините, пълни с обич очи.

Сега тези прекрасни очи вече не грееха; бяха помръкнали като зимен здрач и се изпълваха с мъка от жестоките му думи. Но Клер още не се предаваше.

Коул отказваше да каже истината и тя извърна очи от него — сякаш наистина вярваше, че някъде в тази опръскана с кръв стая ще открие доказателство за неговата обич.

Погледът ѝ попадна първо върху китарата — нейния подарък. Лежеше счупена на пода. Най-вероятно я бе счупил Джед. Джед, а не Коул. Малко сепната, но все още изпълнена с решителност, продължи отчаяното си дирене. Най-последно съзря стъкления глобус.

Коул не можеше да види зад изцапаната му с кръв повърхност сърцевината му. Но Клер можеше.

— Купил си го за мен, нали? — попита и посегна към стъклената сфера, както би посегнала към лъч в зимна тъмнина. Взе го и отново се обърна към него. — Щеше да ми подариш сняг за Коледа, нали?

— Това бе най-малкото, което можех да направя.

Беше възнамерявал да счупи кълбото, да го разбие в камината, да освободи затворените вътре разгневени духове. Но те вече бяха на свобода. Спокойният божествен сън, в който така смело ги приспа, се оказа илюзия. Призраците никога нямаше да се успокоят; нито за миг. Бяха у него през цялото време още от времето на мълчаливото пътуване от Лафайет и дебнеха, чакаха, защото знаеха, че часът на отмъщението им скоро ще настъпи.

— Най-малкото, което си могъл да направиш? — повтори Клер.

През секундите, докато ѝ отговори, Коул видя девойката съвсем ясно. Стоеше настрана от него. Но независимо от разстоянието и помръкващите от мъка очи не му убягна и решителната смелост, с която пръстите ѝ стискаха окървавения глобус; видя и изцапаната с кръв блуза, след като се бе притиснала до него, както и кичурите коса с цвят на канела, също изпръскани с кръв.

Тя бе белязана, отровена от него, покрита с кръв, която той проля; кръв, която бе наследил.

— Най-малкото, което си могъл да направиш, Коул?

— Като извинение, че снощи ти наговорих неща, които не са верни.

— Но те са верни! Ние ще се оженим, Коул. Ще преподаваме музика и ще живеем в къща с бяла ограда и градина с рози, ще пеем един на друг и на нашите деца.

— Тръгвай си, Клер.

— Обичам те и ти ме обич...

— Не те обичам, Клер!

Сега сърцето ѝ беше съвсем оголено, а той му нанасяше удари с остър нож. Но дори и при тази жестока атака любовта ѝ не умираше.

— Просто ще забравиш за мен, така ли, Коул? За нас? Така както си забравил за брат си?

„Да. Да. Това го правя най-добре: сбогувам се с онези, които най-много обичам. Довиждане, Клер. Сбогом, моя скъпоценна любов. — Усещаше отчаяното си и забързано сърце, точно както сърцето на баща си, преди да умре. Но той забрани на гаснещото си сърце да се впусне в последната битка и го накара да бие по-бавно. — Намрази ме. Намрази ме. Намрази ме, Клер.“

И когато сърцето му най-после замръзна, той ѝ отговори:

— Вече те забравих!

Тя остана още малко загледана в него, докато накрая той постепенно се превърна в сянка от здрача. Силуетът му се очертаваше по-тъмен от зимната нощ и по-неподвижен от смъртта. После тя се извърна и избяга, препъвайки се в тъмнината, но все така силно стискаше снежното кълбо. Изчезна в нощта, ронейки студени горчиви сълзи.

Час по-късно Клер се върна с леля Огъста в дома на семейство Тейлър на Джошуа Стрийт. Къщата беше в кървави петна и свидетелства за касапницата. Но тук вече нямаше човешки живот. Видяха колата на Коул отпред, на алеята, затисната от тази на Джед, където щеше да остане и през следващите няколко седмици.

Коул беше изчезнал.

Някои от жителите на Харланвил твърдяха, че са го зърнали същата тази нощ: тъмен силует, който бавно се движел под дъжда, без

да могат да определят накъде се е отправил. Вероятно към мястото, където се събираха границите на няколко щата, а оттам на автостоп е поел, накъдето му видят очите. Но други предпочитаха друга версия.

Ранената пантера се е насочила към реката... за да умре.

Клер го търси в омагьосаната гора. Ден след ден не спираше да го дири, навлизаше все по-навътре в зеления шубрак, зовеше го, пееше му, викаше отчаяно. Мразеше го, така както той искаше тя да го намрази. Но същевременно продължаваше да го обича; винаги щеше да го обича; дори когато най-накрая, след шест години, се съгласи да се омъжи за Андрю.

Смяташе, че никога повече няма да види Коул. И се оказа права. Но осем месеца след като светът потъна в тъмнина за нея, тя чу гласа му.

Пантерата все пак не беше умряла. Той беше като феникс. Възкръсна от смъртта и се издигна като певец на любовни песни. Прелъстяваше жените по света така умело, както някога прелъсти нея.

СЕДМА ГЛАВА

Хотел „Парадайз“

Харланвил

петък, 23 декември

Нощта обгърна Харланвил като мантия от черно кадифе, а светлините разкъсваха тъмнината. Някои сякаш намигаха весело на празничния сезон; други сияеха с обичайните си златисти отблясъци както през цялата година при спускането на нощта над реката.

Коул стоеше до прозореца на хотелската стая и се взираше в осветения свят навън, съпоставяйки го с тъмния вътре в себе си. Преди малко, когато зимният здрач започна да хвърля първите си сенки в стаята, посегна към лампата. И се спря.

Независимо дали е ден или нощ нейният свят е черен. Всичките лампи на света, събрани заедно, не са в състояние да го осветят.

Дали Клер продължава да пали лампи? Да осветява тъмнината за другите? Лампата на верандата в скромния дом на леля Огъста на Магнолия Авеню светеше по цяла нощ като златист символ, изпълнен с топлина, и ти даваше да разбереш, че си добре дошъл. Дали още свети?

Да, реши Коул. Клер палеше онази златиста топла светлина.

А светлините вътре в къщата? Вероятно във всекидневната свети — весел знак за всеки решил да отиде на гости, че стопанката си е у дома и с радост ще го приеме. Ала освен тази светлина зрящите очи едва ли щяха да открият друга. За нея самата е безполезно сега да пали лампата.

Клер Чембърлейн мечтаеше, но не се преструваше.

Приела е слепотата си, приспособила се е към нея, смело се справяла с трудностите и ги е победила. Главата му се завъртя само при мисълта какви пречки преодолява тя. Някои — самото оцеляване например — са огромни; в сравнение с тях другите наглед са дребни — дали избраният пуловер подхожда на полата, да речем. Как пазарува, как готви, как разбира колко е часът? И как сляпата учителка

по музика на Харланвил стига до работата си? Къщата на леля Огъста се намира само на четири преки от училището. Четири кръстовища. Дали Клер продължава, както някога, да ходи дотам пеша? Най-вероятно, но не както преди. Сега придвижването ѝ по тротоара е несигурно, бавно, предпазливо.

В главата на Коул изплува спомен: паднало дърво, обсипано с лунички лице, широка усмивка и здраво стиснати клепачи над сините очи. Клер танцува върху ствола така, със затворени очи, а стъпките ѝ са уверени; дръзкият ѝ балет свършва и тя настоява той да стори същото.

Дори сега помнеше реакцията си, смразяващия страх във вените. От всички сетива винаги беше смятал зрението за най-важното, най-необходимото, за да оцелее. Нужно му бе да вижда лицето на баща си, да долавя зловещите знаци и да предвижда насилието, което щеше да последва. Понякога виждаше, че няма да има наказание, че Джед е прекалено пиян или дрогиран. В повечето случаи обаче нямаше спасение и именно тогава Коул се нуждаеше от зрението си, за да вижда юмруците на баща си.

„Не“ — отвърна Коул на луничавата балерина, която искаше от него да затвори очи. „Само за малко — настояваше тя, — колкото да се включиш в играта.“

Момчето усети страха в гласа си, усети го и осемгодишната нимфа. Лицето ѝ стана сериозно, замислено. Тя не разбираше неговия страх, не разбираше какво означават сенките в тъмносивите му очи, но се безпокоеше за него и искаше да му помогне.

Изпълненият слепешком танц от Клер върху поваленото дърво му се стори невероятно смело, ала то бе нищо в сравнение с безстрашното пътуване в тъмнината, която по-късно я обгърна. Тогава, в онзи далечен ден тя протегна ръка и златистата топлина на душата ѝ докосна неговата вледенена тъмнина, малките ѝ ръце обгърнаха неговите и тя започна да го уверява:

— Аз ще те водя, Коул. Моля те, имай ми доверие. Обещавам, няма да допусна да паднеш.

Предизвикателството, започнало като игра, се превърна в нещо много повече; търсеше доказателство за доверието, на което се градеше приятелството им. Коул се остави безпомощен в ръцете ѝ, а Клер не му позволи дори да се препъне. Той крачеше със затворени

очи през гората, воден от нея, и се чувстваше някак в безопасност, но все още изплашен.

Ами ако го пусне? Ами ако внезапно изчезне, а той не успее да отвори очи? Ако остане сам в тъмнината завинаги?

Клер, разбира се, никога не го изостави, никога не го предаде, а сега бе обречена да живее във вечна тъмнина. Дали е сама в своя свят? Не... но и да. Допреди шест месеца леля Огъста е била при нея. А откакто леля Огъста е починала? Жителите на Харланвил без съмнение са се притекли на помощ на Клер. Те бяха нещо като семейство за нея; хора, които са я познавали цял живот; добри хора, които с готовност биха помогнали.

Но докато Коул си представяше момичето, което така безстрашно танцува със затворени очи върху поваления ствол, му мина през ума, че доколкото успява, Клер Чембърлейн се справя сама.

Той се извърна от празничните светлини на Харланвил към тъмнината в своята стая. Преди да се отдалечи от прозореца, спусна тежките завеси и започна своето пътуване през тъмнината, през чернотата, за да разбере какво изпитва тя.

И Коул Тейлър изпита истински ужас. Но вероятно тази уплаха, това чувство за безпомощност е само негово, спомен от детството му. Господи, това не можеше да е страх, който изпитват всички живи същества. Господи, нали тя не се чувства така? Нали?

Опипващите му ръце намериха лампа — ето едно обещание, че бързо може да сложи край на терзанията си. Но Коул продължи. Колко ли пъти тя е посягала към лампата с надеждата да се отърве от кошмара си?

В училището, обградена от хора, Клер вероятно се чувства в безопасност. Но какво ли изпитва сама вкъщи? Дали е пленница на вледеняващ ужас?

Скоро ще разбере. Лявата му ръка сега лежеше върху телефона до леглото, а пръстите му леко докосваха бутоните, докато се мъчеше да си спомни как са разположени цифрите.

При първия опит набра грешно; пръстът му се хлъзна. Чу сигнала и си я представи в тъмнината, сепната от внезапния шум, сякаш самият телефон е едно от многобройните чудовища, които не може да съзре. Но тя бързо щеше да се сети, че звънящият телефон е приятел, не враг; връзка с друго човешко същество, откъсване от

самотния ѝ ужас, и ще се спусне към него, изплашена да не би онзи отсреща да изчезне, преди да успее да вдигне.

— Ало?

В леко задъхания ѝ глас не се долавяше абсолютно никакъв страх. Всъщност прозвуча толкова приветливо, че огря със златиста светлина тъмната стая, в която той се намираше.

— Коул е.

— Коул?

Когато тя тихо повтори името му, той долови онова, което очакваше — страха ѝ.

Защото тя познаваше ужасяващата тъмнина, обясни си, тъмнината, която действително можеше да я нарани. Тя знаеше, че това е само той.

— Да не би да си се отказал да пееш на тържеството?

— Не — отвърна ѝ. — Искам да пея, Клер... с теб. Помислих си дали не желаяш да те придружа.

Още докато задаваше въпроса, се зачуди дали за нея има значение по кое време — вечер или посред бял ден — изминава четирите преки до училището. За нея тъмнината и в двата случая е една и съща. А и единственият истински опасен за жителите на Харланвил човек отдавна го няма, отдавна бе мъртъв, убит с ловен нож по време на схватка със сина си. Ала сега този син се бе върнал и може би отново улиците на Харланвил не са безопасно място.

„Няма да те нараня, Клер. Просто ми е нужно да узная онова, заради което дойдох — че кошмарът е сам мой, че ти си наред, не си изплашена, не си ужасена, нито отчаяна. После ще си тръгна. Ще се сбогувам.“

— Клер?

— Благодаря, но един от учениците ще дойде да ме вземе. Всъщност — чакам го всеки момент. Бих могла...

— Да?

— Но бих се възползвала да ме прибереш с кола след тържеството, ако възнамеряваш да дойдеш и на приема, имам предвид. Ще бъде в Бел Рев, както обикновено.

Гласът ѝ звучеше така, сякаш нищо не се беше случило; сякаш за сърцето ѝ нямаше значение, че младоженецът, предпочел мъртва съпруга вместо сляпа, сега живее в Бел Рев с новата госпожа Харлан.

Или може би сърцето ѝ си спомня нещо друго, нещо, което я караше да се върне в къщата, независимо от случилото се между нея и Андрю? Да не би да си спомня окъпаната в лунна светлина беседка, където двама млади влюбени са преживели вълшебни моменти...

— Наистина ли искаш да отидеш на приема?

— Да. Трябва. Особено тази година, заради дарението на Андрю за музикалната програма. Ние с Андрю не сме врагове, Коул. Но сигурно ти ще се чувстваш притеснен, нали? Всички ще искат да говорят с теб.

— Това няма значение. Ще отидем на приема, Клер, а след това ще те изпратя с колата.

През детството си Коул Тейлър и Клер Чембърлейн изпяха безброй дуети и изнесоха сума ти представления пред снежнобелите чапли в катедралата си от кипариси и мъх. Никога не репетираха предварително; не им се налагаше. И преди дванадесет години, когато леля Огъста изненада и двамата с предложението. А да изпеят заедно „Тиха нощ“, също не бяха репетирали. Въпреки това мнозина в Харланвил си спомняха онзи празничен подарък.

Тази вечер Коул пристигна в аудиторията „Огъста Чембърлейн“ цял час преди вдигането на завесите за традиционното коледно тържество на Харланвил. Сега вече имаше навика да репетира със състава си; репетираха, докато всяка нота прозвучеше идеално, както той иска. Той, разбира се, помнеше, че никога не са репетирали заедно с Клер, както и че не го намираше за необходимо. И не е възможно споменът му за онази съвършена хармония да е преувеличен, да отразява младежки мечти за надежда и магия.

Ще разбере. Още тази вечер. Защото очевидно двамата с Клер няма да имат време да обсъждат изпълнението си, а още по-малко — да го репетират. Вниманието ѝ изцяло бе заето от учениците; беше като квачка, наобиколена от нетърпеливите си пиленца. Тази вечер тяхната прекрасна майка квачка бе в коледна премяна: блуза с цвят на слонова кост и дълга зелена кадифена пола. Усмивваше се, насърчаваше ги и търпеливо им напомняше подробности, които те вече знаеха наизуст.

„Не е сляпа — помисли си Коул. — Поне не и за което и да било от тези превъзбудени пиленца. Те имат към нея същите изисквания,

както и поколенията ученици към леля Огъста преди това; нуждаят се от нейната увереност, за да ги успокои.“ Тънкото бяло бастунче на Клер стоеше в далечния край на сцената, облегнато върху стола, където бе метнато зимното ѝ палто. Тук бастунчето не ѝ трябваше. Умът ѝ отдавна бе запааметил всеки квадратен сантиметър от лакирания подиум на обширната сцена. Вероятно е танцувала на нея — балет, който да съперничи на танца ѝ върху поваленото дърво в гората.

Танцуваш ли тук, Клер? Въртиш ли се с усмивка на устните? Както тогава?

Коул искаше подобно щастие за нея, макар сърцето му да се свиваше от тъга. Грациозните танци на Клер някога бяха тяхната радост. Тя танцуваше за него, искаше да сподели екзалтиращата свобода, която изпитва, и вярваше, че той наблюдава щастието ѝ и е готов да я хване, ако политне.

Дали Клер е открила мъж, който да наблюдава танца ѝ на сцената? В такъв случай той не присъства сега, нито ще я закара на приема в Бел Рев. Не, реши Коул, тя е сама. И ако танцува тук, го прави насаме... И няма кой да я хване, ако залитне.

Представата за самотната балерина с разпилени канелено кафяви коси му причини такава силна болка, че Коул си наложи да се върне в настоящето. В момента Клер не бе сама на сцената, там се вихреше някакъв танц. Притеснените изпълнители се скупчваха около нея и макар движенията им да изглеждаха случайни, в едно отношение бяха изключително внимателни: щом нервните им стъпки ги приближаваха до Клер — независимо дали само да минат покрай нея, или за да спрат да поговорят — те я докосваха. С нежен допир всеки ѝ даваше да разбере, че са там. Дори и отраслите момчета, с цяла глава по-високи от нея, които таят младежки скептицизъм относно всички възрастни, правеха изключение за нея. Едрите им ръце я докосваха също толкова нежно, както и по-малките — възхитителен жест, който същевременно показваше и готовността им да я предпазят.

— Внимавайте, госпожице Чембърлейн!

Уверените стъпки на Клер по така добре познатата ѝ сцена рязко спряха.

— Какво има, Шели?

— Чантата ми — прошепна момичето. — Искрено съжалявам. Толкова глупаво от моя страна. Не знам за какво мислех, като я

оставих там.

Естествено красивото шестнадесетгодишно момиче изобщо не беше мислило. Всички мисли изчезнаха от главата му, щом съзря Коул. То се взря сега в него, а бузите му пламтяха.

Коул погледна засрамената девойка и ѝ се усмихна нежно. Но мислите му съвсем не бяха нежни. Учениците на Клер съзнаваха колко специална е тя, колко скъпоценна е и колко рядко се срещат такива като нея. Ала тази вечер заради него представата им се обърка. Неговото присъствие ги разсейваше, крадеше ги от нея и всичко това само заради начина, по който той изпълняваше любовни песни.

Коул отмести поглед от Шели към Клер и установи какво точно бе откраднал: бе задигнал нейната увереност, нейната гордост. Ако момичето не се бе сетило за небрежно захвърлената си чанта, Клер щеше да се препъне и да падне върху лакирания под. Това щеше да унищожи илюзията ѝ, че не се нуждае от помощ.

Злополуката бе предотвратена, като се изключи поражението върху сърцето на Клер. Тя щеше да падне; сега неவிждащите ѝ очи му казваха дори още нещо: той нямаше да я хване, ако бе залитнала, а и тя не очакваше подобна постъпка от него. Това доверие изчезна преди години, прекъснато така необратимо, както ловният нож на Джед Тейлър прекъсна силите и таланта в дясната ръка на Коул.

Клер бе сама в тъмнината и стоеше там от доста време — много преди катастрофата, която отне зрението от възхитителните ѝ сини очи. В този самотен тъмен свят я остави Коул преди дванадесет години през онзи окъпан в кръв здрач преди Коледа.

„Щях да те хвана, Клер. Все още можеш да ми имаш доверие.“ Мълчаливият протест на Коул представляваше и истина, и лъжа. Ако бе забелязал опасността, каквато представляваше захвърлената чанта, щеше да се приближи до Клер и да ѝ помогне да я заобиколи.

Ала той не забеляза чантата на Шели. Погледът му бе насочен към смелото прекрасно лице на Клер.

А ако ѝ сподели, че може да му има доверие? Незрящите ѝ очи ще се натъжат и озадачат и тя ще попита, съвсем тихичко: „За какво да ти имам доверие, Коул? Че няма да ме нараниш? Да разбиеш сърцето ми? Винаги съм разчитала само толкова на теб.“

Ето, отново я нараняваше — и сега, и винаги. Но още докато я наблюдаваше, апатията изчезна, заменена от решимост; така добре

позната решимост. Клер се надигна от въображаемото си падане, отупа прахта от себе си и сега продължаваше. Един от учениците — отговорникът за сценичната техника, се нуждаеше от нея; искаше да чуе от жената, която обитаваше тъмнината, под какъв ъгъл точно да насочи светлините на прожекторите, които съвсем скоро щяха да озарят сцената.

Този път Коул Тейлър и Клер Чембърлейн трябваше да репетират дуета си. Но не го сториха. Което означаваше, че и двамата бяха съвършено неподготвени за случилото се с гласовете им през изминалите дванадесет години.

Бяха пели като деца — с невинни и чисти гласове; бяха пели и като подрастващи — вече достатъчно големи да обичат дълбоко и завинаги и все пак твърде млади. Но сега... Той беше мъж, а тя — жена; годините на раздяла бяха изпълнили душите им с копнеж и чувственост, която смая и двамата.

Публиката чу единствено великолепно изпълнение. Коул и Клер обаче знаеха друго. Гласовете им се любеха, преплитаха се със секваща дъха интимност и обещаваха, че ако някога на телата им позволят такава радост, ще се докосват именно по този начин, ще се слепят, ще се превърнат в едно.

А след възхитителното сливане? Ще се притискат един към друг, неспособни да проговорят, но тогава те няма и да имат нужда от думи. Нежната им обич, великолепният дует на сърцата им, щеше да говори вместо това.

След края на тържеството не проговориха. Пътуваха смълчани към Бел Рев и двамата се бореха със спомена за чудото на любовта си.

„Обичам те, Клер. Ала нищо не се е променило. Все така нямам какво да ти предложа, освен сърцето си, което е само друг вид тъмнина.“

„Обичам те, Коул. Ала не бях достатъчна за теб и преди, когато виждах лицето ти, когато понякога дори съзирах болката ти. А сега нямам какво да ти предложа, освен сърцето си и моя потънал в тъмнина свят.“

— Чудя се... — започна тя, когато Коул спря колата пред покритата с бели камъчета алея към къщата.

— Какво се чудиш, Клер?

Гласът му не отстъпваше по нежност на нейния и за миг тя мислено сложи още думи в устата му: „Чудиш ли се, Клер, дали още те обичам? Да. Никога не съм преставал да те обичам. Излъгах те в деня, когато заминах. Излъгах...“

„Не прави така! — Заповедта дойде дълбоко от душата ѝ. — Дори не започвай да фантазираш. Не е възможно да се случи. Няма да се случи. Прекалено късно е. Знаеш, че няма да оцелееш, позволиш ли си отново да дадеш воля на чувствата си; сляпа си, как ще виждаш суровата сянка в очите му. Знаеш го. Та ти едва оцеля миналия път.“

Разтуптяното ѝ сърце поде рязкото предупреждение.

„И ударите на сърцето ти няма да се забавят — нашепваше вътрешният ѝ глас, — няма да се успокоят, докато той е тук. По-скоро се надявай той да си тръгне по-бързо, защото тези удари на сърцето са много опасни. Сърцето ти няма да издържи дълго така.“

— Какво се чудиш, Клер?

„Дали ще умра тази вечер, заедно с теб... или смъртта ще настъпи утре, когато си тръгнеш.“

Клер си пое дъх, напомни си коя е, какво е, и най-сетне отговори спокойно:

— Неловко е да използвам бастунчето при случай като този, помещенията са претъпкани, всички държат чаши... По-добре е да седна някъде. Обикновено така постъпвам. Оставям бастунчето в колата, а който ме е докарал до приема, ми помага да прекося гостната и да се настаня на дивана близо до дървото. Можеш ли... Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се, освен... — Коул се намръщи.

— Освен?

— Освен ако не предпочиташ заедно да обходим помещението. — „Освен ако можеш да ми се довериш да те водя, да държа ръката ти и да не я пускам, изобщо да не те оставям сама в тъмнината.“ Тя се бе заклела да постъпи така с него във вълшебната им гора и никога не

излъга доверието му. А той я подведе, с жестокото си предателство осъди себе си. — Клер?

— Ще ми бъде приятно.

Леко залитна по плочника, но той я подкрепи и точно преди да се изкачат към входната врата, я предупреди:

— Стъпала.

— Да, благодаря. Дванадесет. — Сви рамене и продължи: — Вече зная колко стъпала има пред всяка къща в Харланвил.

Нужно ѝ бе да се съсредоточи, да си припомни колко са високи стъпалата и мълчаливо да ги преброи. Но как да го стори — Коул я придържа така внимателно, усеща силата и топлината му дори през дебелото си зимно палто?

Беше изключено и той някак си го усети или може би и той неволно бе започнал да брой, но скоро се обърка. Каквато и да беше причината, на площадката Коул каза:

— Готово. Изкачихме всичките стъпала.

— Сега има осем крачки до изтривалката, а после още едно стъпало, преди да влезем вътре.

— Разбрано — промълви той тихо. Клер приемаше сегашното предизвикателство както бе приемала и всяко друго през живота си — с оптимизъм и смелост. — Ти ще водиш. Ще се нагодя към теб.

Прекосяха верандата. Посрещна ги иконом и пое палтата им — наложи се за миг да се разделят. Стори им се обаче, че измина цяла вечност; вечност, изпълнена с тъмнина и самота, в която отново щяха да потънат, когато вечерта свърши.

Коул хвана дланта ѝ и нежно, ала настойчиво я постави върху лявата си ръка. Клер изпита ужасен студ през мига, когато я отдалечиха от топлината му, но сега отново усети огъня... и леда. Усещаше го като глетчер — твърд, масивен и студен. Очевидно това е белегът, даде си сметка тя, зарасналата рана от ножа.

Коул не е ходил на лекар. Беше сигурна. Значи по-сериозната рана, онази върху дясната му длан, също е останала без грижи. Колко ли дълго е била отворена, кървяща и не е заздравявала? Каква е сега ръката, някога така нежно пробягвала по струните на китарата... по деликатните струни на сърцето ѝ?

Клер понечи да се пресегне към наранената ръка, за да усети пораженията, за да го накара да заговори за това. Щеше да го направи, ако бяха сами, ако никой не ги наблюдаваше.

Но те не бяха сами и всички ги наблюдаваха, включително и този, за когото някога бе омъжена. Разговорът с Андрю за щастие бе кратък. Ала Клер почувства реакцията на Коул. Ръката му стана стоманена, а силните мускули бяха готови за насилие, почти жадуваха да се стигне до сблъсък. Дори раната някак си оживя; продължаваше да е ледена, но същевременно се мъчеше да се отвори наново.

Той бе готов да я защитава, да нарани мъжа, който смяташе, че я е наранил така дълбоко.

„О, Коул, не той е мъжът!“

Около час бърбиха с гостите в Бел Рев и почти не размениха дума помежду си. Точно според нейните предвиждания за суперзвездата от Харланвил нямаше покой. Любопитните хора искаха да узнаят всичко за него. От отговорите му Клер научи неща, за които сама би искала да го разпита.

Той се готвеше да напусне Харланвил същата вечер — заминаваше за Ню Орлийнс, а оттам, на сутринта, за Лондон. Следващите шест месеца щеше да прекара в Лондон. Ще записва новия си албум в звукозаписното студио „Джемстоун“ близо до Хайд Парк, а за видеоматериала са предвидени най-впечатляващите замъци на Англия, и, разбира се, му предстоят концерти из цяла Европа.

Вестта за нов албум на Коул Тейлър предизвика най-голям интерес. Ще включва ли нови авторски песни, или — питаха се те плахо — „Представи си лунната светлина“ ще бъде единствената песен, написана от него?

Макар той никога да не го потвърди, почитателите му знаеха защо е написал „Представи си лунната светлина“ и за кого. Секвацата дъха любовна песен представляваше изтерзано сбогуване с Паулина Блис — омайната актриса, любовта на живота му. Ценителите на киното също обичаха Паулина. Още преди появата на „Представи си лунната светлина“ новината за бруталното ѝ убийство на връх Свети Валентин предизвика искрени сълзи у почитателите ѝ.

„Представи си лунната светлина“ счупи всички предишни рекорди по продажба, очакваше се да грабне и всички награди „Грами“, а понеже хитът на студио „Джемстоун“ звучеше и във филма „Песента на вятъра“, несъмнено щяха да кандидатстват и за награда „Оскар“.

За интересуващите се жители на Харланвил Коул отвърна, че не се готви да пише нови песни, че ако получи музикалната награда, ще изпълни песента на живо при церемонията при връчването ѝ. От лаконичните му отговори Клер научи и какво е станало с ръката на Коул.

Сама не разбра как се случи, как пръстите ѝ се преплетоха с неговите. Потопена в неговото вълнение, споделяше мълчаливата му болка, тъгуваше, че жестокото насилие е засегнало живота му, и вероятно неволно бе посегнала с ръка...

Всъщност Коул хвана малката ѝ шепа и преплете пръсти, така че копринената кожа на дланта ѝ се допря до осакатената му ръка.

Клер усети грубата му кожа и остана с впечатлението, че ако има възможност, той би смачкал ръката ѝ. Ала не можеше. Осакатената от насилие десница сега бе обречена на нежност.

Нямаше обаче нищо нежно в гласа, който внезапно обяви, че е време да вървят. Прозвуча дрезгаво и остро, напомняше на тона му отпреди дванадесет години, когато имаше потребност да остане насаме с нея и те откриха убежище и вълшебство в закътаната беседка на Бел Рев.

Дали ще отидат в беседката и този път, зачуди се Клер, докато чакаха за палтата. Дали там, в онова някога омайно място, Коул ще ѝ признае болката и дълбоката си тъга от загубата на Паулина Блис? Ще признае ли, че се е върнал в Харланвил само защото изпитва нужда да говори с момичето, с някогашната си приятелка, да сподели с нея болката, причинена от пустотата, която изпитва?

Ако е така, ако има нужда от помощта ѝ да преодолее смъртта на единствената жена, която някога е обичал, тя ще постъпи точно така.

Но Клер никога нямаше да узнае дали Коул иска да направи подобни признания в беседката... защото сега не бе вълшебната,

огряна от лунна светлина нощ отпреди дванадесет години. Всъщност...

— Коул? — Едва си поемаше дъх. Намираха се по средата на дванадесетте стъпала. — Сняг ли вали?

„Смяташ ли, че за Коледа ще завали?“ — Гласът ѝ сега звучеше така невинно, както и когато зададе същия въпрос като момиче. Невинен, пълен с надежда и жадуващ за някакво чудо. Най-сетне заваля сняг и в тяхното градче до реката — коледен подарък за зрящите, но с шест години закъснение за жената, която бе мечтала да види това зимно чудо.

Независимо от всичко слепите ѝ очи сияеха. Тя вдигна лице към снежното небе и се усмихна.

— Коул?

— Да, вали сняг.

— Разкажи ми как изглежда — прошепна. — Каж ми какво виждаш.

„Виждам ангел, чийто огнени коси са обсипани със снежинки.“

— Красиво ли е, Коул?

— Много.

— Всичко ли е бяло и чисто?

„Толкова бяло, чисто и прекрасно.“

— Започва да става такава.

— Ами дърветата? Приличат ли на облечени в дантела?

— Да — отвърна Коул смаян, че тя вижда повече от него. За него снегът не представляваше новост. Отрупаните със сняг борове край езерото Тахо бяха в същата дантелена премяна като и кипарисите на Бел Рев. Но той не бе забелязвал това чудо до момента. Дърветата сияеха, силуетите им излъчваха сребриста светлина. „Виждам сватбен параклис.“ — Точно така изглеждат, Клер. Като облечени в дантела, сияещи и много деликатни.

Тя извърна глава от снежното небе към него; по миглите на незрящите ѝ очи имаше снежинки, а косите ѝ бяха покрити със снежнобял воал.

„Виждам булка.“

Сега тя бе обърната към него, гледаше го с такава надежда, така невинно, така мълчаливо го умоляваше той да сподели с нея още от чудото, на което не можеше да стане свидетел. Но Коул нямаше какво

друго да добави. Ако не бе му подсказала за сребристите дантели, той би възприел обсипаните със сняг дървета като призраци на отдавна умрели мечти.

— Усещам формата на снежинките — изрече Клер. — Всяко отделно кристалче. Всяка е различна, неповторима, единствена и се отличава като отпечатъци от пръсти. — Размърда глава и изтърси снежинките от порозовелите си бузи и от косите си. — Не искам да се стопят — поясни тя. — Не искам магията им да свършва.

„Но магиите свършват.“ — Тази мисъл не напускаше Коул, докато откарваше Клер към дома ѝ. Тази мисъл го предупреждаваше и разкриваше истината. Воден от преследващите го кошмари, той се върна в Харланвил да я види, да се убеди, че всичко е наред с нея... и да се сбогува.

Клер не живееше както той си представяше, но беше добре. Пълният ѝ с мрак живот представляваше предизвикателство за нея, но това не беше живот, изпълнен с ужас. Жителите на Харланвил я обичаха така силно, както някога обичаха леля Огъста. Невиждащите ѝ очи съзираха много повече красота, отколкото неговите зрящи някога щяха да видят...

— Искаш ли да влезеш, Коул? Ще направя кафе или горещ шоколад.

Седяха пред къщата ѝ в наетата от него кола. Лампата на верандата светеше точно както Коул си беше представял, светеше и във всекидневната, имаше и още една примигваща светлина, оцветена в тоновете на дъгата.

Тя имаше коледно дърво.

— Как го постигаш, Клер?

— Кое?

Всичко. Усмиваш се. Смейш се. Оцеляваш.

— Кафето или горещия шоколад. Как си купуваш продукти, как разбираш колко е часът?

Сега тя се усмихна.

— Справям се с малко приятелска помощ и с часовници, които ми говорят. — Лицето ѝ стана сериозно, защото схвана, че той наистина иска да знае. — Що се отнася до продуктите, обаждам се в

бакалницата и нали знаеш онези машинки, дето правят релефни букви? Господин Готро, помниш ли го, ми слага етикетчета върху всеки пакет.

— И ти четеш думите с пръсти?

Клер кимна. Имаше късмет, че като момиче подари китарата на приятеля си, на момчето, което обичаше още тогава, и така предотврати деликатните ѝ пръсти да загрубеят. Ако този обичан приятел още свиреше на китара, ако ръката му не бе осакатена, положително щеше да припомни това щастливо развитие на събитията.

Но при сегашните обстоятелства тя само отбеляза:

— Правят такива етикети и на брайловата азбука, но понеже двадесет и две години съм се занимавала с букви, а и хората, които ми пишат етикетите, са все зрящи, така ми е по-лесно. Всичко е с етикети. Храната, дрехите, обувките.

„Всичките ти компактдискове.“

— А какво правиш с четенето? — попита Коул, сетил се за момчето, което толкова обичаше да чете.

— Има книги, написани с брайловата азбука, но не съм достатъчно добра да ги чета. За щастие има доста книги, записани на касети. — „И преди да почине, леля Огъста ми четеше всяка статия, написана за теб.“ — А има и толкова предавания по телевизията и радиото, че съм в крак със събитията.

— Така добре се приспособяваш.

Клер сви рамене.

— Защо да се боря срещу нещо, което не съм в състояние да променя?

Тонът ѝ съдържаше мъдрост, не се долавяше ни най-малка нотка на тъга — и определено липсваше какъвто и да било гняв. Ала спокойствието, с което тя приемаше съдбата си не отслаби гнева на Коул. Клер Чембърлейн трябваше да вижда. Беше неправилно, ужасно несправедливо.

„Но тя беше добре и не я грозеше никаква смъртна опасност — освен ако ти не решиш да останеш! Ако допуснеш егоистичните копнежи на сърцето си да я поставят в най-голямата опасност — най-голямата тъмнина.“

— Май е най-добре вече да вървя, Клер, защото ще шофирам до Ню Орлийнс, опасавам се, че снегът ще натрупа.

— О, да, разбира се.

„Искаш да си идеш и никога няма да разбера защо се появи. Дали за да потърсиш помощта ми да разсея тъгата ти за Паулина? А не е ли възможно и заради мен и спомените за нашата любов? Спомени за едно момиче, което не е било сляпо?

Искаш да си идеш, Коул... и, о, как искам и аз да си идеш!“

Придружи Коул до входната врата. На площадката той се загледа как тя пъха ключа в ключалката. Ръцете ѝ леко трепереха. Ключът обаче лесно попадна на мястото си, сякаш воден от най-остър поглед.

Преди да потъне в къщата — тъмна за нея, но огряна от игривите разноцветни лампички по коледното дърво, Клер се обърна:

— Беше ми приятно... да се видим.

Тя продължаваше да използва този израз, правеше го с лекота. Всъщност продължаваше да вижда жителите на Харланвил в съзнанието си. Бяха застинали във времето и ги виждаше каквито бяха — млади или стари — в сватбения си ден.

А учениците ѝ — новите лица, които никога няма да види? Представяше си, че всяко момче е Коул, а всяко момиче тя самата. Именно заради това обичаха така много госпожица Чембърлейн, както навремето обичаха леля ѝ, защото се усмихваше мило на всички и си личеше, че е изпълнена с надежда за всеки един.

Но Клер не можеше да каже сега весело на Коул: „Беше ми приятно да се видим“. В съзнанието ѝ нямаше никакъв замръзнал негов образ, а цял колаж от лица: едни отчаяни, други влюбени. А и вече съществуваха най-важните образи, онези, за които никога нямаше да узнае и вечно щеше да се пита какви са — невидените образи от днес, от тази вечер, от този последен момент.

Какво бе изражението на Коул в първия миг, когато осъзна, че е сляпа? А когато гласовете им се сляха, любиха се? А когато копринената кожа на дланта ѝ докосна обезобразената му длан? И сега, когато си тръгва, отново и завинаги?

Искаше да го докосне, да усети с чувствителните си пръсти суровите бръчки по лицето му, да прочете, ако успее, знаците на силните мускули по врата и челюстта му, да усети как тупти вената на шията му.

Но дори да ѝ позволи това изследване, най-важната част ще бъде скрита за нея и завинаги ще остане в тъмнина — защото и да докосне черните мигли и гладките клепащи, никога няма да узнае какво се таи в сенките на стоманеносивите очи.

И въпреки това ръцете ѝ се раздвижиха. Смели, издайнически, глупави ръце! Само ужасът ѝ помогна да спре тази лудост. Ужасът и споменът.

Преди дванадесет години посегна да го докосне. Обичаше го толкова много. Тогава Коул я отблъсна. А сега, дори без да го докосва, усещаше напрежението му, необходимостта да си тръгне.

Ако го остави да си тръгне сега, ако не търси като глупачка нещо, което никога няма да намери, има възможност да си изгради какъвто образ иска за тези последни мигове. Може да си въобразява, че острите черти на лицето му са смекчени от нежност и дори се прокрадва малко копнеж сред съжалението в погледа му.

„Скоро — обеща Клер на ръцете си, — съвсем скоро ще обгърнете нещо, което ви е познато до болка.“

Снежното кълбо стоеше до леглото ѝ. Там, обвити със стъкло и превърнати в дребни снежинки, бяха спомените ѝ за Коул, за мечтите ѝ, за любовта. Тази вечер ръцете ѝ ще обгърнат кълбото, както гадателка обгръща своя кристал.

Клер обаче няма да предприеме пътешествие в бъдещето, а в миналото. И тази вечер ще затвори още спомени в стъкленото кълбо. Спомените ще бъдат нейни, не негови, ще бъдат такива, в каквито ѝ се иска да вярва, че е имало любов. Не достатъчно, разбира се. Това никога няма да се промени. Но независимо от това — любов между тях.

— Довиждане, Коул.

Той бе дошъл да ѝ каже това.

Но преди да повтори думите ѝ, ръцете му се насочиха към лицето ѝ. Осакатената и здравата ръка се движеха в чудесна хармония, и двете потреперваха... и в последния момент се отпуснаха.

— Довиждане, Клер.

Adieu.

Крайната му спирка, преди да напусне Харланвил, бе Джошуа Стрийт. Искаше да хвърли последен поглед към къщурката, където двамата с баща си живяха. За случайния наблюдател това място на насилие, тормоз и смърт, покрито от пресния сняг, сега би изглеждало спокойно.

Но Коул съвсем не беше случаен наблюдател. Той виждаше къщурката през кървав воал; кървав от спомени и гняв.

Затвори очи. Червенината обаче продължаваше да пари очите му. Затова обърна лице към небето, към галещите милувки на снега и се опита да си представи какво е усетила Клер — неповторимата, съвършена форма на всяко отделно кристалче.

Ала Коул Тейлър не успя да усети деликатността на снежинките. Усещаше единствено смъртта им. Те се топяха върху скулите му, гасяха огъня на неговия бяс, после ставаха студени и мокреха лицето му като най-горчиви сълзи.

Магията свършва.

ОСМА ГЛАВА

*Хотел „Дрейк“
Хайд Парк, Лондон
събота, 24 декември*

Джак любезно отклони предложението на пиколото да го запознае със стаята му в хотел „Дрейк“, връчи му щедър бакшиш и се насочи към телефона още докато човекът затваряше вратата след себе си.

Джак се обади на полицейския инспектор от Скотланд Ярд.

— Да, пристигнах — потвърди. — Взех вечерния полет. Надявах се, че ще можем да се срещнем малко по-рано от уговореното.

Мускулите на лицето му се стегнаха, докато слушаше.

— Не подозирахме, че ще избяга — обясняваше инспекторът, а в гласа му личеше изумлението, че Сара Пемброук — лейди Сара Пемброук — е организирала подобна нагла измама.

— Но вие все пак имате представа къде е, нали — прекъсна го Джак решително. Нямаше значение, че бе Коледа, той щеше да осъществи срещата си със Сара Пемброук. Красивата аристократка, станала и неуловима журналистка, по празниците без съмнение си е спомнила за синята кръв, която тече във вените ѝ. Най-вероятно бе в провинцията, затворила се в едно от най-величествените имения в Англия, и пие греян ром пред запалената камина. Тогава щяха да се срещнат там. — Тя сигурно е със семейството си или с приятели.

— Тя няма семейство — отвърна инспекторът. — Като се изключат, разбира се, роднините на покойния ѝ съпруг. Но не се обичат особено. Като вдовица на Саймън Бекуит-Джоунс тя наследи голяма част от недвижимото имущество на семейството му. Близките му искаха да ги откупят и тя прие, но на цена далеч над пазарната им стойност. След това даде всичко за благотворителни цели.

— Затова ли е започнала работа?

Да отразява войните по света!

— Искате да знаете дали е останала без средства? Едва ли. Разполагаше... Разполага със солидна сума, оставена под попечителство. Не може да пипа основния капитал, но годишната лихва е едно малко състояние. Говори се, че дава по-голяма част от парите си на предпочитаните от нея благотворителни организации.

— И кои са предпочитаните от нея благотворителни организации? — попита Джак.

— Никой не знае. Даренията ѝ винаги са анонимни; толкова анонимни, трябва да призная, колкото и приятелите ѝ. Без съмнение е обвързана с някого, но ние нямаме представа кой може да е.

— Вероятно тя така иска.

— Очевидно, както показва бягството ѝ. Във всеки случай тя изпитва известна вина за стореното. Подписала е празен чек, който да бъде издаден на ваше име за сума, която вие назовете.

— Празен чек?

— За да успеете да се върнете в Щатите и да прекарате коледните празници със семейството си. Може да наемете частен чартърен полет. Тя е готова да плати.

„И непременно ще плати“ — закле се Джак. Но не с непопълнен чек. Ожесточението му го смая. Какво възнамеряваше да прави? Да ѝ се развика, да ѝ се кара, да беснее?

Това не бе Джак Далтон, човекът, който умееше да се контролира. Той бе в състояние да изпитва яд — към убийците, които преследваше, всъщност към всеки, който причиняваше болка на някого. Но да изпитва такова чувство към жена, която не познава и която е набелязана за следваща жертва на брутален убиец?

Нямаше логика. Но беше факт. Беше и така необяснимо и изненадващо силно, както усещането, че трябва да бърза, което не го напусна през цялата нощ по време на полета до Лондон.

Тонът, с който приключи разговора с полицейския инспектор, не подсказа с нищо за чувствата, които бушуваха у него. Със съвършено спокоен глас потвърди, че ще се срещне със своенравната журналистка в понеделник, двадесет и шести, и в гласа му дори се прокрадна сърдечност, когато пожела на инспектора весели празниците.

След това нервно започна да обикаля из стаята; чувстваше се като хванат в клетка, държан като заложник, от нея, тази жена, която дори не познаваше.

Заради нея и заради зловещата закана с черното сърце бе в Лондон, а не в Мауи, където възнамеряваше да прекара празниците. Разбира се, би могъл да отиде до Мауи и да се върне до един часа на двадесет и шести. Така щеше да има възможност да прекара няколко часа на Коледа с близките си. Но отново се появи чувството, че трябва да е тук. Тук? Да кръстосва нервно в стаята в хотел „Дрейк“? Да е обзет от необясним гняв? Не... Едва ли.

Джак спря да крачи напред-назад и дълго време стоя неподвижно. Трябваше да реши какво да прави през следващите два дни и как и къде да прекара Коледа. Отговорите дойдоха бързо. Ще прекара този празник сам. По някакъв начин усамотението му се струваше подходящо.

И къде ще се отдаде на спокоен размисъл? В града на Дикенс? Очевидно не, защото още докато обмисляше плана, започна да слага дрехи за два дни в куфарчето си. Гневът му се бе стопил и той вече не бе хванат в капан, а свободен и изпитваше нетърпение да започне краткото си пътуване до Париж.

Ами лейди Сара Пемброук? Тя бе в безопасност; скрила се някъде с любовник. Наистина — седмиците, които предстояха, щяха да са най-безопасните за дръзката журналистка от години насам. Да води вечерните новини в Лондон бе много по-различно от това да избягва снайперистките куршуми в Горажде и макар личният ѝ ексекUTOR — чудовището, което оставяше съобщения с черно сърце — реши да се появи преди четиринадесети февруари, сеещата му смърт ръка няма да нанесе удара си с нож до тази дата.

Лейди Сара Пемброук беше добре и се наслаждаваше на празниците в обятията на любовника си. А що се отнася до Джак? Той ще се наслади на самотната си Коледа в Париж, в прегръдките на града, който никога не бе посещавал, но който винаги силно го бе привличал.

Джак знаеше причината да обожава Града на светлините: Моник Вилньов, учителката му по френски в гимназията, парижанка. Обичта на мадам Вилньов към родния ѝ град и езика му бяха заразителни. Под нейно ръководство учениците разглеждаха карти на града и описваха на френски как точно ще се придвижат от Монмартър до Айфеловата

кула и какво точно ще видят, когато се разхождат по Шанз-Елизе от Триумфалната арка към площад „Конкорд“ и най-накрая стигнат до Лувъра.

Заради мадам цяло поколение младежи в Денвър заговори с лекота френски. Особено Джак. Имаше предразположение, реши мадам. Предполагаше, че талантът му ще се прояви и при други езици.

И така се оказа. В колежа Джак научи руски и италиански. Но френският неудържимо го привличаше.

Джак не бе говорил френски, откакто напусна колежа. А от мадам Вилньов знаеше за високомерното презрение на французите към всеки — особено към американците — който съсипва красивия им език. Но тя твърдеше, че Джак Далтон ще съумее да говори френски в Париж. Той естествено ще бъде разпознат като американец, но французите ще останат впечатлени от познанието му на езика и ще склонят да разговарят с него на френски.

Самолетът бе кацнал на летище „Шарл дьо Гол“ преди по-малко от два часа, но Джак вече знаеше, че думите на мадам Вилньов се бяха потвърдили. Макар че започна неуверено, получаваше благосклонен отговор. Таксиметровият шофьор на летището го заля с бързата си реч, изпъстрена с жаргон, но Джак издържа изпита, като разбра всичко и като награда разговаряха оживено през целия път до града.

Портиерът на хотел „Риц“ също го прие благосклонно и сега, когато пресичаше улица „Риволи“ на път за Сена, той взе решението да говори единствено на френски. Защо не?

„*Parlez-moi français* — повтори фразата на френски, докато прекосяваше градините Тюйлери с техните фонтани и статуи, чиито сенки различаваше в зимния сумрак. — *Ici, à Paris, je parlerai et penserai, exclusivement en français.*“

Джак не виждаше причина да се откаже от намерението си дори след като я видя.

Чувствата го завладяха, преди да успее да помисли, стъпките му се забавиха, а сърцето му заби по-бързо. Тя, тази францужойка застанала на брега на Сена, бе причината той да дойде в Париж. Заради нея бе научил френски.

Джак разбра всичко това, по-скоро сърцето му го стори. Тя се взираше във водите на Сена, а стройното ѝ тяло се навеждаше напред сякаш теглено от магнит в дълбините на реката. Лицето ѝ бе скрито от

гъсти дълги черни коси. Тази впечатляваща завеса бе възхитителна. Ситни капчици украсяваха тъмните копринени коси като галактика от ярки звезди.

„Нужно ми е да видя лицето ти. Нужно ми е да разбера дали тези възхитителни чувства е възможно да са истински... и дали и ти изпитваш същото. Погледни ме. Regardez-moi.“ — Именно тогава, когато молбата, идваща от сърцето му, бе изговорена наум на френски, вълшебницата се подчини. Извърна се към него бавно със смесица от примирение и почуда, сякаш не може да не откликне на заповедта му и едновременно се страхува, че е трябвало да ѝ се съпротивлява.

Капчиците, които бяха превърнали косата ѝ в осеяно с диаманти небе, се задържаха на дългите ѝ черни мигли като ситни сълзи. А очите? Те бяха тъмнозелени, като смарагди, криещи безброй тайни в сенките си, но и издаващи най-важната истина: тя знаеше. Тя изпитваше същото.

Бе предопределено да се срещнат тук, точно в този момент, в здрача, на брега на Сена. Затова той говореше такъв съвършен френски, а срещата му с лейди Сара Пемброук бе отложена. Затова изпитваше такова напрежение, докато не взе решението да замине за Париж. Ето сега се чувстваше така блажен.

Тя бе причината. Именно нея бе търсил през целия си живот. Тя бе липсващото парче, онова, което щеше да запълни зеещата празнота в сърцето му.

Джак моментално осъзна тези неща. Но едва когато се насочи към нея да нашепне ненужното поздравление — защото сърцата им вече щастливо пееха своите приветствия — той си даде сметка коя е тя.

Неговата съдба. Да.

Но и още нещо.

Тя бе лейди Сара Пемброук.

Нима изумителният майстор в разрешаването на загадки знаеше, че ще открие журналистката в Париж? Нима е имало някаква следа в статиите, които изчете за нея — нещо уловено и дешифрирано от талантливия му логически ум? Дори така да е било, прозрението е било толкова дълбоко и инстинктивно, че е станало подсъзнателно.

Но нещо настойчиво и неспокойно го бе насочило към Лондон, към нея, и то колкото се може по-бързо, а после го накара да продължи пътуването още по-далеч, до Париж.

А сега? Сега тайнственото безпокойство бе заменено със спокойствие и удовлетворение. Лейди Сара Пемброук бе открита.

И тук, на мъгливия бряг на реката Сена тя представляваше една Сара Пемброук, която светът не познаваше. Воинът бе разоръжен. Жената бе излязла на преден план.

Джак бе гледал множество снимки на известната военна кореспондентка, но за пръв път имаше чувството, че я вижда цветно. Усещането бе потресаващо и вероятно погрешно. Та нейните репортажи винаги бяха цветни? И въпреки това изпитваше странното усещане за тях, че са били черно-бели — поне тя така му изглеждаше. От бойните полета на мизерията и смъртта всичко бе сериозно; това отговаряше на тъжните истории, които разказваше.

Но в парижкия здрач лейди Сара Пемброук бе като искряща дъга на фона на сивото небе. Джинсите ѝ бяха сини, пуловерът — жълт, якето — с цвят на борове. А на шията ѝ като коледна панделка грееше рубиненочервен копринен шал.

Великолепието на цветовете обаче бледнееше в сравнение с розовите ѝ страни, с блясъка в зелените очи. А косите ѝ? Дори без короната си от диаманти те бяха като дълбок огън, разпалена жарава, падаха свободно като копринен водопад, който никак не приличаше на строгата плитка, която носеше на бойното поле.

Сара Пемброук не беше воин в момента.

Тя всъщност никога не е и била, даде си сметка Джак. Не в истинския смисъл на думата. Онази ѝ самоличност на сдържана жена, която не се нуждае от никого, всъщност скриваше прекрасната ѝ уязвимост.

Кое я правеше така крехка, чудеше се Джак. Какво я караше да прибъгва до този маскарад?

И защо лейди Сара Пемброук смяташе, че трябва да е воин, да се затваря в своята крепост? Нямаше ли кой да я защити срещу опасностите на света?

Е, сега вече имаше!

— Здравей — поздрави той на английски.

Сара се бе разтреперила, преди да се извърне към него. Знаеше за присъствието му; осъзна го внезапно и усети как я залива топлина, сякаш зад нея грееше ярко слънце, скрито до този момент от най-тъмните облаци. Извърна се, като очакваше да не види нищо, надяваше

се да е така. Всичко друго, знаеше тя, ще е мираж, доказателство за най-големия ѝ страх.

Но той не бе мираж. Нищо, че я смущаваше дори повече, ако бе мираж — този строен, тъмнокос непознат, чиито кобалтовосини очи я гледаха така, както никой друг на този свят.

Сара добре познаваше всички мъжки погледи, в които желанието се смесваше с презрение. Те искаха да я притежават и винаги бяха малко гневни заради силата, с която се нуждаеха от нея, сякаш вината бе нейна, сякаш тя съзнателно ги лишаваше от способността им да ѝ устоят. Те искаха да я накажат заради нейното прелъстяване, да я покорят и наранят.

Сара отдавна не бе поглеждала мъж право в очите. Беше прекалено опасно да се впуска в този дуел — неговото желание и нейното презрение. Никога не би се подчинила на желанията на мъж. Но самата битка щеше да я изтощи, да отнеме силите ѝ и да я приближи още по-близо до ръба, на който стоеше, само на крачка от лудостта.

Тя не изразяваше своето презрение с думи. Но когато впиваше поглед в камерата — това безжизнено око, което не можеше да ѝ отвърне — всъщност гледаше всички мъже. И какво послание отправяше, докато описваше; нелепостта и ужасите на войната? Че мъжете са достойни за презрение същества, жестоки диваци, които се интересуват само от насилие и ужас.

Но сега стоеше пред този мъж, пред този непознат, от когото не можеше да не откъсне поглед. Забелязваше неговата сила, мощ, свирепост, но това беше нежна свирепост. Сякаш ѝ обещаваше да я закриля, а не да я нарани; да ѝ дава, а не да взема. Да я цени, дори обича...

„Фантазии! Ужасяващо доказателство за опасния ти танц в прегръдките на лудостта“ — каза си.

Изпитваше нужда бързо да избяга надалеч. Но остана неподвижна и усети, че ако успее да си наложи да се раздвижи, краката ѝ ще я отведат към него.

Джак долови объркването по покритото с капчици от мъглата лице. В нея очевидно се бореха противоречиви чувства, очевидно не бе в състояние да говори. Ако той не знаеше истината — че лейди Сара Пемброук принадлежи към английската аристокрация — можеше да

помисли, че тази пленителна францужойка се опитва да си припомни малкото английски думи, които знае.

Твърдо решил да не я изгуби, Джак добави импулсивно:

— Bonsoir.

— Bonsoir — отвърна като ехо тя.

Това бе само още една страна на нейната лудост, тази потребност да бяга в Париж, да изчезва там. Сара Пемброук, най-високоплатената военна кореспондентка на планетата, бе позната на повечето френски телевизионни зрители. Но жената, в която се превръщаше в Париж, въобще не приличаше на познатия телевизионен образ. Тук, в Париж, тази жена бе почти свободна.

— Je m'appelle Jacques. Et vous?

Тя нямаше име за жената, която търсеше убежище в Париж. В малките хотели, където пренощуваше, винаги заплащаше стаята предварително и в брой. А когато я караха да се регистрира за гости, поставяше инициал за първото име и добавяше измислено френско презиме, като никога не използваше едно и също два пъти.

Беше важно да не дава име на жената, в която се превръщаше в Париж; да не позволи да се зароди идентичност, различна от Сара. Подобно раздвоение щеше да е прекалено опасно, прекалено откъснато от действителността, прекалено близо до лудостта.

Бе чела доста за раздвоението на личността, получило се в резултат на травми от детството. Смятаха го като механизъм за оцеляване, инстинкт за самосъхранение. Понякога детето успява да се справи с живота, като се превъплъти в много личности и всяка се старае да оцелее.

Сара наистина беше преживяла травма и по онова време имаше чувството, че младото ѝ сърце ще се превърне в камък. Може би точно това бе направило. Но самата Сара — нейната същност — не се бе пречупила. Тя бе прекалено голяма, личността ѝ вече беше оформена, когато преживя най-голямата травма.

Тя бе Сара, единствено Сара. А тази жена, в която се превръщаше, когато бе в Париж? Тя също бе част от нея — една бледа нейна сянка, която се появяваше, когато светът е слънчев, и изчезваше, когато отново се изпълни с мрак.

Светът сега бе слънчев, независимо от мъгливия зимен ден. И мъжът, който бе разпръснал тази сияеща светлина, искаше да узнае

името на сянката.

Името ѝ дойде на устните, без да се замисли и в момента, преди да го изрече, Сара се помоли собственичката да няма нищо против. Няма да има, реши. Не и това прекрасно, щедро, радостно момиче.

— Claire — прошепна. — Je m'appelle Claire.

В този миг вятърът се засили, стана студен, което тя прие като предупреждение. Как смееш да се преструваш, че си някой друг? Да се правиш на нея, на Клер. Това е чиста лудост, както ти е добре известно. Само защото си услужи с нейното име не означава, че можеш да претендираш за нейната пълна с надежда душа и нейната радост.

Сара усети повея на вятъра като напомняне за собствената си лудост. Но Джак го усети като онова, което всъщност представляваше: напомняне, че нощта приближава, нощ, в която според портиера на хотел „Риц“, ще се разрази силна зимна буря.

— Ела с мен, Клер. Ще намерим някое топло местенце, кафене. Клер? *Voulez-vous diner avec moi?*

Канеше я да сподели предколедната вечер с него. Но за Сара това прозвуча като нещо много повече — като покана за живот, любов... Цял живот изпълнен с любов.

„Кажки не! Преди да е станало прекалено късно. Преди да открие, че всъщност си Сара, а не Клер. Сара, Сара, кажи...“

— Oui — прие тя шепнешком и плахо кимна.

Жестът бе едва забележим, само едно помръдване на украсените ѝ с диаманти коси, но той обсипа и лицето ѝ с капчици от мъглата. Тези капчици трябваше да са леденостудени, като предупрежденията, на които тя не обръщаше внимание.

Но не бяха такива.

Усещаше ги странно топли. Като радостни сълзи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Откриха кафене и прекараха предколедната вечер в това да се влюбват един в друг... и да си казват лъжи. Той се представи като Жак, бизнесмен от Квебек, който бе дошъл в Европа за откриването на офиси на фирмата в Лондон и Париж. А тя била Клер, родена в Кан, сега живеела в Париж, където редактира детски книжки за голямо френско издателство.

Изречените лъжи бяха без значение. Съвсем тривиални, на практика без последици, в сравнение с истината, която споделяха. Тази възшебна истина си я казваха с погледи и с усмивки, които заличаваха всяка изречена от устните им лъжа. Je t'aime. Je t'aime. Обичам те. Обичам те.

Неспокойството, което Джак изпитваше, чувството за нещо неминуемо, съдбовно, сега имаше обяснение. Беше открил нея. Чувстваше странно спокойствие — и все още известна напрегнатост. Искаше да свърши този карнавал, да й разкрие кой е в действителност.

„Казвам се Джак — ще й съобщи той на английски. — И знам, че ти си Сара. Дошъл съм да те предпазя от злото и ще го сторя. Но всъщност желая толкова много повече, Сара. Искам теб. Искам нас.“

Джак ще изрече тези думи. Но не сега. Не още. Маскарадът сякаш имаше огромно значение за нея, измамата сякаш й бе необходима. Вкопчваше се във всеки осветен от свещта миг на щастие, като че ли беше мираж, златен, но всъщност фалшив блясък, който непременно ще избелее.

„Не е мираж, Сара. Обречени сме на великолепие“ — тъмосините му очи повтаряха тези думи и известно време това бе единственият начин, по който двамата влюбени се прегръщаха. Най-накрая, изключително предпазливо, Джак я докосна, изпълнен с благоговение жест на любящата му ръка до кадифената кожа на бузата й.

Но милувката му бе като рязко пробождане с най-острия нож. Тя се отдръпна, изпълнена със страх.

Инстинктивно изпита страх, отбеляза Джак. Тревогата отново го обзе и също като нож раздра новооткритото спокойствие.

Ръката, която причини такъв ужас, се върна на масата близо до нейната, но без да я докосва.

— Кажи ми какво не е наред.

През тази предколедна вечер, в която се влюбваше, Джак зърна великолепната усмивка, предизвикана от истинска наслада, на устните на най-известната в света журналистка. Сега, докато се опитваше да пропъди страха, той видя нова усмивка: храбра и толкова фалшива, колкото и отговора, който му даде:

— Rien — прошепна тя, като погледът ѝ не трепна, докато изричаше лъжата. — Няма нищо.

Именно от този момент лейди Сара Пемброук започна да пие. Цяла вечер не пи нищо; всъщност и двамата не бяха пили досега, защото любовта им ги опияняваше. Не желаеха да притъпят замайващия ѝ ефект.

Но сега тя пожела шампанско.

Нуждаеше се от него, определи Джак, като я видя как започна да пие. След всяка глътка тя като че ли очакваше познат ефект, приповдигната еуфория, която ще ѝ придаде смелост.

И най-накрая я придоби — измамната си смелост — и заедно с нея изящните ѝ бели пръсти потърсиха ръката му. Джак радостно посрещна досега и обви пръсти около нейните. Като мечтаеше да може да докосва и другата ѝ ръка здраво стискаше чашата за шампанско и фалшивата магия на златистата течност.

„Ние сме единствената магия, от която се нуждаеш“ — искаше да изкрещи Джак. Но остана безмълвен.

Още преди да се срещнат, Сара го бе карала да се чувства така: предизвикваше у него нови чувства, непознати, тревожни, мощни и диви. Тези емоции бяха скрити дълбоко в него и сега заради нея бяха освободени.

Лейди Сара Пемброук може и да освободи чувствата на Джак, но не би допуснала той да се държи освободено. Той няма да ѝ извика! Не може да го стори. Ще продължи да държи ръката ѝ и да се моли тя да

усети любовта му; ще продължи да се надява тя да изпита доверие към него, а не страх.

И ще скрие обзелите го чувства, с изключение на любовта.

Сара започваше да става все по-смела и по-смела. Опитваше се, даде си сметка Джак, да го съблазни. Опитът ѝ бе и храбър, и стеснителен, и така неумел, така болезнено невинен, че ако не знаеше, че е вдовица на Саймън Бекуит-Джоунс, щеше да се усъмни дали въобще е познавала мъж.

Джак поднесе към устните си ръката, която му бе позволено да държи. Очите му не се откъсваха от нейните, докато прокарваше устни по разтворената ѝ длан, и не позволи на погледа си да трепне дори когато откри тайната, изписана на ръката ѝ.

Винаги носеше блузи с дълги ръкави и сега, когато устните му усетиха издайническият белег под ръкава на жълтия пуловер, Джак разбра защо.

Опитвала е да се самоубие. Някога. Много отдавна. Белегът бе голям; неоспоримо говореше за сериозния опит да намери смъртта и най-накрая бе зараснал. Но какво бе станало с раните в душата ѝ, тези, които я бяха довели до отчаяната постъпка?

Те все още не бяха зараснали, кървяха и плачеха от болка.

„Ще целуна раните ти, прекрасна Сара. Само ми разреши. Ще ги обичам всичките до една.“ — Джак щеше да запечата даденото си обещание с целувка върху внимателно прикривания белег. Но той забеляза страха ѝ, докато търсеците му устни приближаваха китката, както и огромното ѝ облекчение, когато се насочиха отново към дланта ѝ. Реши, че тайната ѝ е опазена.

„Твоите тайни са в безопасност при мен, Сара. И един ден, обич моя, ти ще се почувстваш достатъчно сигурна, за да ги споделиш“ — мислено ѝ обеща той.

За момента безопасността на Сара изглеждаше застрашена, плаваща върху мехурчетата на шампанското. След като надигна за последен път чашата, тя попита:

— Да вървим ли?

— Къде?

— В хотела ти.

Това, даде си сметка Джак, бе единственият ѝ възможен отговор. Лъжата, че живее в Париж щеше да бъде разкрита, ако признае, че

парижкият ѝ дом всъщност е хотел. Но за Джак беше по-лесно: преуспяващият канадски бизнесмен е съвсем логично да е отседнал в хотел „Риц“.

Зимната буря вече се бе разразила. Хотел „Риц“ не беше далеч от кафенето, но Джак все пак попита дали не предпочита да изчакат такси.

— Non — отвърна Сара. И защо не? За жената, която прекара миналата Коледа в смразяващото костите Сараево, сегашният парижки дъжд въобще не я впечатляваше. — Ще притичаме.

И те се затичаха. Когато пристигнаха в хотела, бяха вир-вода. Докато стигнат до стаята му, вече изпитваха студени тръпки.

Джак трябваше да се отпави към облицованата с мрамор баня, за да вземе хавлии. Но вниманието му бе приковано към нея, а нейното бе изцяло съсредоточено върху огромното легло. Сатенената покривка бе отстранена и се разкриваха чаршафи с цвят на шоколад, сред които като орхидеи се гушеха пухените възглавници. Би трябвало да действа романтично. Но Сара беше нащрек, сякаш съзерцаваха погребално ложе, а не място за любов. Очите ѝ бяха вторачени и... решени. Сякаш непременно бе решила да го отведе в леглото.

Най-накрая погледът ѝ се откъсна от леглото. Тя се огледа, видя добре заредения бар и очите ѝ засияха от облекчение.

Лейди Сара Пемброук ще се люби с Джак Далтон. Но се нуждаеше от малко кураж, още малко алкохол.

Джак знаеше колко шампанско изпи Сара. Но ако не бе свидетел, никога нямаше дори да допусне, че е изпила и капка. Изглеждаше съвсем трезва. Очите ѝ блестяха като зелени езера. И гласът ѝ не се различаваше от тона, когато предаваше репортажите си. А стойката ѝ? Изящната газела, която тичаше под дъжда, изглеждаше съвсем уверена.

Значи това бе жестоката истина: лейди Сара Пемброук пиеше, за да бъде нормална, за да прилича на всяка друга влюбена жена, за да е готова да приеме прегръдката на своя любовник.

Алкохолът бе като лекарство за нея, което поемаше като лек или поне да потисне някаква ужасна, скрита дълбоко болест. И щеше ли

Джак да налее още от това лекарство за нея? Така че да люби тази жена, която желаше повече от всяка друга?

В никакъв случай.

Сара отиде до барчето. Елегантните ѝ ръце стискаха неотворената бутилка коняк „Курвоазие“, сякаш бе спасителна лодка в бурно море.

— Това си е чист мит, нали знаеш?

Тя се разкъсваше — между бутилката, която стискаше здраво, и гласа, който идваше зад гърба ѝ, сякаш ѝ обещавахе още по-голямо спасение.

Извърна се към него, все още с бутилката в ръка, и повтори като ехо:

— Un mythe?

— Да пиеш коняк, когато ти е студено. Струва ти се, че се стопляш. Но това е опасна топлина. В края на краищата всъщност започваш да губиш от топлината си, а не да я съхраняваш.

Джак унищожи този мит — същият, който тя, воинът, знаеше отлично — с думи. А що се отнася до другата измислица? Той премахна с интимните послания на тъмносините си очи: „Мит е, Сара, пълна фантазия, че ти е нужно да пиеш, за да бъдеш докосната от мен, да бъдеш любена от мен.“

— Късно е — прошепна тя някак неспокойно. — Може би трябва...

— Защо не вземем по един душ? А след това просто да заспим?

— Да заспим? Ти не...

— Не те желая ли? О, напротив. Но когато за първи път се любим, искам това да продължи цяла нощ — отвърна, докато мислеше: „И искам да любя Сара, не Клер. Сара, която не се нуждае от алкохол, за да приеме ласките ми.“ — А тази вечер... Ами усещам умората от пътуването и изпитото шампанско.

Това бе най-голямата от всички лъжи, изречени тази вечер. Вярно, Джак не спа предишната нощ. Прекара полета до Лондон в изучаване на полицейските досиета за убийствата, извършени в деня на Свети Валентин, и в тревога за журналистката, избрана от убиеца за следваща жертва.

Но наистина ли Джак бе прекалено уморен, за да люби през цялата нощ Сара? Едва ли.

Друга жена би се засегнала, че не успява да преодолее умората му. Но не и Сара. Тя като че ли си отдъхна, сякаш се изпълни с надежда, когато насочи поглед отново към леглото.

— Май е по-добре да се прибера — пророни. — Ще спиш по-добре сам.

— Не — възрази Джак. — Моля те остани. Ще спим до късно, ще прекараме Коледа заедно и утре вечер ще се любим.

Друга жена, по-опитна, щеше да знае, че когато той се събуди, ще иска да я люби. Такава жена дори щеше да настоява да решат да прекарат цялата Коледа в леглото.

Но думите му прозвучаха като искрено обещание и Сара сякаш прие, че тържественият му обет е като предстояща екзекуция. Сякаш той, а не убиецът с черното сърце, се готвеше да забие нож дълбоко в сърцето ѝ.

„Обещавах ѝ нощ без интимности, така ли — чудеше се Джак. — Не — даде си сметка. — Обещавам ѝ нощ на целомъдрена интимност, но все пак интимност.“

Всъщност да споделя леглото си с някого бе изключително интимно и едно уединение, което никога досега не бе пожелавал. В момента, когато страстта замираше и желанията бяха удовлетворени и за двамата, Джак напускаше леглата на любовниците си. Тръгваше си, сега си даваше сметка, заради неспокойството, което изпитваше, заради необяснимото чувство, че нещо не е наред, независимо от удоволствието.

„О, Сара, търся те от много време.“

И сега, с нея, той искаше да сподели тази интимност, която може би бе дори по-голяма от интимностите на плътта. Да си позволи човек да се отпусне в съня в присъствието на друг изискваше огромно доверие, готовност да прекараш това време на пълна уязвимост, на издайнически кошмари и сънища с друг.

— Прекарай нощта с мен. Спи с мен. — „Сподели леглото ми... и сънищата ми.“ — Не мога да ти предложа горнище на пижама. Аз самият слагам само долнище, когато спя, и всички неизползвани горнища са у дома. Но имам изпрана риза.

Джак наблюдаваше как Сара преценява думите му, описанието какво смята да облече за леглото и уверението, че нейната срамежливост ще бъде задоволена. Ризата му ще ѝ е прекалено голяма

и дълга и няма да разкрие кой знае какво, а закопчаните ръкави напълно ще осигурят убежище за белезите ѝ.

Джак видя как се изпълва със страх, а после с надежда. Събира смелост и...

В този момент Сара извърна поглед към бутилката, все още стисната в ръката ѝ.

— Ако отнеса чаша коняк със себе си в банята, докато се стоплям от водата, няма да е опасно, нали?

След това премести поглед от коняка към него. Зелените ѝ очи, грейнали от смелост и надежда, признаха: „Ако се подкрепя още малко, Джак, само с още една чашка, тогава бих могла да спя с теб, да остана при теб. А аз искам да остана.“

Сара искаше да остане. „Но — помисли си Джак, — ако ѝ откажа молбата за още едно питие, тя ще си тръгне. Ще трябва да си тръгне.“ Испита желание да изкрещи: „Не ти е нужно да пиеш, Сара. Не и когато си с мен.“

Но той се овладя и каза:

— Защо не си налееш чашка, докато отида да потърся ризата?

Джак си взе душ след нея, след като тя се появи поруменяла, притеснена и храбра, облечена в ризата, която ѝ даде. Светлосиня и скъпа, тя приличаше на нощница на девица. Само краката ѝ — стройни бели крайници, които стъпваха по обляната с кръв земя или я караха да тича под дъжда като газела — се виждаха, и то от коленете надолу.

Джак искаше да я завие в леглото, да целуне слепоочията и страните ѝ, да усети аромата на влажната ѝ коса. Вместо това само прошепна: „*Vonne nuit*“.

За да си налее още едно питие, запита се той, или да изчезне в нощта?

Джак разбра за питието едва сутринта. Да, тя бе пила още коняк. Но всичко, което знаеше предишната вечер, когато приключи с душа си, бе, че тя е в леглото му, неподвижен силует в далечния край... но все пак — там.

Дали спеше? Или просто се преструваше?

Едва по-късно, когато долови промяната в дишането ѝ, си даде сметка, че е била будна.

Но сега тя спеше, а той още бе буден и бдеше, тревожеше се, дивеше се и си обещаваеше, че коледният ден ще е ден на истини, а не на лъжи.

После и Джек заспа. Остави се да се унесе от равномерното ѝ дишане, да отпусне умореното си тяло до нейното, да посрещне уязвимостта и сънищата.

Всички сънища на Джек бяха за нея и всички бяха възхитителни. Но помнеше само последния, онзи, който го изтръгна от съня. Лицето ѝ бе близо до неговото, оброчено от гъстите ѝ тъмни коси и тя пееше френска детска песничка, позната на всички деца по света, но вместо frere, произнасяше cher Jacques: „Mon cher Jacques, mon cher Jacques, dormez-vous, dormez-vous?“ Джек се събуди сепнато, сърцето му пееше в отговор, като очакваше да я види, очакваше обич.

Но тя бе изчезнала.

Зората още не бе настъпила. Независимо от шампанското и коняка лейди Сара Пемброук не издържа цялата нощ.

Докато погледът му се приспособяваше към пълния със сенки полумрак, той съзря оставената от Сара бележка, която се открояваше като призрак.

Призракът на един сън, тъй като писмото на Сара започваше със същите думи, които му се стори, че чува насън.

„Mon cher Jacques,

Je suis mariee. Аз съм омъжена. Със съпруга ми имахме известни затруднения в брака. Сега си давам сметка, че трябва да се върна при него, да се опитам да изгладя нещата. Знам, че долови моята несигурност, когато ме докосна. Желаях твоя досег — моля те, повярвай ми — но изпитвах силно чувство на вина. Това обяснява изпитото шампанско. Искях да премахна вината. Но не успях; не докрай.

Моля те, прости ми. Имах нужда да съм с теб, но знам, че е невъзможно. Ще запазя спомена за снощи... завинаги.

Лъжи! Присъдата дойде веднага, като дълго сдържана свирепа ярост. Известно време бесът фуча като нажежена река във вените му, но накрая умът му, прочут с неоспоримата си логика, наложи познатия овладян контрол.

Имаше ли някаква истина в написаното от Сара, питаше дисциплинираният му ум. Дали бе възможно да продължава да е омъжена за спомена за мъртвия си съпруг?

От прочетените за Сара материали Джак знаеше някои подробности за брака ѝ. Омъжила се за Саймън Бекуит-Джоунс, когато Сара била едва седемнадесетгодишна. По онова време той бил на четиридесет и две, близък приятел на родителите ѝ, и три години по-късно заедно с тях загинал при самолетна катастрофа в Шотландия.

Осем години бяха минали, откакто гъстата шотландска мъгла бе отнела живота на съпруга и родителите на Сара. Осем години може и да не е толкова дълъг период за млада булка и дъщеря да се възстанови напълно от загубата. „Като се изключи това — помисли си Джак, — че сведенията не говореха дали младата вдовица е била сломена от скръб.“

Между Сара и роднините на покойния ѝ съпруг нямаше особена близост и разбирателство. Инспекторът от Скотланд Ярд бе дал ясно да се разбере това. Семейство Бекуит-Джоунс е трябвало да похарчи значителна част от състоянието си, за да откупи обратно наследеното от нея — средства, които тя дала за благотворителни цели.

И госпожа Саймън Бекуит-Джоунс отново стана лейди Сара Пемброук, избирайки моминското си име пред това да запази неговото.

Не бе нужно да си майстор в разкриването на загадки по логичен път, за да се досетиш, че това не е поведение на сломена вдовица.

Значи тази част от писмото ѝ, намекът за съпруг, бе напълно фалшива. А останалата? Несигурността, която изпитала при досега му? Също лъжа. Джак знаеше, че не бе нито несигурност, нито чувство за вина.

Беше страх. Имах нужда да съм с теб. Ще съхраня спомена за снощи... завинаги.

Също ли беше лъжа? Или единствената истина?

Щеше да разбере утре, когато отново се срещнат, когато лейди Сара Пемброук официално бъде представена на мъжа, който да спаси живота ѝ от ударите на острия нож.

Джак ще я спаси; в това нямаше никакво съмнение.

Но докато мислеше за жената, която не приемаше докосването му, която бе избягала през нощта, за да го избегне, той имаше чувството, че неговото сърце е било жестоко наранено.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пансион „Хайъсинт“

Корнуол, Англия

Коледа

Когато Ема се надигна от леглото, навън все още бе тъмно. В къщата също цареше мрак, но топъл, тъй като Лукас отдавна бе запалил пещта.

Тя бе посрещната от топлия въздух и се почувства щастлива. За пръв път от раждането на дъщеря им Джесика преди единадесет години пансионът „Хайъсинт“ бе затворен за Коледа. Никакви непознати не спяха в обширното крило за гости, никой не се канеше да стане рано, нетърпелив коледният ден да започне, да се наслади на удивителното гостоприемство, с което пансионът в Корнуол се бе прочул.

Днес щеше да е ден за семейството и Ема бе обзета от радостно вълнение. Не ѝ се налагаше да стане преди зазоряване. Джеси ще спи още поне час, а Лукас вече е започнал работа в ателието и семейният обяд ще започне, когато пристигнат родителите ѝ от Сейнт Айвс.

Тя можеше да се отпусне отново в леглото и да се унесе в сънища. Но не искаше нито сън, нито сънища. Искаше да изживее този ден, да се наслади на всеки миг.

„Знаеш защо, нали? Защото си наясно, че няма да продължи. Защото всяка секунда, всеки удар на сърцето те приближава до момента, когато цялото това щастие ще приключи.“

Мисълта вледени крайниците ѝ и я превърна в неподвижна статуя в тъмнината на сенките, все едно, че Лукас е забравил да запали пещта в това студено зимно утро. Ема можеше да наложи на крайниците си да се раздвижат, бързо да се пъхне под топлия душ, за да прогони смразяващата мисъл. Но не го стори. Време бе да се изправи пред истината.

От близо дванадесет години бе наясно, че съвместният ѝ живот с Лукас ще приключи. Дори знаеше кога ще дойде краят: когато

изпълнят всички тържествени обети, дадени на тяхната дъщеря, многообичаната Джеси.

От сватбения си ден Ема знаеше, че бракът ѝ с Лукас не ще трае вечно. Но досега тази убеденост бе заровена дълбоко в съзнанието ѝ. Сега обаче повече не можеше да се отрича — защото през последната година много неща се промениха.

Джесика порасна, започна нейното превъплъщение от момиченце в млада жена. Откакто свят светува, всяка майка наблюдава разцъфването на скъпоценното си дете с горчиво-сладко чувство на гордост и тъга. Ема знаеше това. Но за нея то означаваше и една по-голяма загуба.

Сега, в тъмната стая, която внезапно стана студена, Ема си наложи да си представи предстоящата загуба, да я погледне открито, да я приеме и след това да я прогони от мислите си. Представяше си сцената съвсем ясно: на осемнадесет Джеси ще постъпи в колеж, първата ѝ година в Кембридж, а може би дори в Станфорд; Ема ще е в кухнята, ще доукрасява една от прочутите си сватбени торти, когато Лукас ще се появи на прага.

За момент всичко ще изглежда съвсем нормално — той си дава кратка почивка, като предпочита да прекара това време с нея. Но тогава ще забележи колко е сериозен и макар и да не иска — защото в този миг вече ще знае — ще погледне очите с цвят на гора... очите, които никога не са я лъгали... дълбокото тъмнозелено и този път както винаги ще е откровено, честно и така нежно, докато мъжът, когото обича, се сбогува с нея.

„Успяхме, Ем — ще ѝ каже Лукас. — Животът на дъщеричката ни беше спокоен, щастлив, изпълнен с обич. Точно както си обещахме, че ще е. Изпълнихме това обещание, Ема, и сега е време да продължаваме живота си.“

През тази съдбовна година Лукас вече ще се е завърнал към живота, който бе искал без нея, но заряза, когато бременността на Ема ги принуди да се оженят.

От деня, когато узна за бременността ѝ, талантливите ръце на Лукас Кейн безрезервно се посветиха на странични занимания. Преди раждането на Джесика, когато на Ема ѝ бе така лошо, ръцете, способни да превърнат камъка в плът, се посветиха да превръщат порутения

пансион на родителите ѝ в място, което ще ги издържа — и с времето пансионът „Хайъсинт“ наистина се превърна в перлата на Корнуол.

А след като се роди Джеси, същите силни и нежни ръце си намериха ново занимание — да изразяват любовта на бащата към детето. От бебе дъщеря им опозна нежността на тези ръце; когато се учеше да ходи, когато малките ѝ крачета я повеждаха на първите ѝ пътешествия, Лукас подпомагаше тези разходки и никога не ѝ позволи да падне; а когато умното им момиченце изпита нужда да говори, той винаги бе до нея да я охранява с нови думи. Коленичеше пред нея, поставяше надарените си ръце леко на раменете ѝ и с абсолютно внимание слушаше всяка дума, която тя изричаше.

Най-голямата заслуга на ръцете на Лукас Кейн бе в отглеждането на дъщеря им. Но това бе временно, убягващо щастие. Джеси растеше. Вече нямаше нужда от него непрекъснато и ръцете му, усетили празнината, се върнаха най-после към изкуството, към страстта, която някога означаваше всичко за него. През изминалата година успехите, които пожъна, вече им позволяваха да затварят пансиона, когато решат. Само след година ще могат да затворят пансиона завинаги, ако искат.

Ема знаеше, че тя не би поискала това. Тя се нуждаеше от „Хайъсинт“ и с времето пансионът се бе превърнал повече в неин, отколкото в негов, нещо, с което бе в състояние да се справя сама. Дали щеше да продължи да ръководи пансиона и след като Лукас си замине? Дали щеше да запази своята малка слава на домакинята, прочула се с най-романтичните сватбени тържества в Англия?

След като Лукас си замине. Изминалата година я бе накарала да изпита ужаса на предстоящата бъдеща самота. Лукас бе пътувал и преспивал за по една вечер в Лондон, а веднъж отскочи и за пет дни до Щатите. Тогава той ѝ липсваше толкова много; тя спеше лошо, неспокойно, сама в леглото им. И както забеляза при завръщането му, под неговите очи също имаше тъмни кръгове — сякаш Лукас също не бе спал добре.

Но поне докато той отсъстваше, Ема разполагаше с Джесика. Допреди две седмици по-точно. Тогава съвсем неочаквано Лукас взе Джеси със себе си в Лондон. Насрочи пътуването за единадесети декември — ден, в който бе задължително за Ема да е в Корнуол, и с изненадваща строгост я уведоми, че срещата му в Лондон в никакъв

случай не може да бъде отложена, така както не можеше да се промени датата на приема в пансиона.

Наистина, приемът на Ема бе планиран от месеци. Двадесетината души, които щяха да дойдат в обширната ѝ кухня да я наблюдават как ще изработи къщурка от медни курабийки, не можеха да бъдат подведени. И нямаше да бъдат. Както винаги Ема щеше да отвори вратите на кухнята и щедро ще сподели всички умения, които знае — от съставките до богатата глазура, и как прави така, че карамелените прозорчета сякаш светят с вътрешна светлина.

Традиционното приготвяне на къщурката от медни курабийки в пансиона „Хайъсинт“ бе събитие, при което най-способният и въодушевен помощник на Ема винаги бе дъщеря ѝ. Но не и тази година.

Джеси бе в Лондон с баща си и се върна в Корнуол щастлива от приключението им. Гласчето ѝ трепна обаче, докато се възхищаваше на къщурката, направена в нейно отсъствие. По предложение на майка ѝ те направиха втора къщичка, точно копие на прекрасния им дом — и тази година Лукас също се включи в помагането.

Талантливите ръце, които преобразиха провинциалната къща във великолепа постройка, пресъздаваха миниатюрни модели от тесто на покривите, прозорците и стените. Лукас строеше, а Джеси и Ема украсяваха. И сякаш нищо не се бе променило, нищо нямаше да се промени, те изработиха миниатюрни топчести храсти, с които опасваха къщурката, от зелени желирани бонбони.

Потрепери, като си припомни болезнената самота, която изпитваше, докато Джеси и Лукас отсъстваха. По онова време реакцията ѝ се стори крайна и ужасно себична. Но всъщност подсъзнанието ѝ бе работило през цялото време и си представяше бъдещето, когато и съпругът ѝ, и дъщеря ѝ ще си заминат.

Къде ли Лукас щеше да започне новия си живот, питаше се Ема. Щеше ли нейният американски съпруг да се завърне към калифорнийските си корени? Или талантливият скулптор щеше да потърси места, които винаги са били по-важни за него, където се чувства свързан с ваятелите на мрамор, живели преди много години? Дали щеше да отиде в Италия? Може би във Флоренция, този прекрасен град, където двамата се срещнаха?

Или Венеция, където... се бяха влюбили? Не, Ема знаеше, че те се бяха влюбили в Града на каналите. Той не се бе влюбил. Истината бе, че далеч преди романтичният уикенд да приключи тя бе безумно влюбена в него.

За нея, деветнадесетгодишната невинна девойка, това бе любов от пръв поглед. Той бе на двадесет и две, чувствен, обигран, опитен, а тя бе зашеметена от внезапното чувство. Тя щеше, съвсем щастлива, да се задоволи с обожание отдалеч, да го наблюдава, да му се възхищава, да й прималява и от най-беглата му усмивка. В действителност не си бе представяла нещо повече, не бе фантазирала. Тя бе толкова обикновена, а той с черните си коси и зелени очи приличаше на божество. Струваше й се немислимо дори да си представи, че ще изпита досега на ръцете му или че ще има време, когато цялото внимание на очите му ще е насочено единствено върху нея, сякаш тя е произведение на изкуството, така интригуващо, както и статуите, от които се възхищаваше.

Но през онзи уикенд във Венеция Лукас я бе наблюдавал и докосвал. И тогава двамата създадоха най-невероятното произведение на изкуството, скъпоценното съкровище, заради което решиха да се оженят.

И какво знаеше Ема по онова време за човека, за когото щеше да се омъжи? Много малко, но и всичко. По някакъв начин невинното провинциално момиче бе усетило истината за мъжа, в когото се бе влюбило. Някак бе доловила благородството, което се таеше под опасната чувствена фасада.

Лукас Кейн бе възнамерявал да посвети живота си на единствената си истинска страст, на единствената си истинска обич: изкуството. В живота му, разбира се, щеше да има много жени, с които ще изпита наслада. Творецът бе любовник, но и самотник. Поет, но и скитник.

Но съществуваха и други истини относно Лукас, такива, за които и той не подозираше: какъв баща ще се окаже, чувството му за почтеност, неговата честност. Преди да се оженят той даде сериозни обещания на Ема и на нероденото дете. И ги спази всичките.

Ема му вярваше напълно. Тяхното споразумение бе да отгледат заедно дъщеря им. Никога не бяха обсъждали какво ще стане, когато

Джеси порасне. Това време им се струваше толкова далечно. Но и неминуемо.

Лукас щеше да си тръгне.

Бяха млади, когато се ожениха. Ще са млади и когато се разделят. Съответно на тридесет и седем и четиридесет. Мнозина създаваха семейства едва на тази възраст.

Мислите ѝ се насочиха към бъдещето: Лукас на четиридесет. Ще е все така привлекателен. Дори ще е още по-привлекателен. Черните му коси ще са леко прошарени и осемнадесетте години, прекарани като любящ и грижовен баща, ще са изписани на лицето му. Там вече имаше една мъдрост, една тиха радост.

На четиридесет Лукас Кейн ще притежава спокойствието, което идва със знанието, че има дарби, които е дал на детето си. Толкова много дарби, такъв неизчерпаем източник на любов. На четиридесет той може дори да...

Ема прогони мисълта. Беше прекалено болезнена. Но сърцето ѝ вече биеше учестено. Вредата беше нанесена. Затова позволи на хрумналата ѝ мисъл да се появи: можеше дори да има още деца. Тя не, но той можеше, и когато си тръгне...

„Толкова ли си сигурна, че ще те напусне? — Въпросът я изненада. В мрака преди зазоряване тя допусна най-мрачните ѝ мисли да изплуват. Зимната тъмнина вече започваше да се топи, пронизана от първите светлини на деня, и с прокрадващата се сребриста светлина се появи и тази удивителна, изпълнена с надежда мисъл: — Толкова ли си сигурна, че Лукас не те обича?“

„Знам, че ме обича. Аз съм майка на дъщерята, която цени повече от всичко, и двамата сме добри приятели, най-добри дори. Уважаваме се, вярваме си, разчитаме един на друг.“

„Но ти си и негова съпруга и любовница. Забрави ли какво става в леглото?“

Не. Никога. През последните дванадесет години талантливите ръце, които можеха да превърнат камъка в плът, превръщаха тялото на Ема в кълбо от желания. С времето въздействието от досега му не намаля и през тази последна година, когато толкова неща се промениха, страстта на Лукас към нея — о, да, определено беше страст — бе по-силна от когато и да е; едновременно необузdana и нежна. Все

едно, че и той си представя неизбежната раздяла и също се терзае от нея... Но същевременно е безсилен да я предотврати.

„А какво ще кажеш за израза, който понякога зърваш на лицето му, когато те гледа, взира се в теб, като изпаднал в транс и забравил, че и ти го виждаш? Това е някаква дива страст, която не разбираш.“

Ема не успяваше да си обясни този израз. Само знаеше, че я ужасява. Защото говореше за тайни, те нямаха тайни. Понякога желанието ѝ да не вижда този израз почти я караше да закрещи; да извика така силно и ненадейно, че да наруши трансa. Вместо това обаче тя тихо и нежно произнасяше името му и Лукас чуваше повика на сърцето ѝ и тъмнозелените му очи отново ставаха така жизнени и изпълнени с любов, че ѝ идеше да заплаче от радост.

„Обича те — настоя надеждата. — Може да се опитва да се пребори с това; може творецът у него да го кара да вярва, че за да направи най-великото си произведение, трябва да е сам. Но през следващите седем години, докато двамата заедно помагате на обичаната ви дъщеря да съзрее, той ще си даде сметка каква е истината.“

Още седем години.

Още седем Коледи.

„Няма да прекарам следващите седем години в броене на оставащите Коледи — закле се Ема в спалнята, която сега бе изпълнена със светлина. — Ще изживявам всеки ден, всяка секунда от всеки ден с това да го обичам, да обичам Джеси. И да не мисля за бъдещето.“

Ема прогони мрачните мисли. Тя ги загърна плътно, внимателно, все едно са коледни подаръци, а не коледни опасения. Обви тези най-мрачни мисли с ярка сребърна обвивка на надежда. „Но — даде си обет тя — няма да допусна и да се подведа. Няма да се надявам на повече, отколкото получения вече великолепен подарък.“

Тогава вече се усмихна и докато прекосяваше спалнята към банята, усети, че отново ѝ е топло и е завладяна от радостно очакване за предстоящото семейно коледно тържество.

— О, мамо, вече си будна. Канехме се да те изненадаме.

— Аз съм изненадана — увери Ема дъщеря си вместо поздрав.

Синьо-зелените очи на Джесика блестяха.

— Весела Коледа, мамо!

— Весела Коледа, скъпа! — отвърна Ема, докато поемаше огромната кутия, която момичето ѝ подаде.

Представляваше подарък за нея и сърцето ѝ се разтуптя, докато оглеждаше сребристите опаковки; като истинско сребро и така пълно с надежда, както и първите лъчи в днешния коледен ден, така блестящо, като обвивката, с която загърна най-мрачните си мисли завинаги.

— Какво е това, Джеси?

— Подарък! С татко ти го избрахме в Лондон. Това е истинската причина, заради която ходихме в Лондон, мамо.

За да ѝ купят подарък? Сърцето на Ема отново трепна. Затова бяха отишли в Лондон? Не за да я подготвят за времето, когато ще загуби и двамата, когато дъщеря ѝ ще предпочита да прекарва ваканциите си в Италия с баща си?

— Трябва първо да прочетеш картичката — обясняваше Джеси. — Тогава подаръкът ще добие смисъл.

— Добре — прошепна тя, постави кутията върху леглото и измъкна плика изпод копринената панделка.

Хартията бе фина и скъпа. Покана, изписана със златни букви.

„Лилит и Тимоти Аскуит очакват с удоволствие вашето присъствие на романтичното новогодишно тържество...“

Романтиката щеше да бъде осигурена от Коул Тейлър с концерт в Ройъл Албърт Хол, а тържеството, което щеше да последва, щеше да е с шампанско и да се състои във величествената бална зала на хотел „Дрейк“ до Хайд Парк.

Ема беше чела в „Гаймс“ за предстоящия новогодишен концерт на Коул Тейлър. Там обаче не се споменаваше за приема, който организираха милиардерът, собственик на звукозаписното студио „Джемстоун“, и неговата съпруга. Предполагаше се, че това ще е частно събиране; екстравагантно и пишно, на което са канени само хора от лондонския елит... и, очевидно, семейство Кейн от Корнуол. От много години Лилит и Тимоти бяха едни от най-редовните

посетители на пансиона „Хайъсинг“. Освен това те покровителстваха Лукас и неговото изкуство.

Когато Ема леко се намръщи на поканата, Лукас заговори:

— Лилит си припомни ваш разговор от миналия юни — колко харесваш Коул Тейлър. Допада ти, нали?

Разбира се, че Ема харесваше песните му. Чувствата, копнежът и любовта ѝ напомняха за нейното отношение към Лукас. Можеше непрестанно да слуша любовните песни на Коул Тейлър — с изключение на една, най-прочутата от всички — „Представи си лунната светлина“. Тази песен безспорно бе чувствена, лирична, трогателна, завладяваща. Но тя я натъжаваше, защото „Представи си лунната светлина“ бе за тях, Лукас и Ема, и изпълненото със страст сбогуване с една любов, която не искаше да умре. И въпреки това замираще.

Коул е написал „Представи си лунната светлина“ в памет на Паулина Блис, актрисата, така жестоко убита в деня на Свети Валентин. Поне така бе чула Ема. Но за нея това не бе сбогуване с жена, която е умряла, а с жива — но недостъпна за него — жена, с която никога не ще успее да сподели любовта си.

— Ема? Нали харесваш песните на Коул Тейлър?

— О, да.

— Но се мръщиш — отбеляза нежно Лукас.

— Не искаш ли да отидеш, мамо? Мислехме, че много ще се зарадваш. С татко ще прекарате две нощи в Лондон, в хотел „Дрейк“, а аз ще остана при Нана и дядо. Дори ти купихме вечерна рокля с пайети, а татко ще си облече смокинг...

— Разбира се, че искам да отида — обади се тя и се усмихна лъчезарно, макар думите на дъщеря ѝ да предизвикаха нови тревоги. — Просто съм потресена. Не мога да повярвам.

— О, повярвай, мамо — настоя Джеси. — Виж сега роклята. Ще ти стои чудесно.

Ема посегна към красиво опакованата кутия. Имаше чувството, че самата тя, обвита в най-мрачните си мисли, е вътре в нея. Изведнъж ѝ хрумна:

— Искаш ли да ти направя едно малко ревю, Джеси?

— Прекрасна идея — подкрепи я Лукас.

— Но най-добре сега да ви благодаря. Госпожице Джесика Кейн — подхвана Ема, докато притискаше дъщеря си, — благодаря ти, обич моя. Какъв изумителен коледен подарък.

— Да ти е честито, мамо. — След това Джеси призна: — Всъщност идеята е на татко.

Ема не смееше да го погледне, особено след като си обеща, че няма да се поддава на мрачни мисли, нито на напразни надежди. Лукас предложи на Джеси да слезе долу да се приготви за ревюто, а в това време той трябва да поговори с мама.

Останаха сами, но когато Лукас се изправи пред нея, погледът ѝ продължи да е сведен надолу.

— Какво има, Ем?

— Нищо. Наистина съм... потресена.

— Според мен има и нещо друго. Може би предпочиташ да не го правим. Не е задължително.

— Но аз искам. — Ема най-после го погледна. В черните му коси проблясваха сребристи нишки на ранната утринна светлина. Лукас на четиридесет. — А ти?

— Разбира се, че искам. Идеята е моя, не чу ли?

— Защо? — попита тя и се стегна, подготвяйки сърцето си да чуе истината: заради деловите възможности, шансът да се смеси с едни от най-богатите мъже и жени на Великобритания, сред които и колекционери на изкуство, потенциални клиенти, които Тимоти Аскуит иска Лукас да срещне. — Защо, Лу?

— Защо? — повтори той и прокара пръст по бузата ѝ. Досегът бе съвсем лек, но възпламени страните ѝ, кръвта ѝ, сърцето. — Ами откакто се оженихме, нямахме истински меден месец. А и моментът ми се стори подходящ.

— Подходящ?

— Винаги изглеждаш малко тъжна след Коледа.

— Така ли?

„Нима през всичките тези години съм броила Коледите, тъгувала съм за изминалите и доза тъга не е останала скрита за мъжа, който ме познава така добре?“

— Не е ли вярно?

— Да, май си прав.

— Тогава нека го направим, Ем. Да посрещнем новата година с щастие и празненство. Това ще направи предстоящата година добра за нас. Чудесна. — Усмихна ѝ се. — Става ли?

— Да. Става.

Сърцето ѝ ликуваше, а след това трепна, когато си представи, че ще изкара насаме с него цял уикенд. Какво щеше да му каже по време на медения им месец в Лондон?

Тук, в пансиона „Хайъсинт“ им бе лесно да говорят непринудено и лесно — обсъждаха гостите си, подрязването на живия плет или менюто за късната неделна закуска. И водеха и далеч по-важни разговори за дъщеря си.

Някой ден може би през предстоящата година тя и Лукас ще обсъдят как да поднесат на Джеси онези неща, които всяко момиче, на прага да стане жена, трябва да знае за любовта, секса. Силните желаниа на младите мъже и романтичните представи на младите момичета.

Ема и Лукас бяха изживели подобна безразсъдна страст.

И някак си, когато тя и Лукас обсъждат родителския съвет, който ще дадат, Ема ще прояви зрелост, ще е напълно обективна и сърцето ѝ няма да се свива болезнено, докато обмислят как да помогнат на дъщеря си да избегне страстната романтична грешка, която двамата бяха направили.

Този разговор щеше да се състои скоро и Ема ще се държи като възрастна, когато настъпи момента... Значи тази пораснала жена, съпруга, майка все ще измисли какво да говори със съпруга си по време на уикенда им в Лондон, когато ще слушат любовни песни...

Но сега, в тази ярко осветена стая, Ема се чувстваше сякаш отново е на деветнадесет и иска единствено да е близо до него, да диша същия въздух, да усеща сянката му. И се чувства така замаяна, че ѝ е невъзможно да проговори.

Като че ли и двамата бяха замаяни и затова мълчаха. Лукас се взираше в нея, възхищаваше ѝ се. Влажните от душа коси започваха да се къдрят, да се вият около лицето ѝ. Ема рядко говореше за себе си, особено за външния си вид, но когато той ставаше настойчив — когато например споделяше колко са хубави косите ѝ — тя винаги оставаше изненадана.

„О, Ем, колко много те обичам. Чудя се дали имаш представа колко много. Не — отговори си Лукас, застанал безмълвен и замаян в това коледно утро. — Разбира се, че няма представа, не може да знае... защото никога не съм ѝ признал разтърсващото доказателство за моята обич.“

Искаше му се да я отведе в леглото, да я люби, докато станат така близки, че помежду им да няма място за тайни.

Но помежду им винаги бе съществувала тайна — неговата тайна — предателството, което щеше да унищожи завинаги лъчистото доверие в блестящите ѝ сини очи; а и дъщеря им беше долу, чакаше майка ѝ да облече роклята. Когато тишината се проточи, Лукас забеляза сенки да преминават през прекрасното лице на Ема, сякаш тя се досещаше за злоещата му тайна.

Лукас си наложи да се усмихне и прошепна:

— Весела Коледа, Ем.

Беше техен ритуал, започнат преди дванадесет години между романтичното английско момиче с широко отворените очи и сексапилния безразсъден американец.

Сега английското момиче, все още с широко отворени очи и все така романтично, се усмихна и отвърна:

— Весела Коледа, Лу.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Клер, обажда се Коул. Весела Коледа.

— Коул — прошепна тя и стисна здраво слушалката, като се питаше дали е истина, или въображението ѝ играе шеги. Откакто той изчезна в онази снежна нощ, тя мечтаеше, надяваше се, сънуваше. Страдаше, тъгуваше, умираше. — Весела Коледа. В Лондон ли си?

— Да.

— Връзката е толкова чиста. — „Ако се заслушаш внимателно, Коул, ще чуеш ударите на сърцето ми.“ Ударите са така учестени, неспиращи. — Добре ли изкара Коледа?

— Да. Вечерях с музикантите от състава. А ти?

— Прекарах с Милисънт Териот — вероятно я помниш от училище — и семейството ѝ.

„Защо ми звъниш, Коул? Кажи ми бързо, моля те, за да спре учестеното биене на сърцето ми. То вече ме боли, задъхва се, умолява ме да му позволя да се върне в обичайното си тъжно темпо.“

Но думите му не помогнаха на сърцето на Клер да спре да бие така силно. Вместо това те ѝ отпратиха предизвикателство. Нима беше в състояние да бие още по-учестено? Колко време ще издържи на това убийствено темпо, преди да се изтощи, да нараства изпълнено с надежда?

— Ела в Лондон, Клер. Ела да пееш с мен. Ще изпълняваме дуети, както планирахме едно време.

„Точно както ти вечно мечтаеше — мислеше си той. — Това бе твоя мечта, Клер, така щедро поделена с мен и сега единствената мечта, с която мога да ти отвърна.“

— Аз... Коул... Нима ти наистина...

— Наистина какво, Клер? Дали го искам? Повярвай ми, сериозно го обмислих. Сега е твой ред.

— Не ми е нужно да го обмислям. Да, ще дойда в Лондон да пеем заедно.

— Като се започне от новогодишната нощ? В „Ройъл Албърт Хол“?

„Ройъл Албърт Хол“? Съвместен концерт с Коул? Само след шест дни? Главата ѝ се замая, докато отговаряше:

— Защо не?

— Толкова се радвам — призна той тихо.

— Аз... също. Лондон...

— Била си тук, нали? Когато дойде да видиш Сара?

Коул не трябваше да уточнява датата на посещението на Клер в Англия. И двамата знаеха, че многоочакваната среща между двете момичета, станали приятелки чрез писма, трябваше да се състои онова лято — преди дванадесет години, шест месеца след като той напусна Харланвил.

— Всъщност онова лято аз не ходих до Лондон. Със Сара си загубихме дирите.

„Загубих Сара точно както изгубих теб през онзи декемврийски ден. Очаквах прекалено много от нея, изисквах прекалено много от приятелството ни и онова лято, вместо да отида в Европа, с леля Огъста си останахме у дома... в случай, че се върнеш.“

— Но ти знаеш за Сара, нали? Тя е журналист, военен кореспондент.

— Да, знам.

— А знаеш ли, че от началото на януари ще е водеща на новините от Лондон?

— Да. Това съобщение се повтаря почти на всеки тридесет минути по телевизионната мрежа „Глобални новини“.

— Вероятно ще искаш да се видите, нали?

Дали иска? Да, но...

— Не. Май няма.

— Какво е станало, Клер? Двете бяхте толкова близки.

„И с теб бях доста близка, Коул. Обичах те. — Клер потрепери; побиха я тръпки като вледеняващо предупреждение. — Не можеш да се върнеш към тази любов. Всичко приключи. Прекалено много неща се случиха. Прекалено много неща се промениха. Ти се промени. Той само те кани да пееш с него. Това е всичко. Да не си посмяла да си въобразиш, че е нещо друго.“

— Клер?

— Просто пораснахме, това е всичко. И се отдалечихме.

И двамата замълчаха, замислени за други двама добри приятели — едно изпаднало момче и едно невинно момиче, които бяха пораснали... и се бяха отдалечили... а после през една вълшебна, огряна от луната вечер отново се бяха сблизихи.

— Добре. — Гласът на Коул предпазливо наруши тишината. — Кога да дойда да те взема?

— О! Не е нужно да го правиш.

— Бих искал да го сторя.

— Наистина не е необходимо.

Колко спокойно говореше тя, сякаш бе опитен пътешественик. Сякаш след злополуката бе извървяла хиляди километри в тъмнина. В действителност Клер никога не се бе качвала на самолет.

Тогава откъде идваше спокойствието? От една дълбока мъдрост у нея, която ѝ подсказваше защо трябва сама да лети до Лондон: за да може сама да се върне в Харланвил, когато вече не издържа да е с Коул и да не вижда стоманеносивите му очи.

Тогава щеше да напусне Лондон и да направи дългото пътешествие до родната Луизиана, както правеше и най-кратките пътувания: като внимателно се върне по стъпките, които са я отвели там. Можеше ли да запомни всяка стъпка от пътуването си до Лондон, ако Коул е до нея?

„Не — подсказа ѝ гласът на мъдростта, — няма да можеш. Ако Коул е с теб, сърцето ти ще бие така диво, че няма да е в състояние да снабдява мозъка ти с кислород, за да може той да съхрани спомените.“

— Сама мога да дойда, Коул. Благодаря ти.

— Искам да те посрещна. Това поне ще ми позволиш ли?

Дали да го стори? Ами ако присъствието му, дори накрая на пътуването, разруши възможността ѝ за спасение, като заличи и предишните спомени, сякаш са като трохичките от дирята на Хензел и Гретел?

Накрая се разбраха Коул да я посрещне на летището. Ще направи така, че да пристигне на тридесети. Ще го уведоми за номера на полета и часа на пристигане веднага след като направи резервациите. С това разговорът им в коледната вечер приключи.

Клер трепереше, сърцето ѝ учестено туптеше. Обземаха я и съмнения: „Не бива да правиш това. Не бива. Да си сляпа в Харланвил е едно; познаваш града като пръстите на ръцете си още преди да ослепееш. Но Лондон? Европа? Ти луда ли си? И какво ще правиш с Коул? Момчето, което обичаше — всъщност мъжа, когото продължаваш да обичаш — сега той е суперзвезда и бизнесмен. Талантливият музикант у него чува и великолепната хармония на гласовете ви. Но какво ще стане, ако многобройните му почитателки не харесат дуетите ви, не пожелаят да споделят интимността му с друга жена? Тогава какво? Колко време ще мине преди бизнесменът у Коул да поиска ти да си тръгнеш? А и дуетите ви дори да са добре приети, няма ли да се чудиш какви чувства се таят в очите, които не можеш да видиш? Няма ли да се питаш дали в тях няма съжаление, дори и отвращение?“

Въпросите я бомбардираха и я целеха право в сърцето. Как можеше да се защити срещу подобна ожесточена — и логична — атака?

Само по един начин. С онова деликатно оръжие, изработено от стъкло и пълно със спомени за любов, което стоеше на шкафчето до леглото ѝ.

Клер стигна до спалнята си и с треперещи пръсти взе стъкления снежен глобус. Гладката повърхност я успокояваше и я стопляше, сякаш спомените, които обитаваха вътре, ѝ даваха сили. Спомени за Коул танцуваха сред малките снежинки, които тя не виждаше, както и за лелята, която толкова много обичаше.

През годините от изчезването на Коул и до смъртта на леля Огъста отношенията между двете жени Чембърлейн се промениха, пораснаха, задълбочиха се, узряха. Те вече не бяха леля и племенничка, а две жени, приличащи си в много отношения, особено спрямо мъжете, които бяха обичали. Огъста разказа на Клер за възлюбения си и колко е била щастлива, че му се е отдала, и колко е съжелявала, че не е имала дете от него.

— О, лельо Огъста — прошепна Клер в тъмнината, — наистина ли мога да постъпя така?

„Да. — Отговорът не долетя като звук, а като топлина, която усети да идва от стъклото така плътно притиснато в дланите си. — Можеш да го направиш, Клер. Трябва да отидеш. Иди при него. Бъди с

мъжа, когото обичаш — и го обичай както можеш и толкова дълго, колкото можеш да понесеш.“

— Ще го направя — закле се тя. — Ще го направя.

Сякаш още по-голяма топлина я обгърна и Клер като че ли се понесе... и скоро се озова до дълбоките сини води на реката.

Беше онзи отдавнашен юнски ден, когато се срещнаха с Коул за пръв път и всичко бе така вълшебно, тайнствено. Клер се чувстваше точно както тогава: създание, изпълнено с любопитство и неподправена радост, осемгодишно момиченце, което не знае какво е това страх.

Ще отиде в Лондон. Решението дойде от някогашното смело младо девойче. Ще пее с него и ще го обича, и ще му даде единствения подарък, който може. Тъгата все още обитава сърцето му, знаеше го. А сега ѝ се предоставяше шанс да излекува кървящата рана и ще го стори.

Клер се усмихна с лъчезарната усмивка на момичето, което вярваше във всички мечти.

И може би, докато е в Лондон, ще събере кураж да позвъни на Сара.

„Сара, Сара, Сара. Къде си, кучко, в тази коледна нощ? — Очите на убиеца блестяха, докато оглеждаха острието на назъбения нож и лъскавата повърхност като че ли проблесна в отговор, обещавайки раздрана плът, потичаща кръв, триумф и ужас. — Наслаждавай се на тази Коледа, лейди Кучко. Тя ще ти е последна.“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скотланд Ярд

понеделник, 26 декември

Съветникът на ФБР вероятно ще ѝ предложи да напусне Лондон, да избяга в някое раздирано от война място, където убиецът не би искал или не би могъл да я последва.

Тази мисъл не за пръв път минаваше през ума на Сара. И сега, с приближаването на лимузината към Скотланд Ярд, за да пристигне навреме за срещата в един часа, усети, че точно това ѝ се иска. Дано съветникът да настоява тя да напусне града.

Не се страхуваше от убиеца, а от Лондон. Решението ѝ да се върне в този град, да живее сред призраците и демоните му, ѝ се стори съвсем смело. Но всъщност представляваше последна, отчаяна стъпка.

Ще си позволява да прекарва в Париж само един уикенд месечно, реши тя; само един уикенд бягство. На Нова година окончателно ще се откаже от пиенето. Така след време ще стане потвърда, по-силна, по-издръжлива.

Ще се пробуди надеждата ѝ, че поне отчасти държи нещата под контрол. От дълго време живее на ръба на лудостта, прибегва до всяка възможност да се скрие, да избяга, да не е Сара.

И какво означава липсата на контрол, систематичното отричане и унищожение на себе си? Означава, че те са победили. Те. Съпругът ѝ, родителите ѝ, както и тримата брутални непознати. И шестимата са мъртви. Техните духове обаче я преследват, принуждават я да се самонаказва.

Сара трябва да си възвърне част от онова, което ѝ отнеха. Трябва, преди съвсем да полудее. И без това местата на този свят, където може да оцелее, са намалели драстично.

В центъра на военните действия се чувства в най-голяма безопасност. Бойното поле е нейното убежище; там нейното здравомислие не се поставя под въпрос, защото там всичко е чиста лудост; и именно там ѝ се удава възможност да направи принос към

света. А когато не е в безопасните прегръдки на войната? Бяга в Париж. Безименна францужойка, която обикаля улиците с развети черни коси и ярки дрехи с цветовете на дъгата.

При пътуванията си до Града на светлините, също както в онези отдалечени страни, потънали в кръв, тя никога не пие. Не изпитва нужда да пие в Париж, не беше изпитвала... докато не го срещна... не срещна Жак.

Париж вече не бе безопасно убежище. Той бе там и дори след като напусне хотел „Риц“, пак може да го открие. Достатъчно е само да помоли портиера да препрати писмото до мъжа, наел стаята, от която тя побягна в най-тъмните часове на нощта.

И после какво? Щеше ли да отиде при него и да признае всичко? Всяка лъжа и всяка истина? Ще сподели ли, че никой мъж не я е карал да се чувства така, както го направи той: в пълна безопасност, но същевременно и така изплашена? Ще признае ли, че се е страхувала от досега му, но същевременно бе желала тази милувка и когато я получи, нейният копнеж, от който потреперваше, я изпълни с нов ужас?

Подобни признания са невъзможни. Сара го знае. Но нейната сянка — францужойката, която е свободна, не е напълно убедена. На нея не може да се вярва. Тя вероятно ще се опита да намери Джак. Което означава, че Париж вече не е така безопасен, дори за един уикенд на месец.

Налага се да остава в Лондон всяка нощ, всеки ден и без надежда за избавление да се среща с призраците, които така я нараняват. „Ще се изправиш ли пред тях, без да пиеш алкохол — човъркаше я вътрешен глас, — без нещо, което да притъпи старите спомени за болка и новите, още по-болезнени — за Джак? Няма да успееш. Прекалено си съсипана и крехка. Няма да мине много време, когато ще откриеш, че лудо летиш — лудо, Сара — към онази пропаст, от която толкова те е страх. Така бързо ще летиш, че насъбраната инерция ще те изхвърли през ръба. Избери си лудостта, лейди Сара Пемброук: дълбоката бездна или арената на войната? Може би съветникът на ФБР ще предложи да се върна във войната — помисли си Сара отново, докато слизаше от лимузината. — Ако той не го направи, аз ще го предложа.“

Сара поздрави полицейския инспектор на Скотланд Ярд с извинителна усмивка:

— Моля да ми простите за внезапното изчезване. Надявам се добре да сте прекарали Коледа.

— Да, благодаря.

— Радвам се. Съветникът на ФБР още ли е в Щатите?

— Не, тук е. Което ме подсеца... — Инспекторът ѝ връчи плик.
— Ето чекът ви.

— Благодаря — промърмори тя. — Къде е? Мисля, че имахме уговорка.

— В кабинета, преди края на коридора. Решихме за по-добре първо аз да се видя с вас, за да ви обясня ролята му в сегашното разследване, а после да ви оставя насаме да уточните подробностите. И така, започвам направо. Той е заинтригуван от този случай и великодушно предложи да остане в Англия, докато се реши. Като имаме предвид големия му опит, ще следваме насоките му, ще приемаме съветите му, ще работим заедно с него.

Сара бегло се усмихна и попита:

— Всички ние ли?

— Вашето участие е от основно значение.

Усмивката ѝ не се стопи, макар надеждата ѝ да се изпари. Никой не възнамеряваше да я изпрати отново сред бойното поле. Ще се наложи да остане в Лондон, да се изправи лице в лице със заплахите на хладнокръвния убиец и с още по-голямата заплаха, каквато представляват нейните призраци.

— От този момент нататък ще се постарая с всички сили да съм част от екипа — обеща тя.

Инспекторът най-после си позволи да се усмихне.

— Е, тогава да ви запозная с господин Далтон.

— Ти ме излъга. Последва ме в Париж, нали? Знаел си коя съм, но се преструваше.

— Не само аз се преструвах, *cherie*. И не само аз лъжех.

— Отидох до Париж, за да се махна. Ако никой не ме разпознае, както се престори и ти, не разкривам истинското си име.

— Не говоря за тази лъжа. — „Говоря за другите лъжи, Сара. За важните. Например като се престори, че се влюбваш и обещаващ да ми довериш своята уязвимост, своите кошмари и своите мечти. А след това онази бележка, Сара, и нови лъжи, написани върху бялата хартия.“ — Не си омъжена, нали?

— Не.

— Дори не за паметта на съпруга си?

— Не.

Тя стоеше пред него, а великолепните ѝ зелени очи блестяха от гняв. В тях имаше и тъмна сянка на отчаяние. Сега Джек ясно виждаше тази сянка сред пламъците на гнева ѝ; сянка, в която се съдържаше болка от неговото предателство.

— Представа нямах, че си в Париж, Сара.

Истина ли беше? Или поредната лъжа?

Истина. Той не знаеше. Не е изключено неспокойният му ум да се е досетил. Или нещо съвсем различно продиктува тревогата му — нещо необяснимо, приказно и чудесно. И в двата случая, независимо дали парижката им среща бе в резултат на неговата дарба, или следствие на нещо далеч по-мистично, тя се състоя заради онова, което беше той... беше тя... бяха те.

И сега мъжът, прочут с хладния си логичен ум, тихо прошепна:

— Това е съдба.

„Моята съдба не предвижда да обичам или да бъда обичана.“ — Това бе болезнена, горчива мисъл и когато заговори отново, очакваше гласът ѝ да прозвучи остро. Но в последния миг францужоуката, която живееше у нея, смекчи остротата и Сара се чу да изрича думата, пълна с надежда:

— Съдба?

— Ами да.

Гласът му се разнесе като нежна милувка, отправена към жената, за която тя се бе представила. Сега Сара се чувстваше като онази жена и искаше да се разбунтува, да се откъсне изцяло от Сара Пемброук и да скочи смело и изпълнена с радост в бездната на лудостта, която представляваше единствената ѝ истинска съдба. Скокът щеше да е кратък, но приказен. През няколкото мига тя ще се отдаде напълно на фантазията: „Мога да обичам отново, без да ме унищожат; може и мен да обичат за пръв път през живота ми.“

Oui, Jacques, oui...

„Не — заповяда си Сара. — Не.“ Когато заговори отново, чудото бе изчезнало:

— Ще се захващаме ли за работа, агент Далтон?

Джак искаше да прегърне този силен и същевременно крехък воин, застанал пред него. Изправено и напрегнато, стройното ѝ тяло изразяваше готовност да отблъсне нежността, която сякаш заплашваше цялата ѝ същност.

Неговият воин очакваше битката. Вярно, дрехите ѝ се отличаваха от онези, които носеше по бойните полета, но това нямаше значение. Черният като нощта костюм и копринената блуза с цвят на слонова кост издаваха елегантност и изтънчен вкус. Косата ѝ беше прибрана в стегнат кок на тила. Сега носеше и перли, на ушите и около врата, както и съвсем лек грим.

Представляваше лейди Сара Пемброук, която е дочула, че Скотланд Ярд желае да направи парично дарение на дом за безпризорни деца, и сякаш е дошла да предложи услугите си. Можеше да е домакиня на благотворителна вечер.

Ала Сара не бе поканена в Скотланд Ярд да обсъжда своята роля в официалния прием, предвиден да се състои в най-романтичния от всички дни на годината. Тя е тук да обсъжда убийство, насрочено за този ден; убийство, на което тя ще е едновременно и домакиня, и почетен гост.

И сега иска да пристъпят към работа, да обсъди с него предстоящата битка и е напълно въоръжена, обвита с невидими доспехи, които го предупреждават да стои надалеч.

— Не съм агент Далтон. Просто съм съветник към ФБР. Гражданин, а не държавен служител. Казвам се Джак, лейди Пемброук... Сара.

Тя никога не бе чувала името си произнасяно с подобна нежност — нито като дъщеря, нито като жена, нито като съпруга. По същия начин мъжът на име Жак бе изричал Клер, сякаш вярваше, че Клер и Сара са едно същество, еднакво достойни и никоя от тях не е сянка.

„Той е много опасен — предупреди я вътрешен глас. — Несравнимо по-опасен от преследващите те в Лондон духове или гранатите по бойните полета. Предстои ти да се бориш с всички сили срещу мощното изкушение да му предложиш сърцето си, доверието

си, любовта си. Прекалено добре знаеш последствията от подобни грешки. Ти си наранена, горчиво разочарована и дори да се поднесеш като дар, ще бъдеш върната. Ще успееш ли да го преживееш?“

А трябва да оцелее. Такава е трайната истина в живота на Сара — или може би доказателството за нейната лудост. Но е факт: вярваше, че трябва да остане жива, че не е дошло времето да се подчини на примамливото обещание за вечен покой, там в съседство с малкия гроб в Норфолк.

Джак виждаше нейната мъка и отчаяно искаше да я спаси. Ала Сара не желаше неговата помощ и обич. Засега. Тя изглеждаше ужасена от тях.

Затова той прикри силното си безпокойство и се съсредоточи единствено върху спасението на живота ѝ.

— Моля те седни — подкани я тихо.

Седяха в кабинета на Джак. Делеше ги само тясно дървено бюро. Разстоянието помежду им едва ли бе по-голямо от осветената от свещ маса в парижкото кафене по време на предколедната нощ.

Но сега нямаше никакви свещи. И те не бяха Клер и Жак, които се влюбват, а Сара и Джак, които обсъждат смъртта.

Първият му въпрос я изненада:

— Защо препрати писмото към Скотланд Ярд?

— Защо изглеждаше зловещо.

— Сърцето е символ на романтика, на любов и макар това сърце да е нарисувано с черно мастило, то все пак е стилно. Поне като такова го определят няколкото жени от отдела, на които го показах. Намират го за доста красиво и изобщо не го свързват с насилие. А ти го възприемаш именно така. Защо?

„Защото за мен любовта и насилието винаги са били свързани“ — помисли си, а на глас изрече:

— Просто ми се стори зловещо, заплашително. Вероятно заради характера на работата ми съм с изострени сетива за опасностите.

Джак се изненада:

— По-нащрек от Паулина Блис или Ашли Александра?

Сара леко свъси вежди, докато повтаряше:

— Паулина Блис и Ашли Александра?

— Познати ли са ти тези имена?

— Да. Разбира се. — Знаеше, че и двете са прочути актриси, макар никога да не ги бе гледала. Сара Пемброук търсеше спасение в алкохола или като пътуваше до Париж, или до бойното поле, а не в целулоидните фантазии, предлагани от Холивуд. Тя обаче не знаеше, че и двете актриси са убити. Миналия четиринадесети февруари известната журналистка бе далеч, отразяваше по-различен вид жестокост от онази, която обагри Тинсълтаун в романтичния ден. — Не си давах сметка...

— И двете жени са съзнавали опасностите, свързани с тяхната известност, и никак не са се притеснявали да се обръщат към полицията, когато нещо ги е безпокояло. И двете са получили писмо като твоето, но не са уведомили полицията или някоя от частните охранителни агенции, които са ползвали.

Сара сви рамене.

— Изглежда съм психо. Като теб.

— Психо?

— Според инспектора ти си специалист по убийства. Твърди, че си в състояние да разкриеш самоличността на убиец в случаи, където никой друг не успява. Това вероятно означава, че имаш някаква психовръзка с тях, предполагам.

— Не. При решаването на загадки прибягвам до логиката, а не до психологията.

— Според теб съществува методика във всичко, дори в лудостта да се убива, така ли?

— Точно така мисля — увери я Джак. — Нужно е да се обърне внимание на всеки детайл, Сара, дори на привидно незначителния. Именно затова сега искам да узная как си усетила съществуващата опасност. Символът ли ти навя някакви асоциации? Някакъв далечен спомен за черно сърце?

— Не. Нищо конкретно. — „Само живот, прекаран в опит да обичам хора с черни сърца.“

— Добре. — Джак бързо отстъпи, понеже тя го искаше, но изпита безпокойство, защото тя криеше нещо. — Да караме нататък. Искам... по-скоро е нужно да ти посоча някои факти относно другите убийства. Двете актриси са получили по три писма. Някоя не е запазила пликовете, но се забелязва определена последователност.

Първо — отпечатък на черното сърце, като това, което и ти си получила, после няколко написани на машина думи: „Бъди моя“, а третото е честитка по случай Свети Валентин.

— Не разбирам как така не им се е сторило зловещо.

— Не е изключено и двете жени да са смятали, че знаят кой изпраща писмата, и затова не са се чувствали заплашени. Те всъщност са познавали убиеца. И двете са го допуснали в дома си вечерта на четиринадесети февруари и са пили шампанско с него малко преди да умрат. — Той се стараеше да говори професионално. Но внезапно болезнено личен и болезнено огорчаващ образ изплува в съзнанието му: Сара пие шампанско, за да приеме ласките му... Сякаш той е убиецът, сякаш той планира унищожението на изтерзаното ѝ сърце. — Убиецът изглежда търпелив, пресметлив, организиран. Най-вероятният сценарий е да нанесе удара си отново в деня на Свети Валентин. Той сигурно е някой, когото познаваш, Сара. Някой, когото не се страхуваш да поканиш в дома си.

Тогава не съществува. Няма човек, когото Сара Пемброук с охота да допуска в стерилното място, наречено неин дом.

— Постоянно говориш за убиеца в мъжки род. Той... Те били ли са...

Джак усети потръпването ѝ. Преди, когато лейди Сара Пемброук произнасяше убийство, убиец, жертва, потреперването го нямаше. Изричаше думите непринудено, без напрежение, безлично, аналитично. Това бе воинът журналист на работа.

Но сега имаше страх от думата, която не изрече. Дали за нея думата не предизвиква по-интимни, по-брутални образи от смъртта?

— ... изнасилени — довърши вместо нея Джак. — Не, не са били изнасилени. Само предполагаме, че убиецът е мъж, но не е доказано.

— Искаш да кажеш, че няма физически улики или други следи?

— Никакви отпечатъци... нищо. Чашата от шампанско на жертвата е празна, но тази на убиеца — пълна и избърсана. Според полицейската версия те са пили заедно, но той е измил и напълнил отново своята чаша, преди да изчезне.

— Полицията — като ехо повтори Сара, — но не и ти?

— Повторното напълване на чашата изглежда странен и пресметнат акт. Сякаш иска да остави впечатлението, че не е пил.

— И по този начин оставя улика, когато очевидно така внимава да не го прави?

Джак се усмихна.

— Съществува методика дори в лудостта на убийците. Аз просто трябва да установя каква е тя.

— Но няма ли други улики? Хартията? Пищещата машина? Отпечатъкът от черното сърце?

— Хартията е висококачествена, продава се по всички магазини за канцеларски материали. Като се съди по напечатания адрес на писмото, което ти получи, са били използвани три различни пишещи машини. Знакът обаче може да се окаже важна улика, ако открием къде и от кого е направен. Матрицата е изработена ръчно, от камък и това е отличително като отпечатък от пръст. Но в Ел Ей не бе открит човек, който да признае, че е негово дело, и затова убиецът или сам го е изработил, или е направено някъде извън Щатите.

— Като Хонконг например?

— Да. Кое те кара да предположиш това?

— Съпругът ми. Живял е в Хонконг и имаше навика да използва ръчно издялан печат, вместо да се подписва. Не се отказа от това дори след като се завърна в Англия. — Представи си изписаното на китайски име Саймън Бекуит-Джоунс и яркия му отпечатък със златен туш върху брачното им удостоверение. Прекалено ярко. Дори сега споменът ѝ причини заслепяваща болка. — Дали убиецът е богат, дали пътува по света, как смяташ?

— Дали пътува? Вероятно. Дали е богат? Мисля, да. И двете жертви не са се поколебали да го допуснат в дома си. Пили са скъпо шампанско, купено, предполагам, от него, а очевидно той е донесъл и червените рози — обичайните неща за деня на Свети Валентин; и в двата случая луксозни.

— И са постигнали целта — промърмори Сара. При нея, разбира се, нямаше да дадат резултат. Да я съблазнят с шампанско и рози? Никога. Очевидно убиецът изобщо не я познава. — Тогава загадката се опростява, не смяташ ли? Убиецът очевидно е мъж, от Ел Ей, някой, с когото ще се запозная до деня на Свети Валентин. Ще бъде известен, предполагам актьор или журналист, или ще има благовидна причина, за да се срещне с мен. И понеже последния път нито една от жертвите

не се е обърнала към полицията, той ще се чувства в безопасност. И през ум няма да му мине, че сме по следите му.

— Това би бил идеалният сценарий. И дано да е толкова прост. Но има възможност и да не е от Ел Ей. Двете актриси доста пътуваха. Може да са се запознали с него къде ли не. Със сигурност знаем само, че миналия четирнадесети февруари е бил в Ел Ей. Дори писмото, което си получила с клеймо от Бевърли Хилс, би могло да е пуснато не от него, а от някой друг. Има вероятност той вече да е в Лондон. Или да е човек, когото познаваш и на когото имаш доверие.

Джак очакваше Сара да обмисли думите му поне за миг, да потърси сред лондонските си познати мъж, свързан и с другите жертви, на когото тя има доверие. Но жената поклати глава.

— Нужни са ми имена, Сара — настоя Джак. — На любовници, обожатели... особено отхвърлени.

Този път главата ѝ с лъскавите черни коси остана неподвижна, но блестящите ѝ зелени очи отговориха съвсем недвусмислено: няма обожатели, няма любовници — отблъснати или не.

„С изключение на мен.“

— Моля те, помисли, Сара. Убеден съм, че ще се сетиш за някого.

Джак усети как я губи. За известно време бяха екип, работеха заедно, в решителността им имаше хармония. Но щом нещата взеха личен характер, Сара започна да се оттегля зад невидими стени.

Той трябваше да я насърчи отново, да накара да се съсредоточи пак върху разглеждания проблем. А това ще е лесно, даде си сметка. Много по-лесно, отколкото да иска жената да изброи отблъснатите си любовници. Ще я увлече в обсъждане на стратегии на бойното поле на смъртта.

— Защо да не обмислим някои конкретни планове?

— Планове?

— За твоята безопасност.

— Но аз съм в пълна безопасност. Ще уведомя Скотланд Ярд в момента, когато получа следващото писмо или ако усетя, че някой — стар или нов познат — се опитва прекалено много да се сближим. И ако няма как да бъде арестуван предварително или трябва да бъде заловен на местопрестъплението, полицаи ще го чакат в дома ми в деня на Свети Валентин.

Джак усети как безгрижието ѝ го влудява. Но макар и леден, гласът му прозвуча съвършено спокойно:

— Ето какъв е планът, лейди Пемброук, Теб ще те пазят, по двадесет и четири часа в денонощието: докато си на работа, в дома си, непрекъснато. Разбрах, че охраната в телевизията е доста добра, но независимо от това ще прикрепя човек към теб. Ще бъде жена и ще работи под прикритие като твоя помощничка. През останалото време ще те охраняват мъже. — Махна с ръка да възпре възраженията ѝ. — Този мъж убива жени, лейди Пемброук. Обожава да ги унищожава. Вече си изложена на опасност и няма да те оставим на излишен риск. Ще ни бъде от голяма помощ, ако този път не погаждаш номера на прикрепените към теб полицаи, които ще гарантират безопасността ти. Но този път и те ще са подготвени. Няма да допуснат да им избягаш.

„Няма да им избягаш. Няма да можеш да се спасиш“ — това бяха думи от миналото ѝ, от ужасяващото време, когато бе под постоянно наблюдение. За нейно добро, както я уверявах, за да ѝ попречат да се нарани. Но още тогава Сара съзнаваше, че затварянето ѝ цели нещо друго, че има други хора, които трябва да бъдат предпазени: родителите ѝ, съпруга ѝ. Като я държах скрита, те се пазеха от неловкото положение лудостта ѝ да излезе наяве.

— Не — прошепна. — Моля те.

Една тиха, но отчаяно изречена молба. И Джак си даде сметка, че дори не бе отправена към него. Погледът ѝ бе отправен някъде надалеч.

— Сара?

— Моля те, не ме поставяй под постоянен надзор, Джак. Не съм престъпник, нали?

— Разбира се, че не си.

— А и той няма внезапно да ме нападне на улицата. Ще ми изпрати още две писма до деня на Свети Валентин, когато най-вероятно ще се появи на вратата ми с рози и шампанско.

— Вероятно няма да те нападне внезапно. Ами ако стане нетърпелив, Сара? Или се разсърди? Той е луд и следователно непредвидим. Не е изключено вече да не се контролира както преди година.

— Ще бъда предпазлива.

— Предпазлива? Какво искаш да кажеш?

— Че мога да се грижа за себе си.

— Носиш ли пистолет?

— Тук не е Америка. Обикновено не ходим въоръжени. Не ни се налага.

— А как възнамеряваш да се защитаваш?

— Изкарах курс по самоотбрана. А и съм силна, Джак. Много силна. — Седеше пред него решителна и горда, самата като една малка армия, която разчита единствено на себе си и на никой друг. — Ще нося парализиращ спрей, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре.

— И какво точно ще постигнеш, Сара? Докато с едната ръка пръскаш със спрея, с другата ще избиваш ножа ли?

— Ножа?

— Назъбеният ловджийски нож.

Джак се озадачи от неведението ѝ. Нима, когато инспекторът я бе уведолил, че тя е следващата мишена на убиеца, Сара не е проявила поне малко любопитство как чудовището извършва убийствата? Очевидно не беше го сторила. Дали наистина е толкова безразлична към собствената си смърт, или просто е абсолютно сигурна в способността на Скотланд Ярд да я защити?

До този момент не трепна. Ала сега сведе очи и се загледа в ръцете си, отпуснати в скута. Дали си представяше скритите под копринената блуза белези? Местата, където гладката ѝ кожа някога е усетила острието? Щеше ли този спомен, заедно с разкритието, че оръжието на лудия убиец е назъбен нож, да я накара да прояви благоразумие.

Джак се надяваше да е така. Но очите, които най-последно се вдигнаха, бяха непоколебими; и в тях имаше някакъв странен триумф.

— Всъщност — подхвана Сара, — срещу нож е доста по-лесно да се защитиш. Несравнимо по-лесно отколкото срещу пистолет.

— Не е било лесно нито за Паулина Блис, нито за Ашли Александра, независимо че и двете са имали пистолети в дома си.

— Те не са били подготвени, не са очаквали...

— Това е без значение. Искаш ли да видиш защо?

Джак Далтон не възнамеряваше да показва на Сара Пемброук снимки от местопрестъпленията. Дори не му бе хрумнала подобна мисъл. Сега обаче му се стори наложително.

Тя бе попадала в центъра на военни действия, бе ставала свидетел на всякакви ужаси, но независимо от това той вярваше, че снимките ще ѝ въздействат.

И те наистина не я оставиха равнодушна. Дълбока тъга се изписа на прекрасното ѝ лице. Тъга и ярост. Но нямаше и следа от шок. И когато най-после заговори, гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Първо е прерязал гърлото, нали? Преди да направи останалото...

Останалото. Зловещи пробождания; десетки. После, при настъпилото спокойствие след очевидната борба ръката му бе оставила нов отпечатък от издълбаното върху камъка сърце. Но този път мастилото не бе черно, а червено — от кръвта на жертвата. И символът не бе поставен върху скъпа хартия, а върху бялата плът на лявата гърда на мъртвата жена.

— Чудовище — прошепна Сара.

— Да, Сара, чудовище е. Именно затова се налага да те пазят по двадесет и четири часа в денонощието.

Тя остави цветните фотографии върху дървеното бюро, отпусна отново ръце в скута и го погледна право в очите.

— Не, Джак. Отказвам подобно нахлуване в уединението ми.

— Нахлуването е нищо в сравнение с убийството, не смяташ ли?

— Но имам все пак право на избор, нали?

В този момент Джак Далтон изпита облекчение, че не е официален представител на правителството на Съединените щати. Като такъв трябваше да е запознат с английските закони, с гарантираните права, които се налага да спазва. Но като частно лице имаше една-единствена грижа: да осигури безопасността на лейди Сара Пемброук двадесет и четири часа в денонощието. И тя щеше да бъде в безопасност.

— Изборът е твой — отвърна. — Но аз искам това чудовище да бъде заловено, Сара.

— И аз, Джак.

— Добре. Обаче в замяна на твоето уединение ще ми дадеш няколко обещания. Трябва да си изключително внимателна. Не бива да пускаш никого в дома си, без предварително да уведомиш Скотланд Ярд. И настоявам незабавно да ме известяваш за всякакви писма,

телефонни обаждания или нещо необичайно, независимо колко незначително ти изглежда. Договаряме ли се?

— Да, договаряме се.

Тя изглеждаше така обнадеждена, така благодарна. Но той лъжеше. Злоупотребяваше с крехкото ѝ доверие. Налагаше се.

— Нужно ми е да разгледам работното ти място и дома ти. Ако го смяташ като нахлуване — съжалявам. Но в случай че внезапно се наложи да ти окажат помощ, полицията трябва да знае как да стигне до теб незабавно. Съгласна ли си?

— Да.

— Тогава откъде да започнем?

— На работа ще се явя едва утре сутринта. Няма ли начин да отложим всичко за тогава?

— Утре ще огледам кабинета ти. Но в дома ти ще отидем днес.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Домът ѝ. Сара не желаше Джак да го вижда.

Никога. Но добре познаваше импулсивните прояви на лудостта. Независимо от намерението на убиеца да нанесе следващия си удар отново в деня на Свети Валентин, той би могъл да ѝ направи изненадващо посещение преди това.

Нужно бе полицията да има достъп до нея, да премине през електронно охранявания вход на сградата, както и през двете автоматични ключалки, които бранят вратата към нейното владение.

— Кой друг разполага с ключове? — попита Джак. Стояха на най-горната площадка в сградата. В гладките, облицовани с гранит стени, имаше три врати: най-далечната водеше към аварийното стълбище; втора — към надстройката върху плоския покрив, която всъщност представляваше жилището на Сара; третата — точно срещу нейната врата към друго жилище. — Съседите ти?

— Какво? О, не. Отсреща не живее никой. Празно е.

— Докато убиецът не се нанесе.

— Невъзможно.

— Защо?

— Защото е моя собственост.

— Добре. Да се върнем на въпроса за ключовете. Управителят на сградата вероятно разполага с дубликати.

— Не.

— Тогава ще ми е нужно името на ключаря.

— Добре. Но... всъщност, прибягнах до услугите на двама; по един за всяка ключалка.

Изразът на лицето ѝ говореше ясно: не вярвай на никого.

Но Сара ще трябва да се довери на Джак. Ще се наложи да му даде връзката ключове, които не бе давала на никого. Когато се извърна да отвори вратата, върху раменете ѝ сякаш имаше невидим товар; като че ли небесата я притискаха, мъчеха се да я смажат.

Джак забеляза крехките рамене, които отказваха да се огънат под огромната тежест, и се упрекна за поведението си. Обиколката на дома ѝ можеше да изчака. Сара щеше да бъде в безопасност през нощта. Той щеше да се погрижи за това.

Но искаше да е с нея, с тази жена воин, която плени сърцето му. Толкова егоистично желание — даде си сметка сега. Съвсем очевидно тя не желаше присъствието му.

— Виждал съм разхвърляни апартаменти и друг път — увери я. — А наистина е важно да видя твоето жилище отвътре. Ако все пак предпочиташ да го отложим за утре, просто ще изчакам тук, докато ми дадеш резервните ключове. Наистина уважавам уединението ти, Сара.

Тя се поколеба, преди да отвърне на предложението му. Разбира се, жилището ѝ съвсем не беше разхвърляно. Напротив. Точно като нея и то бе безупречно подредено, всяко нещо си стоеше на мястото. Стерилното, мъртво място, което тя обитаваше, когато се намираще в Англия.

Щеше ли да успее да го преобрази за една нощ? Да, напълно. С пари всичко се постига. До утре сутринта ще го обзаведе с мебели с разноцветна дамаска, по леденобелите стени ще висят весели картини, а всевъзможни дреболии ще приличат на скъпи спомени.

Знаеше как да прикрие истината на своето съществуване зад бляскава фасада. Но това щеше да е още една лъжа, още едно прикритие и той положително щеше да прояви интерес, както в Париж остана заинтригуван от жената, облечена в дръзките весели тонове на дъгата.

Тя не искаше той да е заинтригуван. Не смееше.

— Не — отвърна накрая. — И сега е удобно. Влез.

Джак очакваше някакъв безпорядък и дори си представяше какво ще завари: разхвърляни вестници, бележки с нейния почерк. Фантазията му не стигна до неизмити чинии от закуска в кухненската мивка, но все пак допускаше чашата от сутрешното кафе да стои върху облегалката на дивана.

С две думи, очакваше да види доказателства за истинската ѝ същност: отдадената на работата си журналистка работи усилено дори когато не се налага.

Не безпорядък обаче го посрещна, а подчертана голота. Елегантна, но и студена, като издялано от камък сърце. Върху ниската

черна масичка нямаше никаква чаша от сутрешното кафе. А колкото до обемистия диван — нищо толкова уютно не се забелязваше. Оскъдните мебели — бели на цвят — имаха изчистена линия. Светлината идваше от строга черна лампа, украсена със златен ръб.

В хола на лейди Сара Пемброук липсваше какъвто и да било безпорядък и каквито и да било цветове. Апартаментът ѝ приличаше по-скоро на място, където някой може да умре. Смъртта сякаш щеше да подхожда на тази строга стая, като ѝ прибави цвят и дори елегантност: кристални чаши за шампанско, букет кървавочервени рози, бяло тяло с черни коси... и прерязаното гърло.

Сара бе сякаш с прерязано гърло и в Париж; впечатлението се подсилваше от червения копринен шал около врата ѝ. Но тук червеното щеше да извира отвътре; течност, бликнала от прерязаната шия.

„Наложително е да те измъкна оттук — помисли си Джак. — Защото макар да възнамерявам да спра убиеца много преди дори да е стъпил в този дом, сърцето ти и душата ти най-вероятно ще умрат тук.“

Не се решаваше да я погледне. Тя неминуемо щеше да отгатне мислите му. Вместо това продължи да оглежда помещението с надеждата да открие нещо, което би премахнало обзелото го неспокойство. Същевременно нямаше търпение да я вземе в прегръдките си, да я предпазва, да я обича.

Съзря фигурките върху черната мраморна полица над камината. Гледката не успокои бързите удари на сърцето му, но отчасти притъпи неспокойствието му: „Предопределени сме един за друг. Ще бъдем заедно. Един ден заплахата от насилствена смърт ще остане зад гърба ни и между нас няма да има повече лъжи. Ще цари единствено любовта между Клер и Жак.“

Полицата беше доста голяма. Но в жилище с толкова много празно пространство изглеждаше странно тези фигурки да са събрани само на едно място: космически кораб, лебед, балерина, пеперуда, лястовица, Арлекин, пантера, паун, далматинец, кама, клоун и каубой. Дали тук не ги бе привлякъл крилатият им предводител — митологичният Пегас?

Джак знаеше всичко за скупчените фигури — сякаш търсеха топлинка в ледения палат. Всичките започваха живота си под формата

на малки, триизмерни късчета и при правилно сглобяване се превръщаха в стилни елегантни форми.

Всяка година, на първи декември, с откриване на коледния базар компанията „Пегас“ пускаше нова главоблъсканица. Най-разпространените и на най-достъпни цени бяха главоблъсканиците от тиково дърво. Но понеже забавните играчки на „Пегас“ се харесваха изключително много, започнаха да ги изработват и от екзотични материали: сребро, кристал, обсидиан и злато. А за най-запалените колекционери предложиха веднъж ограничено количество от първата главоблъсканица — крилатия кон — от бял мрамор.

Джак най-после се обърна към жената, очевидно любителка на главоблъсканицы.

— Имаш ли най-новата? Лодката?

Разбира се, че я имаше. Поръча си я от кристал още през юли. И при завръщането си от Москва, преди да отиде в телевизионната компания, където я чакаше писмото от убиеца, се отби в магазина на Бонд Стрийт да я прибере. Изпитваше нужда да държи в ръцете си кутията с кристални късчета. Но отложи удоволствието — и бягството — от сглобяването. — „През януари — каза си, когато ще имаш нужда от главоблъсканицата, през дългите, трезви нощи в Лондон.“

Изпита потребност да сглоби кристалната лодка на Коледа; беше важно да съсредоточи вниманието си, да го ангажира напълно... изпитваше нужда от онова, което главоблъсканиците „Пегас“ й даваха неизменно от самото начало: смелото обещание, че от множеството разнородни парченца може да бъде изградено нещо великолепно.

Сглобяването на кристалната лодка се оказа единственият начин да прекара деня и нощта, след като напусна мъжа на име Жак.

Сглоби фигурката точно преди зазоряване. Изпита отчаяние, а не удоволствие. Как щеше да преживее предстоящата нощ? А следващата? И по-следващата? Тогава Сара нямаше отговор. Но сега имаше. Щеше да прекарва предстоящите дълги нощи, като си забранява да пие и ще мисли за Джак... И ще си напомня колко е опасен той за сърцето й.

— Имам лодката. Дори вече я сглобих.

— Вече?

Гласът му беше мек и тя долови неопишуема нежност и изражение, което приличаше на гордост — от нея. „О, Джак, толкова

ще се разочароваш, ако знаеш истината за мен.“ — Горчивата истина я изпълни с предизвикателство.

— Отне ми шестнадесет часа, все пак по-малко от останалите. Всяка една от другите сглобявах за повече от един ден. Изненада ли те, Джак?

— Не.

Главоблъсканиците на „Пегас“ се бяха наложили като коледен подарък за мъже, които имат всичко. Статуетките често украсяваха кабинетите на високопоставени служители по цял свят и говореха за вещината, находчивостта и търпението, положени при сглобяването.

Обаче статуетките на лейди Сара Пемброук бяха изложени тук, в пустия ѝ дом. Защо? Дали от нежелание да привлича вниманието върху себе си? Същата сдържаност, която я караше да прави щедрите благотворителни дарения анонимно? Или ставаше въпрос за нещо друго?

А и кой ѝ даваше главоблъсканиците? Някой от обожателите, чието съществуване отричаше? Или сама си правеше подаръка като предизвикателство към острия ум, който долови у нея, докато седяха в кабинета му в Скотланд Ярд?

— Изобщо не съм изненадан — повтори Джак. — Всъщност като един от съсобствениците на компанията „Пегас“ съм очарован: щом си събрала всичките, значи си останала доволна от тях.

— Един от съсобствениците?

„Имаш ли нещо общо с главоблъсканиците, които означават толкова много за мен? Главоблъсканиците, които ми помагат да избягам и ме изпълват с надежда?“

— „Пегас“ е семейна компания. На родителите ми, на сестрите ми и на мен. Другите вършат голямата част от работата. Аз съм като опитното свинче на фирмата. Баща ми измисля главоблъсканиците, прави частите и ми ги дава да ги сглобя, да реша дали някоя не трябва да бъде променена. Искаме всяка следваща главоблъсканица да е малко по-трудна от предишната, но не толкова сложна, че да загубим клиентите си. Все пак става въпрос за бизнес.

— Значи в свободното си време си бизнесмен?

— Не, макар че по едно време възнамерявах да правя точно това. Постъпих в колеж с намерението да завърша икономическата дисциплина.

— Но се отклони в посока на престъпленията? — усмихна се тя.
Джак също се усмихна.

— Да. Завърших курс по криминология. Това е друг вид разрешаване на главоблъсканици, но принципът е един и същ — започваш с привидно разнородни парчета, наречени улики, и ги сглобяваш.

— Но...

— Но?

— Когато се занимаваш с престъпления, никой не ти дава парчетата, уликите, нали? Сам трябва да ги откриеш, да решиш кои пасват и кои могат да бъдат отхвърлени.

— Точно така. Трябва много да внимаваш да не отхвърлиш нещо само защото привидно не пасва, а попаднеш ли на нещо, за което си убеден, че е част от загадката, трябва да му намериш мястото, независимо колко трудно изглежда.

— Като главоблъсканиците на „Пегас“. Първоначално винаги ти се струва, че е абсурдно някои от частите да паснат някъде. Сякаш по погрешка са попаднали в кутията.

— Непрекъснато получаваме писма от клиенти, според които има грешка. Ти самата изкушавала ли си се някога да ни пишеш?

— Не. Вашата компания... не би постъпила така.

— Имаш ни доверие, така ли?

Сара посрещна думите му с леко смръщени вежди, помисли и като се усмихна вяло, призна:

— Да. Вероятно може и така да се каже.

„Тогава имай доверие и на мен — отпрати Джак мълчалива молба към жената, за която признатото доверие към някого бе равнозначно на предателство спрямо себе си. — Довери ми се да намеря всички части в тази загадка със смъртта. Помогни ми да ги открия, Сара. А когато разрешим загадката на убиеца с черното сърце, продължи да ми имаш доверие и при сглобяването на най-интригуващата главоблъсканица — ти.“

Тя прочете мълчаливия му призив и за миг той видя у нея да проблясва надежда. После отново свъси вежди, сякаш търсеше някакъв спомен.

— Какво, Сара?

— Спомням си, чух или четох, че компанията е основана от шестнадесетгодишно момче. Това си бил ти, нали, Джак? „Пегас“ всъщност е твое дело.

— Да, аз бях. Но от основаването си преди тринадесет години компанията принадлежи на семейството ми, на всеки един от нас. Аз само се досетих за икономическия ефект, който се съдържа в главоблъсканиците, които баща ми правеше. Кубчето на Рубик вече беше предизвикало сензация, но според мен крилатият кон на баща ми е далеч по-интересен. Да не говорим за факта, че след като сглобиш фигурата, разполагаш с нещо, което да покажеш. — Джак сви рамене. — Аз само разреших загадката как да образуваме компания, да получим патент и да разпространим продукта — все тривиални неща в сравнение със създаването на фигурката.

„Тривиални, може би — помисли си Сара, — но те осигуряват огромно богатство, което Джак дели с близките си.“

— Първоначално баща ти не е направил Пегаса за продан, така ли?

— Не. Направи го за мен.

— За теб? Защо?

— Просто така. Когато бях дете, през цялото време ми майстореше фигурки за сглобяване. Бях навършил четири години, а все още не казвах нищо друго, освен името си. Двигателните ми навици обаче бяха нормално развити за възрастта ми. Вместо да се отчайват от неспособността ми да говоря, родителите ми се съсредоточиха върху онова, което можех да правя с ръцете си и с ума си. Не разполагахме с много пари, всъщност имахме съвсем малко, и затова баща ми, дърводелец по професия, ми правеше фигурки: отначало строителни кубчета, после по-сложни главоблъсканици. Бяха доста по-усложнени от онези, които се продават за децата, а и много по-интересни. И по-лични.

— По-лични?

— Той пресъздаваше сценки от нашия живот: портрети на хората от семейството, къщата, кучето... Сега можеш да си поръчаш такива, като изпратиш снимка на съответната компания. Но в най-добрия случай ще са от картон или талашит. А баща ми ги правеше от дърво, и то съвсем гладки. Мама ги оцветяваше.

— Пазиш ли още тези главоблъсканици?

— Те са в дома на родителите ми в Денвър и чакат внуците — първите ще се появят през март.

— Коя от сестрите ти ще ражда близначета?

— Не, моите сестри близначки Марси и Кристал ще раждат почти по едно и също време. Това е първото присъщо за близнаците нещо, което те правят. Предполага се, че близнаците обитават свой свят, особено като деца. Но моите по-малки сестри прекараха ранните си години изцяло обсебени от мен. Заниманията им се свеждаха до това да ме надзират, окуражават и общо взето, да ме командват.

Сара долови обичта в думите му и топлината в сините очи. Джак бе позволил на по-малките си сестри да го надзират. По-големият брат привидно им бе предоставил контрола; но през цялото време, дори когато е бил почти ням, той е ръководил всичко.

— Продължавате да сте доста близки, нали?

— Да, и петимата продължаваме да сме доста привързани един към друг.

Преди малко, забелязал голотата в дома на Сара, Джак си представи обагрена в кръв млада жена. Сега тя си представи едно далечно място; момченце, интелигентно, необичайно мълчаливо, седи на чист, ала износен килим и се взира жадно в ярко оцветените части на главоблъсканицата пред него; родителите му — талантливият дърводелец, внимателно полирал парченцата, и любещата майка, оцветила ги саморъчно; и двете момиченца близначки също са там, бърбят и насърчават по-големия си брат, който е изключително способен, но не желае да проговори.

Джак пожела да отведе Сара от представата, която той съзираше. Тя обаче не искаше да отвлича Джак от прекрасния образ на семейството, в което цари любов.

Но го бе направила.

— Мислил си да прекараш Коледа със семейството си, нали? Ако не беше черното сърце... аз... Съжалявам, Джак. Съжалявам, че ти попречих.

— Ти не си виновна за черното сърце — напомни ѝ. А после меко отбеляза: — Но си виновна за начина, по който прекарах предколедната вечер. И съвсем не съм недоволен, Сара. Като се изключи как завърши.

— Това беше... — фантазия, илюзия, измама на една друга жена — ... грешка.

— Коя част точно, Сара? Предколедната вечер? Или че избяга от леглото ми на зазоряване по Коледа?

— Предколедната вечер.

Джак се загледа в жената воин, така усъвършенствала се да лъже. Дали лъжеше и сега? Не можеше да определи. Тя бе напълно скрита зад бронята си.

— Е, не съм съгласен с теб. Според мен единствената грешка е, че си отиде. — „А грешката, която аз мога да направя сега — даде си сметка, е да стана настойчив. Виждам страха ти, Сара. Мразя го, но го виждам.“ — Е, лейди Пемброук, няма ли да ме разведеш из апартамента?

Останалите помещения от апартамента, който Сара наричаше свой дом, бяха също така просторни и спартански обзаведени както хола. Имаше кабинет — модерен и стерилен. Дойде ред на спалнята ѝ. Това бе най-разкъсващата сърцето самотна стая. Единствените украшения бяха кристалната лодка и неговата синя риза.

Джак откри, че ризата липсва, късно през коледния ден, когато опаковаше багажа си, за да се върне в Лондон, и през ума му минаха и пълни с надежда, и цинични предположения. Като се започне от желанието на Сара да запази ризата му като скъп спомен до това, че е бързала да изчезне, преди той да се събуди. В по-циничния вариант ризата му лежеше захвърлена в кошче за боклук на „Шанз-Елизе“ или удавена в мътните води на Сена.

Оказа се, че внимателно пригладена, ризата лежеше до възглавницата на безупречно оправеното ѝ бяло легло, сякаш я е носила снощи и възнамерява да я облече довечера.

— Щях да я дам за пране — обясни му припряно. — Щях да я изпратя в хотел „Риц“.

— Задръж я, Сара.

— Но...

— Задръж я, Сара — повтори Джак. — Носи я. — „Виждам страха ти, Сара. Мразя го, но го виждам. Твоят страх... и твоята надежда.“

В душата на жената воин се водеше битка на страха срещу надеждата. И страхът, даде си сметка Джак, е на път да победи. В следващия миг Сара ще натика ризата в ръцете му и ще удави всяка надежда.

Той се отдалечи от нея и се насочи към прозорците в другия край на стаята. Огледът потвърди предположенията му: и тук е защитена срещу външно нахлуване, както и във всички останали помещения.

Ако убиецът се опита да проникне в дома ѝ, единственият начин е през входната врата с двете ключалки.

Надстройката, в която живееше лейди Сара Пемброук, представляваше истинска крепост. Но дали може да вярва на самата пазителка на портата?

Не. Просто щеше да се преструва, че ѝ вярва.

— Сигурна ли си, че не искаш двадесет и четири часово наблюдение?

— Абсолютно.

— Добре. Няма да пускаш никого, без да уведомиш Скотланд Ярд.

— Това вече го обещах.

— Просто проверявам. И настоявам да носиш парализиращия спрей. И освен че постоянно ще го носиш със себе си, искам да поверя на феноменалната ти според мен памет няколко важни телефонни номера: моя, в кабинета ми в Скотланд Ярд, в хотелската ми стая в „Дрейк“, на пейджъра, който ще е постоянно у мен. Съгласна ли си?

— Да, съгласна съм. Благодаря ти, Джак.

Той я погледна — безупречно възпитана дама, която изразява благодарността си към него с формални думи, но същевременно изглежда искрено удивена, че е загрижен за нея.

Продължаваха да са разделени от огромното ѝ бяло легло, където Сара сънуваше или бе преследвана от кошмари съвсем сама.

„Но облечена в моята риза“ — мина му през ума.

Ръцете ѝ още докосваха ризата му, не се откъсваха от единственото цветно петно в бялата стая.

„Не е единственото цветно петно“ — поправи се Джак, когато срещна зелените очи, пълни с надежда. И в отговор на възпитаните ѝ думи той се усмихна и нежно отвърна:

— Няма за какво, лейди Пемброук.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Звукозаписно студио „Джемстоун“

Уавертън Стрийт, Лондон

вторник, 27 декември

Коул реши да изчака края на репетицията, за да информира състава за намерението си Клер да пее с него. Имаше право на своя дума. Неговото име, неговият глас бяха направили всички така богати.

Но понеже предвиждаше изненадата, а дори и гнева на състава, предпочете да отложи съобщението до края на една от малкото оставащи репетиции преди новогодишната нощ. Този концерт бе важен — за Коул музиката стоеше над всичко. Така стояха нещата от самото начало, от деня преди шест години, когато се представи в агенцията за млади таланти в Холивуд.

Пътят на Коул Тейлър към мястото му сред звездите в бизнеса представляваше легенда в музикалната индустрия, добре известна на елитен вътрешен кръг, но не особено популяризирана извън него. Той се оказа изключението, което рушеше всички правила, звезда, изгряла за броени часове. Ако някоя агенция за откриване на таланти или звукозаписни компании в Тинсълтаун вярваха, че има макар и далечен изглед втори Коул Тейлър — нова златна мина — да влезе при тях направо от улицата, тя щеше да държи вратите си отворени денонощно.

Но не съществуваше и най-малката вероятност. А да се разпространява какво е направил той, щеше да предизвика единствено поток от желаещи да повторят кариерата му. Затова само тесен кръг знаеше истината...

— Аз съм певец. Искам договор за запис — точно това каза Коул, щом той и Елейн Сиймор останаха сами във вътрешната част на просторния ѝ кабинет. Появи се в агенцията за таланти „Метеор“ без предварително уговорена среща. С подобни посетители обикновено

процедираха така: ако кандидатът изглеждаше обещаващ — нещо, което се признаваше на малцина избраници — му обясняваха какво е необходимо да направи, преди дори да се допусне мисъл за интервю: да донесе материали за професионалните си изяви, резюме на извършената работа и снимки. В повечето случаи човекът се озоваваше обратно на улицата върху напечения от слънцето тротоар на булевард „Уилшир“ и повече не се появяваше в „Метеор“.

Но Елейн прекосяваше чакалнята на агенцията и зърна чернокосия мъж със сиви като гранит очи, чието чувствено присъствие сякаш се разпростираше из цялото помещение, и лично го покани в кабинета си.

Докато стигнат дотам, тя вече мислено го пласираше на пазара, като си представяше доходните задачи, които щеше да изпълнява. Реклами, реши тя. Ще стигне направо до върха. Беше потресаващ в дрехите, които носеше в момента: избелели джинси и каубойска риза; несъмнено щеше да е страхотен, в каквото ѝ да го облечеш. Наистина нямаше значение. С това лице и тяло той можеше да продаде всичко. А ако продуктът се нарича например „Среднощно желание“ или „Страст“, продажбите щяха да бъдат главозамайващи.

„Дали е пластичен“ — зачуди се Елейн. И отново ѝ се стори, че няма значение. Стига да представлява себе си: изтъкан от секс, опасност, арогантност и гняв. Семец. Бунтовник. Но когато видя решителното му изражение, след като ѝ заяви, че иска да пее, на нея ѝ се наложи да промени преценката си. Това не беше обикновеният холивудски бунтар, който, общи взето, няма цел, но може да е доста доходоносен. Той представляваше голяма рядкост: бунтар с цел.

— Певец? — повтори тя. Сега бяха в нова музикална ера, епохата на MTV. Видеозаписите представляваха част от бизнеса. Той щеше да е забележителен и в тази сфера, разбира се, същество, излъчващо такава чувственост, щеше определено да подпомогне продажбите и в тази област. Но да постигнеш върховете в музикалния бизнес е най-трудната работа. — Е, някой ден не е изключено да опитаме. Защо да не започнем кариерата ти като модел? Ще те запишем да вземеш уроци по актьорско майсторство.

— Не.

— Не? Та работата на манекен е доста доходна, дори за мъж. Има състезателен момент. Уверявам те, че ще ти намеря добри поръчки

още днес.

— Няма да ставам манекен. Нито актьор. Просто ще пея.

Елейн си пое дълбоко дъх, усмихна се и попита:

— Добре. Разкажи ми къде си пял.

До сините води при ръкава на реката... На коледното тържество с живи картини в Харланвил.

— Никъде.

Коул не бе пял от шест години; от следобеда, когато, подготвяше така и неизпятата любовна песен на Клер. Какво бе правил от онази зимна декемврийска вечер, когато потъна в бурята и позволи на падащия дъжд да отмие кръвта от него? Годишите бяха изпълнени с наркотици, алкохол, загуби.

Отначало се захвана да излекува дясната си ръка. Сам се зае с раната, както животното се грижи за себе си — действаше по инстинкт и не обръщаше внимание на болката. Чистеше раната, като я заливаше с алкохол и йод. Избраните от него течности действаха сякаш поливаше отворените рани с огън, но по някакво чудо предотвратиха сериозна инфекция.

Той знаеше, че ръката му никога няма да се възстанови напълно, че силата ѝ е отнета. Имаше два начина раната да зарасне. Ако обездвижи ръката си, докато тъканта се възстанови — няма да го боли, но ще има завинаги замръзнал и безполезен крайник.

Коул избра по-болезнения път: издържа на самоналожената си физическа терапия, несравнимо по-сурова, отколкото някой лекар би му предписал. Отваряше раната отново и отново и предизвикваше отпускане и разтягане на тъканта. В резултат ръката му стана не особено силна, но във всеки случай подвижна. Тази ръка вече нямаше способността да пише, да свири на китара, да държи пълна бутилка с уиски... но можеше да милва, да докосва, да чувства, да обича.

Докато всекидневно и упорито спасяваше, което е възможно от поразената си десница, се захвана да тренира лявата ръка. Деветнадесет години тя бе силна, но не особено сръчна; по-скоро помощничка на дясната. Процесът да я направи пълноценна се оказа доста труден, влудяващо бавен, но накрая успя.

Дясната ръка на Коул си запази силата от китката нагоре, а лявата стана мощна и сръчна. Той впрегна и двете ръце във физическа работа — по-сурова, отколкото ако го бяха осъдили за убийството на баща му

и го бяха изпратили на каторга. В продължение на шест години се труди, сменя работа след работа, щат след щат и се отдалечаваше все повече и повече от Луизиана.

До деня, когато се върна в Харланвил неспособен да устои. Денят. Онзи ден. Нейният сватбен ден.

Коул прекара по-малко от двадесет минути в градчето до реката — някога негов дом — и когато загърби Харланвил, стоманеносивите му очи вече гледаха странно замъглено. Ала беше наясно точно къде отива и какво ще направи. Щеше да пее, точно както Клер неизменно предричаше, че двамата ще го правят; щеше да омайва публиката, да печели награди „Грами“ и „Оскар“ и... защо?

За да я уязви? Не. Не. Да я възхвали, вероятно да запази спомена за нея, като изживее нейната мечта. Клер изживяваше по-важната мечта, единствената, която имаше значение: семейство, любов. Но по-малко важната мечта оставаше свободна и той щеше я осъществи.

Без нейното присъствие това бе половин мечта. Дори не половин, а частица от една мечта; ала всичко, което някога щеше да получи.

Елейн Сиймор се загледа в решителния бунтар, седнал пред нея, и отбеляза:

— Та аз дори не знам името ти.

— Коул Тейлър.

— Е, Коул Тейлър, значи искаш да си певец? Защо не? Но между другото — можеш ли да пееш?

— Да, мога да пея.

Коул пя пред трима продуценти на звукозаписното студио „Джемстоун“. Прослушаха го като израз на благоволение към Елейн, която отговаряше за някои от творците, ползващи се с най-голям успех. Преди да го чуят, и тримата продуценти вече бяха готови да отхвърлят кандидата.

Този кандидат има нужда да натрупа опит, щяха да преценят те. Да попее тук-там, да се развие — както правят другите.

Ала щом Коул Тейлър запя, през главите на продуцентите мина една мисъл: сериозният двадесет и пет годишен мъж може и да не е пял тук и там, но той определено е по-добър от мнозина, два пъти по-възрастни от него.

И въпреки това не му го признаха веднага. Поискаха да им изпее „Винаги ще те обичам“ — песента, поставила нов еталон за успех в цялата индустрия и която никоой друг не смееше да пее. Но докато изпитваха поразяващото въздействие от интерпретацията му, тримата продуценти отново си помислиха едно и също: какво ще стане, ако Коул запише тази песен?

Веднага му предложиха договор с „Джемстоун“ — щедро предложение, на което той реагира спокойно, сякаш го бе очаквал, сякаш бе предопределено. Имаше изисквания към тях — хората, които щяха да го превърнат в звезда.

Искаше самостоятелност и правото да пее само песни, които той избере. И искаше в договора му да се впише, че винаги ще пее сам. Никога в дует. Никога.

— Но твоят глас с този на Барбара ще произведат истинска магия. А и с Доли. Или Уитни...

— Никакви дуети. Пея сам.

— Но нали ще имаш поддържащи певци? Ще се съгласиш да пееш със състав? Налага се, Коул, и за концерти, и за албуми. Избери, който искаш състав от приятели. Всеки.

Коул нямаше приятели. Но прие желанието на „Джемстоун“ да пее със състав. Бяха склонни да улеснят избора, да му представят състави — да ги прослуша, да прецени дали са приемливи, съвместими с него.

За Коул музикалната съвместимост бе единственият критерий. Избра поддържащия го състав след прослушването на много изпълнителски записи.

Съставът се казваше „Аметист“ и вече работеше към студиото „Джемстоун“. Успехът му се оказа по-малък от очаквания. Независимо от таланта на тримата музиканти и изключителната привлекателност на двамата от тях публиката не бе очарована. Липсваше солист, чийто глас да е абсолютно необходим за милионите слушатели.

Коул им осигури този глас, тази магия, и сега, след шест години и шест албума, непознатите някога музиканти от „Аметист“ се радваха на небивала популярност. Благодарение на славата на Сидни Куин, Майк Майтланд и дори на Дейвид Слатер Коул се наслаждаваше на така исканата и важна за него самостоятелност. Беше благодарен за популярността на „Аметист“ и щедро я насърчаваше. Именно Коул

допринесе да признаят Дейвид за изключителна водеща китара, талант, съперничещ на Ерик Клептън, а в последните три албума включиха песни, написани и изпълнени от Сидни и Майк. Естествено, и тримата от състава станаха неимоверно богати.

Ако Коул не се намираше в компанията на състава, бе почти анонимен; хамелеон, който така умело се сливаше със заобикалящата го среда, че едва го забелязваха. На сцената винаги излизаше облечен в черно. Но иначе предпочиташе джинси или спортни панталони и яке. Носеше черните си коси малко по-дълги и макар да имаше отлично зрение, често слагаше тъмни очила — подарък от Ашли Александра, актрисата, с която се бе сприятелил почти толкова, колкото навремето с Клер.

— Очилата ще свършат работа, Коул — уверяваше го тя. — Ще се убедиш. Никой няма да те разпознае.

Хората, жените, го заглеждаха, разбира се. Дори най-невзрачните дрехи и очилата не успяваха да прикрият неговата привлекателност, но рядко го разпознаваха като мъжа, който съблазнява сърцата им и докосва душите им.

Взаимоотношенията му както със състава, така и с публиката, бяха приятелски, но дистанцирани. Те представляваха Коул Тейлър и „Аметист“ — певец и поддържаща група, а не четирима равноправни изпълнители; не бяха и никога нямаше да бъдат „Обсидиан“ — идеална промяна на името, предложена, за да възхвали мъжа с черните коси и стоманените твърди очи... у когото тлееше вулканична страст.

Тихо, но решително той се противопостави на името и отказа да бъде един от тях. Стоеше отделно, настрана. Коул Тейлър ще оцелее, ще процъфтява и без „Аметист“. Независимо от индивидуалната слава на музикантите от състава обратното нямаше да се случи. Което означаваше, че той дърпаше конците. Приемаше някои от предложенията им, приспособяваше се, когато може. Но крайното решение винаги оставаше негово.

И сега, в шест сутринта, в края на продължилата цяла нощ репетиция, Коул уведоми членовете на „Аметист“ за най-новото си самостоятелно намерение.

— От концерта на Нова година с мен ще пее и друг човек.

Както очакваше, приеха съобщението с изненада. Сидни, Майк и Дейвид знаеха за твърдото му решение никога да не пее в дует.

Всъщност преди по-малко от месец станаха свидетели как категорично отказа на съблазнително и определено агресивно поднесено предложение да изпее една-единствена любовна песен с най-продаваната в момента соло певица.

— Ще приемеш в края на краищата, така ли? — попита Сидни и вдигна вежди. Веждите ѝ, както и всичко останало при Сидни Куин, бяха невероятно красиви. Очите ѝ, дали името на състава, бяха виолетови, а косите ѝ, недокосвани от бои и оцветители — платиненоруси. Тя бе естествена красавица. Така естествена и свежа, че след като се появи няколко пъти върху корицата на „Космополитън“, неусетно получи прякора Ел Сид и с него стана известна по цял свят. Сега барабанистката на „Аметист“, която понякога свиреше на клавишните инструменти или се проявяваше като актриса и фотомодел, се нацупи леко: — Защо се съгласяваш, Коул? Знаеш каква е репутацията ѝ, самочувствието ѝ...

— Не става въпрос за нея.

— Означава ли, че най-после си получил прозрение и ще се съгласиш да пееш с нашата прекрасна Сид?

Въпросът не криеше никаква преднамереност, както и никое от питанията на Дейвид Слатер. Дейвид приличаше на самата смърт: болезнено слаб, угрижен. В музикалните среди се носеха мрачни прогнози: вероятно богата предимно на амфетамини, а не на калории диета; проявления на СПИН; очевидна последица от начина на живот, характерен с липса на режим и нарушаване на естествените биоритми. Всъщност той бе изключително здрав, вегетарианец и редовно спортуваше. Посвещението му на чисто тяло и душа му забраняваха да прибягва, до каквито и да е химически средства.

От тримата членове на „Аметист“ Коул го чувстваше най-близък. Не че някога бяха споделяли нещо особено лично, но той прецени, че от тримата Дейвид най-много му подхожда — отдаден на музиката като него и никога не се месеше в работите на другите.

Едно нещо обаче Дейвид не можеше да прикрие: обожанието си към Сидни. За себе си Коул бе сигурен, че някога те са били любовници, а и положително тя е била любовница на Майк, но Дейвид все още продължаваше да държи на нея. Именно когато ставаше въпрос за Сидни, той нарушаваше обичайното си мълчание — така

направи и сега: питаше дали жената, с която Коул ще пее, е самата Ел Сид.

Кампанията за дует Коул-Сидни, тихо насочвана от Дейвид и бурно отстоявана от Майк, не беше нова. Но тъй като музикантите от „Аметист“ не желаеха да гневят суперзвездата, те я провеждаха внимателно. Никой например не изразяваше гласно мнението, че ефектът от надарен певец като Коул в комбинация с гласа на Сид ще е главозамайващ.

— Очевидно не става въпрос за мен — обади се най-накрая тя, прочела извинението в погледа на Коул. — Е, коя е щастливката, Коул? Все пак възнамеряваш да пееш дуети с жена, нали?

— Клер Чембърлейн.

— Никога не съм чувала за нея.

Майк Майтланд не направи опит да прикрие скептицизма си. От триото на „Аметист“ той проявяваше най-малко предпазливост и тактичност да не разсърди суперзвездата. Коул знаеше причината за неговото недоволство. Като водещ певец на състава преди появата на Коул той трябваше да изведе състава до главозамайващи успехи. Но Майк се провали по необясними причини; всичко с певческия му глас и в изпълнението му на китара изглеждаше наред, а и поразяващият му привлекателен външен вид, комбинация от класическа хубост и чувственост, не можеше да се отрече.

За разлика от Дейвид Майк представляваше портрет на доброто здраве. В дългите до раменете кестеняви коси проблясваха изсветлени от калифорнийското слънце кичури, а всеки мускул на впечатляващото му тяло сякаш бе моделиран специално. Често го определяха като „безгрешен, определено с мъжко излъчване“. Непрекъснато получаваше покани за участие във филми. Но той нямаше никакво намерение да зарязва нито музикалната си кариера, нито „Аметист“. Дали чака, чудеше се Коул, деня, когато поклонниците му ще настояват Майк, а не Коул да изпълнява любовните песни? Денят, в който Коул Тейлър ще се провали?

— Разбира се, Майк — отвърна Коул. — Не си чувал за Клер. Тя е учителка по музика в малък град в Луизиана.

— Моля? Да не става дума за някакво представление или състезание Кралица за един ден и на щастливката са разрешили да изпее нещо със суперзвездата, а ние не сме чули?

— Познаваме се с Клер от деца. Тогава пеехме заедно. — Предвиди следващия въпрос и побърза да продължи: — И пяхме заедно отново два дни преди Коледа. — И понеже знаеше, че ще възникнат и други тревоги, добави: — Това няма да се отрази на хонорара ви. Ще платя на Клер от моя дял.

— Какви песни ще пеете заедно?

— Още не съм сигурен. Трябва да се уговоря с нея, но си мислех за „Някъде над дъгата“ и „Когато си пожелаеш нещо“.

— Моля? — Майк не успя да прикрие своята враждебност, пролича липсата на контрол, свързана с пристрастеността му към наркотиците. Майк Майтланд, олицетворението на доброто здраве, всъщност смъркаше, пушеше и дори се боцкаше с появилите се най-нови опиати. Коул, някога сам прибягвал до дрогата, съзнаваше опасностите и вредата, която тя нанася. Ала Майк не се интересуваше от мъдрите съвети на певеца, постигнал всичко, което той не беше успял.

— Но те не са истински любовни песни, Коул — обърна внимание Сидни.

— Така е. — „С нея ги пеехме до реката. Те са две от любимите й песни.“

Клер обичаше всякаква музика, но предпочиташе песни от мюзикли. Като че ли ги знаеше всичките, а Коул, дотогава затворил сърцето си за всякаква музика, не знаеше нито една. Това обаче нямаше значение за Клер. Тя бе ентузиазизирана учителка, а той схващаше бързо, особено след като тя настояваше да пеят всички песни от някой мюзикъл.

Което означаваше, че тогава, макар съвсем случайно, двамата бяха пели любовни песни. Но като деца думите нямаха особено значение. Значение имаха чистотата и хармонията на невинните им гласове.

Сега те бяха възрастни и дори изпълнената в дует „Тиха нощ“ наелектризира атмосферата. А ако пееха за любов, копнеж и необходимост? Клер щеше да се досети, че всяка любовна песен, която е изпълнил, я била за нея и за несхващаната му любов към нея. Неговата невъзможна любов.

„Нямам какво да й предложа. — Тази мисъл жестоко го наказваше. — Нищо, освен тази мечта, която отчасти осъществявам, и

черното ми, изпълнено с насилие, сърце.“

— Смятам, че „Някъде над дъгата“ и „Когато си пожелаеш нещо“ са подходящи за Нова година.

— Страхотно — изсумтя Майк. — Но ние не сме по мюзиклите, трябва ли да ти напомням? И то за Нова година? Трябва да подготвим две песни само за четири дни?

— Не, Майк, не е нужно. Ние с Клер нямаме нужда от музикален съпровод за дуетите.

— Няма ли да си с нас на Нова година? Или след това? Да не се опитваш да ни кажеш, Коул, че бракът между Коул Тейлър и „Аметист“ е на път да приключи с грозен развод?

— Нищо подобно. Ще изпея с Клер само две песни на Нова година. Другата част от концерта остава точно както сме я планирали... като се изключи, че няма да изпълним „Представи си лунната светлина“.

— Без „Представи си лунната светлина?“ — изненада се Сидни. — Не можеш да постъпиш така! Та тя е на върха на класациите. Всички очакват да я чуят в твоё изпълнение.

— Който иска, ще си я слуша всеки ден по радиото.

„Не съм в състояние да пея «Представи си лунната светлина» в близостта на Клер. Тя веднага ще разбере, че съм я написал за нея, като сбогом на нашата любов.“

— Тимоти Аскуит знае ли, че възнамеряваш да изключиш най-популярната песен за всички времена на „Джемстоун“?

— Тимоти не решава кои песни ще пея. Никой не го решава. — В тона му се прокраднаха заплашителни нотки. — Очаквам от вас сърдечно да посрещнете Клер.

Сидни се усмихна широко:

— Разбира се, Коул.

— И искам да ѝ помагате.

— Да ѝ помагаме?

Колко неприятно му бе да изрече тези думи. Искаше по-различни думи за състоянието на Клер; такива с поне искрица светлина: „Не е добре със зрението. Нейният свят е сив, пълен с доста сенки.“

— Тя ще се нуждае от вашата помощ — продължи тихо, като ненавиждаше гласа си... Гласът, който го направи толкова известен и богат. — Клер е сляпа.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В осем и четиридесет и пет — така се уговориха, преди Джак да си тръгне предишния следобед. Тогава ще пристигне в Мейфеър, за да я придружи до работата ѝ. Джак знаеше кода на охранителната система в сградата, но точно в 8:45 натисна друга комбинация и в надстройката на покрива иззвъня телефонът.

— Здравей. Джак е. Тук ли да изчакам, или да се кача?

— Качи се, разбира се, но ми е нужна поне минута, за да натисна бутона за вратата. Трябва да уведомя в Скотланд Ярд, че имам посетител.

Джак отвърна на шегата ѝ с усмивка:

— Много правилно, Сара. Явно си готова да сътрудничиш.

— Нали обещах. Лимузината долу ли е?

— Да.

— Тогава слизам.

Лимузината „Ролс-ройс“ се осигуряваше от телевизионната мрежа — луксозна предпазна мярка далеч преди заплашителното писмо с черното сърце. Сара бе знаменитост и следователно — мишена. Тимоти Аскуит твърдо бе решил да осигури на репортерката звезда толкова безопасност и щастие, колкото е възможно.

Джак възнамеряваше да сподели със Сара за какъв ще се представи, та честите му посещения в кабинета ѝ... и в живота ѝ... да имат приемливо обяснение. Скотланд Ярд и мултимилионерът, собственик на телевизионната мрежа, вече одобриха плана. И той се надяваше, окуражен от начина, по който Сара го посрещна, че и тя ще го приеме без възражения и дори ще се усмихне.

Но Сара Пемброук се настани в лимузината до него мълчаливо и сега стоеше твърде сериозна и напрегната; това състояние сякаш се дозасили, докато прекосяваха Темза по моста Уотърлу и пред тях се появиха блестящите сребърни кули, където се помещаваше

телевизионната мрежа. Именно там работи Сара, там е звезда. Възможно ли е да ненавижда деня, който ѝ предстои?

Застанаха на тротоара на Белведер Роуд пред сградата, приютила най-мощната осведомителна агенция в света. Едва тогава Джак наруши мълчанието. Зададе въпроса, чийто отговор вече знаеше, но все пак искаше да напомни на репортерката, че заедно ще разрешават загадката, свързана с черното сърце.

— Кой да съм аз, Сара? — Познат от Америка? Любовник от Париж? И понеже въпросът очевидно я обърка, поясни: — Убиецът може да е някой от твоите колеги. Нали няма да ме представиш като съветник към ФБР, пристигнал да подпомогне на Скотланд Ярд?

— Не — съгласи се тя, но побърза да го увери: — Никой няма и да попита.

След тези думи извърна глава и се загледа в изящния свод — главния вход на сградата. Изразът ѝ бе доста необичаен. В него се четеше смелост, гордост и боязън. „Прилича — помисли си Джак — на смел и горд човек, изправен пред готов за стрелба взвод.“

Нямаше логика. Сградата на телевизионната мрежа трябваше да представлява символ на всичко постигнато от Сара Пемброук; трябваше да бъде като неин втори дом. Джак предполагаше и се надяваше да бъде така. Като имаше предвид жилището ѝ, той си представяше, че Сара живее истински, усмихва се и разцъфва в собствения си кабинет.

Но очевидно случаят не беше такъв. И само миг след като влязоха в лъскавото гранитно фоайе, Джак разбра причината. Беше изписана върху лицата на всички, които срещнаха: никой не харесваше лейди Сара Пемброук. Никак. Когато поздравът не можеше да се избегне, когато беше невъзможно да не се размени някоя дума, колегите ѝ проявяваха сдържаност и студенина.

Нима Сара се ползва с името на тиранин? Безупречно възпитана дама, която изпада в яростни пристъпи? Да не би да се държи с подчинените си грубо, безмилостно или пък ги уволнява при най-незначителната грешка?

Джак не се съмняваше в перфекционизма ѝ. Но и правилно се досещаше, че подобни изисквания за съвършенство тя прилага най-напред спрямо себе си.

Даде си сметка, че по лицата на колегите ѝ няма страх или ужас, че лейди Сара Пемброук ще издаде внезапно заповед, от която да загубят работата си. Ако всъщност някой се страхуваше, това бе самата тя. Изглеждаше като попаднала на непознато място, като натрапник. Тя не се вписваше в тази действителност.

Редно бе Сара да има тук приятели, колеги, които я прегръщат с възхищение и уважение, а с някои дори да споделя по нещичко от личния си живот. Но очевидно репортерката звезда нямаше приятели тук. Нямаше приятели никъде.

Джак трябваше да се досети. Жената, която сама прекарва Коледа, е винаги сама.

„Повече няма да е така, Сара. Аз съм тук. Загрижен съм за теб. Искам да съм ти приятел... ако ми разрешиш.“ — Окуражаващата усмивка на Джак остана незабелязана, тъй като Сара бе прекалено увлечена и бдителна. Имаше вид на войник, който си прокарва път през минирано поле. А дали в него не се крие и убиец с нож? Тя няма да забележи смъртоносната опасност, преди да стане прекалено късно.

Нямаше обаче да нападнат Сара Пемброук между тези лъскави сребристи стени. Дори убиецът да е тук и да е решил да нанесе удара си в кабинета ѝ, а не в дома ѝ, това нямаше да се случи. Мерките за безопасност в сградата бяха изключителни.

Да, човек с шампанско и букет рози би влязъл. Ала не и с ловен нож, дори с джобно ножче — изключено беше да убегне на контролираните от въоръжена охрана свръхчувствителни уреди за откриване на метал, през които задължително минаваха всички.

Сара не можеше да бъде убита тук. Тя можеше само да бъде дълбоко наранена от хората, които така недвусмислено показваха, че не желаят да са нейни приятели.

Докато стигнат до двадесет и осмия етаж, Джак знаеше, че тя вече е усетила предизвикателно хвърлената ръкавица. Приближаваше кабинета си със забързана крачка. Почти стигна. Скоро, съвсем скоро, ще се скрие зад плътно затворената врата.

Дали си спомня, че той е до нея? „Ще си спомни“ — обеща си Джак. Веднага щом останат сами в убежището, каквото представлява

кабинетът ѝ, ще я изчака да насочи вниманието си към него и ще ѝ каже истината.

„Аз съм твой приятел, Сара. — Очите ѝ ще трепнат изненадани, невярващи и с искрица надежда. И заради тази надежда Джак ще повтори думите си, този път по-бавно, като най-тържествено обещание: — Аз съм твой приятел.“

Планът му се провали до вратата на кабинета ѝ.

— Адриан иска да ви види — съобщи секретарката. Изрече го вместо поздрав и в тона недвусмислено се долови задоволство, сякаш шефката ѝ е в беда и тя тайничко е доволна от създалото се положение. — Чака ви.

Джак реши, че заета изцяло с личната си война, Сара е забравила за присъствието му. Ала грешеше. Тя се обърна към него и се извини:

— Ще те помоля да изчакаш тук няколко минути.

— Никакъв проблем — увери я той и я дари с нежната усмивка, родила се в Париж специално и единствено за нея. — Изцяло съм на твое разположение.

Избра си „Лондон Таймс“ от купчината вестници, оставени в приемната, и се настани на дивана. Ясно долови любопитния поглед, който го следеше, и преди да прочете и думичка, секретарката заговори:

— Желаете ли кафе, господин... или офицер...

— Господин. Казвам се Джак Далтон. Не, благодаря.

Набързо прецени жената, която не желаше да бъде секретарка на Сара. Млада, хубава и умна, реши Джак. И любопитна. Сложи вестника настрана, заинтересуван далеч повече от всяка нейна информация, отколкото от събитията по света.

— Идва офицер от полицията. Точно преди празниците.

— Да, знам. Напразна тревога.

— О... А вие кой сте, господин Далтон? — настоя тя и засили впечатлението у него, че проявява силно любопитство към работата на Сара и не устоява на изкушението да приложи изследователските си умения. — Ще ви интервюира за репортаж ли?

— Не. А и спокойно можете да ме наричате Джак.

— Добре. Аз съм Франсис. — Наклони силно глава и уточни: — Сара няма да ви интервюира?

— Не. Всъщност е обратното. Аз ще я интервюирам. Пиша книга за Сара.

— Но...

— Но?

— Искам да кажа... Тя знае ли? Господин Аскуит знае ли?

— Да. — Отговорът съдържаеше половината от истината. Сара не знаеше за какъв ще се представи той, каква е фалшивата самоличност на Джак Далтон, но собственикът на „Глобални новини“ знаеше. — Защо си изненадана?

— Ами просто мислех, че Сара категорично отказва да се пише книга за нея. Последния път решително се възпротиви на подобно предложение, направено от самия господин Аскуит. — Франсис провокативно вдигна вежди. — Смятах Тимоти Аскуит за най-настойчивия мъж на света. Но може да се окаже, че сте вие.

— Аз, Франсис, съм приятел на Сара.

Джак възнамеряваше да каже тези думи на Сара и очакваше да бъдат посрещнати с изненада и недоверие. Но те направо поразиха секретарката. „Приятел на Сара? Невъзможно! Ледената кралица няма приятели; особено мъж като теб.“

Внезапно изненадата на мечтаещата за репортерско място девойка се замени с изражение на тържество:

— Ти изпращаш червените рози, нали? Ти си мистериозният мъж в живота ѝ. Никога не вярвах напълно... — Франсис спря внезапно и рязко си пое дъх; — Искам да кажа, розите са проява на чудесен вкус.

— Благодаря — отвърна Джак е измамна усмивка. — Дали Сара ги харесва?

— Знам, че ги харесва. Но защо никога не се подписваш?

— Според теб Сара наясно ли е от кого са?

— Е, да, разбира се...

— Но?

— Но защо е цялата тази тайнственост? Защо изпращаш указания и пари в брой на цветаря, но не и името си? Май сама ще си отговоря. Сара иска да не се разчува за връзката ви. Вероятно ти е подсказала, че екстравагантните букети от рози биха предизвикали

доста любопитство наоколо. Че някой може да си даде труда да провери кой ги изпраща.

— Някой... като теб?

— Моля те не й казвай, господин Далтон... Джак... Моля те.

— Няма — увери я й дори успя да се усмихне, независимо от гнева, който изпитваше.

Никакви отблъснати ухажори, го бе уверявала Сара. Никакви тайнствени обожатели. Само скъпи букети от кървавочервени рози, изпратени анонимно.

В този момент вратата на кабинета й се отвори със замах. Зачервеното лице на Адриан Гилби красноречиво говореше за гнева му.

— Кучка — просъска той и тъкмо щеше да напусне приемната, когато забеляза Джак. — Кой, по дяволите, си ти?

— Това е Джак Далтон — намеси се Франсис. — Джак, запознай се с Адриан Гилби. — Тя погледна многозначително към Адриан, докато поясняваше: — Джак пише книга за Сара. Двамата са приятели.

Франсис придаде на думата приятели особено сексуално значение, сякаш изричаше любовници. Адриан посрещна информацията с нескрита изненада и... отвращение.

— Господ да ти е на помощ!

С тези думи мина покрай него. Джак не проследи оттеглянето му. Вниманието му бе приковано към отворената врата и Сара.

Лицето й бе пепеляво, зелените очи — потресени, а болката в тях ги правеше да изглеждат съвсем тъмни. Джак усети дълбоката й мъка. Сара знаеше съвсем точно какво изпитват към нея. И макар от това да я болеше мъчително, ужасно, да съзнаваше колко не я харесват, тя го приемаше, сякаш не е човешко същество, а наистина е направена от лед и напълно заслужава подобно презрение.

В очите й имаше и друго послание, предназначено единствено за Джак: в момента най-много страдаше от факта, че той стана свидетел на тази тъй срамна истина.

Гневът му, предизвикан от лъжата й относно ухажорите, бързо се стопи. С нежна усмивка той я въведе в пустия кабинет.

Щом останаха сами, Джак повтори думите, които Сара бе чула:

— Аз съм твой приятел, Сара.

Франсис украси думата приятел с провокативен намек за секс. Той я облече в нещо съвършено различно — любов.

Неговото изявление събуди у нея свирепата битка между силите, които я караха да разтърсва глава и да отрича всичко, и всички, които, невярващи, се вкопчват в надеждата. Главата ѝ остана неподвижна, но попита рязко:

— Каза на Франсис, че пишеш книга за мен?

— Такова е прикритието ми, приемливо обяснение защо ще се навъртам наоколо, защо ще разговарям с колегите ти, защо ще се срещам с теб. — „Каква е причината това да те тормози — чудеше се Джак. — Ти си царицата на неистините. И въпреки всичко тази лъжа, така незначителна в сравнение с другите, очевидно те разстройва.“ — Това е необходима лъжа, Сара. Ако искаш, ако смяташ, че по-лесно ще я приемеш, ще бъда щастлив да започна наистина да пиша за теб.

— Не. Не. Просто се питам дали да не кажем, че всъщност пишеш книга за всички военни кореспонденти на двадесети век или нещо подобно?

— Разбира се — веднага се съгласи той.

Ала остана потресен от искането ѝ. Всъщност нямаше значение. Никога няма да има никаква книга. Всичко е прикритие. Но дори само мисълта, че някой ще пише за нея, така я ужасява, че тя желае да промени легендата. Защо? Дали Сара се страхува от онова, което един биограф би открил? Или просто е убедена, че интересните неща за нея са малко? Една глава може би... но не и цяла книга.

Джак бе в състояние да напише томове за лейди Сара Пемброук, като започне от момента преди получаването на каквато и да било информация от Скотланд Ярд за следващата жертва на убиеца с черното сърце. Дали подобно искане е необходимо? Наистина ли е съществена част от професионалната загадка? Или по-скоро представлява задоволяване на личния му интерес към мистерията, която представлява тази жена воин?

Дали Джак Далтон, специалистът в разгадаването на убийства, би отправил подобно искане, ако следващата жертва не бе човек, когото обича? Да. Защото по този начин, открива убийците — като не пропуска нищо, като проследява всяка следа. Съветникът на ФБР с дарбата да разкрива убийци има нужда да знае всичко относно лейди Сара Пемброук.

„Но тя ще ме намрази, ако разбере. Ще има чувството, че е предадена, че са прекрачени всички обещания. Трябва обаче да го направя, Сара. Трябва.“

— Може и да не отговаря на истината, като казах на Франсис, че ще пиша книга за теб, Сара, но че съм ти приятел, е истина.

— Благодаря ти — прошепна тя, както го произнесе и в спалнята си: смесица от признателност и недоверие.

И сега той отвърна с усмивка:

— Няма защо. А първият ми въпрос като твой биограф и приятел е, кой, по дяволите, е Адриан и какъв му е проблемът?

Тя отвърна на ожесточението на Джак с колеблива усмивка:

— Продуцентът на „Час международни новини“, а проблемът му съм аз. С него имаме творчески различия по въпроса кое представлява подходяща и заслужаваща внимание визуална информация.

— Нека се опитам да отгатна. Според Адриан трябва да се показват загиналите, които да подсилват казаното в коментара. — Оказа се напълно прав. В репортажите на Сара Пемброук от войната липсваха картини на насилие. — А според теб подобни кадри са недопустими.

— Да и...

— И?

— Ами не мъртвите са истинската история, нали? Важни са оцелелите. Те продължават да страдат, да ги боли. А мъртвите са щастливи по някакъв начин. Намерили са покой.

Щастливи? Джак остана потресен от думата и от убедеността, с която Сара я изрече. Да, истина е, че мъртвите вече не страдат, не ги боли. Но да смяташ, че тези, чийто живот е свършил, са по-щастливи от живите, е доста мрачно изявление за двадесет и осем годишна жена. Обаче тя очевидно вярваше точно в това.

Джак знаеше, че не бе разстроена от смъртта на съпруга си. Тогава кого е загубила, за кого страда още, за кого така отчаяно иска да е сигурна, че е щастлив — и в мир? Родителите си? Или друг, когото е обичала?

— Говориш сякаш знаеш със сигурност.

— Била съм там, Джак, на бойното поле.

И сега се готвеше да се отправи натам; отново да се превърне във воин, да се скрие зад бронята си, да се затвори за него. Затова той

поднови обсъждането на много по-безличната битка с нейния продуцент.

— Как ще се разрешат творческите ви различия с Адриан?

— Приех да водя новините за телевизионната мрежа с условието, че окончателната редакторска дума за текста и филмовия материал ще бъде моята. Очевидно разпореждането на Тимоти Аскуит по въпроса е станало известно едва вчера следобед.

— А ако следващата спирка на Адриан е кабинетът на Тимоти Аскуит?

— Несъмнено е там. Но няма да има последствия. Когато Тимоти се съгласи за нещо, все едно че е издялано върху камък.

Следващите два часа прекараха в обиколка на работното ѝ място. На всяка крачка — и из пустите просторни коридори, и в хранилицата на филмовия материал — Джак се убеждаваше, че мерките за сигурност в сградата са изключителни. Дори убиецът да работи между тези стени, не може да нанесе удара си — поне не с предпочитаното от него оръжие. Освен това най-вероятно лудият, който така обича да размахва ножа, още не се е появил в живота на Сара. Предстоеше му да пристигне от Лос Анжелес и да е толкова известен, че тя реши да се срещне с него.

И въпреки това, когато влязоха в неосветеното в момента студио, откъдето щяха да се излъчват новините, Джак попита:

— У тебе ли е парализиращият спрей?

— В кабинета ми е.

— Трябва да го носиш по всяко време.

— Няма да ме нападне тук.

— Направи го заради мен, Сара. Моля те.

— Добре...

Последната спирка от обиколката им се оказа несравнимо по-зловеща от тъмното студио. Беше на покрива — тайното ѝ убежище. И само на крачка от смъртта, която лежеше четиридесет етажа по-долу.

Имаше опасност да се отпусне, чувствайки се далеч от враждебните неодобряващи погледи, да се забрави и да не чуе прокрадващите се стъпки...

— Обещай ми, че докато тази история не приключи, няма да се качваш тук горе, Сара, освен ако не си с мен. Мястото ми се струва удобно за срещи. Има възможност да разговаряме спокойно, а ще се налага доста да си приказваме — да обсъждаме как се развиват нещата, независимо дали изглеждат важни или не.

— Имаш предвид неща като спречкването ми с Адриан?

— Точно така.

— Но то едва ли е важно.

Което означаваше, че подобни сблъсъци са нещо обикновено, мина му през ум, и са само част от вечната ѝ битка да отстоява позициите си.

— Дори и да си права — подчерта той, — нека заедно да преценяваме. Аз трябва да знам всичко, Сара. Всичко.

„Но ти не се готвиш да ми го казваш, нали? Прекалено се срамуваш от това, какво означават подобни препирни — че хората тук не те харесват. Няма да искаш да го узная, дори това и да те убие.“

— Кажи ми кой ти праща рози?

— Рози?

— По дяволите, Сара! Някой ти изпраща скъпи букети рози. Кървавочервени рози. Дори знам, че ти ги изпраща анонимно. Но имам чувството, че ти си наясно кой е. Прав ли съм?

Избягваше да срещне опасните му тъмносини очи.

Извърна се и се загледа във величественния силует на Уестминстърското абатство.

— Да — прошепна накрая. — Прав си. Знам. Но просто трябва да ми се довериш, като ти казвам, че човекът, който изпраща розите, не е убиец.

„Не е убиец“, повтори си Сара, преди да изрече следващата лъжа. Всъщност той наистина е убиец; от най-страшните и негови жертви са невинните неродени животи. Не беше предварително планирано убийство. Тя така се стара да запази дребното същество, скъпоценното дете. Ала накрая се провали.

— Този, който изпраща розите, не бива да те безпокои, Джак — изрече отново тя и този път гласът ѝ прозвуча сиво ледено като зимното декемврийско небе.

Джак долови мъката и отчаянието на нараненото ѝ сърце. И разбра истината: човекът е тя. Този, за когото той се тревожи, който го

интересува най-много от всички. Сара сама си изпращаше розите. В това не се съмняваше. Но защо? Имаше и убедителни причини, разбира се. Подобни разточителни подаръци понякога говорят за правилна самооценка; за заслужена гордост от постигнатото; за напълно оправдана самоувереност.

И все пак не повярва, че Сара си изпраща сама рози от прекалена самоувереност. По-скоро го правеше от отчаяние, от тъга, от самота и болка. Изпитваше нужда да докаже нещо на хората, с които работи; на тези мъже и жени, които не са ѝ приятели. Няма нужда да ги убеждава в своята интелигентност. В противен случай отдавна да е показала главоблъсканиците на компанията „Пегас“ там, където всички да ги видят. Хората от „Глобални новини“ знаят, че Сара Пемброук е неотразима и несравнима. Но онова, което не знаят, а Сара отчаяно иска колегите ѝ да видят, е, че тя е жена, достойна да бъде обичана. Пък макар това да е и лъжа.

— Добре — заяви Джак и добави, като самият той изрече поредната лъжа: — Вярвам ти. Няма да настоявам. Но от тази сутрин Франсис, а следователно и всички останали са убедени, че аз съм тайният ти обожател. Това, Сара, аз не възнамерявам да отричам.

Тя потрепери от неговата нежност. Джак Далтон присъства така опасно в сърцето ѝ; неподозирано по-смъртоносен от ударите на заострен нож. Дали схвана, че тя сама си изпраща розите? Да, според нея се досещаше. Великолепният майстор на загадките откри срамната ѝ потребност, но същевременно то сякаш нямаше значение, не го накара да се отдръпне отвратен.

Защо се отнася така внимателно с нея? Наистина ли е загрижен?

Не! Просто му е нужна нейната помощ. Това е всичко. Той е в Лондон, за да залови убиец, а тя е стръвта за лудия и най-важната следа в предизвикателството. Нещо у нея привлича убиеца; нещо скрито вероятно; нещо общо между нея и другите жертви.

И тя е наясно, че Джак ще открие тази така важна брънка. Като узнае всичко възможно за нея — и сърцето ѝ. Той ще го разчлени на части сякаш е главоблъсканица. А когато попадне на парченцата, които на пръв поглед не пасват и просто не са му потребни, ще ги захвърли.

Сара се взираше в пронизващите кули на Уестминстър, а не в пронизващите му сини очи. Но сега се извърна и долови нежност. „Измамна нежност — напомни си тя. — Просто план да ме накара да

оголя нараненото си сърце, за да разкрия какви улики за разплитане на смъртоносната загадка се крият там.“

— Знаеш ли кое наистина би било находчиво, Джак?

Воинът минаваше в нападение; храбра и донякъде необходима атака? Действаше като генерал, открил шпионин в редиците си.

— Не, Сара? Кое?

— Убиецът да е мъжът, определен да разгадае случая; специалистът извън всяко подозрение, който разполага с ключовете за жилището на жертвата, задава каквито иска въпроси и никой с нищо не го заплашва или предизвиква.

— Искаш да ме предизвикаш ли?

— Да.

Не. Искаше да му вярва особено когато казваше, че за него това е много повече от загадка, много повече от игра... Когато сякаш я уверяваше, че и след като всичко приключи, той ще продължи да е тук.

— Хайде, лейди Пемброук, предизвикай ме.

Няма да е тук. Знаеше, че няма да е тук.

— Добре. Кажи ми къде беше на Свети Валентин.

Джак въздъхна.

— Какво правиш, Сара?

— Нямах ли алиби, Джак?

— Бях във Вирджиния. С една адвокатка, която работи във Вашингтон.

— И си прекарал нощта, като си я любил пред запалената камина?

— Не — заяви с раздражение. — Отначало действително се надявах да я прекарам така. А всъщност сторихме... Тя настояваше, че е крайно време да направим планове за бъдещето ни, а това не представляваше интерес за мен.

— Твоят интерес се свеждаше да я отведеш в леглото, така ли? Това ли ти е специалността, Джак?

— Защо го правиш, Сара? Какъв е смисълът?

Тя се намръщи, но после се усмихна.

— Няма смисъл. Просто разговаряме. Опознавам те по-добре. Но ме чака работа и трябва да се връщам в кабинета си.

Тя се отдалечи от ръба на покрива, откъдето само леко побутване, едно залитане или отчаян самотен скок ще я изпрати във

вечността. Мина край силното мъжко тяло, сковано от съдържания гняв.

Джак можеше да остане смръщен и да наблюдава оловносивото небе. Вместо това се загледа в нейното отстъпление... и видя какво последва: почти недоловимо отпускане на гордите ѝ рамене, леко накланяне на главата и накрая... тя позабави крачка, поколеба се и спря.

Тръгна към Сара и застана достатъчно близо до нея, за да я докосне, ала ръцете му увиснаха във въздуха над раменете ѝ. Но тя вероятно усети топлината от тези ръце, мощта им, или се бе превърнала в марионетка, привързана към него с невидими нишки, защото след миг се извърна изящно като балерина и промълви:

— Извинявай, Джак.

— Не, Сара, аз се извинявам. Не биваше да се ядосвам.

— Точно така.

— Не. — Той се усмихна. — Нали аз ти казах основното правило за разрешаване на престъпления: никога не пренебрегвай нищо; дори най-незначителния детайл. Например — мен.

Най-после и тя се усмихна. За момент сякаш двамата се озоваха в Париж, влюбваха се един в друг край бреговете на Сена в онзи пълен с вълшебство ден, когато лъжите като че ли нямаха никакво значение, а заплахата за убийство не съществуваше.

Но сега се намираха в Лондон, не в Париж, напомни си Джак. И тук се налагаха важни лъжи и жестоки предателства спрямо нейното доверие. Бяха необходими заради нейната безопасност. Но подозираше ли тя за тях?

Джак усети как го побиват ледени тръпки, последвани от гореща вълна на неспокойство. „Покажи се — призова той убиеца с черното сърце. — Позволи ми да сложа край на заплахата ти, преди предателството ми спрямо Сара да сложи край на всяка надежда за нашата любов.“

Не очакваше мълчаливата му заповед да бъде изпълнена. Но докато двамата със Сара стояха и воюваха на покрива, мъж от Лос Анжелес бе звънял в кабинета ѝ. Една суперзвезда, на която тя не би отказала среща.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ето ви и вас! — Преди днешното разкритие обръщението на Франсис можеше да прозвучи сърдито, с упрек. Ала сега съдържаше единствено вълнение, а изразът ѝ излъчваше уважение. Днес тя научи невероятни неща за Сара. Първо — съществуването на Джак, разкошният ѝ любовник, а ето и това. — Обади се Коул Тейлър. Самият Коул Тейлър. Исква да ви види. Предложи да вечеряте заедно довечера в „Дрейк“, но ако не ви е удобно, ще съобрази програмата си с вашата. Коул Тейлър, Сара, представяте ли си? Добре ли го познавате?

— Какво? Ами всъщност... не. Предполагам, че Тимоти стои зад всичко това — промърмори тя намръщена.

Тимоти би могъл да изрежисира среща между принца на студиото „Джемстоун“ и принцесата на „Глобални новини“. Но истинският Тимоти Аскуит нямаше да го стори по този начин. Поканата щеше да дойде от него, а не от Коул.

Франсис сложи край на съмненията, като заяви:

— Не допускам идеята да е на господин Аскуит. Стори ми се много по-лично. Всъщност Коул Тейлър съобщи защо иска да се видите. Желаете да разговаря с вас за жена на име Клер.

— Колко добре познаваш Коул Тейлър?

Въпроса зададе Джак; постави го в момента, когато двамата останаха сами. Гласът му звучеше едновременно мек, но и пронизващ.

— Аз... Никога не сме се срещали.

— Клер познава ли го? — Сара съвсем точно схвана какво я пита: беше съвсем разбираемо и оправдано, ако питаше с разгневен тон: „Клер ли е името, което използваш пред мъжете, Сара? С Коул Тейлър, с мен и с много други?“ Тонът му обаче беше спокоен. Необходимо му бе да знае. — Сара?

— Клер е Клер Чембърлейн. Двете си кореспондирахме... Клер живееше в Луизиана, в едно малко градче, Харланвил. И Коул живееше там. В Париж, когато ме попита как се казвам, ми хрумна нейното име. Никога преди не съм го използвала.

— Разбирам. — Непринудената усмивка на Джак изгря като облекчение за всички: и за Сара, и за Джак, и за Жак, и за Клер. — Но защо Коул иска да разговаря с теб за Клер?

— Честна дума, нямам представа. С Клер престанахме да си пишем преди дванадесет години.

— Защото...

— Защото — животът ми бе разбит, натрошен на парчета превърнат в лудост — се отдалечихме една от друга.

— А какво стана с Клер и Коул?

— Сега не знам нищо за тях. От време на време са ми попадали статии за него, но нейното име не съм срещала.

— Но някога, в Харланвил, те са били близки, нали?

Сара се замисли и неволно сви вежди.

— С Клер си разменяхме писма като дневници.

— Опитваш се да ми кажеш, че като го споделиш с мен, все едно ми разкриваш нечия тайна?

Лицето ѝ помръкна, думите ѝ прозвучаха извинително:

— Нещо такова. Особено като... — Тя се спря внезапно, а после изрече забързано: — Всъщност може и да има значение.

— Може — насърчи я Джак. — Коул Тейлър може да е част от загадката, разбира се, може и да не е. Но на този етап е безразсъдно да го смятаме за човек, който не представлява интерес. Особено ако имаме предвид връзката му с Паулина Блис и Ашли Александра.

— Той ги е познавал, така ли?

— Да. И двете. Много добре. Паулина Блис е загинала по времето, когато е била любовница на Коул Тейлър. Името му се среща във всички полицейски доклади.

— Като заподозрян?

— Като многократно разпитван. Коул очевидно е чакал Паулина в къщата си в Малибу късно същата вечер. Но тъй като тя не се появила и не вдигала телефона, той отишъл до дома ѝ в Бел Еър. Не е влязъл. Твърди, че не разполагал с ключ. Позвънил на полицията от телефона в колата си.

— Но никога не са му предявявали обвинение за случилото се?

— Не. За голямо разочарование на хората от прокуратурата. Просто нямало в какво да го обвинят. Не разполагали с достатъчно — всъщност с никакви — улики, за да го свържат с престъплението. Процесът и без това щял да бъде изумен, а замесването на човек с неговата известност... — Кобалтовите очи на виртуозния специалист по загадките се приковаха в нейните: — Ти не знаеше за връзката на Коул, с която и да е от двете актриси и въпреки това оставам с впечатлението, че допускаш той да е убиецът. Кажи ми защо.

Сара сви рамене.

— Той е от Лос Адакелес и е известен. Нали очакваме появата на такъв човек?

Имаше и още. Джак беше абсолютно убеден. Сара не му казва всичко. Някаква тайна, споделена навремето с Клер.

— Приемам, че Клер и Коул са били близки някога, в Харланвил.

— Тя много държеше на него. Изключително много. — А той я нарани ужасно. — Но това беше отдавна. Тогава бяхме още деца.

— И сега Коул е тук и желае да разговаряте за нея.

— Да. И аз ще се срещна с него, Джак. Ще приема поканата му за вечеря.

— И ще бъдеш предпазлива, нали?

Нетрепващите ѝ очи отговориха преди нея. В зелените им дълбочини Джак съзря истина, която дори Сара не успяваше да скрие: има и още нещо; тревожна, а вероятно и опасна тайна, която тя знае, но няма да сподели.

— Да — обеща. — Ще бъда предпазлива.

Със самото си раждане Сара Пемброук се оказа разочарование за родителите си. Те възнамеряваха да имат само едно дете, едно разсейване от несравнимо по-важните за тях удоволствия от живота, и дълбоко се бяха надявали, че отрочето ще е син. Но бебето се оказа момиче — деликатно, крехко и слабо, едва повярваха, че е тяхно. Какво се случи с гените, които ги правеха изключителни във всички физически начинания, като се започне от лова на лисици и се завърши със секса?

Лейди Сара дори не изглеждаше така, както беше редно да изглежда тяхната дъщеря: с бледо лице, а не с пращящи от здраве червени бузи; гарвановочерни, а не златисторуси коси и макар от най-ранната ѝ детска възраст да бе очевидно, че притежава изключителна аристократична красота, това не беше достатъчно. Момичето не беше достатъчно за тях.

Робърт и Дженев Пемброук не отделяха много време за занимания с дъщеря си — изпитваха прекалено голямо разочарование от появата ѝ. Сара го знаеше. Но независимо от това се стараше. О, как се стараше!

Репетираше какво ще им каже при следващата среща, през кратките мигове, когато преминаваха като полъх през живота ѝ. Думите ѝ бяха отчаяни, импулсивни, често придружени от необмислени постъпки.

— Погледни ме, мамо. Научих се да карам колелото. Погледнете ме, моля ви. Вижте каква спортна фигура имам. Наистина приличам на теб, татко?

Но жената, която един ден щеше да тича като газела, не притежаваше тази изящност в детството си. И през кратките мигове, когато родителите ѝ проявяваха поне малко внимание, крехката ѝ координация често я подвеждаше. Залиташе и падаше, с което отново ги разочароваше; балерина, която изобщо не умее да танцува; тенисистка, която не уцелва ни една топка; ездачка, ужасена от коня, който се очаква да контролира.

Нямаше никакво значение, че лейди Сара е изключително умна. Това се очакваше. Нали и родителите ѝ са интелигентни? Важното беше, че вместо изящество се виждаше колко е недодялана; там, където трябваше да има успехи, се нижеха провали; отчайваше се, вместо да запази спокойствие и увереност.

„Такава съм — ридаеше младото сърце на Сара. — Обичайте ме такава, моля ви.“

На осмия рожден ден на Сара граф и графиня Пемброук обявиха решението си да изпратят момиченцето в престижен пансион за млади девойки в Южна Франция. Така е най-добре, обясниха ѝ те и тя се

съгласи. Може би във Франция, където не познава никого и никой не знае нищо за нея, ще започне отначало, ще завърже приятелства...

Ала новите ѝ съученички незабавно доловиха отчаянието, превърнало се в нейна неотделима черта, както черните ѝ коси и снежнобялата кожа. Силното ѝ желание да я харесват прогонваше всички. Сара нямаше приятелки в пансиона. Той представляваше училище, пълно с момичета, които схващаха, че ако тя има възможност, изисква от тях много повече, отколкото са склонни да ѝ дадат.

През третата година в пансиона се появи учителка от Харланвил. Положително ще се окаже забавно, да не говорим, че е и образователно, ако младите ѝ ученички започнат кореспонденция с връстници в Съединените щати, реши новата преподавателка. Тя писа на любимата си учителка Огъста Чембърлейн и двете разработиха план. За подрастващите в Харланвил — град в съседство с френскоезичната част на Луизиана — щеше да е полезно да знаят езика; същото важеше и за възпитаничките на пансиона, дошли от цял свят. Затова програмата предвиждаше поне част от всяко писмо да се пише на френски.

За голям късмет и за голяма радост на Сара Пемброук именно покритата с лунички ръка на Клер Чембърлейн изтегли листчето с нейното име от сламената шапка на леля Огъста. Писмата им се превърнаха в интимни изповеди за живота им; дневници, в които споделяха тайни и мечти; правеха смели признания, бликнали направо от сърцата им, и то единствено и само на френски.

Сара призна пред Клер колко е самотна и великодушното момиче отвъд океана откликна, като я насърчаваше и обнадеждаваше. Клер с радост сподели леля Огъста със Сара, така живо описваше съвместния им живот, че тя почти усещаше топлината от присъствието на Огъста. Клер довери на далечната си приятелка и за обичта си към момчето, което срещна в гората при ръкава на реката... Двете продължаваха да си пишат, а момчето постепенно се отдалечи от Клер и се превърна в млад мъж, който се отнасяше жестоко и насмешливо към прекрасното момиче, към някогашната си приятелка.

Клер рисуваше портрета на Коул с любов, независимо какво ѝ причиняваше той. Сара преживяваше всяко негово предателство заедно с Клер, усещаше със сърцето си всяка нанесена рана.

Съществуваха обаче една разлика: Клер остана сляпа за жестокостта на Коул Тейлър, но не и тя. Годишите на съзряване, на разцъфване в сияйна красавица дадоха на Сара нови болезнени уроци за любовта — колко себична, колко болезнена е понякога.

Младите аристократи, с които родителите ѝ настояваха да се среща, я искаха, желяха я отчаяно. Но чувствата им съвпадаха с тези на родителите ѝ: искаха я само за да им помага самите те да изглеждат по-добре, искаха я, за да им доставя наслада. Сара посрещаше несекващото внимание с ледено презрение и с безразличие, зад които криеше истинската си самота и растящото си отчаяние. Момчетата не проявяваха интерес да се сприятеляват с нея, да я опознаят, точно както и съученичките ѝ.

Лейди Сара Пемброук имаше една приятелка — момичето от Луизиана, с което си кореспондираше. И в преценките си за Коул беше раздвоена. Дали, базирайки се на личните си терзания с „любовта“, да разкрие пред Клер какво мисли тя за Коул? Или да се прави, че продължава да вярва както досега, че нещата с Клер ще бъдат по-различни, че трябва да бъдат по-различни и момичето, чието сърце блестеше като злато, ще открие истинското щастие? Вероятно Клер имаше право относно Коул: той заслужава любовта ѝ и независимо от доказателствата за противното е любвеобилен и внимателен.

Сара не сподели с приятелката си опасенията си за Коул. Трудно ѝ беше да ги изрази писмено, дори на френски. Освен това, реши тя, ако изобщо някога сподели съмненията си, ще го направи в личен разговор.

Престоеше двете приятелки да се срещнат, на срещата щеше да присъства и леля Огъста. Клер и Огъста щяха да пристигнат в Лондон през юни, Сара ще им покаже всичко. И щяха да говорят за толкова много неща...

Шест месеца преди дългоочакваната среща дойде трагедията. Тя порази и двете момичета, две самостоятелни и съвършено различни събития, изпълнени с насилие, се случиха от двете страни на океана. Но имаше и едно странно съвпадение: трагедиите се разиграха в един и същ декемврийски ден, по едно и също време.

За Клер денят, завършил със смъртта на бащата на Коул, бе изключително радостен. Не така обаче стояха нещата с шестнадесетгодишната Сара. Онзи двадесет и трети декември започна зловещо и вървеше от зле към по-зле.

В онзи зимен ден, точно преди да се развидели, тя и родителите ѝ бяха отвлечени. Тримата тежковъоръжени мъже нахлуха в имението им в Норфолк, упоиха ги с хлороформ и ги пренесоха с камионетка в задушно мазе. Щяха да останат там, докато не бъде платен откупът.

Единственият мотив за престъплението се оказаха парите. И тримата похитители бяха англичани. Никой не предяви политически мотиви, освен най-древния: вечната борба между богатите и бедните.

— Ние сме наследници на Робин Худ — настояваха мъжете и насмешливото им изражение се долавяше дори под нахлузените на главите чорапи.

Претенциите се попромения след няколко часа, докато чакаха да позвънят за последен път на Саймън Бекуит-Джоунс. Като близък приятел и същевременно личен адвокат на семейството бе натоварен със задачата да събере парите за откупа, без да уведомява за случилото се Скотланд Ярд.

— Много си готина всъщност — подхвърли един от похитителите. Говореше на Сара, а очите му — подигравателни, ужасяващи — проблясваха под маската. Обърна се към съучастниците си за мнението им: — Какво ще кажете, а? Заслужаваме награда, не смятате ли? И какво по-добро от тази красива девойка? Ти си девойка, нали, лейди Сара?

Не можеше да говори. Но тя чакаше, а и сърцето ѝ чакаше да чуе два други гласа.

„Ще докоснеш дъщеря ми само през трупа ми“ — ще предупреди баща ѝ, и то така убедено, че похитителите неминуемо ще се откажат от намеренията си.

„Вземете мен — ще умолява майка ѝ, ненужна молба, като се има предвид заповедта на баща ѝ, но все пак идваща от сърце. — Вземете мен, а не моето невинно момиче.“

В сърцето си Сара чуваше тези думи. Ала те бяха халюцинация, даде си сметка тя, просто фантоми на глупавите ѝ надежди.

Цареше тишина и когато погледна към родителите си, дори в сумрака на мазето, забеляза познатите ѝ изражения.

Предстоящата случка тревожеше граф и графиня Пемброук. В това нямаше съмнение. Тревожеше ги, защото бе проява на безвкусица. И поредното разочарование. Тялото на дъщеря им не притежаваше грацията да тича, да танцува, да язди. А сега, вместо подобни заслужаващи одобрение занимания същото лишено от грация тяло, но вече твърде женствено, щеше да стане предмет на нещо в разрез с добрия тон, и то... с най-долни престъпници.

Насилието бе извършено на каменния под в краката на родителите ѝ. В действителност изнасилването на Сара Пемброук не продължи повече от няколко минути. Но за невидимия часовник на сърцето ѝ, за духа и душата ѝ, тези болезнени и изпълнени с предателство минути се оказаха цяла вечност.

Сара искаше да умре, молеше се да умре. Губеше толкова много кръв, че неминуемо крайт щеше да настъпи скоро. О, защо междуременно не загуби съзнание.

Но тя не загуби съзнание. Не успя. Умът ѝ, изключително ясен, вече се досещаше до какво ще доведе това предателство. Даваше си сметка за лудостта, която ще последва.

Вероятно Сара можеше да умре или изнасилвачите щяха да се отегчат от безжизненото ѝ тяло и да насочат похотта си към майка ѝ. Дали пък тогава нямаше да види баща си безстрашно да се впуска в битка на живот и смърт, но да не допусне да докоснат съпругата му. Ала преди похитителите да се изморят от нея, докато все още намираха наслада да раздират крехката ѝ плът, семейство Пемброук бе спасено.

Похитителите се редуваха един след друг върху Сара, а през другото време гледаха и същевременно охраняваха родителите ѝ. Последното се оказа лесна задача. Съвсем очевидно нито един от тях нямаше да предприеме нещо, за да спаси дъщерята.

Мъжете почти не обръщаха внимание на пленниците си. Но съвсем ясно доловиха по-отдалечени звуци. Чуха отварянето на някаква врата, тропота на бързо приближаващи се стъпки и докато полицията се появи, престъпниците бяха готови. Пресрещнаха ги и откриха огън.

Последва продължителна престрелка, развихри се същинска буря, по време на която членовете на семейство Пемброук останаха сами. От мястото им в мазето не се разбираше кой ще излезе победител — престъпниците или полицията. В случай, че е полицията обаче, гледката на окървавената, лежаща на пода лейди Сара Пемброук бе недопустима.

Като колоси на обществото, ревностно спазващи етикета, родителите на Сара се заеха да заличат скандалните следи — истината! — от местопроизшествието. Джанев Пемброук се захвана да изтрие най-издайническите петна кръв с парцали, съдрани от нощницата и халата на дъщеря си, и когато приключи, ги натика в джобовете на копринения си халат. После майката и бащата изправиха голата си дъщеря на крака и приключиха с родителското — и общественото — задължение, като я загърнаха в огромния халат на графа... и то точно в момента, когато на прага застана първият полицай.

Дали Робърт и Джанев Пемброук изпитваха угризения? Осъзнаваха ли, че през тези мигове в задушното тъмно мазе прекрочиха границата между несъвършени родители и достойни за окайване хора? Заклеха ли се да изкупят вината си?

Може би да, може би не. Но каквито и белези за подобно родителско разкаяние да се бяха появили, те изчезнаха мигом, когато Сара прекара коледните празници, без да отрони и дума. Дъщеря им отново не се държеше както трябва! Защо не забрави неприятния инцидент? Нали всичко приключи? Ала Сара не се държеше както се искаше на Робърт и на Джанев и след време провалът, вината сякаш бяха нейни, а не техни.

Сара чуваше как родителите ѝ разказват за преживяното на приятелите, поднасяха свой редактиран вариант. И неизменно завършваха с думите, че колкото и ужасно да звучи, се радват, защото и тримата похитители загинали на местопрестъплението.

За жалост, добавяха те шепнешком, гледката на разкъсаните от куршуми трупове, безжизнените им лица, вече без маски, се оказали прекалено много за Сара. Тя просто не можела да дойде на себе си от травмата.

Докато настъпи времето Сара да се върне в пансиона в Кент, където я оставиха на тринадесетгодишна възраст, тя се бе превърнала, по думите на майка ѝ, „в абсолютно невъзможно същество“.

— Не се храни, не говори — оплакваше се Дженов на Саймън Бекуит-Джоунс. — Дори не се движи, ако не я подтикнеш. Седи, вперила поглед в пространството.

Сара желаше да обърне поглед към родителите си и да им обясни мълчаливо, но ясно, че те са истинските престъпници, крадци и убийци, че са задигнали последната капчица надежда от детето си и са я унищожили напълно. И, мислеше си тя, именно нейните родители са похитители. През всичките тези години бяха държали сърцето ѝ в плен, далеч от измамата, че е възможно да бъде обичана, да спечели любовта им, стига да се постарее.

Граф и графиня Пемброук имаха вина за последното гнусно престъпление, но не и за по-дребните неща и лъжи. Наистина, през целия си живот те ѝ повтаряха, че е недостойна за защита и обич. Начинът, по който пожертваха девствената си дъщеря върху каменния под, само доказваше тази неоспорима истина.

Сара не бе нужна никому.

А сега вече се превърна в досадница, в срамно петно. В Лондон, в просторната къща близо до Риджънт Парк, тя не ги притесняваше. Беше като цвете в саксия — икономката можеше да я полива от време на време и да я мести от един прозорец на друг, ако се появи течение.

Но в провинциалното имение в Норфолк, където обичаха да канят многобройни гости за уикендите, Сара определено пречеше. Нямаха никакво желание да се занимават с нея.

Трябваше да се отърват от дъщеря си — за пореден път.

— Помогни ни, Саймън — умоляваше Дженов. — В крайна сметка ти си виновен. Ако не бе тръгнал против волята на похитителите и не се бе обърнал към Скотланд Ярд...

— Нямахте да бъдете спасени.

— Прав си. Щяхме да сме мъртви, а това може би щеше да е по-добре! — Гласът на Дженов стана угрижен. — Според мен е луда. Е, не ѝ личи засега, но... Няма ли къде да я изпратим?

Имаше специални изисквания към мястото, където лейди Сара Пемброук щеше да бъде настанена. Дискретността — от психиатрите до готвачите — бе от първостепенно значение. Според официалната

версия тя заминаваше за Швейцария да довърши образованието си. Нейно било решението да напусне Англия, така щяха да твърдят. Сара копнеела за спокойствието на Алпите, далеч от неприятните спомени за случката по Коледа.

В действителност остана в Англия — в луксозна и скъпа клиника близо до Корнуол. Наоколо имаше планини. Бели каолинови планини, които след преработка се превръщаха в порцелан.

А що се отнася до спокойствието? Дали можеше да се намери между каменните стени на клиниката? Вероятно онези, чиито сърца и души бяха в мир, успяваха. Та нали това бяха земите на крал Артур в крайна сметка, на магьосника Мерлин и на доблестния Галахад. На север се издигаше замъкът, където бе роден легендарният крал. На юг лежеше езерото, в което бе намерил мечта си Ескалибур.

Дали по тези приказни места се лекуваха всякакви рани? Във всеки случай не и раните на Сара. Тук тя се чувстваше като в затвор. Не че възнамеряваше да избяга. Защо да го прави? Къде би могла да отиде? Но ѝ се искаше да не я дебнат всеки миг, да има поне известно усамотение. А всяко нейно движение, всяко развитие на лудостта ѝ, разрошените ѝ дълги коси, непрекъснатото ѝ бродене из градините, се наблюдаваха и се докладваха. И чакаха да чуят думите ѝ, когато тя най-после наруши мълчанието си.

По-малко от месец след случката, причинила лудостта ѝ, Сара усети някакво чуждо присъствие. Сякаш се прояви дълбоко у нея — малка искрица надежда ѝ обещаваха, че никога повече няма да е сама... Само да успее да я съхрани.

И тя положи всички усилия да я опази. Започна отново да се храни, да почива, да спи, за доброто на своята дъщеря. Нейната дъщеря. Сара безрезервно вярваше, че нейното мъничко бебе е дъщеря, чудо, станало по Коледа, първична невинност, а не символ на насилие.

Сара разговаряше с дъщеря си. Отначало в мислите си, после — шепнешком. „Ще те защитавам — кълнеше се тя. — Никой никога няма да те нарани. Ще бъдеш в безопасност, щастлива и обичана; двете ще се забавляваме толкова много, нали? Ще се смеем, ще разговаряме, ще играем. И никога няма да бъда толкова заета, че да не ти обръщам внимание. Никога. Винаги ти ще бъдеш най-важното нещо в живота ми. Винаги.“

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изглежда по-добре — докладва един от пазачите на Сара. — Сега носи косата си по-къса, блести от чистота и понякога дори я връзва с цветна панделка на тила. — Болногледачката въздъхна. — Опасявам се обаче, че във всяко друго отношение състоянието ѝ се влошава. О, сега говори. Но си е измислила въображаема приятелка, на която постоянно и страстно шепти нещо. От дочутото имам чувството, че замисля нещо.

— Как да избяга ли?

Въпросът бе зададен на Сара от психиатъра. Но отговорът дойде преди това под формата на строго предупреждение от Дженев Пемброук:

— По-добре е изобщо да не ѝ хрумва подобно нещо!

— Думите ѝ са съвсем несвързани, объркани — увери ги пазачката на Сара. Очевидно бълнува.

Сара успя да заблуди всички. Руменината по бузите отдадоха на дългите разходки, които започна да прави с удоволствие, и на радостта ѝ от измисления свят, в който се потапяше. Самата бременност лесно се прикриваше под широките безформени дрехи, каквито дават на пациентите във всички клиники.

Тя позволяваше на сенките си да чуват откъслечни думи от онова, което възприемаха като въображаеми разговори. Но най-важните планове изговаряше така тихо и нежно, че единствено дъщеря ѝ ги чуваше.

„Налага се известно време да живеем с родителите ми, докато навърша осемнадесет. После ще разполагам с пари и ще бъдем самостоятелни. Но ще бъдем самостоятелни и дори когато сме при тях. Няма да ги допусна да се приближат до теб. Ще бъдат принудени да ни приемат с отворени обятия. Всъщност ще правят всичко, което кажа. Знаеш ли защо? Защото сега съм по-силна, понеже ти си с мен. Вече

чувствам онова, което един родител трябва да изпитва — да е готов на всичко, за да защити безценната си рожба... Готов да даде живота си, за да спаси детето си.

Родителите ми са жалки. Сега го съзнавам. И светът ще го узнае, ако не изпълняват желанията ми. Шантаж е, но не ме интересува. В сравнение с тяхното моето престъпление е малко. Има един мъж, Тимоти Аскуит... Идваше на техните събирания, но не съм го виждала от няколко години. Сигурно е прекалено зает. А може би просто е прозрял истинската им същност.

Веднъж, бях на девет, родителите ми настояха да яздя пред всичките им приятели. Целта им бе да ме посрамят, за да преодолеем страха си. Но аз се ужасявах дори да приближа коня. Разплаках се. Не можех да се спра. И макар че вътрешно беснееха, те се присмяха на сълзите ми, подиграваха ми се.

И Тимоти Аскуит беше там, прошепна им нещо и след миг всичко се промени. Подхванаха истински маскарад: прегръщаха ме, сякаш наистина бяха загрижени за мен, уверяваха ме, че няма нищо лошо, ако не искам да яздя. Не зная какво им каза той — дали се застъпи за мен, или просто, че ездата на едно деветгодишно дете му е изключително скучна — но ме спаси. Той ме спаси. А родителите ми изглеждаха притеснени, направо изплашени, сякаш си даваха сметка колко е глупаво да гневиш Тимоти Аскуит.

Та ето какво съм решила: ако родителите ми откажат да ни приемат, ще заплаша, че ще разкажа на господин Аскуит какво наистина се случи по време на отвличането. Заради твоята поява вече не бих се отказала от онзи ден за нищо на света. Но родителите ми не го знаят. Те ще чуят само, че ако не ни приемат, ще помоля Тимоти Аскуит да разкаже на света какво сториха. Той е в състояние да каже на света, защото е собственик на цяла телевизионна мрежа.“

Тогава подобни смели планове бяха възможни, защото мъничкият нов живот, който растеше в нея, я окриляваше. Тогава всичко ѝ се струваше възможно: щастието, обичта, радостта.

Но не бе писано да настъпи този радостен живот.

По изчисленията на Сара дъщеря ѝ трябваше да се роди някъде през септември. Но когато раждането започна на десети август — събитието смая целия персонал на клиниката — Сара не се притесни ни най-малко, не изпита някакво лошо предчувствие. Тъкмо напротив:

каза си, че дъщеря ѝ очевидно е готова да се роди и не по-малко от нея жадува да започнат новия си живот, изпълнен с обич. Поради грижите на Сара бебето ѝ бе достатъчно здраво и жизнено, въпреки че се появи малко преждевременно.

Но накрая, независимо от обещанията на Сара, независимо от смелите и радостни кроежи, бебето вероятно заподозря, че не си струва да живее заедно със Сара.

Нейното бебе — нейната надежда за светлина и обич — се роди мъртво.

Значи все пак се оказа фантазия, измама. Красноречиво доказателство за лудостта ѝ. О, да, тя беше бременна. Но единствено това не беше илюзия. Бебето се оказа малко момченце, а не дъщеря, както си представяше, дори и по време на раждането тя халюцинираше.

Беше замаяна от упойката, но ѝ се стори, че чува проплакването на бебето. Звучеше ѝ като музика, като ясно и чисто мелодично „здравей“, като първите тонове на песен за цял живот, а не като реквием...

Нямаше обаче никаква музика, никаква увертюра. Проплакването е било пълна халюцинация. Илюзия, фантазия, лудост, смърт...

Новината, че невръстното ѝ момченце е умряло, преди да излезе от утробата ѝ, бе съобщена от Дженев Пемброук. В израза на майка ѝ имаше тъга, каквато не бе виждала дотогава, сякаш можеше да се окаже любеща баба въпреки всичко. Бащата на Сара също стоеше до болничното ѝ легло в градчето Пензанс. И графът като че ли скърбеше... както и Саймън Бекуит-Джоунс.

— Не — изпищя Сара. — Не е мъртъв. Не може да бъде. Не вярвам. Искам да го видя!

Позволиха ѝ да го види и да го подържи. Красивият ѝ мъртъв син. Докато потреперващите ѝ устни полагаха нежни милувки върху малкото студено бяло лице, кичури от косата ѝ се смесваха с неговата, която имаше същия цвят.

— Обичам те — прошепна тя. — Винаги ще те обичам.

Сара не се върна в клиниката. В края на краищата не беше толкова луда, колкото смятаха. Не бе разговаряла с въображаем приятел, а просто с нероденото си дете.

Въпреки уверенията на психиатрите, че пациентката им е напълно нормална, макар и малко странна, Сара си даваше сметка за дълбочината на собствената си лудост. Родителите ѝ — също. Лекарите обаче категорично отказаха да я приемат повторно в клиниката в Корнуол. Според професионалната им преценка тя не се нуждаеше от лечение и останаха доста огорчени, когато граф Пемброук ги упрекна, че не са установили навреме бременността на Сара.

Родителите ѝ се заеха да търсят друго отдалечено място, където да я затворят завинаги. Междувременно наеха хора, които да бдят над странната им дъщеря по двадесет и четири часа в денонощието.

Странна? По-скоро вампирска, обяви Дженев. Сара бе завладяна от мисълта за смъртта — поне тази на мъртвото си дете. Погребяха го в църковния двор близо до имението им в Норфолк — място, където, ако можеше да се наложи, Сара би прекарвала всеки ден и нощ, като му говори безспир.

Дъщеря им се бе превърнала във вампир, ако не и в нещо още по-лошо! Подчиняваше се единствено на натрапчивата си мисъл. Преди бе мълчалива и изпълнителна като стайно растение. Но сега беснееше и крещеше, докато не се съгласяха с поредното посещение до гробището.

Всяка събота следобед, обещаха родителите ѝ. Ще прекарват седмицата в града, а уикенда в провинцията. Така тя ще има възможност да посещава всяка събота без изключение.

Събота и неделя не отстъпваше Сара. В името на разбирателството те се съгласиха.

Именно през дните, когато бе принудена да живее изцяло между стените на лондонския им дом, Сара откри алкохола. Той помагаше толкова много, притъпяваше болката, успокояваше мислите ѝ. Онези, на които плащаха, за да я наблюдават, не правеха опити да ѝ попречат да пие. Задачата им се улесняваше, когато налудничавата им повереница пиеше. Сара прекарваше часове наред на едно място, смълчана и неподвижна като статуетка от алабастър, ако се изключи ритмичното движение на дясната ѝ ръка, с която поднасяше пълната с бърбън кристална чаша към устните си.

Сара смътно долавяше колко унищожително е пиенето, но не я интересуваше. Просто нямаше значение. Само с алкохол можеше да преживее безкрайните дни в Лондон; през уикендите, когато в продължение на часове седеше до малкия гроб, не пиеше и капка.

Освен това — даде си сметка накрая и изпита огромно облекчение — тя няма да се обвърже за цял живот с алкохола... или с нещо, или с някого.

— Искам да се оженя за нея.

— Не мисля, че шегата ти е уместна, Саймън.

— Говоря съвсем сериозно.

— Искаш да се ожениш за нашата дъщеря лунатичка? Та това само по себе си е лудост. — Очите на Дженев се присвиха подозрително: — Да не си пропилял състоянието си?

— Продължавам да имам повече пари от вас двамата. Но онова, което ми липсва, и искам отдавна да имам, е Сара.

— Тя няма да се омъжи за теб, Саймън. Може би предишната Сара би се съгласила, но новата съвсем не е така покорна. Освен, разбира се, ако не ѝ направиш предложение, докато сме в Лондон и тя е толкова пияна, че лесно да я убедиш.

— Ще успея да я убедя и ще го сторя тук, още този уикенд, докато е съвсем трезва. Не че ми е нужна вашата благословия, но като знак на внимание...

— О, даваме ти нашата благословия, Саймън. И ако успееш да го постигнеш, ще разполагаш с безкрайната ни благодарност. Просто от любопитство, но как възнамеряваш да я убедиш?

— Като ѝ обещаю онова, което желае най-силно на света — усмихна се Саймън. — Бебе.

— Но Саймън, ти...

Внезапната поява на Сарината болногледачка накара Робърт Пемброук да замълчи. Медицинската сестра, местна жителка, с радост си изкарваше допълнително средства, като прекарваше почивните дни да наглежда лудата дъщеря на семейство Пемброук.

Тази вечер обаче по лицето ѝ се четеше тревога, не радост.

— Виждали ли сте Сара?

— Това е твоя работа.

— Да, знам. Но тя пожела да се изкъпе, стори ми се безобидно и я оставих сама. Чаках отвън и понеже самата аз обичам да се къпя продължително, мина известно време, преди да се обезпокоя. Накрая все пак извиках и като не получих отговор, влязох. Сега разбирам защо сте махнали ключалките на всичките врати в нейните покои. Страхувах се какво ли ще заваря, но не я намерих в банята, а прозорецът бе широко отворен.

Робърт прокле, но думите му прозвучаха бледо в сравнение с ругатните на съпругата му.

С дълбока въздишка Дженев сподели:

— Би било истинска трагедия, ако се окаже, че е тичала гола из селото. За щастие обаче това едва ли се е случило. Знаем къде ще я открием, нали? Разговаря на гробището със сина си. — Вдигна вежди и погледна Саймън: — Нали не желаш да се захващаш с нея, а?

— Напротив. Сара се нуждае от някого, който наистина се интересува от нея.

Беше двадесет и трети декември, една година от зачеването на любимия ѝ син. Сара избра тази дата да се слоят и изчака — отчаяна и пълна с нетърпение и радост — нощта да настъпи.

А не е бивало да чака. Земята, покрила малкия ковчег, бе замръзнала. Сигурно му е много студено.

— Само още малко, моя обич — прошепна тя, докато прерязваше вените си. — Скоро ще се стоплиш и никога вече няма да си сам.

Сара наблюдаваше как кръвта ѝ изтича и капе на снега, топи кристалчетата с червената си топлина и носи обич на детето ѝ, докато самата тя започва пътуването си надолу към него, за да го стопли.

Но пътуването на кръвта ѝ, на нейната любов през замръзналата земя бе прекалено бавно. На него продължаваше да му е така ужасно студено. Тогава Сара започна да копае земята, впивайки пръстите си с изпочупени нокти в ледените буци.

Кръвта ѝ продължаваше да обагря замръзналата земя, но движенията ѝ започнаха да губят трескавото настървение; самата тя сякаш се поуспокои. И наистина, когато Саймън я намери, на устните ѝ имаше щастлива усмивка. Тя беше полумъртва, само на крачки от смъртта, от вечното спокойствие.

Сара не разпозна Саймън. Не се възпротиви на допира му, нито на бързото превързване на прерязаните ѝ китки. За блуждаещия ѝ ум той бе ангел и ѝ се стори логично да не иска на път за рая от нея да капе кръв. Мъжът ангел ѝ нашепваше нежни слова — Сара, любов моя... бебе... — и тя затвори очи, защото знаеше, че най-последно е в безопасност. Най-последно се бе свършило с тъгата ѝ и когато се събуди, ще бъде със сина си.

Но в болницата се събуди все същата тъжна Сара и все пак някак различна. Нищо от болката ѝ не бе изчезнало. Ала нещо се бе зародило: чувството, че има някаква мисия. Не ѝ е писано да умре. Не още. Засега трябва да остане на земята.

Защо?

Последва смайващ и радостен отговор: за да роди друго бебе. Струваше ѝ се невъзможно, че ѝ се предоставя втори шанс. Но беше точно така. Саймън бе готов да се ожени и ѝ вярваше достатъчно, за да разчита на нея да му роди деца; да роди бебето, които ще оцелеят, ще разцъфнат под нейните грижи и обич. Той не смяташе, че е луда, а само много тъжна, и обещаваше тържествено да я направи щастлива.

Но цялото щастие — цялото удоволствие — се оказа единствено за него.

В елегантната лондонска къща на господин и госпожа Саймън Бекуит-Джоунс в квартал Белгрейвия имаше детска стая — пъстро, весело място, обзаведено от Сара, на крачка от родителската спалня... където се опитваха — и се проваляха — да създадат нов живот.

Сексуалните навици на Саймън, поне за нея, бяха съвсем обикновени. Не бяха нито брутални, нито яростни, нито странни. И въпреки това заради спомена за преживяното всеки път имаше чувството, че я изнасилва. Тя криеше тази истина, този ужас от съпруга си. Беше отдаваща се — и отчаяна — съучастничка, и заради бебето, което така силно желаше, и заради обещанието на неродената все още радост не пиеше. Не близваше дори капка, независимо от острата болка в сърцето си.

Семейство Бекуит-Джоунс вече трета година нямаше деца. Точно тогава родителите на Сара и съпругът ѝ предприеха съдбоносното пътуване до Шотландия. Сара предпочете да не ги придружи за

уикенда. Никой всъщност не настояваше да се присъедини, но и тя не пожела.

През уикендите в отсъствието на Саймън и родителите ѝ, отдадени на различни забавления, тя отиваше до гробището в Норфолк. Внимателно делеше тези пътувания на порции — много по-редки от някога, но охотно ги приемаше. Знаеше колко е важно да бъде в добро емоционално състояние, за да зачене. Прекаленото съсредоточаване върху загубения син можеше да ѝ попречи да забременее отново.

Но през онзи уикенд, в деня на катастрофата, тя бе в Норфолк и разговаряше със сина си.

Мъглата в Шотландия бе така гъста, че Саймън Бекуит-Джоунс дори не биваше да се опитва да приземи самолета. Но и той, и Дженев, и Робърт знаеха какви удоволствия им предстоят. Бяха жадни да започнат забавленията, прекалено алчни, за да жертват дори миг в името на предпазливостта.

Предателство. Това е нейният кръст, съдба, наследство както от родителите, така и от съпруга ѝ. Не ставаше въпрос, разбира се, за финансово предателство. Единствено в това отношение Саймън Бекуит-Джоунс и граф и графиня Пемброук се оказаха извънредно щедри — или извънредно небрежни, като не бяха внасяли поправки в завещанията си, защото смъртта им се струваше толкова далечна.

Предателството беше емоционално, пресметнато, неописуемо жестоко. И се разкри пред Сара часове след като умряха. Пристигна лекар да види опечалената вдовица; мъж, който принадлежеше към същите изискани клубове, където членуваха Саймън и Робърт, а беше и личен лекар на Саймън.

— Донесох успокоителни, Сара, за да заспиш по-лесно.

— Благодаря, но няма да ги взема. Все пак е най-добре да не гълтам нищо в случай, че съм бременна.

— Да си бременна? Но такова чудо не може да стане, Сара. Знаеш, че е така. О, скъпо дете, изглежда не знаеше, а?

Саймън Бекуит-Джоунс не можеше да има деца. Бе резултат на негово решение, взето далеч преди женитбата им, и постигнато с помощта на хирургически скалпел.

Той е знаел, че съпругата му няма да забременее. И родителите ѝ също са го знаели. В продължение на три години съпругът ѝ всъщност я е изнасилвал и със своето мълчание родителите ѝ за пореден път бяха дали благословията си тя отново да бъде унищожена.

Докато преглеждаше документите в лондонската къща на родителите си, Сара откри и други предателства. В заключеното чекмедже на бюрото на майка си намери писмо от Клер. Дебело и никога неотворено, то бе писано преди четири години, само часове след като в живота и на двете шестнадесетгодишни момичета нахлу насилието.

Писмото на Клер започваше на френски, на романтичния език, на който двете приятелки винаги споделяха тайните на сърцата си. На леещ се, елегантен, лиричен френски Клер разказваше за приказната си любов към Коул, за дуета им на коледното тържество и за последвалата прекрасна лунна нощ в беседката на Бел Рев. Тя ѝ пишеше, че Коул ѝ е признал за малкия си брат, когото толкова много е обичал — и е дал в чужди ръце — и за техните вричания в любов.

След това Клер неочаквано продължаваше на английски и думите ѝ вече не се лееха така, долавяше се с каква болка разказва за събитията, станали на следващия ден — за насилието, сложило край на всичките ѝ мечти.

Сара многократно се бе чудила какво е станало с приятелката ѝ, защо писмата от Луизиана спряха да пристигат веднага след Коледа, когато бяха разбити всичките ѝ мечти. Дали Клер бе усетила някак какво се е случило с нея? Не изнасилването може би, а последиците му — че Сара е прекрачила деликатната граница между невинност и лудост?

Още по-добре, че Клер престана да пише точно по това време. Всъщност, ако тя не бе преустановила кореспонденцията им, самата Сара щеше да го направи.

Но излизаше, че приятелката ѝ не е преставала да ѝ пише. Беше ѝ изпратила съвсем интимно писмо, честно разкриваше обзелите я чувства, цялата си болка и тъга. И сега, четири години по-късно, Сара откликна като разкриваше всичко — всичко — пишеше страница след страница на английски и описваше морето от предателства и отчаяние. В това огромно море от тъга имаше едно радостно островче, когато

пишеше за бебето си, пламъчето на щастието отново се появи у нея. За това събитие тя разказа на френски.

Сара така и не пусна писмото си до Клер. Прекалено отдавна бе прекъснало тяхното приятелство. Защо да я залива с толкова мрачни, а и налудничави събития? Защо да товари Клер със собствените си терзания и болки?

Тя трябва вече отново да е щастлива. Отдавна е преживяла загубата на Коул. Отново е щастлива и влюбена в друг. Трябва да е така. Това е единствената съдба, която Сара бе готова да си представи за прекрасната, великодушна Клер.

А колкото до Сара? Каква е нейната съдба? Все още ѝ предстои, нашепваше онзи същият глас, който я караше да живее. Целта ѝ не е била да износи още едно дете. Колко глупава е била да повярва в подобно нещо. Но има друго, което е предопределена да свърши, което не ѝ позволява, поне засега, отново да пререже вените си.

Друго, което ѝ убягва — но е важно.

Вероятно ѝ е писано да разкаже на света за войната, да разобличи безсмислието ѝ с надеждата, че ще помогне на цялата планета да избере мирния начин на съществуване. Това бе достойна мисия и тя успя да я осъществи след години благодарение на случайната среща с Тимоти Аскуит — мъжът, притекъл ѝ се на помощ, когато беше недодялано изплашено дете.

По онова време отново беше Сара Пемброук. Решението не бе продиктувано от любов към родителите ѝ, естествено, а заради сина ѝ — искаше името ѝ да бъде като онова, издълбано върху надгробния мраморен камък в Норфолкското гробище. Сара участваше в благотворителен бал за подпомагане на сирачета и Тимоти също се оказа там. Поокуражена от шампанското, тя с изненада се чу да му съобщава, че я привлича кариерата на журналистка.

Не обясни на Тимоти с какво точно я привлича. Но за себе си знаеше причините. Новините са нещо истинско, конкретно и осезаемо. Колкото и да са трагични или ужасяващи, те свързват човек с действителността и го държат далеч от лудостта. И ако човек се съсредоточи изцяло върху събитията в околния свят, може би след време писъците, които идват дълбоко от душата му, ще се приглушат.

Вярно, че подбудите ѝ бяха егоистични. Но Сара Пемброук ще върши добре работата си. Ще ѝ се посвети изцяло.

Тимоти Аскуит повери на новата репортерка да отразява тъй примамливата съдба на кралските особи. Какво по-добро кореспондентско място за аристократка като Сара Пемброук?

Но тя отказа предложението му и независимо че медийният магнат въобще не бе свикнал да му противоречат, Тимоти отстъпи. След като интелигентната, фотогенична репортерка желае да разказва на хората за най-отвратителните престъпления в Лондон, така да бъде. И когато в навечерието на войната в Залива същата репортерка поиска да бъде изпратена в Багдад, Тимоти отново не се възпротиви.

Сега бойните полета, където се чувстваше в безопасност с разсъдъка си, се превърнаха в прекалено голяма заплаха за нея и тя се подчини на настояването му да се върне в Лондон. Дали това щеше да я отдалечи от войната? Едва ли. Сара Пемброук имаше да води собствени битки. Трябваше да погледне в лицето преследващите я призраци, да се опита поне да ги контролира и да ги победи, ако е възможно, преди да е станало прекалено късно. Преди те да я победят.

„А има и още нещо“ — обещаваеше вътрешният ѝ глас; звучеше ѝ примамливо, защото изпитваше чувството, че най-после ще разкрие смисъла на живота си.

Като приветствено послание при завръщането си в Лондон Сара откри писмо от убиец. Това ли бе съдбата ѝ? Да разкрие убиеца? Да отмъсти за смъртта на две абсолютно непознати за нея жени?

Не, защото сега разполагаше с много повече: връзката с Клер. Заради това ли Сара оцеля досега? Да разобличи Коул Тейлър като убиец? Да отмъсти не само за смъртта на двете актриси, но и заради Клер — нейната приятелка, прекрасното момиче, с което Коул се отнесе толкова жестоко?

Той може да е жесток, но чак — убиец?

Сара нямаше представа.

Но възнамеряваше да разбере.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хотел „Дрейк“

Хайд Парк

вторник, 27 декември

Още щом го зърна, Сара реши, че прилича на убиец. Вече седеше на запазената за тях маса в салона, когато Коул пристигна. Силното му тяло се движеше с грацията и заплашителността на хищник. Беше облечен в черно — цвят, който самата тя предпочиташе, неумолимия и сериозен цвят на смъртта.

Сара потисна обзелото я напрежение, като си напомни, че тук, в елегантната трапезария на хотела, е в пълна безопасност. Прие без никакви възражения предложението на Джак неуниформен полицай да се настани на съседна маса. И обеща да не приема никакво предложение на Коул да се усамотят някъде.

„И запомни — добави Джак, — че ще бъда горе, в стаята си. Позвъни ми, Сара, и незабавно ще се присъедини към вас. Съобщи му желанието си да го представиш на човека, който пише книга за теб, или просто, че като автор на книги за знаменитости искам да се запозная с него.“

Сара прие да я пазят, обеща да е предпазлива и доколкото бе възможно, се бе подготвила да вечеря с убиец.

Сега Коул Тейлър стоеше пред нея и на светлината на запалените свещи тя имаше възможност да разгледа лицето му, внезапно поетият дъх от страх се превърна в сепнато от изненада вдишване. Очите му не бяха очи на убиец. Сара бе виждала очи на убийци през дупките на маските на своите изнасилвачи, а и безброй пъти след това, когато отразяваше войната в една или друга точка на планетата. Познаваше различните погледи на подобни очи; понякога блестящи от похот, понякога безизразни, невиждащи и мъртви.

Но независимо дали сияеха, или бяха помътнели, очите на убийците си приличат. В тях няма съвест, няма душа.

Тъмносивите очи, които срещна сега, принадлежаха на мъж с душа, макар и измъчена, и въпреки че проблясваха неспокойно, в тях се мяркаше и нежност.

Нежност? В очите на мъж? Докато наблюдават нея? Преди Коледа подобна мисъл би ѝ се сторила нелепа, оптическа измама, халюцинация на болния ѝ мозък. Но в Париж един мъж на име Жак бе гледал с изключителна нежност една жена на име Клер... а в Лондон мъж на име Джак гледаше по същия начин жена на име Сара.

— Здравей, Сара.

И гласът му прозвуча нежно. Толкова нежно, че прогони образите на прерязани гърла.

— Здравей, Коул.

— Благодаря, че се съгласи да се видим.

— О, за мен е удоволствие.

Ако Коул Тейлър е убиецът с черното сърце, както тя се безпокоеше да не се окаже, той щеше да съсредоточи цялото си внимание върху нея, да настоява да узнае всичко за нея, преструвайки се, че е най-зашеметяващата жена на света. Изпълнителят на любовни песни щеше да се впусне да я прелъстява още тази вечер — сцената щеше да започне днес и да приключи със смъртта ѝ на четиринадесети февруари.

Но веднага след като си избраха вечеря, Коул обяви сериозно и тихо:

— Искам да поговоря с теб за Клер. Знам, че двете престанахте да си пишете. Доколкото разбрах от нея, е станало по твой избор. Моля те, разбери ме правилно, не възнамерявам да оспорвам решението ти, но Клер пристига в Лондон. Ще присъства на новогодишния концерт и на приема след това. Тимоти ми съобщи, че имаш покана и за едното, и за другото, и ако дойдеш, вероятно ще се срещнете с Клер. Искан да знаеш, защото ми се ще да ѝ спестя всякакви неловки ситуации.

„Той не се опитва да ме прелъсти и въобще не ми създава илюзията, че съм най-зашеметяващата жена. Той е тук, за да ме моли да не нараня отново Клер.“

— Решението да прекъсна кореспонденцията с Клер беше и същевременно не беше избор, Коул. Просто се оказа невъзможно да продължава. Свързано е с мен, не с Клер. Тя наистина ли смята, че съм искала да прекратим писмата?

— Според мен, да. Не е споделяла подробности, но останах с такова впечатление.

Подробности. Сара добре ги знаеше. И сега за пръв път осъзна какво са означавали те за Клер. Приятелката ѝ бе написала дълбоко емоционално писмо и понеже отговор не последва, е допуснала, че Сара е отвратена от трагедията и бруталността, които така чистосърдечно бе споделила.

Трябваше да ѝ пише, дори след четири години. Трябваше да се досети какво ще си помисли и да ѝ вдъхне увереност.

— Недоразумение е, Коул. И страшно ми се иска да го изясня. Дали ще приеме да се видим?

Сара очакваше той да се усмихне, защото познаваше добре Клер, нейната подкупваща щедрост, готовността ѝ да прощава. Тя очевидно е простила на Коул за отхвърлената ѝ любов през онзи далечен декемврийски ден. Клер сигурно ще прояви готовност да прости и на приятелката си, с която някога редовно си пишеха, нали? Или поне ще е готова да я изслуша?

Ала Коул Тейлър не се усмихна, а сивите му очи потъмняха и станаха почти черни. Сега вече приличаше на убиец: с леден поглед, готов да бие, удря, унищожава.

„Но не аз съм жертвата му — даде си сметка Сара. — Тъмният му, приспан гняв е насочен другаде.“

— Коул? — обади се тя тихо и без страх. Не го ли обяви току-що за убиец? И да, и не. Защото зад яростта му видя нежността на душата му. — Коул?

— Клер ще приеме да поговори с теб, Сара. Сигурен съм. Но няма да има възможност да те види.

Беше почти десет, часът, в който Коул Тейлър трябваше да започне нощната си репетиция в звукозаписното студио „Джемстоун“, недалеч на Уавертън Стрийт. Всеки момент телефонът ще звънне: или Сара, или неuniformеният полицаи ще съобщи, че вечерята е приключила и Коул си е тръгнал.

Джак с трепет очакваше сигнала, беше нетърпелив от момента, в който двадесет и шест етажа по-надолу започна срещата. Но той впрегна обзелата го енергия и свърши добра работа.

— Искам да ми изровиш всичко, свързано с Коул Тейлър — нареди на частния детектив в Ел Ей. — Статии, видеозаписи, каквото откриеш, независимо колко тривиално изглежда. Искам и информация за Паулина Блис и Ашли Александра.

На колега във ФБР Джак каза:

— Трябва ми всичко известно за Коул Тейлър от момента, когато се е родил. И ще ми направиш ли проверка кога е пътувал из Щатите?

Джак проведе разговорите със САЩ по втория от трите телефона, инсталирани в стаята. Първият бе неприкосновен — запазен единствено за Сара, а третият бе факс, по който изисканите от него данни щяха да пристигнат.

Първият телефон най-после иззвъня в 10:05.

— Сара се обажда. Долу съм във фойето с Коул Тейлър. След няколко минути тръгва за репетиция със състава си, но исках да се запознаеш с него. Възможно ли ти е? Свободен ли си?

— Идвам.

Докато се спускаше с асансьора към партера, Джак мислеше за гласа на Сара: спокоен, лишен от какъвто и да е страх. Възможно е, дори вероятно, Коул да е бил наблизо, докато тя говореше. Ако е така, значи е още по-добра актриса, отколкото си представяше, защото казаното звучеше много повече като искрена покана да се запознае с приятел, отколкото като измислената хитрост, в случай че Сара разпознае в този човек убиеца.

Впечатлението, че през последните два часа тя се е освободила от опасенията си относно Коул Тейлър, се потвърди в момента, когато ги видя да стоят във фойето. Макар двамата да не разговаряха, Сара изглеждаше съвършено спокойна, точно както прозвуча гласът ѝ преди малко... докато не го зърна.

Тогава се стегна, застана нащрек и го посрещна с напрегнат тон:

— Джак...

— Здравей.

— Джак Далтон, запознай се с Коул Тейлър.

Подаде ръка на мъжа, който познаваше двете жертви на убийствата, извършени миналата година, а на едната беше и любовник, погледна право в сивите очи на Коул... За миг, изпълнен с огромно

напрежение, непроницаемото синьо се срещна със стоманеното сиво. Очите им останаха приковани, преценяващи; погледи, които нямаше да трепнат, ако ръцете им не се бяха докоснали.

С измъчена усмивка и израз, който сякаш умоляваше Джак да последва примера му, Коул погледна към дясната си ръка. И когато той се подчини, Тейлър обърна дланта си нагоре, за да покаже белега — обяснение защо ръкостискането е така изненадващо немощно за една пантера.

Разкритието не действа успокоително на Джак. Сега той знаеше един от тревожните отговори на един от многобройните въпроси, свързани с Коул Тейлър.

„Надявам се, че играеш, Сара — помисли си. — Нямах представа колко опасно и преждевременно е да обявим за невинен този омаен изпълнител на любовни песни.“

— Сара каза, че пишеш книга...

— Коул!

Сидни изведнъж се озова при тях; застана между Коул и Джак с блеснали от любопитство и явно одобрение аметистови очи, докато оглеждаше и Сара, и Джак.

Сидни, разбира се, познаваше Сара; всъщност знаеше за работата ѝ и високо я ценеше. Сподели го, докато ги представяха. После тя насочи цялото си внимание към Джак и попита:

— А вие кой сте?

— Джак Далтон. Пиша книга за Сара и други военни...

— Биография за Сара? Това е толкова...

— Финално ли? — подсказа репортерката.

Сидни се засмя.

— Не, не... Толкова впечатляващо. Според мен е вече време някой да напише биографията и на суперзвездата Коул Тейлър. Книгата ще се продава като топъл хляб, докато почитателите му не открият, че страниците са празни. Той се държи малко тайнствено по отношение на миналото си... а и на настоящето си, ако трябва да сме точни.

— Но не и спрямо бъдещето ми — прекъсна я Коул дружелюбно. — Ще се окаже доста невесело, Сид, ако с теб не тръгнем към студиото веднага, защото там се намират двама доста придиличиви китаристи.

— Въобразяваш си, че Майк и Дейвид са вече в студиото? Отишли са навреме за репетицията?

— Там са, сигурен съм. Минаха оттук, докато чакахме Джак.

— Тогава си прав. Най-добре да тръгваме. Сара? Джак? Ще дойдете ли и вие? Не се съмнявам, че Коул ще ви допусне с радост.

— Наистина, заповядайте.

— Благодаря — отвърна тя. — Може би друг път, след като Клер пристигне.

— Ти познаваш Клер, така ли, Сара? — попита другата жена.

— Да. — „Бяхме, а може би и още сме, приятелки.“

— Тогава защо ние трите не предприемем нещо елегантно и женствено? Да вечеряме в „Кларидж“ или да прием чай в „Савой“? Без мъжете. Ще ви бъде ли приятно?

Сара изпита благодарност и възхищение. Сидни Куин бе не само потресаващо красива, но и умна. Нейната жизнерадостност несъмнено беше добре пресметнато поведение — трябваше да е в контраст с мрачността на Коул, със затвореността на Дейвид и с променливите настроения на Майк.

Прочутата Ел Сид бе цветното петно на групата, чаровната посланичка и сега великодушно предлагаше същото на Сара и Клер.

— Да — отвърна репортерката. — С радост, Сидни. Не се съмнявам, че ще е изключително приятно.

— Коул е много симпатичен — наруши Сара настъпилото мълчание, след като Коул и Сидни тръгнаха.

— Така ли?

— Да.

— За какво разговаряхте?

— За Клер. — Свъси вежди, като си припомни чутото тази вечер.

— С Коул разговаряхме единствено за Клер.

— Да отидем ли някъде на по-спокойно място?

— Защо?

— За да ми разкажеш какво точно каза Коул.

— Не е важно. Той не е... не е възможно да е...

Джак въздъхна, хвана я под ръка и я насочи нежно, но решително, в отдалечен ъгъл на хотелското фойе.

— Подготвени сме, че ще е изобретателен, Сара. Той ще се прояви като майстор на съблзняването.

— Изобщо не се опитваше да ме съблзни, Джак!

— Но все пак го направи, нали? Въпреки всичко, само след една вечеря на свещи, ти вече изцяло си убедена в неговата невинност.

— Въпреки всичко?

— Той е от Ел Ей — напомни Джак търпеливо. — Познавал е лично и двете жертви. И, Сара, Коул Тейлър е левак.

— Убиецът левак ли е?

— Вероятно. И при двата случая смъртоносната рана на врата е отдясно наляво. Което означава, че поне по време на удара убиецът е държал ножа с лявата ръка. За останалите рани не е установено.

— Значи не изключваш убиецът да си служи по-добре с дясната ръка?

— Не, но, Сара, няма да изключа веднага и убиец левак, който се появява сякаш по поръчка. — Тихо изреченото му предупреждение не предизвика изненада, а по-скоро разочарование. Това го накара да обясни по-подробно: — Представа нямам дали Коул Тейлър е човекът, когото търсим. Не твърдя, че е той. Просто е прекалено рано да правим заключения.

Сара съзнаваше, че той има право. Човек не решава загадка, като се вкопчи в първата попаднала му улика, но и не бива да я пренебрегва. Особено мъж като Джак Далтон, образец на ясна, безпристрастна логика. В момента бе така овладяно, разумно, вбесяващо рационален.

Обзета от напълно ирационален прилив на чувства към Коул и Клер, Сара отсече:

— Не е Коул. Просто не е. Освен това той дори не е...

— Не е какво, Сара?

— Нищо. — Сви рамене. — Доста съм уморена. Трябва да се прибирам вкъщи.

— Добре. Ще те изпратя... и няма да говоря.

— Не, благодаря ти. Всъщност иска ми се да се прибера пеша. Не е далеч и е съвсем безопасно, нали? Искам да кажа — особено след като главният заподозрян ще бъде в студиото до сутринта?

Наистина беше напълно безопасно за Сара Пемброук да върви по тъмните нощни улици на Лондон, независимо къде се намираше

убиецът с черното сърце. Джак знаеше със сигурност. Но въпреки това, ако тя не бе така очевидно нетърпелива да се махне, да потъне в своята самота, той вероятно би и напомнил за обещанието да внимава... и да ѝ обърне внимание, че не е обявил Коул Тейлър за виновен, а само за обект на по-нататъшно наблюдение... и ако е невинен, то лудият убиец с ножа може да се крие в сенките на хотела.

Но Джак виждаше истината: тази вечер предпазливостта нямаше значение за Сара. Единствено важно за нея беше да повърви сама в нощта.

Какво, по дяволите, ѝ бе наговорил Коул Тейлър?

Този път розите — розови и бели — пристигнаха в сребърна ваза, а върху придружаващата картичка имаше подпис.

— Джак! — провикна се възторжено Франсис, щом го видя. — Фантастични са!

Той се усмихна. Добре. Но дали и тя смята така?

— Къде ги постави?

— В кабинета на Сара, естествено. Беше искрено изненадана и дори ми се стори малко притеснена. Понеже досега винаги си ѝ изпращал червени рози, допускам, че се е учудила дали няма друг таен обожател.

— Според мен тя има доста, не смяташ ли?

— О! Да, разбира се. Признавам, отначало си помислих, че този букет е от Коул Тейлър.

— И какво? Разочарова ли се?

И дали тя се е разочаровала?

— Разбира се, не! С господин Тейлър започваме да се сприятеляваме по телефона.

— Днес пак ли се обади?

— В момента тя говори с него. — Секретарката хвърли поглед към телефона. — Моля за извинение — изглежда е приключила с този разговор.

— Приключих — потвърди появилата се на прага Сара. — Здравей, Джак.

— Здравей, Сара.

Очите ѝ бяха ясно зелени, а на бузите ѝ имаше руменина.

Не каква да е руменина, даде си сметка той, когато останаха насаме в кабинета ѝ, а онова деликатно розово, което запомни, и избра за розите, които ѝ изпрати.

Именно за тези рози, за грижливо подобрения подарък, говореше Сара:

— Прекрасни са, Джак. Благодаря ти.

— Няма защо. Приличат ми на теб.

Щеше да е чудесно винаги да си говорят за рози; за розовите пъпки с цвета на скулите ѝ и за белите като копринената ѝ кожа. Но във въздуха витаеше и нещо друго, освен уханието на рози. Призракът на току-що приключилия ѝ телефонен разговор с Коул също се долавяше.

Призракът на Коул, на лъжите, тайните и... смъртта.

С въздишка, която изпълни Джак с надежда, че и тя предпочита да говорят за рози, Сара извърна поглед от цветята към него.

— Имам нужда да споделя с теб някои неща за Клер, за онова, което ѝ се е случило. Тогава ще ме разбереш.

— Добре — съгласи се той, — а когато приключиш с разказа си за Клер, аз ще ти съобщя какво узнах за Коул. И тогава ти ще ме разбереш.

Качиха се в убежището на Сара на покрива. Леденият въздух отговаряше на настроението им в момента. Защото Сарините новини за Клер бяха леденостудени — и пронизващо остри — както и фактите, които Джак узна за Коул.

— Тя е сляпа, Джак, и това го мъчи. Според него тя е като истински войник. И съм сигурна, че е така, защото Клер е точно такава. Но той не може да се примири със случилото се. Едно чудовище не би изпитвало подобно състрадание. На един убиец това не би направило впечатление. Именно затова съм уверена, че Коул не е...

— Бащата на Коул е бил убиец, Сара. Убил е с нож.

Рано тази сутрин факсът избълва този смразяващ кръвта факт. Джак разговаря по телефона с полицейския началник в Харланвил и научи всичко за черната овца на градчето. Историята започнала, когато Коул бил единадесетгодишен, тогава пристигнал в града заедно с Джед Тейлър. А за по-ранните години на Коул? Роден бил в Бро Бридж седмица преди родителите му да се венчаят; има и второ свидетелство

за раждане, за друго момче на семейство Тейлър, няколко години по-късно.

Малко преди вторият син да навърши две години, обвинили Джед Тейлър в кражба на наркотици. Четиричленното семейство буквално се изпарило от Сейнт Мартин, докато Джед и Коул не се появили в Харланвил. Очевидно, някъде през изминалите години госпожа Джед Тейлър е избягала, като е взела със себе си по-малкото дете и е оставила Коул сам с жестокия му баща.

Липсващите години в ранната биография на Коул Тейлър не представляваха никакъв интерес. Те само щяха да потвърдят известните вече на Джак подробности: че е имал нещастно детство и бъдещето му неминуемо е заредено с безсмислен гняв и насилие.

Насилието се проявило по най-драматичен начин, когато Коул бил деветнадесетгодишен... Фатална глава от биографията, която Джак си даде сметка, че изобщо не учуди лейди Сара Пемброук.

— Ти си знаела, Сара, така ли? Знаела си, че Коул вече е извършил убийство, и то с нож?

— Било е нещастен случай, Джак! Полицията може и да го води като самозащита, но и това дори е прекалено.

— Отказвам да повярвам, че си знаела и не си ми го казала.

— Не е никаква тайна. Цял Харланвил...

— За мен досега беше тайна, Сара! И ти укри тази тайна от мен. Снощи стана въпрос, че Коул е левак, а ти беше готова да ми противоречиш именно защото си знаела, че е левак не по рождение, а заради този акт на насилие?

— Той не е убиец, Джак!

— Наистина пет пари не давам дали Коул Тейлър е невинен или виновен. Не говорим за това.

Ставаше въпрос за тях. Джак прокара ръка през косите си и се взря в потъмняващото зимно небе зад Сара.

— Дали някога ще си имаме доверие?

Въпросът бе по-скоро реторичен и отправен към небесата, а не към нея. Единственият отговор, който младият мъж очакваше, бе от тъмното навъсено небе и той беше — не.

— Да.

Джак извърна поглед от небето към нея. Желаше да види жената, която така смело обяви, че един ден между тях ще настъпи

доверие и чийто глас сякаш даваше обещания и за други неща. Но тя вече бе изчезнала, тази жена в мечтите на Джак. Сега видя единствено объркване — сякаш Сара бе потресена, че устните ѝ са произнесли подобна дума.

Въпреки това с много нежност в гласа той попита:

— Наистина ли, Сара?

Жената сянка бе проговорила. Онзи глупав призрак. Кошмарният символ на лудостта.

— Да — повтори тя, но съвсем не така убедително. Жената сянка бе изчезнала. — Наистина.

— Чудно ми е кога. — Този път Джак не получи отговор; поне не отговор, изречен на глас. Но забеляза тъмните сенки на всички тайни, които Сара възнамеряваше да запази. — Какво още не споделяш с мен, Сара? Че любимото питие на Коул е шампанското? Че двамата сте изпили снощи една бутилка?

— И двамата не пихме нищо!

„Не ти е било нужно да пиеш, когато си с Коул Тейлър, когато си вечеряла с предполагаем убиец, но ти беше нужно да пиеш чаша след чаша, докато бяхме заедно?“

Сара най-последно забеляза гневната искра в очите му. Тя подозираше, че в него тлее ярост. Тя трябваше да е налице. Но до този миг Джак я потискаше; държеше я скрита зад ледения си контрол.

Ала сега... Сега ядът бе потиснат, овладян така бързо, сякаш въобще не се бе проявявал.

— Всъщност искаш да ми кажеш още нещо шокиращо за Коул. Нали, Сара? Като например фактът, че рожденият му ден е на четиринадесети февруари.

— Знаех и това — сподели тя съвсем тихо. — Но наистина бях забравила.

— Тогава нещо друго?

— Да, наистина има нещо друго. Но то не е шокиращо, Джак, и няма нищо общо с убийствата — заяви тя, докато си мислеше: „Защото ние с него сме много еднакви; обединява ни нашата любов към Клер. Тя е била като слънчева светлина и за двамата ни. За Коул — сърдитото, отчуждено момче, и за Сара — самотното, отчаяно момиче. И сега...“
— Коул ме помоли за една услуга. Нещо, което непременно ще направя.

Джак забеляза нейната решителност. Жената войн твърдо държеше на своето, готова бе да му се противопостави, да защитава Коул.

Но изведнъж Сара някак се поуплаши. Като че ли се опасяваше, че Джак ще ѝ попречи да изпълни молбата на Коул.

„Тя се страхува от мен... но не и от Коул!“ Гневът го обзе отново. Но този път той потисна пламъците му, преди да си проличат в очите. Зарови гнева дълбоко в себе си. И Джак отново изпита топлина; много могъща топлина. Не от ярост. А от любов.

Обичаше я. Обичаше тази сложна жена, която изричаше толкова много лъжи, и сърцето му отново затуптя единствено за нея.

— Кажи ми, Сара — подкани я той. — Какво иска да направиш за него Коул Тейлър?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Орлийнс

петък, 30 декември

Клер Чембърлейн никога не бе летяла със самолет. Докато резервираше място за Лондон, без да уточнява дата за връщането си, спомена за своя недъг, ако това има значение. Имало значение, потвърди служителят. Ще ѝ бъде отредено специално място в случай на авария и стюардесите ще бъдат предупредени.

Всъщност младата жена никога не бе пътувала. Беше приготвяла багажа си един-единствен път в живота си — за сватбеното си пътешествие с Андрю. Сега напълни отново същите куфари, и то с някои никога необличани дрехи, които опакова и преди шест години — те напомняха за една женитба, приключила преди същински да е започнала. Впечатляващите остатъци най-последно щяха да бъдат пуснати в употреба. За сцената на Албърт Хол ще облече атлаз и коприна в изумруден цвят, а за гала приема на Тимоти Аскуит след това ще бъде с дълга вечерна рокля с цвят на слонова кост.

Подреди и други дрехи — познати, носени и достатъчно меки и пухкави, за да предпазят снежния глобус. Но него тя остави в спалнята си в Харланвил, за да има към какво да се върне... Обвити в стъкло спомени за любов, която никога не може да бъде разбита.

Клер си запази място в туристическия салон. Но когато, придружена от Милисънт, пристигна на летището, узна, че ще пътува първа класа — промяна, извършена и заплатена от господин Коул Тейлър.

Мястото в първа класа бе просторно, предлагаха различни видове шампанско, стюардесите проявяваха изключителна любезност. Но нито луксът, нито доброто настроение на другите пътници бяха достатъчни, за да разсеят ужаса ѝ.

Шумът от двигателите ѝ се стори силен, после самолетът се устреми по пистата, носът му се насочи към небесата — стоманената грамада започна битка срещу земното притегляне, която нямаше начин спечели, в следващия миг огромното тяло, създадено от човека, се озова във въздуха, нежеланият гост в небесата бе наказан за нахалството си с вилнееща буря.

Клер възприемаше всяко потрепване и друсане за последно. Всеки момент самолетът ще се разпадне сред въздуха и отломките на сребрилата машина ще се посипят по земята като падащи звезди. Или ще се сблъскат в планина, която ще изникне пред тях под формата на огромна гранитна маса, забелязана в последния момент, когато вече е прекалено късно.

Капитанът поздрави пътниците с делови глас, който дойде някъде отгоре. Описа полета като „малко раздрусващ“ и поиска да останат със затегнати колани. Заговори за предполагаемия час на пристигане и за времето там, закъдето се бяха отправили, сякаш бе сигурен, че ще оцелеят в това изпитание. Стюардесите проявяваха същото спокойствие и независимо от „раздрусванията“ поднасяха храна, която Клер отказа.

Младата жена имаше чувството, че единствено тя се досеща за истината. Очите ѝ не виждаха, но тя долавяше онова, което другите не успяваха: скърцащата по ръбовете стомана, заплашващите да се разхлабят нитове, крилата, които всеки момент щяха да се откъснат от корпуса.

Чуваше всеки звук в грандиозната битка между крехкия самолет и разбушувалата се природа и водеше собствената си велика битка срещу страха.

„Ще бъда с Коул. Някой ден, някой друг ден, може и да загина в самолетна катастрофа — например при полета обратно от Лондон и тогава тази мечта ще свърши. Но не и сега.“

Клер усети спускането на самолета много преди пилотът да го обяви и реши, че всичко е загубено. Машината се насочваше към земята и макар сърцето ѝ да не бе готово да умре, тялото ѝ се подготви за сблъска, мускулите ѝ се напрегнаха до краен предел, а ноктите ѝ се впиха дълбоко в нежните длани.

Самолетът се приземи изключително плавно и за момент Клер изпита дълбоко облекчение. Мигът обаче бе краткотраен, защото, докато служител я отвеждаше към залата за пътници, нервите ѝ се опънаха. Току-що бяха кацнали на международното летище „Джон Ф. Кенеди“. Дългото презокеанско пътешествие в тъмнината тепърва предстоеше.

Но Коул щеше да е от другата страна на това ужасяващо пътуване.

И именно тогава щеше да започне истински ужасяващото пътуване.

— Клер?

През годините на слепотата си, когато слушаше телевизия, често бе чувала този глас — познат, обработен, с британски акцент.

— Сара?

— Да, аз съм — потвърди тя, удивена и неподготвена, независимо от предупрежденията на Коул: „Няма да ти се стори сляпа. Очите ѝ са ясни, искрящи, фокусирани и тя ще гледа право в теб“. Точно това се случваше сега. Имаше чувството, че Клер я вижда. Погледът ѝ се насочи не към устните ѝ — източник на звука, а по-нагоре, към очите на Сара. Точно както предрече Коул. Но имаше и нещо друго в незрящите сини очи, нещо, което той не спомена. Те сякаш се смееха. — Надявам се, нямаш нищо против, че съм тук.

— Да имам нещо против? Сара!

— Коул каза, че твърдо си решила сама да направиш пътуването, но...

— Коул? Той ли те праща?

— Не в истинския смисъл на думата. Аз пожелах да дойда, Клер, за да поговоря с теб, да ти обясня защо никога не отговорих на последното ти писмо. Съгласна ли си? Мястото ми за полета до Лондон е до твоето. Това устройва ли те?

В отговора на Клер пролича огромното ѝ облекчение:

— О, Сара, не само че ме устройва, но е чудесно!

Сара узна, че писмата, на които не е отговорила, са били много.

— Най-накрая писах на майка ти, за да се уверя, че си добре. Тя веднага ми отговори и ме осведоми, че учиш в Швейцария, където се чувстваш щастлива, създала си нови приятелства; миналите — като нашето — очевидно са приключили.

— Знам само за едно писмо, Клер. Писаното вечерта, когато е умрял бащата на Коул. Вероятно е унищожила другите.

— Но ти все пак си прочела това писмо, нали, Сара?

Онова, в което признаваше всичко и може би така бе поставила приятелството им на изпитание.

— Прочетох го, Клер, но едва четири години по-късно. — Четири години. Сякаш бе минал цял живот. — Толкова неща се случиха. Прекалено много събития. Но независимо от това ти написах отговор.

— Така ли? Не съм ги получила.

— Защото не го изпратих. Макар че трябваше, за да разбереш защо престанах да пиша, за да те уверя, че няма нищо общо с теб или писмото, което си ми написала. Но писмото ми, а и отношението ми към живота по онова време, беше така отчаяно, така безнадеждно, че ми се стори най-добре да го запазя за себе си.

— Писмото ти не може да е по-отчаяно от онова, което аз ти изпратих.

— Може — увери я Сара. Сигурността ѝ се основаваше на факти. Пазеше последните писма на двете приятелки, които си споделяха толкова много. И предишната вечер ги препрочете. — Независимо от всичко в твоето писмо се прокрадва искрица надежда. Имаш право да се надяваш, Клер, да вярваш, че с Коул отново ще сте заедно.

— Ние не сме заедно, Сара. Той просто се държи добре. Внимателен е.

— Много повече е, Клер. Чувала съм гласа му, когато говори за теб. Виждала съм...

— Очите му? — довърши тихо Клер. И се запита дали приятелката ѝ ще може да се превърне в нейни очи. Дали ще разчете за нея съобщенията в тъмните сиви очи. Не, защото Сара вече е подведена от Коул. Вече е видяла съобщения за нещо повече от грижовност и доброта, които е изключено да са верни. — Много е

трудно да бъде разбран Коул, Сара. Тази възможност ми се удаде веднъж и нищо не се получи.

— Но ето ни сега, Клер, на път за Лондон. Ти отново ще пееш с Коул. Той иска да е така.

— Да, но го прави от носталгия. От сантиментален спомен за момчето и момичето, които бяха толкова добри приятели, които мечтаеха да пеят в дует за целия свят. Коул ми предлага сбъдването на тази мечта сега, Сара, и в замяна на... Помниш ли, писах ти за брата на Коул? В онова същото писмо.

— Разбира се, че помня.

Снощи отново бе прочела за този продиктуван от любов жест.

Независимо от късния час Сара едва се сдържа да не позвъни на Джак: „Чуй следното, Джак. Чуй какъв е в действителност Коул Тейлър. На каква силна обич е способен, на какво геройство. Той не е убиец, Джак! Момчето, което е дало братчето си, защото го е обичало толкова много, не може да се е превърнало в убиец.“

Но тя не се обади. По две причини. Не, поради три. Първо, споделеното бе тайна, разменена между двама млади влюбени сред окъпаната в лунна светлина беседка. Тайна на Клер, тайна на Коул, и Сара няма право да я разгласява. Второ, и съвсем логично, Джак би обърнал внимание, че един жест на любов поставя Коул Тейлър в класическия модел на убиец: израснал сред насилие, бруталност, изоставен от майка си, за да търпи сам жестокостта и яростта на баща си.

И трета причина я възпираше да проведе среднощния разговор. Сара съзнаваше, че иска да разговаря с Джак, склонна е да си измисля всякакви извинения. Дори когато го вбесяваше, дори когато той се гневеше заради нейните измами, проявяваше и нежност. Колко всъщност се нуждае тя от Джак? Отчаяно, опасно, а може би и унищожително, за да не изпитва нужда да търси бягство в алкохола, сред военните действия или в смелите фантазии на жената призрак от Париж.

— Коул още не е открил брат си, така ли?

— Сигурна съм, че дори не го е търсил. Такова дирене щеше да стане обществено достояние. Щях да зная, ако е предприел нещо.

— Положително има причина да не го прави. Предполагам, че се плаши от евентуалните разкрития. Ами ако новият дом на брат му не

се е оказал по-добър от този на семейство Тейлър? Или ако брат му го ненавижда за стореното?

— Да, а според мен има и още. Макар да беше нещастен случай, Коул обвинява себе си за смъртта на баща си, за пропадналите си усилия да го предотврати. Възприема го като доказателство, че жестокостта на Джед дреме у него, сякаш и той е убиец. Според мен Коул смята за по-добре брат му да не знае нищо за него. Но той греши, Сара. Вярвам го с цялото си сърце. Затова ще направя всичко по силите си двамата да се съберат отново.

— Като сама предприемеш издирването?

— Да. — Златните петънца в сините незрящи сини очи на Клер светнаха решително. — Вероятно песента „Представи си лунната светлина“ ще бъде номинирана за няколко награди „Грами“, както и за Академично отличие. Ако при едно от тези събития съм на сцената с Коул, сама ще направя съобщението. А ако не съм там, ако съм се върнала в Харланвил, ще уредя някой друг да го направи вместо мен.

— Но тези церемонии по раздаване на наградите са съвсем предстоящи, нали, Клер? Струва ми се през февруари или март. Нали не възнамеряваш дотогава да се връщаш в Харланвил?

— Не знам, Сара. — „Не знам колко дълго мога да издържа да съм с него, да го обичам, да се чудя колко ме съжالياва, да се притеснявам, че иска да си вървя.“ — Ако дотогава открия някого, на когото мога да се доверя, че ще направи съобщението, ще съм си изпълнила мисията и ще се върна в Луизиана да преподавам музика. — Клер сви рамене, а после се усмихна. — И в двата случая планът ми да открия брата на Коул ще успее. На тези церемонии присъства многобройна публика, а медиите охотно ще подхванат тази история, не смяташ ли?

— Разбира се. Но същевременно съобщението положително ще привлече и много измамници. Доста безскрупулни мъже ще се изкушат да се представят за загубения брат на неимоверно богатата суперзвезда. Или смяташ да спестиш част от подробностите?

Клер кимна.

— Ще опиша събитията в най-общ вид: паркинга за камиони в Западен Тексас през онази декемврийска нощ преди двадесет и седем години. Трябва да е достатъчно, не намираш ли? Няма да спомена подробности като старата ръждясала каручка и вехтото юрганче. А и

има една песен, любимата приспивна песен, която Коул е пял на брат си. Не знам коя е, но не е изключено брат му да я помни. Впрочем, едва ли, та той е бил само на две години.

— А ако никога не са казвали на брата му за онази нощ?

— Тогава мъжът, който е станал негов баща, ще си спомни. Коул го описа като сравнително млад по онова време, не по-възрастен от неговия, значи...

— ... значи е още жив и ти наистина възнамеряваш да го направиш, така ли?

— Да. Трябва.

Когато се отказаха от този план, тя видя как в сърцето на Коул угасна пламъкът — едно малко пламъче, потънало сред другите шеметни мечти, които споделяха. Но тези мечти вече не съществуваха. Те бяха изпепелени, а мечтата да открият брат му бе единствената, която вероятно все още тлееше.

Полетът мина съвсем гладко. Дори ревът на двигателите бе сведен до монотонно жужене. Присъствието на Сара, разбира се, главно спокойният ѝ глас, ѝ действаше окуражаващо. А и бурята, развилняла се по Източното крайбрежие на Щатите, не ги последва през океана.

Не затихваше обаче една човешка буря. Именно нея Клер слушаше и усещаше, докато Сара описваше какъв ужас е преживяла по Коледа през кратките, но изпълнени с кошмари часове, като заложница заедно с родителите си. След това за известно време била „малко луда“, призна тя.

И в края на онази пълна с лудост година тя направила нещо дори още по-безумно. Омъжила се за Саймън Бекуит-Джоунс — връстник на баща ѝ, когото не обичала и който умрял заедно с родителите ѝ три години след сватбата.

— Има и още нещо, нали, Сара? — попита приятелката ѝ, когато тя приключи с краткия си и лишен от чувства разказ. — Нещо ужасно болезнено, дори по-болезнено от това, което ми разказа дотук?

— Да, Клер, има още. — Изнасилване, предателства, загубата на любимото дете; после отново изнасилване и отново предателства. — Но не си заслужава да говорим за това. То е много, много стара история.

— Но каквото и да е било, те е накарало да ми напишеш писмо и понеже се е оказало прекалено песимистично, не си се решила да ми го изпратиш.

— Да. Е, моите писма винаги съдържаха повече тъжни новини от твоите. Но онова надминаваше всички. Както и да е, вече всичко това отдавна е минало.

— Радвам се. — „Надявам се да е така.“ — Има ли някой в живота ти, Сара?

— Не.

Изрече го прекалено бързо и рязко. Клер се усмихна.

— През изминалите шест години слухът ми доста се разви. Та отговорът ти ми прозвуча по-скоро като „да“, Сара, или поне „може би“.

— Слухът ти наистина е превъзходен — промърмори тя. — Той... се занимава с бизнес.

— Бизнес?

„Да, разбираш ли, някой иска да ме убие и той ще разреши загадката, преди да ми се случи. Подхожда към задачата си с необходимата логика. Хладнокръвно, безпристрастно, спокойно. Този мъж не прави прибързани заключения. Не постъпва така. И отгатни чие име спокойно и логично е поставил начело в списъка от заподозрени? Налага се да го направи, разбира се. Специалистът по решаване на загадки просто няма друг избор.“

Точно както сега, когато изрича тази необходима лъжа, самата тя няма избор.

— Пише книга за военните кореспонденти в наши дни и е включил и мен.

— Разбира се, че ще те включи, Сара! Как се казва?

— Джак Далтон.

— Ще се запозная ли с него?

— Да. Ще ме придружава на Нова година, на концерта ви в „Албърт Хол“ и на приема на Тимоти Аскуит след това.

— Струва ми се повече романтично, отколкото делово.

О, не, Клер. Всичко е само бизнес. Просто едно хладнокръвно издирване на хладнокръвен убиец. Нали това е всичко?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Летище „Хийтроу“

Лондон

петък, 30 декември

Едната жена беше учителка. Сините ѝ очи не виждаха и тя никога не бе стъпвала в чужбина. Другата беше известна журналистка. Зелените ѝ очи бяха видели прекалено много окървавена земя в опустошени от войни държави.

Но през този ден двете преживяха нещо, което не им се бе случвало — на летището ги посрещнаха мъже, които ги обичаха.

Джак не трябваше да е тук! Наистина, предложи да дойде, но Сара възрази, че не изпитва нужда да я посрещат: „Свикнала съм да се прибирам от летището до вкъщи, Джак! Свикнала съм да се връщам от война сама.“

— Но на мен ще ми е приятно да те посрещна, Сара.

— Не, недей. Наистина не е необходимо. — А и бе толкова опасно, твърде много приличаше на любов. — Освен това Коул ще е там. Ще се прибера в града с колата на Коул и Клер.

Коул. Той, разбира се, бе истинската причина Джак да предложи срещата на летището. За да има възможност да наблюдава заподозрения, да търси бдително и безпристрастно улики. Делова работа, а не романтика.

Като се изключи това, че сега, докато двете жени се приближаваха, Джак не наблюдаваше Коул. С нежно изражение на лицето не откъсваше очи от Сара и мълчаливо задаваше въпроси, които не бяха свързани с убийства: „Добре ли мина, Сара? Доволна ли си от тази тъй важна за теб среща с приятелката ти?“

Клер я държеше под ръка. Но Сара си помисли, че всъщност тя търси подкрепа, тя черпи кураж от незрящата жена.

Усмивката на Сара отговори на Джак: „Да, всичко мина добре... Благодаря ти.“

— Пристигнахме.

— Добре ли пътувахте?

— Много добре. Полетът мина изключително гладко. О! Клер Чембърлейн, това е Джак Далтон. Джак, запознай се с Клер.

— Здравей, Джак.

Клер насочи ръката си точно там, където трябваше да е неговата, а главата ѝ с канелено кафявите коси бе наклонена под най-подходящия ъгъл.

— Поспахте ли? — за пръв път се обади Коул с нежен, загрижен тон.

— Дори не мигнахме — отвърна Клер, обърнала се към мястото, откъдето се излъчваше неговата мекота и топлина. — Не направихме и опит. Имаше прекалено много неща, за които да си говорим. Стана чудесно, Коул, че Сара ме посрещна в Ню Йорк.

— Забеляза ли как я гледа Коул, Джак? На летището, а и през целия път до града.

— Забелязах. — „И също така забелязах как ти изглеждаше, докато ги наблюдаваше — замислена и изпълнена с надежда. А сега, в пустия ти апартамент, виждам страстната ти битка за щастието на приятелката ти.“

— Тогава си видял, трябва да си видял, че Коул не е убиец. Не е възможно да е!

Не е убиец! До това удивително и категорично заключение стигна и самият Джак, докато чакаше с Коул полета от Ню Йорк. Изглеждаше невероятно Джак Далтон и Коул Тейлър да имат нещо общо, както изглеждаше изключено в мълчанието си да се чувстват по-скоро добре, отколкото неловко. На летище „Хийтроу“ двамата не бяха ловец и плячка, преследвач на убийци и евентуален луд. Бяха просто двама мъже, които посрещат любимите жени и се тревожат за тях; надяват се, че срещата между двете след толкова време е минала добре.

Жените пристигнаха и Джак видя как Коул посрещна Сара — с благодарност за това, което бе направила за Клер. С благодарност. Не лукаво, прелъстително, коварно.

Обаче този факт още нищо не означаваше. Ако диагнозата на психопат се поставя само от пръв поглед, светът щеше да е много по-спокойно място. Опасното при психопатите, ключът към невероятните

им успехи, е точно в способността им да изглеждат напълно нормални. В това се състои тяхната хитрост, тяхното умение да те покорят.

— Не е възможно да е — повтори Сара.

— Може и да си права.

— А може и да не съм ли?

— Признавам, наглед е прекалено просто: Коул Тейлър пристига точно навреме от Лос Анжелес, познава и двете жертви, не среща никаква пречка да се види с теб, левак е, роден е в деня на Свети Валентин, и като капак на всичко — детството му е изпълнено с насилие, жестокост и смърт. Признавам, не е изключено последното да е случайно. Но така или иначе смъртоносното оръжие е ловен нож.

— Съгласна съм, Джак. Прекалено елементарно е.

Стоеше близо до камината, а очите ѝ излъчваха надежда. Зад нея върху полицата от мрамор бяха фигурките на компанията „Пегас“... Джак внезапно си спомни какво всъщност представляват те: загадки, разрешени с търпение, внимание и необорима логика.

— Ние с теб умеем да решаваме загадки, Сара. Обичаме задачите да са сложни и предизвикателни. Каквато щеше да е и сегашната, ако не си беше дала сметка за значимостта на черното сърце. Именно затова ни изглежда просто. Защото сме чакали тъкмо него.

— Значи не изключваш Коул от списъка на заподозрените?

— Знаеш, че не мога да го сторя. — „Макар да искам.“ Мисълта го смая. Проявяваше чувства. Ирационалност. Толкова нетипично за Джак. И още по-смайваща бе причината, заради която искаше Коул да е невинен. Заради Сара, да, разбира се, и заради Клер. Но най-вече заради самия Коул. Джак видя как той наблюдава Клер, улови емоционалния дует от желаниа и терзания, от копнеж и любов.

А какво искаше Джак? Щастието на Коул? Радост за мъжа, чието най-голямо желание би могло да се окаже да пролее кръвта на Сара Пемброук из този пуст и безличен апартамент? Чиито терзания биха приключили едва след като фигурките върху полицата се обагрят с кръв?

— И ти не можеш да изключиш Коул като заподозрян, Сара.

— Бих могла да го сторя... но няма.

— Благодаря ти.

— И аз ти благодаря, че ме посрещна на летището.

— Исках да го направя. И с нетърпение очаквам утрешната вечер!

— Аз също. Знам, че като чуеш как Коул пее любовни песни с Клер...

— Причината да очаквам с нетърпение утрешната вечер не е за да слушам как Коул пее любовни песни — прекъсна я той. — Говоря за след концерта. За приема на Тимоти...

Тя усети, че не е в състояние да каже нищо. Нежността и интимността в гласа му я оставиха без дъх.

Нима бе забравила, че става въпрос за делови отношения? За изключително занимателната задача да бъде заловен убиецът. Това интересуваше Джак Далтон. Предизвикателната загадка на смъртта, а не нейните, които биха го разочаровали.

— Интересно ти е да видиш кой ще ме заговори ли? Какви убийци биха се появили наоколо?

Джак ѝ отвърна с усмивка и в дълбочината на сините му очи Сара видя нескритото желание на мъж, който е в състояние без никакви оръжия да нарани светкавично и мълниеносно сърцето ѝ.

— Не, Сара. Очаквам с нетърпение да танцувам с теб.

Клер се настани в хотел „Дрейк“ в самостоятелен апартамент на осемнадесетия етаж. Коул разгледа всички свободни апартаменти и избра именно този.

Имаше добро разположение: дяляха го само няколко крачки от безшумните асансьори. Дванадесет негови стъпки; осемнадесет, прецени той, нейни. А и разпределението на този апартамент бе най-добро в сравнение с всички, които огледа: тук човек имаше възможност лесно да се ориентира из тъмнината — още повече сега, когато той размести мебелите.

— Нека ти опиша стаята — предложи Коул, след като пиколото остави багажа на Клер в спалнята и си тръгна.

— Добре.

— Всичко е отляво на мястото, където стоим. Първо е дневната, после... — спря, защото тя енергично поклати глава. — Какво има?

— Сама мога да науча тези подробности. Дори е необходимо сама да го направя. Но ми се иска да знам какъв цвят са стените,

килимите, мебелите и завесите... А и има рози, нали?

— Да. Доста рози.

Клер се усмихна.

— Моля те, разкажи ми първо за тях.

— Добре. Ами те са розови... Както впрочем са розови килимите и завесите.

— Какъв нюанс розово, Коул? Стените, килимите и завесите едно и също розово ли са?

„О, Клер, очакваш прекалено много от мен. Очакваш да съм очите ти, да виждам света, както ти би го видяла. Но за мен, като изключая времето, което бях с теб, светът е почти изцяло сив.“

Сега Клер искаше той да ѝ описва цветовете. И за своя изненада Коул различаваше цветовете. Оказа се дори специалист по определени нюанси на синьото, розовото, медното и златното — цветовете на Клер: очите, устните, проблясващите кичури на косата ѝ.

Какъв цвят са розите? Коул знаеше съвсем точно: като руменината, която заливаше страните ѝ през онази окъпана в лунна светлина нощ в Бел Рев, когато обгърна любимото лице с ръце. Но за Клер няма да има никаква полза, ако ѝ го каже. Подобно признание няма да оцвети тъмнината ѝ. Само той бе видял пленителното розово, символ на истинска радост.

Помоли го да я разведе сега, както някога тя го разведе сред тяхната цъфтяща гора, когато той крачеше със затворени очи и ѝ се доверяваше, че няма да го остави в тъмнината.

Но сега той я изоставяше, защото без Клер Коул познаваше единствено тъмнината. Като се изключи, че сега пак тя го спасяваше, водеше го от пълния му с тъмнина свят към своя пълен със светлина и цветовете мир.

— Светлорозови ли са? — попита тя. — Радостно, весело розово?

— Да. — Точно такова розово — на щастието, на радостта... на любовта. — Весело розово, Клер.

Килимите и завесите бяха също във весели тонове, решиха те, макар малко по-убити от розите, а мебелите, обходени от чувствителните пръсти на Клер, имаха пъстри дамаски и...

— Чувам дъжд.

— Точно така.

Всъщност заваля внезапно и силно, но двойните стъкла на прозорците почти заглушаваха шума от дъжда. Ако прозорците в апартамента на Клер бяха по-малки, звукът от падащите по стъклата капки щеше да остане недоловим дори за нейния остър слух.

Ала цяла стена от мебелирания в розово апартамент представляваше прозорец — откритие, което тя направи като се приближи към мястото, откъдето долиташе шумът.

— Сигурна съм, че гледката е страхотна — пророни, като прокара ръка по стъклото и усети познатата и вдъхваща ѝ утеха гладкост.

Снежният ѝ глобус бе вкъщи, но тук разполагаше с цяла стъклена стена. И вместо да обгражда нейното дребно градче, сгущено в зимния пейзаж, това стъкло обещаваще цял нов свят — от едри дъждовни капки, от бъдещето, което ѝ предстоеше... и гледка.

Панорамата от стаята на Клер бе най-доброто, което хотел „Дрейк“ предлагаше. Дали той е искал тя да го получи? Да, даде си сметка Коул в момента. Това беше решаващо при избора му на апартамент за нея, точно както се повлия от веселите розови тонове. Сякаш тя можеше да ги види.

Тя вярва, че ще може да види, ще успее да види с негова помощ. „О, Клер, разполагам с толкова малко, с което да ти помогна. Ако те няма теб, и аз съм сляп.“

— Вижда се Хайд Парк. Е, не точно в момента, защото е тъмно и вали дъжд...

— Но все трябва да има някакви светлини.

Да, имаше светлини: окъпаният в ослепителни светлини Лондон. Тази вечер светлините бяха позабулени от дъждовните капки, които се лееха като цветна река. След малко Коул чу нечий глас. Нима бе неговият?

— Има светлини, Клер, и сякаш всяка е отделно малко слънце, а всяка капчица — отделен свят и когато се срещат, се получава истинска дъга. А онези светлини, които не са окъпани от дъжда, проблясват ярко като звезди.

Сега тя знаеше нещо за стъклената стена, за прелестта отвъд гладката ѝ повърхност. Там не танцуват снежинки. Няма малки кристалчета, които напомнят за любов. Но има дъги, звезди и символи на нейното бъдеще, а не на миналото... защото утре вечер тя ще пее с

Коул за места, където блестят дъги и звезди, където човек си пожелава нещо.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лондон

събота, 31 декември

Прекараха следобеда в Британския музей, разглеждаха богатствата му, дивяха се на изложените чудеса. Докато стояха почтително между мраморните статуи, спомените на Ема се върнаха в друго време и при други мраморни съкровища... Към началото на любовта ѝ с Лукас.

Провеждаше се образователен експеримент — среща на студенти от високопрестижни висши учебни заведения в различни страни. От дълги години Станфордският университет поддържаше триетажната вила Сан Паоло във Флоренция, за да настанява там свои студенти. Но дотогава всички осемдесет младежи, обитавали стаите с фрески по стените, неизменно бяха американци.

През тази година обаче половината от студентите бяха англичани, от Кембридж. Поканиха ги да прекарат първия семестър във Флоренция, като гости на Станфорд, а в замяна те щяха да домакинстват в Англия на четиридесетината американци през втория семестър.

Ема Луиз Лойд последна от англичаните научи, че ще пътува за Флоренция. Като най-млада в групата беше в резервите до последния момент — двадесет и четири часа преди чартърният самолет от Сан Франциско да кацне на летище „Хийтроу“, за да качи английските студенти.

Но на следващия ден Ема, с широко отворени очи, нетърпелива, придружена от родителите си, се озова на „Хийтроу“. Раздялата през изминалата година — първата ѝ в Кембридж — и без това им се отрази мъчително. Сега тяхната обичана и толкова невинна дъщеря щеше да пътува много по-далеч и съвсем се доближаваше до неизбежната си независимост от тях.

Показаха ли Елеонор и Джонатан Лойд своята загриженост? Не. И как биха го направили, след като очите на момичето блестяха от

нетърпение, докато си представяше предстоящите приключения?

Американските студенти внимателно оглеждаха колегите си от Кембридж. По време на полета от Сан Франциско станфордските студенти се бяха преценили взаимно и сега оглеждаха англичаните, търсейки бъдещи приятели... и бъдещи любовници.

Развълнуваната Ема не забеляза този оглед, а мисълта да се взира в непознати с подобни намерения ѝ бе свършено чужда. Представяше си как всички в групата ще бъдат приятелски настроени и силно би се изчервила при мисълта, че някой от тях може да ѝ стане любовник.

Един от станфордските студенти не се присъедини към последвалото шумно посрещане на английските колеги. Той четеше захласнат книга за Флоренция и изглежда не проявяваше никакъв интерес какво става наоколо. Много по-късно Ема щеше да разбере, че той няма нужда да изучава английските момичета, за да реши още преди самолетът да напусне „Хийтроу“, дали някоя сред тях го привлича; тя щеше да разбере, че Лукас Кейн може да има, която поиска, когато поиска.

За двата часа полет от Лондон до Милано обаче той не се впусна да прави никакъв избор. Мястото на Ема се оказа до неговото.

Докато се настаняваше, Лукас вдигна поглед от книгата и поздрави:

— Buon giorno.

Дъхът ѝ секна. Бе неспособна да говори, да мисли. Нещата се влошаваха, когато грейналите му зелени очи се вторачиха в нея, озадачен от мълчанието ѝ.

— На италиански това означава „добър ден“.

Думите му предизвикаха нейната плаха усмивка, лицето ѝ започна да поруменява.

— Да, знам — отговори тя задъхано.

Разбира се, че знаеше. Всички, включително и резервите, изкараха поне един семестър интензивен курс по италиански. Ема имаше добри познания и пишеше без грешки, но се притесняваше да говори. Все ѝ се струваше, че не е овладяла произношението. Прекара лятото като говореше на италиански на чайките в сапфирените небеса на Корнуол. Понякога ѝ се струваше, че почти е докарала

произношението на Buon giorno, grazia, prego, ciao — най-срещаните изрази.

Но да говориш на птичките в Корнуол е едно, а съвсем друго — на този тъмнокош, зеленоок американец. Произношението му не беше нищо особено, но очевидно не го смущаваше.

— Знам — пророни повторно Ема. — Здравей.

Лукас ѝ се усмихна.

— Здравей.

По време на полета до Милано Ема не успя да разговаря с Лукас Кейн. Впрочем тя трудно намираше думи и по време на общите им лекции, както и когато се разминаваха из коридорите на вилата или когато, пристигайки в последния момент в трапезарията, той се настаняваше до нея на масата за осем души.

Девојката не бе в състояние да говори в негово присъствие, в такива моменти едва дишаше. Но краката ѝ се справяха отлично, и то напълно самостоятелно. Смели глупави изменници. Тя го следваше по петите като кутре, очарована само от факта, че е близо до него.

Първият път стана съвсем случайно или поне така се убеждаваше тя. От понеделник до четвъртък имаха лекции сутрин, в самата вила, посвещаваха следобедите да откриват прелестите на Флоренция, а в дългите уикенди ги насърчаваха да пътуват до Рим, Венеция, Неапол.

Случи се през един късен октомврийски вторник следобед, осем седмици след пристигането им във Флоренция. Повечето студенти вече смятаха, че са изпълнили дълга си към забележителностите на града. Някои често предпочитаха да останат във вилата, да пият капучино и да планират бъдещите си екскурзии. Други излизаха, но не за да посещават музеите, а за да обхождат магазините. Пазаряха се за кожени изделия, пуловери или златни дрънкулки, а после се черпеха със сладолед. Трети отскачаха до близкото древно селище и на чаша вино се наслаждаваха на панорамната гледка.

Ема знаеше, че не е обходила всички забележителности на Флоренция. И никога нямаше да успее да го направи. Постоянно откриваше нещо ново.

В този прекрасен октомврийски следобед реши отново да посети някой музей, но видя Лукас да върви пред нея и плановете ѝ се промениха. Тръгна по петите му и го последва до галерията на Академията.

Той искаше пак да види Давид на Микеланджело. За кой ли път! Чудо бе, че изобщо забеляза Ема. Щом застанеше пред творбата, потъваше в съзерцание, дълбоко съсредоточен.

По неизвестна причина погледът му се отмести от великолепно изваяния крак на гиганта и попадна върху плахата млада англичанка, застанала от другата страна на скулптурата, захласнато загледана нагоре.

Движен от нещо, което не можеше да определи, Лукас се насочи към нея. Когато погледът ѝ се откъсна от скулптурата и се спря върху него, тя продължаваше да изглежда прехласната.

Той ѝ се усмихна.

— Здравей, Ема.

— Здравей, Лукас.

Девојката смяташе, че добре познава ренесансовите майстори. В края на краищата изучаваше история на изкуствата в Кембридж, а и бе чела допълнително доста литература, пък и във вилата всеки ден имаше лекции за изкуството от този период.

До този следобед тя не си даваше сметка колко малко всъщност знае и колко задълбочени познания има Лукас Кейн. Той сякаш се бе срещал с тези талантиливи майстори от миналото, сякаш бе магьосник, пропътувал векове назад и се бе сприятелил с изключителните Микеланджело, Донатело, Челини. Обясняваше ѝ, като че ли знаеше от първоизточника, как скулпторите успяват да превърнат твърдия мрамор в нежна плът.

През следващите три седмици те се срещнаха осем пъти — тя продължаваше да го следва по петите. Но Ема не последва Лукас във Венеция. Срещата им там бе чиста случайност, а може би бе продиктувана от съдбата.

Беше последният уикенд на ноември. Повечето студенти заминаха на юг да търсят слънце. От две седмици над Северна Италия валеше дъжд. Капри примамваше с обещания за златна топлина и

спокойно синьо море. А защо човек да не отиде и в Пиза, та да се увери, че кулата наистина е наклонена, или в Портофино — перлата на италианската Ривиера?

В края на ноември Венеция не е предпочитано място. Туристическият сезон вече е приключил. Стъкларските фабрики са затворени, площадът „Сан Марко“ е заят от вода, голяма част от флотилията гондоли е прибрана за зимата и дори прочутите гълъби по площадите са отлетели.

Лукас и Ема бяха идвали вече във Венеция. През септември цялата група прекара пет дни в Града на каналите. Но кой знае по каква причина двамата бяха решили през този влажен ноемврийски ден да отидат именно там.

Той откри, че не е сам в момента, когато слезе от вагона. Явно и тя бе пътувала със същия влак от Флоренция, но някъде по-назад; сега стоеше на перона, примигваше, а прелестната ѝ усмивка изразяваше очевидната ѝ радост и вълнение от невероятната красота наоколо.

Ема нямаше представа, че я наблюдават, че и Лукас е на гарата във Венеция. Той лесно можеше да изчезне. Тя дори нямаше да узнае.

Но младият мъж не изчезна, така както и не се опитваше да я избягва във Флоренция. Съвсем ясно съзнаваше, че понякога тя го следва. Позволяваше ѝ го, искаше тя да го прави и дори нагаждаше крачките си, та да не изостава, да не го загуби от поглед, защото сигурно в такъв случай щеше да се върне във вилата.

Изненадваше се, че приема компанията на Ема. Същевременно откри, че му доставя радост да споделя с тази прекрасна млада англичанка нещата, които имат най-голямо значение за него.

— Здравей, Ема.

— О! Лукас!

— Здравей — повтори той тихо.

Момичето очакваше всеки момент той да се отдалечи. Ciao, Ема. Ще се видим във Флоренция. Но докато чакаше тези думи за сбогуване, те вече пиеха заедно кафе, намериха пансион за пренощуване, крояха планове за вечеря; ядяха лазаня със спанак и обсъждаха какво ще разгледат на следващия ден и на по-следващия...

Базиликата „Сан Марко“, разбира се. Можеха да прекарат целия уикенд на това екзотично място и да му се възхищават. Но и Палата на дожите с гордите крилати лъвове...

Докато пиеха капучино, подхванаха и други теми, защото той настоя Ема да му разкаже за дома си в Корнуол. Лукас долови не само любовта ѝ към родното място, пълно с легенди за крал Артур, Мерлин и Камелот, но и силната ѝ любов към родителите.

Не разказа на Ема за своя дом. Нямаше какво толкова да разказва, а и нямаше никаква любов. Но в тази мъглива вечер Лукас Кейн сподели с Ема Лойд своите блянове.

— Искам да стана скулптор.

Девојката вече знаеше кой е той. Добре, скулптор, щом иска. Но преди всичко Лукас Кейн бе един съвременен Мерлин — магьосник, способен на всякакви вълшебства, който пътува във времето, за да се сприятелява с ренесансовите майстори; човек, който притежава дълбока мъдрост.

— Така ли?

— Не е особено модерно, Ема, нито особено доходоносно. Но аз искам да работя с мрамор.

— Като Микеланджело ли?

— Ами...

— Правил ли си скулптори?

— От години се занимавам с дърворезба, от дете. Занимавал съм се малко и с камък.

— И ти се удава, нали?

Той се засмя.

— Кой знае? Но възнамерявам да разбера.

— Непременно ще разбереш. Ще бъдеш великолепен.

„Ти си великолепен.“

„И ти“ — мина му през ума, докато гледаше ясните сини очи, огрени от светлината на свещта, но блеснали предимно от вярата в него.

В действителност Лукас не се нуждаеше от вярата на Ема. Той чувстваше, че има голям талант. Но това не бе достатъчно. Лукас го знаеше. За да осъществи мечтата си и да се занимава с това древно, но и модерно изкуство, трябва да вложи всичко, с което разполага: сърце, ум, душа. Трябва да бъде упорит, отдаден изцяло, посветен. Това бе всъщност лесната част, защото абсолютно нищо не желаше по-силно... нищо нямаше по-голямо значение за него.

Но какво ще му навреди да целуне тази прекрасна англичанка? Лукас бе целувал много момичета и всички с готовност отвърщаха на ласката. Бяха го целували, бяха се любили с него и неизменно искаха много повече, отколкото бе склонен да им даде. Но и с това се справяше лесно. Толкова лесно им казваше „сбогом“.

Лукас изпита невероятно желание да целуне Ема, много по-силно, отколкото която и да било друга жена. Ала той дори не я докосна. Не и онази вечер. И нито веднъж от хилядите пъти през следващия ден, когато му се искаше да я вземе в обятията си, докато се възхищаваха на златния площад „Сан Марко“; нито по-късно, когато лицето ѝ бе поруменяло от щастие, докато съзерцаваха изящната арка на Моста на въздишките.

Какво би му навредило? Толкова лесно им казва „сбогом“. Нали? Да. Да.

Само една целувка за лека нощ, за да отбележат великолепия ден, който прекараха заедно и да потвърдят обещанието, че утре ще бъде още по-прекрасно.

Но се оказа, че съвсем не е само целувка. И как би могло, след като я желаше толкова силно; след като тя му отвърна така изненадана, но и с такава радост?

Ема бе топла, сладка, нежна и не по-малко настойчива от него.

— Най-добре да спрем — прошепна той с дрезгав от желание глас. Думите му нямаха за цел да предизвикат смущение. Но Лукас забеляза смайването върху поруменялото от страст лице.

— Ти не ме...

— Да не те искам? — Той се изсмя, обладан от желание. — О, Ема! Искам те. Но ти никога не си го правила преди, нали?

Златокосата ѝ глава му отвърна с поклащане на къдриците, по-ярки от златото на площада „Сан Марко“. А и очите ѝ му отговориха — ясните сини очи гледаха безстрашно.

— Не се страхувам, Лукас. Искам го.

— Не нося нищо у себе си, Ема. Никакви предпазни средства.

— О, няма значение. Искам да кажа — безопасно е. Току-що ми свърши... Няма начин да забременея.

„Безопасно е, Лукас. — Колко пъти преди, но и все пак различно, е чувал тези думи? Винаги досега бяха изричани с провокиращ шепот, а уверените ръце го подканваха: — Хайде, Лукас. Люби ме.“

Сега у тази млада англичанка нямаше — и същевременно имаше — нищо провокативно. От нея се излъчваше и абсолютна честност, и плах, но дързък копнеж.

Никога преди Лукас Кейн не бе рискувал мечтата си. Никога не бе поставял временните удоволствия на пътта пред страстта си към мрамора.

Но сега го направи, и то, без да се замисли.

— Ема, сигурна ли си, че го искаш?

Никога през живота си тя не е била по-сигурна в нещо. Той я гледаше така, сякаш тя, обикновената малка Ема, е произведение на изкуството, прекрасно изваяна статуя от алабастър, и очите му, сияещите зелени очи на магьосник, ѝ обещаваха, че ще ѝ покажат вълшебства.

— Да — прошепна тя. — Да.

Не я заболя, нито дори през секвация дъха миг, когато се сляха в едно. Каза, че не се страхува, но не беше така и той го долови — прояви изключителна нежност и внимание и целият ѝ боязън се стопи.

А талантливите ръце, достатъчно силни, за да ваят мрамор? Обгръщаха я сякаш е от порцелан, деликатна, чуплива, крехка — и така скъпоценна.

През онзи вълшебен уикенд във Венеция ръцете на Лукас Кейн бяха за Ема пълни единствено с любов.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Спала си с него, нали? — Ема се вторачи в съквартирантката си, американка — поразяващо красивата Ашли Александра. — Правили сте любов с Лукас, нали, Ема? — не се предаваше Ашли Александра. Раздразнена от мълчанието ѝ, попита: — Не ме ли разбираш какво те питам, или трябва да съм по-красноречива, по-вулгарна, ако предпочиташ? Ти и Лукас...

— Да. Да!

Ашли въздъхна и недоволството ѝ се замени от съчувствие.

— О, господи! И то означава нещо за теб, предполагам? Не е нужно да ми отговаряш. Досещам се само като те погледна. — Отново въздъхна. — Но, Ема, то не означава нищо за него.

Означава! Как може да не означава?

— Седни — повелително рече Ашли. — Време е... крайно време е да научиш истината за Лукас Кейн.

Но тя знаеше за Лукас Кейн колко е великолепен, любещ...

— Познавам Лукас от първи курс. Дори бяхме гаджета. Да, Ема, спала съм с него. Всички са спали. Той е страхотен любовник. Но ти едва ли си разбрала, нали? Той ти е първият. — Ема плахо кимна, а тонът на Ашли стана безстрастен: — Аз съм виновна. Трябваше да те предупредя какъв е. Не че нещо не му е наред, естествено. Но той просто не е подходящ за момиче като теб; за момиче, което очаква от него нещо повече от секс. За Лукас сексът е удоволствие, само толкова. Предполагам, ти също си го открила — нищо повече. Галантен е, признавам. За разлика от други мъже, които познавам, Лукас не разказва за любовните си похождения; не гледа на секса като на завоевание. И защо да го прави, когато жените сами го търсят? Спал е с почти всички момичета от нашата група, Ема. Е, наистина, знаем го само Лукас и аз.

— Той го е споделил с теб?

— Не, нали току-що ти казах, че е изключително дискретен. Той не говори за секса, той просто го прави. Просто се досещам за другите,

защото познавам Лукас. Както се досетих за вас двамата. А и една от основните причини той да прекара тази година извън страната е желанието му да бъде с колкото може повече жени.

— Не е вярно!

— О?

— Тук е заради изкуството, заради художниците, заради ренесансовите скулптори.

Очите на Ашли се разшириха от удивление.

— Боже, колко съм впечатлена! Значи ти е разказал за намерението си да стане скулптор? Значи е пуснал в действие целия арсенал! Силният, затвореният, сексапилният Лукас Кейн е изпитал необходимост да поговори малко, да ти признае нещо, преди да те вкара в леглото. Трябва да си поласкана, Ема. Обикновено не си дава толкова труд, понеже не му се налага.

— Значи не възнамерява да става скулптор?

— О, напротив. Виждала съм негови работи. Той притежава талант, Ема, истински талант. — Красивата млада жена, бъдещата актриса, която един ден щеше да спечели „Оскар“, направи пауза. Кратка, но многозначителна — подготовка за предстоящото драматично разкритие. — Докато Лукас те е съблазнявал, не е споменал Дафни, предполагам?

— Дафни?

— Нали ти казах! Тя обаче му е годеница и моя най-добра приятелка. Обича Лукас и той я обича — доколкото изобщо е способен да обича нещо, което не е от камък. И благодарение на нея ще има възможност да се посвети на своята страст. Бащата на Дафни прави филми. Представяш ли си колко е богата? Така Лукас, необременяван от грижи за пари, ще си прави скулпторите и ще се люби с Дафни, разбира се, но само с Дафни. Ще се оженят през юни; обещал е след сватбата да ѝ бъде верен. Та разбираш ли защо сегашното му европейско приключение е последният му шанс, последната му забегка и той напълно се възползва от това? Дафни знае какви ги върши, макар и да не е запозната с подробностите. В писмата си до нея постоянно ѝ повтарям как Лукас изглежда малко самотен и съм сигурна, че в своите той ѝ говори само за любовта си към нея и за Микеланджело — нищо друго. Каквато е истината, Ема. На Лукас Кейн трябва да му се признае, че може да пропуска да споделя това-онова —

например годежа си с Дафни, но той не лъже. Не ти е казал, че те обича, нали?

Не... Но начина, по който я държеше, докосваше...

— Не — призна Ема. — Не ми каза.

— О, Ема, съжалявам. Но все пак трябваше да го научиш, не смяташ ли? И колкото по-рано, толкова по-добре. Не бива да се разкайваш, че си прекарала една нощ, един уикенд, с Лукас. Вече знаеш колко страхотен може да е сексът и няма да се задоволяваш с нищо по-малко. А и ще внимаваш отсега нататък да не объркваш страхотния секс с обещания за любов.

— Ема?

Не допускаше, че е възможно да има по-силна болка от тази, която вече изпитваше. Ала гласът му, усмивката и загрижените зелени очи забиха още по-дълбоко ножа в сърцето ѝ.

Защо Лукас изобщо разговаря с нея тук, във вилата? Та нали приключи, нали я пробва, ред е да се насочи към следващото си завоевание?

— Лукас?

— Здравей. Напоследък ме отбягваш.

— Уча за изпитите.

— Ще дойдеш ли с мен до Асизи този уикенд? По пътя ще си накупим шоколади, за да има с какво да се подхранваме по време на цялото катерене в Асизи. А знаеш ли, не е зле да се изкачим и на връх Субасио. Какво ще кажеш?

„Да — подкани я разкъсаното от болка сърце. — Приеми. Защо не? Какво ще загубиш? Няма да те заболи повече, отколкото вече те боли. Студентските години са за това, Ема! Да преживееш нови неща, да се срещнеш с нови хора, да се влюбваш. Бъди весела! Както предрече Ашли, след Лукас няма да се задоволиш с нищо по-малко.“

Но Ема не бе съгласна да приеме да прави само секс с Лукас... Не можеше да се задоволи с нищо по-малко от любовта.

— Не, благодаря. Предпочитам да остана тук този уикенд.

— И аз ще остана с теб. Ще учим заедно.

— Не, благодаря.

— Кажи ми какво не е наред, Ема. — Гледаше я нежно, както във Венеция. Сякаш наистина държеше на нея, сякаш имаше още магии, които магьосникът иска да ѝ покаже. — Съжаляваш ли за миналия уикенд? Нараних ли те?

— Не, не ме нарани. Трябва да вървя, Лукас. Имам среща с Ашли.

„Помниш Ашли, нали, Лукас? Една от многобройните ти любовници... Да не говорим, че е най-добрата приятелка на Дафни.“

Лукас настоя. Ема обаче отказа да разговарят. И колкото повече настояваше, толкова по-крехка изглеждаше — всъщност допринасяше и вирусът, повалил повече от половината студенти през последните дни преди коледните празници — тяхната последна седмица във Флоренция.

Лукас ѝ пожела „Весела Коледа“, Ема едва-едва му прошепна „Щастлива Коледа“. Той си обеща, че ще разговарят през януари, щом се срещнат отново вече в Кембридж.

Ала Ема не се появи в Кембридж. От канцеларията отговориха, че официално е известила намерението си да не довършва академичната година. Лукас нямаше домашния ѝ адрес, но знаеше къде живее — в пансиона на родителите си „Хайъсинт“ някъде из Корнуол, на юг от Сейнт Айвс.

Той вече имаше ясна представа за пансиона „Хайъсинт“, изградена благодарение на описанията за дома ѝ край морето. Очакваше да види красива величествена сграда, която с царствено достойнство може да устои и на силните ветрове, и на бушуващите морски води, обичайни за крайбрежието на Корнуол.

Представи си някогашното великолепие на пансиона „Хайъсинт“. Но сега беше неподдържан, неугледен... и все пак гостоприемен.

Впечатлението на Лукас за гостоприемство щеше да бъде премахнато начаса, ако бе изкачил стъпалата на старата веранда и бе позвънил на звънеца. Тогава щяха да го посрещнат Елеонор и Джонатан Лойд — посрещане, което определено щеше да е ледено.

Но се случи така, че преди да стигне до сградата, той зърна Ема. Въпреки студения януарски ден тя стоеше на една скала над морето, а

бледата светлина на зимното слънце превръщаше косите ѝ в злато.

Не го чу да се приближава. Грохотът на вълните и воят на студения вятър заглушаваха стъпките му. Когато я заговори, стоеше съвсем наблизо.

— Ема?

Тя се извърна прекалено бързо. Зави ѝ се свят, но това бе постоянното ѝ състояние от шест седмици насам.

Залитна и той я прихвана — задържа я, докато се взираше в уморените ѝ сини очи.

— Бременна си, нали?

Ема се отскубна от прегръдката му.

— Не те засяга.

— Засяга ме, ако детето е мое. А то е мое, нали?

Вятърът разпиля златисти копринени кичури пред очите ѝ, ала тя не примигна.

— Да, обаче отговорността е единствено и само моя. Казах ти, че е безопасно да... да се любим. Наистина вярвах, че е безопасно, Лукас. Месечният ми цикъл току-що беше приключил. Искам да го знаеш.

Лукас пристигна тук, убеден, че е готов да чуе истината — нейното обяснение за болестта ѝ във Флоренция, отсъствието ѝ от Кембридж му я подсказваха. Дори знаеше как ще постъпи, как трябва да постъпи, ако подозренията му се потвърдят.

Сега, когато Лукас си пое дъх, защото изпитваше нужда да диша дълбоко, той усети само леденостуден въздух! Всичко в този момент сякаш замръзна. Усети го как става, усети как мечтата му се покрива с лед, който никога няма да се стопи.

Мечтата му замръзна и всеки миг кръвта във вените му щеше да спре да тече, дори сърцето му щеше да престане да тупти. Но докато се взираше в прекрасното ѝ измъчено лице, той усети топлина сред студа и после чу думите си — своите думи — изречени така нежно, че едва разпозна гласа си:

— Наистина си смятала така, Ема, не се съмнявам. Аз обаче знам, че една жена може да забременее буквално по всяко време. Въпреки това се реших да рискувам и съм отговорен дори може би повече от теб. Приемам тази отговорност.

— Ще родя детето! — С непоколебимо изражение Ема се отдръпна от него и ръцете ѝ се насочиха към долната част на корема,

сякаш да защити от него неродения живот. — Ще го родя, ще го отгледам и ще го обичам.

— Не те карам да прекъсваш бременността си, Ема. Никога не бих го направил. Говориш за него като за момче...

Тя повдигна рамене, но ръцете ѝ останаха върху корема.

— Глупаво е, предполагам, но имам чувството — почти съм убедена — че е момче. Твоят син.

Лукас извърна поглед от лицето ѝ и се загледа в морето, над което бушуваха ветровете. Виждаше профила му, силни черти на фона на бледото зимно небе. Стиснал челюсти, оставяше зимният вятър да брули лицето му. Дали е стиснал така зъби, за да не ѝ изрече гневните думи, зачуди се тя.

— Лукас — прошепна. — Не е нужно...

— Нужно е, Ема. Искам. — Гласът му прозвуча дрезгав, суров, а острият вятър го поде. — Веднъж баща ми поел същия риск. През нощта, когато съм заченат. Но не се чувствал отговорен. Изчезнал, преди да се родя, и оставил майка ми с дете, което тя не желала. Особено след като детето ѝ напомняло толкова много за него.

— Съжалявам, Лукас. Вероятно ти е било доста тежко.

Той продължаваше да стои с лице към морето. Ала Ема зърна и беглата сексапилна усмивка, появила се на устните му.

— Не беше чак толкова лошо. Нямах нищо против да съм сам. Дори го предпочитам. Според майка ми и това съм наследил от него. Непрекъснато ми повтаряше: „Той беше самотник, Лукас. Себичен, арогантен, напълно неспособен да обича. И ти си точно като него“. — Ема забеляза как усмивката изчезна и устните, докосвали я с толкова нежност, станаха тъжни. — Но научих нещо от детството си, Ема. Един син има нужда от баща си. — Лукас се извърна към нея. Беше точно като водната стихия: разгневен, студен и напрегнат. — Поне моят син има нужда от своя баща.

Но той е и неин син! Как ще живее без него? Сърцето на Ема светкавично ѝ отговори: „Щом обичаш толкова много Лукас, ще живееш“.

— Тогава го вземи — пророни тя така тихо, че вятърът почти отвя думите ѝ.

— Какво каза?

— Вземи го. Ти и Дафни ще бъдете женени, когато той се роди...

— Коя, по дяволите, е Дафни?

— Знам за нея, Лукас. Годеницата ти.

— Не познавам никаква Дафни, Ема. Но знам, че не съществува никаква годеница. Чакай да отгатна — продължи с ледено спокойствие. — Зад цялата тази история стои Ашли, нали? Тя ти е разказала за въображаемата Дафни.

— Да.

— Тя е Дафни, Ема, или поне би желала да бъде. Преди няколко години бяхме близки. Но не се получи. Поне не за мен. Ашли искаше повече, отколкото бях готов да ѝ дам. Но останахме приятели или поне така си мислех. Какво друго ти е наприказвала?

Тя само сви рамене. Но магьосникът искаше да узнае цялата истина.

— Какво още, Ема?

— Ами каза, че единствената ти любов, единствената ти истинска страст е насочена към изкуството, към статуите, които искаш да изваеш.

— Така е. — В тихо изреченото му признание се долавяше извинение. — Такъв съм. Но в същото време съм и друг. Особено сега. Аз съм баща. И искам да съм добър баща, Ема. Искам да осигуря на сина си дом, където да се чувства в безопасност, да знае, че родителите му го обичат. — Погледът му се спусна към бледите ръце, все още отпуснати върху корема, после се върна към лицето ѝ: — Ти желаеш това дете, нали?

Тя кимна.

— Тогава се омъжи за мен. Помогни ми да го обичаме. Нужна ми е твоята помощ.

„Но ти си познавач на сексуалните страсти, вълшебник на удоволствията, магьосник, който прави магии, а аз съм просто Ема“ — казваше си тя.

— Какво има, Ема? Каж ми какво мислиш.

— Че ще искаш други жени, а това ще бъде мъчително за мен.

— Други жени ли? О, ясно. Още полезна информация от Ашли, нали? Имал съм любовници, Ема. Не отричам. Случило се е, насладил съм се. И никога не е имало причини да се отказвам.

— Ти... си спал с почти... всички момичета от вашата група.

Лукас изруга и гневът му пламна като огън в зелените му очи. Но преди Ема да се опомни от хипнотизиралото я изригване на яростта му, то се смекчи от леката му сексуална, жестока усмивка:

— Май най-добре да убия госпожица Ашли Александра.

— Но, Лукас, тя очевидно държи толкова много на теб...

— Не, Ема. Ашли държи единствено на себе си. Постига всичко каквото иска, независимо кой или какво се изпречва на пътя ѝ.

„Точно като Лукас Кейн“ — помисли си той. Точно като мъжа, който няма да позволи нищо — още по-малко някой — да се изпречи на пътя му към неговата мечта. Винаги толкова бе внимавал. До Венеция. А сега? Сега мечтата му е унищожена, разбита от собственото му желание.

Лукас се извърна и се загледа към хоризонта, където слънцето — идеална златна сфера — се потапяше в студеното тъмно море. Огнената звезда щеше да се удави във водния гроб точно както и неговата златна мечта... и всички великолепни думи, които някога определяха живота му.

Мрамор. Длето. Скулптура. Камък. Колко обичаше Лукас тези думи, звука им, когато се отронваха от устните му, думи, дошли от сърцето! Ала сега те изчезваха, потъваха в зимното море, където щяха да се задушат, да се удавят. И докато слънцето се сбогуваше, нови думи започнаха да пълнят здрача.

Отговорност. Обричане. Баща. Син. Те нямаха нищо общо с Лукас Кейн и неговата страст, с душата му. Бяха омразни думи, изпълваха го с ужас и отново смразиха кръвта му. Как да го стори? Как да прекара остатъка от живота си без единственото нещо, което има значение за него?

Не можеше. И все пак трябваше да го направи.

Отговорност. Обричане. Баща.

Син.

Сега златистата звезда остана само един спомен. Неговата мечта беше спомен. И безкрайните обещания на хоризонта вече не са негови. Сега той разполага само със сивия здрач, със суровия зимен вятър и с нея.

Нея. Жената, която носеше неговото дете, и която така желаше това бебе, но бе готова да го даде на Лукас заради Лукас.

Тогава той се извърна от изплъзналите му се хоризонти към нея и в здрача съзря нейния страх. И тя бе не по-малко ужасена от него. И нейният живот бе променен непоправимо.

В тази история те бяха заедно. Като баща и майка, като съпруг и съпруга.

Ледът, който усещаше във вените си, отново започна да се разтопява, сякаш тя бе като сияйно слънце и го топлеше, умоляваше го да последва светлината ѝ към съвършено различен — и вълшебен — хоризонт.

— От миналото лято не съм се любил с никоя друга, освен с теб, Ема. Отпреди Флоренция. Дойдох в Европа да видя произведенията на майсторите. Това е лично изживяване и изобщо не си представях как бих го споделял с когото и да било. Но поисках да го сторя с теб и от това запознаването с шедьоврите сякаш стана още по-хубаво. А колкото до случката във Венеция: желаех я. Искях да те любя, Ема, и мисля, че се убеди колко силно се стремях.

— Лукас...

— Ако се согласиш да се омъжиш за мен, винаги ще ти бъда верен. Обещавам. Лесно ми е да дам такова обещание, Ема, и да го спазя. — Толкова лесно, помисли си той, докато се взираше в нея. Изненада се, но ясно съзнаваше, че не лъже. — Трябва да сме честни един към друг. Винаги. Искам да се ожена за теб, заедно да отгледаме сина си. Говоря откровено. Но ми е нужно да знам ти какво искаш.

Мечтаеше да се омъжи за него, за мъжа, когото обича... За мъжа, който никога няма да обича нещо така силно, както обича да докосва камъка със силните си, талантлив ръце.

— Но какво ще стане с твоето изкуство, Лукас? С всичките великолепни статуи, които се готвиш да изваеш?

— Бебето е на първо място, Ема. Нашият син е на първо място. Ще си намеря работа, постоянни приходи. — Усмивката му бе присмехулна, тонът — шеговит. — Не се притеснявай. Почти съм завършил колежа. Все ще се намери нещо, което да мога да правя.

— Не се безпокоя за това. — И тогава, също усмихната, но без шеговитост, продължи: — След като бебето поотрасне, ще си намеря работа и ти ще можеш да ваеш...

— Няма да мислим за това, Ема. Ще решаваме проблемите по реда им, съгласна ли си? В момента най-важният въпрос е ще се

омъжиш ли за мен?

Лукас не я обичаше. Ема го знаеше. Но му бе приятно да е с нея, да споделя с нея, да я люби. Ще е честен и ще ѝ бъде верен. А тя е изпълнена с любов, достатъчна и за двамата.

— Да — прошепна тя. — Ще се омъжа за теб.

Елеонор и Джонатан Лойд не посрещнаха с радост новината за внезапната женитба на дъщеря си. Още преди да се запознаят с Лукас Кейн, те категорично не одобряваха мъжа, така коравосърдечно злоупотребил с невинното им момиченце. И когато той се изправи пред тях в главния салон на пансиона „Хайъсинт“, Елеонор и Джонатан изпитаха истинска тревога.

Този мъж определено не подходеше за скъпоценната им дъщеря. За своите родители Ема представляваше деликатно цвете с изключителна, макар и ненатраплива хубост, не ослепителна или зашеметяваща красавица. Просто беше прекрасна. И прекалено тиха, сериозна за този заплашително красив и сексапилен американец.

Лукас не бе подходящ за никоя жена, която се надява на любещ баща за своето дете или на предан съпруг за себе си.

Нищо нямаше да излезе от тази история.

Елеонор и Джонатан искаха щастие за любимата си дъщеря. И тъй като бе очевидно, че никога няма да бъде щастлива с Лукас Кейн, се заклеха, когато бракът се разпадне, чрез своята любов да смекчат удара. Заради това предложиха младоженците да живеят при тях в пансиона „Хайъсинт“ — дори тайничко се надяваха предложението им да накара Лукас бързо-бързо да побегне. Той бе толкова неподходящ за пасторалното спокойствие на Корнуол, колкото и за Ема. Неговото място бе в по-различен свят — далечен, изтънчен и наситен със секс.

Но бъдещият им зет прие да живее в „Хайъсинт“ дори след като разбра, че младото семейство ще трябва да се установи в къщурката на градинаря, а мизерните доходи от западналия пансион едва ще покриват най-насъщните нужди на всички.

Лукас не избяга. Напротив, изненада ги с предложението си да обнови къщата. Каза им, че имал опит, тъй като няколко лета работил при строителен предприемач в Калифорния. Щял да построи няколко

спални, да преобоядиса къщата, да направи малко поправки. Така биха могли да приемат повече гости.

Направи предложението спокойно и меко, а не с откровената арогантност, която семейство Лойд очакваше от него. Да, за тях този мъж бе една загадка. Представяха си го като прелъстител, изкусен артист, майстор сваляч, който дава обещания, но не възнамерява да ги спазва.

Засега той бе съвсем сериозен. Дали бе искрен? Елеонор и Джонатан не знаеха. Но щяха да разберат, като настоят Лукас да завърши академичната година в Кембридж. До юни ще получи дипломата си — важен документ, ако той и Ема решат да напуснат Корнуол и се преместят в Лондон или дори в Щатите.

Според предвижданията им Лукас щеше да изчезне някъде през пролетта, независимо че ще се ожени за Ема. Той обаче си състави учебна програма, която да не пречи на работата му в Корнуол и прекарваше поне три дни от седмицата в пансиона — непрекъснато ковеше, боядисваше, режеше, градеше и превръщаше малките помещения в просторни спални. А щом завърши преустройството на сградата, се захвана да им помага да стопанисват и разработват отново популярния — и сега вече наистина величествен — пансион край морето.

Вярваха ли му? Не. Смятаха, че ще изчезне, преди бебето да се роди.

Но предсказанията им не се основаваха на истината, която Елеонор и Джонатан не подозираха, която дори и самият Лукас не подозираше, докато почти не стана прекалено късно... до нощта, когато Ема роди детето... до нощта, когато самата тя едва не умря.

Истината. Лукас Кейн, който не възнамеряваше никога да се влюбва, се влюби в младата си бременна съпруга. Изглеждаше невероятно, че изобщо е възможно да се случи, особено през онези месеци, когато Ема непрестанно не се чувстваше добре. Прикована към леглото, тя почти през цялото време лежеше замаяна, унесена от лекарствата, предписвани да намалят кръвното ѝ налягане до побезопасни граници. А тялото ѝ — някога стройно и елегантно, наедрия и се обезформира.

Ема се срамуваше от външния си вид. Ала за Лукас тя изглеждаше прелестна, дъхът му секваше, когато я съзерцаваше; нейната сияйност изпъкваше още повече, защото идваше от душата ѝ, от любовта ѝ, изцяло насочена към бебето.

Лукас беше художник. Той различаваше истинската красота.

А като мъж Лукас откри истинската любов през августовската вечер, когато тя се събуди ужасена в леглото им — цялото в кръв...

— Честит юбилей, Ема.

— Юбилей, Лу?

— Не се ли сецаш?

Разбира се, че се сецаше. Преди една година в дъждовния, но вълшебен Град на каналите двамата с Лукас се любиха за пръв път.

— Да, сецам се.

— Мисля си дали не е по-правилно да смятаме за наш юбилей именно онази дата, а не четиринадесети февруари. Заради Джеси.

— И аз смятам така.

— Добре. Тогава ще надпиша пръстените ни с тази дата.

— Пръстените ни?

— Време е, не мислиш ли? Пръстите ти вече не са така подути и като се имат предвид приходите, които изкарахме миналото лято, определено можем да си позволим да купим халки. Родителите ти вече се съгласиха.

Родителите ѝ. Как коренно промениха те мнението си за Лукас! Ема подозираше първоначалното им недоверие към него. Колкото и прикрито да си въобразяваха, че е, загрижеността им за нея бе очевидна. Но още преди да видят как младият мъж държи в ръцете си внучката им — галювна прегръдка, която накара очите им да се насълзят — Елеонор и Джонатан бяха променили своето мнение за зет си.

А що се отнася до самата Ема? Обичаше Лукас повече от всякога — и проявяваше още по-голяма бдителност. Бременността ѝ протече тежко и ужасяващо. Боеше се да не загуби и бебето, и него. Не можеше да се люби с Лукас. Лекарите не го препоръчваха. А сигурно и той не го желаше.

Съпругът ѝ обаче не я отбягваше през онези безкрайни месеци, когато беше толкова наедряла и тромава. Устните му полагаха нежни целувки по страните ѝ, прегръщаше я внимателно. И ръцете му, тези талантливи ръце, галеха изключително внимателно наедрелия ѝ корем и тъмнозелените му очи сияеха всеки път, когато усещаше случайно подритване — знак за живота на сина им, който впоследствие се оказа дъщеря.

Ема нямаше спомени от раждането на Джеси. Помнеше само ужаса преди това — горещите вълни на изтичащата ѝ кръв, мисълта, че ще умре; и страха на Лукас, който така се стараше да го прикрие. Ема помнеше също изпитаната след това радост, когато тя и новородената ѝ дъщеря бяха в прегръдките му и той тихо и дрезгаво прошепна: „Обичам те“.

Не се съмняваше в думите му. Тя бе майката на най-скъпоценното му съкровище. Лукас винаги щеше да я обича заради това.

Беше ноември, четири месеца след раждането на Джеси, четири месеца, изпълнени с обич към малкото ѝ момиченце. Редуваха се да я взимат на ръце, да я успокояват, да целуват копринените черни косици и кадифените пълни розови бузки. А когато наставаше време за кърменето на Джесика Кейн, Лукас правеше всичко, което се очаква от един баща: ставаше от леглото през нощта, поднасяше я до гърдата на Ема, наблюдаваше чудото на природата, а приключеше ли храненето, отнасяше Джеси обратно в кошчето.

Ема и Лукас се ожениха заради дъщеря си. А колкото до другите съпътстващи брака фактори, интимните моменти между съпруг и съпруга? Такива моменти не съществуваха. Не бяха се любили от Венеция. От година.

Лукас обеща да ѝ е верен и сега, една година след като се бяха слели в едно, тъмнозелените му очи сияеха от желание.

— Как да го отпразнуваме, Ема?

Тя долови желанието му и това ѝ даде кураж.

— Като се любим.

— Сигурна ли си, Ем? Възможно ли е вече? Оздравяла ли си напълно?

— Да.

Да. Не бе се възстановила напълно, истински, преди да се любят. Но Лукас я изцери... със своята нежност, страст и грижовна обич.

— Върни се на земята, Ема.

В гласа му долови шеговити нотки. Говореше ѝ шепнешком, сякаш се намираха в спалнята си, а не в една от залите на Британския музей. Ема се извърна от мраморната статуя, която съзерцаваше от известно време, и го погледна.

— Buon giorno — поздрави я Лукас, сякаш знаеше къде е била. След това, както правеше винаги, откакто се запозна с деветнадесетгодишното стеснително момиче, премина на английски: — Здравей, Ема. За какво мислеше?

— За хиляди неща.

— Очевидно все хубави. Не исках да те прекъсвам, но ако ще ходим на концерта на Коул Тейлър, и то подходящо облечени, е най-добре да вървим.

— Добре.

— Склонна ли си все пак да споделиш поне една от тези хиляди хубави мисли, преди да тръгнем?

Хиляди мисли. Но всъщност една-единствена: колко много го обича. И тогава, и сега. Завинаги. И с всеки изминат ден все повече.

— О, всъщност мислех за най-различни неща.

Лукас се усмихна, притегли я в прегръдките си, леко докосна с устни златистите ѝ копринени коси и прошепна:

— Тогава се радвам, че всичко е толкова щастливо.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ройъл Албърт Хол

Новогодишната вечер

— Ето, готова си, Клер. Идеално. — Гласът на Сидни звучеше радостно. — Гримът, разбира се, е прекален за всеки ден, но съвсем подходящ за сцената и за концертния ти дебют.

— Благодаря, Сидни, Много съм ти задължена, че направи това за мен.

— Беше удоволствие. — Сидни замълча, после попита: — А за след концерта, Клер? Ще махнем сегашния грим, но искаш ли да те гримирам за тържеството? Няма да ти е нужно много: само малко туш на миглите, червило и руж.

— О, това би било... — Клер се намръщи. — Възнамерявах да се върна до хотела, да взема душ и да се преоблека. Коул каза, че ще е със смокинг, а аз нося вечерна рокля...

Намръщи се още по-силно.

— Не се притеснявай, Клер! И аз ще се преоблека, щом сляза от сцената. Бих могла, разбира се, да се явя с тесните кожени панталони и кадифеното елече без ръкави на друг прием, но не и на този, където домакин е шефът ми. Благоприличието е много важно за Тимоти Аскуит. Той е от най-висшите кръгове, нали знаеш? — Последното изрече с подчертано правилен изговор, преди отново да заговори с калифорнийския си акцент: — Така че най-вероятно ще си сложа подходяща вечерна рокля и с радост ще се отбия в стаята ти, след като се преоблека. Дори можем заедно да се появим величествено на приема.

— Да се появите величествено? — повтори Коул думите на Сидни.

Стоеше на прага на силно осветената гримьорна като смръщена сянка, докато наблюдаваше отражението в огледалото. Никога не бе виждал Клер с грим и макар нанесен изкусно и напълно подходящ за

сцената, никак не му допадна. Няма смисъл да се нанасят още тонове към една и без това свършена картина.

— На приема на Тимоти — уточни тя. — Ще помогна на Клер да се приготви и ще пристигнем заедно.

Благодарна усмивка се появи върху гримираното лице на Клер. Тя бе решила, че прочутата Ел Сид няма да ѝ бъде съюзник. Позоваваше се на статии, четени ѝ от леля Огъста и на съобщенията по MTV.

Сидни — изпълнителка със свободен дух, зашеметяваща, смела, дива — ще изостави сляпата жена в калта, а изумените ѝ аметистови очи ще проблясват от нетърпение и неудобство заради недъга на Клер.

Ала тя я прие сърдечно и без никакво смущение. Помагаше ѝ, но без да се натрапва.

— Не ти е нужен грим, Клер.

Чуваше същите думи за втори път през този последен ден на годината. Преди няколко часа ѝ ги каза и Сара. С радост предложи да помогне на Клер да се гримира за приема на Тимоти, но добави, че всъщност не ѝ е нужен никакъв грим.

Сега го казваше и Коул. Казваше го грубовато.

Какъв е смисълът, сякаш питаше той с тази грубост. Защо да се разкрасяват очи, които и без това не виждат? За да се привлече вниманието към недъга? И какво бъдеще очаква подобно начинание? Нима Клер някога ще успее сама да се научи да се гримира?

В гримьорната настъпи тишина; в променената атмосфера Клер правилно долавяше мълчаливата размяна на упреци между Сидни и Коул. Зашеметяващата барабанистка на „Аметист“ гледаше навъсено към изпълнителя на любовни песни. Беше бясна заради необмислената му забележка. Погледът ѝ настояваше той да се извини.

Дали Сидни щеше да надделее? Дали разполага с подобно влияние над Коул?

Очевидно не, защото следващите думи бяха на Сид:

— Май е най-добре да ви оставя. Трябва да проверя инструментите, а вие — да репетирате дуетите. — Пръстите, които така вещо гримираха преди малко, се впиха в рамото на Клер. — Нямам търпение да те чуя как пееш, Клер. Убедена съм, че ще си страхотна.

Единственото, което неизменно успяваше да направи, е да я нарани. И сега я нарани, смаза увереността ѝ, помрачи сияйността ѝ.

— Съжалявам — промърмори той и се приближи към нея. — Не ме разбра правилно. Ти просто изглеждаш великолепно и без грим. Не ти е нужно да се гримираш. Но ако искаш да се появиш така — също е добре. Както желаяш, Клер.

„О, Коул, но аз никога не мога да имам онова, което желая!“ Трябваше ѝ време, за да прозвучи гласът ѝ ведро и спокойно.

Но в гримьорната на „Ройъл Албърт Хол“ след всяко вдишване тя се задъхваше още повече. И без това разтуптяното ѝ сърце биеше още по-бързо, започна да ѝ се вие свят и усети странно и зловещо чувство. Чувство на обреченост. Нямаше как иначе да го опише.

Очевидно бе обзета от паника. Клер никога не бе изпадала в подобно състояние, но разпозна симптомите, защото бе чувала по телевизията за подобно нещо.

Преди две години с леля Огъста попаднаха на едночасово предаване с лекар, който твърдеше, че жените са най-уверени, дръзки и смели, докато са момичета. Тогава не изпитват страх и мечтите им нямат граници. Но когато тези девойки със свободен дух започнат да се превръщат в млади жени, ограниченията на обществото накърняват дръзката им увереност и ограничават техните пробуждащи се мечти.

Не обществото, а съдбата попречи да се осъществят дръзките мечти на Клер. Коул ги попари. И все пак в известен смисъл лекарят се оказа съвсем прав. Наистина през определено време Клер имаше безгранична увереност и безкрайни мечти. Точно такава беше като момиче, в онези дни на великолепието, слънчева светлина и песни с Коул край реката.

Телевизионното предаване определено се отнасяше и за Клер, а имаше и други: за взаимоотношенията, за несподелената любов, за опасността да обичаш прекалено силно, за дълбокото влияние на нечие детство върху поведението на индивида като възрастен. Синовете на жестоки бащи по-често малтретираха своите „любими“, отколкото онези, израсли в семейства без насилие. Те много по-често проявяваха склонност към грубост, насилие...

„Но не и Коул — съпротивляваше се Клер, докато слушаше мрачната статистика. — Не и Коул. Никога Коул. Независимо какво

смята той.“

Клер слушаше съчувствено, но без да разбира историите на хора, измъчвани от различни форми на паника. Разказваха актьори, които изпадаха в истински ужас всеки път, преди да се появят на сцената. А имаше и обикновени хора, които признаваха, че буквално се парализират от нощната тъмнина или от яркостта на деня или ако трябва да се изкажат на родителска среща, да отскочат до супермаркета или дори да излязат от дома си.

Клер знаеше за „чувството на обреченост“ — как се стараеш да си поемеш дъх, но някак си не успяваш и кислородът все не ти достига, никога обаче не допускаше, че тя самата ще изпита такъв ужас. Дори слепотата ѝ не я превърна в затворница. До този момент.

— Клер?

Беше много близо до нея, така близо, вероятно клекнал на пода пред нея. Тя усети задушавачата му топлина и неговите плъзгащи се по театралния грим на лицето ѝ сиви очи.

В следващия миг я докосна, обгърна треперещите ѝ ръце със своите, едната бе така силна, а другата немощна, наранена от насилие.

— Клер! Какво има? Каж ми.

— Не мога да пея. — Намръщи се на собствените си думи. Трябваше да свие рамене, да се опита да се усмихне и да признае: „Не мога... да дишам. Глупаво, нали?... Това не е пристъп на паника... Наистина... Само притеснение.“

А вместо това заяви, че не може да пее. И то отговаряше на истината. Не бе в състояние да го направи. Не и тази вечер. Не е изключено никога...

Но затова е тук! Да пее заедно с Коул.

Не, не бе истина. Тя бе тук да открие брата на Коул. Всичко е за Коул, не за нея. И сега трябва да се стегне. Заради него.

— Успокой се, Клер — говореше ѝ той. — Успокой се. Няма нужда да пееш довечера.

— Чувствам се... нелепо. — Нелепо, но и изведнъж по-спокойно. Заради Коул. Тя дори успя вяло да се усмихне. — Сценична треска, предполагам.

На него много му се искаше това да отговаря на истината, тя да е притеснена единствено защото трябва да пее в „Ройъл Албърт Хол“. Но Коул съзнаваше, че страхът на Клер е неизразимо по-дълбок. Той

виждаше ужаса ѝ — дълбокия ужас — и знаеше, че го предизвиква именно той.

„Какво ти сторих, Клер? Изведох те от свят на тъмнина и те доведох тук, да си с мен, а сега си ужасена. И така притеснена, че прозря истината.“

— Сценична треска — съгласи се той. — Няма нищо изненадващо, Клер. Наистина.

— Е... — Тя сви рамене. — Благодаря ти. Чудя се дали да не се върна в хотела. Малко съм уморена. Сигурно е от полета и часовата разлика. Ще ми се да се съвзема малко преди тържеството.

Сега вече можеше да диша. Но се страхуваше, че чувството на обреченост отново ще се появи с още по-голяма сила, когато го чуе да изпълнява „Представи си лунната светлина“.

На нея всъщност най-много ѝ се искаше да е у дома, в Харланвил, да вземе в ръце снежния глобус, да мечтае, да си спомня и да си представя.

„Не — изкомандва я някакъв глас. Бе решителен и много приличаше на гласа осемгодишното момиченце с безгранична смелост. — Ще се върнеш в стаята си в хотел «Дрейк», ще останеш под душа, докато си сигурна, че си измила и последната прашичка грим от лицето си, и ще се съсредоточиш в едно-единствено нещо: всичко това не е за теб, а за Коул. И за брат му. Става въпрос за онази мечта.“

— Нали не възразяваш, Коул?

— Не, разбира се. Ще те придружа.

— Няма нужда. Просто някой да ми извика такси. Лесно ще се оправя от фойето до стаята.

Ослепителната светлина на прожектора го обливаше като парещото слънце на Луизиана. Гореше го. Изгаряше го. Наказваше го. Ослепяваше го.

Отвъд ярката светлина Коул не виждаше затъмнената зала, препълнена от хора, дошли да го чуят как изпълнява любовни песни. Сред тази ярка светлина, сред тази заслепяваща светлина, Коул виждаше единствено образа на страха, ужаса, обзел един останал без дъх ангел с незрящи сини очи.

Клер не бе в състояние да пее. Не и тази вечер. Не и с него.

И той не можеше да пее. Тази вечер. Без нея.

О, да, устните му се движеха и от тях излизаха някакви звуци. Но в най-добрия случай щеше да се получи едно посредствено изпълнение. Осъзна това, но не се развълнува.

Неговата музика нямаше значение. Нищо нямаше значение. Освен Клер.

А онази злокобност, която чувстваше, зловещото чувство на обреченост? То се отнасяше за него, той го заслужаваше. Вид сценична треска, разкъсващата болка заради предопределението да пее сам... завинаги. Защото ще си го наложи да го прави като своеобразно наказание неимоверно по-изпепеляващо от горещото слънце, защото винаги, когато се опита да осъществи мечтата на своя ангел, постига само едно — причинява й огромна болка.

Такава е неговата съдба, това е неговото наказание. Мъчителната самота на сцената и терзаещата самота на самотния му глас.

В „Ройъл Албърт Хол“ на Нова година Коул Тейлър не изпълни „Представи си лунната светлина“. Пропускът нямаше значение. Никой не забеляза. Публиката получи онова, за което си бе платила, дори без да чуе нашумялата песен. Всъщност стана свидетел на най-потресаващото изпълнение на Коул Тейлър.

Онова, което никой от публиката не знаеше — истината, скрита дори от самия него — бе, че това съвсем не е солово изпълнение. В сърцето му и в гласа му всяка страдна песен за любов бе изпята в дует с Клер.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Чувствам се като втората госпожа де Уинтър. Нали се сещаш, Сара, от „Ребека“?

— Чела съм романа. Но какво те кара да се чувстваш като нея, Клер?

— Спомняш ли си маскарада, когато тя облича роклята на Ребека? И колко това ядоса Макс?

— Помня. Но Коул не беше сърдит, че не пя с него тази вечер, Клер.

— Така е. Сравнението ми е по-скоро колко нелепо се почувствах. Паникьосах се, Сара. Загубих способност да говоря, да дишам, да си припомня дори един куплет.

— Кой не би се притеснил да пее с най-продавания в света певец, и то пред претъпкана зала? А и не забравяй какво направи втората госпожа де Уинтър, Клер. Тя просто се преоблече и отиде на бала.

Продължи да я окуражава, независимо от мрачните си мисли. Човек лесно можеше да открие прилика между Клер и госпожа де Уинтър през онази нощ на бала, завършила с трагедия — откриването на мъртвото тяло на Ребека.

Не, не биваше. Абсолютно безсмислено е да прави сравнения между двете героини и още по-малко — между двамата мъже. Максим де Уинтър може и да е убил невярната си съпруга, но Коул Тейлър определено не е посегнал на актрисата Паулина Блис — негова любовница.

Не го е направил.

Сара прогони тези мисли и си представи Коул след концерта. Стоеше сред тълпа почитатели и журналисти, но щом тя се появи, той ги изостави. Сякаш я бе чакал, защото изписаната върху лицето му загриженост отстъпи място на облекчението.

Ще се съгласи ли да се отбие в стаята на Клер на път за приема на Тимоти, попита той. Може да е заспала, имаше нужда от сън. Но

очевидно и Коул се нуждаеше от нещо: от сигурността, че Клер е добре.

При пристигането на Сара тя не спеше. Все още облечена в пухкавата хавлия след банята разсъждаваше над дилемата: да легне да се наспи или да отиде на новогодишното тържество.

Колебанието ни най-малко не се свеждаше до избор между бодърстване и сън. Сънят обещаваеше безопасност, уюта на атлазените чаршафи и пухените възглавници, потапянето в сладки сънища; официалният прием заплашваше с ново разтуптяване на сърцето и секване на дъха.

Ала насърчена от Сара и дръзкото осемгодишно момиче, Клер облече роклята с цвят на слонова кост.

— Определено не изглеждаш нелепо, Клер Чембърлейн — увери я приятелката ѝ с усмивка. — Прекрасна си. — „Наистина е така, помисли си отново Сара, докато я гледаше, същински ангел с меднозлатисти коси.“ — Тръгваме ли? Коул и Джак ни чакат.

Клер си пое дълбоко дъх, не долови никаква паника и отвърна:
— Да.

Трябва да отиде на приема. Как иначе ще успее да открие изгубения брат, ако не съумява дори да стои до Коул?

Първото впечатление на Клер от Тимоти Аскуит не бе съвсем точно. Според нейните представи безупречната елегантност и изящните маниери на аристократа се съчетаваха със спокойствие, почиващо на огромната власт и постигнатите успехи. Обаче, ако можеше да го види, би се усъмнила доколко е права относно спокойствието. Привидно изглеждаше такъв, но ако проникателните ѝ сини очи бяха зрящи, щяха да забележат какво се крие зад уравновесената фасада: дълбок глад, безкраен тормоз, несекваща тревога.

Клер долови единствено изящния чар на Тимоти Аскуит — щом я видя, той ѝ отправи сърдечна покана, с която включваше и нея към избраниците, очакващи срещата със самата принцеса, присъствала на концерта на прочутия певец.

— Благодаря, Тимоти — отвърна тя. — Но предпочитам да изчакам тук.

Клер хареса мястото, където стояха допреди малко с Коул, далеч от шумните тълпи и близо до прозорците, през които влизаше така необходимият ѝ ободряващ хладен въздух.

От Коул научи, че прозорците са високи повече от три метра, дръжките им са като че ли направени от злато, а тежките кадифени завеси са в някакъв нюанс на розовото.

— Какъв точно нюанс на розовото? — любопитства тя.

— Тъмнорозови — поясни той. После, след моментно колебание, попита: — Помниш ли залезите в края на лятото? Розовото небе, преди да стане тъмнолилаво? Завесите са толкова розово, Клер... Точно такава.

— Бледоморави — прошепна тя.

— Бледоморави — повтори той тихо.

Сега Клер стоеше в балната зала на хотел „Дрейк“, близо до прозорците, очертани с бледоморави като при залез над реката кадифени завеси, и изчакваше Коул да се срещне с принцесата. Клер бе тук... и същевременно се намираше в сенчестата им гора до реката, отнесена там по някакъв магически начин от лекото учудване, което се долавяше в гласа на Коул. А как се чувстваше? Спокойна. Уверена. Осемгодишна и изключително смела.

„Такава трябва да бъда — повтори си тя. — Зрящо момиче, което не се страхува от нищо, което не знае какво е това паника. Трябва да съм онова момиче. Ще го направя. Аз съм онова момиче.“

Нощният въздух се изпълни с аромати. Клер чу как вятърът се втурва сред кипарисовите дървета, различи как греблата на лодката порят сините води, долови мелодична птича песен над главата си.

Изведнъж дочу звук, определено несъвместим с картината, която си представяше. Груб и застрашителен, той я върна в Лондон, където въздухът не бе изпълнен с аромати; не втурване на вятъра, а шумолене от вечерни копринени рокли чуваше тя; не шума на гребла, а на леещото се шампанско; долови не радостна птича песен, а изпълнение на цигулка.

А този застрашителен шум, така несъвместим с нейното видение? Чисто и просто човешки смях, смехът на Адриан Гилби.

И всъщност не е чак застрашителен, реши Клер, а просто пронизващ. Цялостното ѝ впечатление от продуцента на предаването „Час международни новини“, представени от Сара Пемброук, бе

определено неприятно. Заради Сара, даде си сметка тя. Защото сякаш долавяше презрение в гласа на Адриан, когато произнасяше името на приятелката ѝ.

Пронизителният смях затихна. Клер прогони неприятния спомен и отново се заслуша в звуците на балната зала — на залата, а не на речния бряг; сега чу свършено друга музика: коприна и шампанско пееха дует във възхвала на блясъка; серенада за космополитния свят, където за малко щеше да се намира и момичето, отрасло край реката.

А как се справяше това момиче, израсло край реката? Чудесно. Продължава спокойно да се наслаждава на симфоничната музика.

Долови познат звук: обичан и величав, като секваща дъха хармония от мощ и грация. Този звук караше сърцето ѝ да се разтуптява и тогава, преди десет години. Както туптеше и сега.

„Но сега аз съм безстрашна — напомни си тя. — Точно както бях безстрашна и тогава.“

Клер се извърна от милувките на хладния нощния въздух и се обърна по посока на познатите стъпки на нейната пантера.

— Не се забави много.

— Клер, аз съм Джак.

— О! Джак. — Тя леко свъси вежди. Очевидно в този нов за нея свят дори запечатаните в съзнанието ѝ звуци от времето, прекарано край реката, се променят. — Сбърках те с Коул.

— Той и Тимоти продължават обиколката си. Тимоти отведе току-що и Сара.

— Такава е цената на славата.

— Така е.

— Но не е цена, която особено им се харесва, не смяташ ли?

— Права си — съгласи се Джак. „Долавя толкова много — помисли си той за тази незряща жена. Но дали невидящите ѝ очи са в състояние да различат чудовище? Ето, в момента очевидно виждат нещо. Нещо обезпокояващо.“ — Какво има, Клер?

— Те ли те изпратиха да дойдеш при мен?

— Тук съм, защото сам пожелах. Освен ако предпочиташ да си тръгна.

— Не. Разбира се, не. — Клер поклати глава. — Каква вечер! Първо, сценична треска. Сега — параноя.

— Сценичната треска е напълно разбираема. А колкото до параноята... Каква точно параноя?

Тя се усмихна.

— Много си внимателен, Джак. Благодаря.

Никаква паника, никакъв страх няма да изпита израслото край реката момиче.

— Всичко това са твърде големи промени за теб, Клер.

— Определено. И очевидно трябва да се овладея, да опозная този нов за мен град, колкото е възможно по-скоро.

— Сара ще ти помогне.

— Вече го прави. Утре ще прекараме деня заедно. А вдругиден, когато официално започне да води новините, ще предприема изучаването сама. Уверена съм, че има какво да видя — чуя — в Лондон. Не смяташ ли?

— Разбира се.

— Знам, че ще науча всякакви неща по този начин — уточни тя.

— Всякакви — съгласи се Джак.

Далеч повече, реши той, отколкото който и да било зрящ турист, защото Клер щеше да слуша напрегнато всеки звук. Клер Чембърлейн бе възхитителна. Тя и Сара. Забележителни приятелки, запознали се чрез писма.

Разговаряха за забележителностите, които Клер възнамеряваше да чуе — от смяната на караула пред Бъкингамския дворец до ударите на часовника на Биг Бен. Говореха оживено, смееха се, ала всичко това внезапно секна, щом Джак я предупреди за приближаването на Коул към тях.

Клер цялата се стегна. После, сякаш мислено се отърси от нещо, се поотпусна и сините ѝ очи засияха още по-ярко.

— Джак ми харесва — сподели Клер, останала насаме с Коул, понеже Джак тръгна да търси Сара. — А на теб?

Дали го харесва? Коул обикновено не преценяваше хората така. И въпреки това реакцията му към Джак Далтон определено се различаваше от обичайното му безразличие към повечето хора. У Джак имаше нещо — целенасочено, уверено, цялостно — и въпросът на Клер го накара да се замисли какво точно е то. Отговорът дойде

изненадващо ясен: Джак Далтон напълно владее своите страсти... и своите стремежи. При никакви обстоятелства не би допуснал Джед Тейлър да умре, дори при нещастен случай, ако подобна смърт би означавала и смърт за всички мечти.

— Коул? Нещо безпокои ли те относно Джак?

— Не. Нищо. За какво разговаряхте?

— За мен и за намеренията ми да опозная Лондон. След като ще репетираме нощем със състава, през деня ще бъда свободна, нали?

— Смятах да променя графика на репетициите за през деня.

— Заради мен ли? Не е необходимо, Коул. А може да се окаже и пагубно. Сидни твърди, че винаги е била нощна птица, а Майк не бил в настроение преди десет вечерта. — „Дали е ден, или нощ няма никакво значение за мен, Коул. А тук, на това място, където звучи дуетът на шумолящата коприна и леещите се фонтани шампанско, аз вече не съм гимназиална учителка.“ — Моля те не променяй графика на репетициите заради мен. Лесно ще се приспособя. А и наистина чакам с нетърпение дните, през които ще поопозная града.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Добре тогава.

Настъпи неловко мълчание, дори шумът около тях сякаш престана. И Клер дочу единствено ледения вятър отвън.

В този миг Коул заговори:

— Мислех, че заедно можем да опознаем Лондон.

И целият ѝ свят отново се промени. Нощният въздух се стопли, в него се долавяха радостни птичи песни — те отново бяха край реката. Самотното момче и жизнерадостното момиче.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Искам да танцувам с теб.

„Искаш да видиш кой ще ме заговори? Да видиш дали няма убиец с черно сърце сред поканените от Тимоти на официалния прием?“

„Не, Сара. Искам да танцувам с теб.“

Двамата с Джак още не бяха танцували. Но и това щеше да стане. Кобалтовите му очи излъчваха тази заплаха от началото на вечерта.

Затова сега тя щеше да пие. Имаше нужда от алкохол.

Джак се спря на известно разстояние, тя не усети присъствието му, а само вторачения му взор. Сара носеше елегантна черна вечерна рокля от атлаз и коприна — с дълги ръкави, разбира се, прозрачната коприна загатваше и същевременно прикриваше снежната белота на изящните ѝ ръце, но около китките отново се появяваше черен атлаз, който не позволяваше да се видят белезите. Косите ѝ, вдигнати като корона от абанос, откриваха шията и ушите — лейди Сара Пемброук ги бе украсила с диаманти.

Извадила вечерната рокля от нафталина — обясни тя, а диамантите от банковия сейф. От години не бе присъствала на подобен официален прием. Но тази вечер дойде заради Клер — прекрасната жена, с чието име си услужи през онази мъглива парижка вечер, пълна с любов.

В този момент, докато Джак си припомняше предколедната вечер в Града на светлините, Сара се извърна с изящен пирует от сребристия фонтан със златисто шампанско към него — Жак.

Отново се превърна в Жак, а тя бе Клер. Сега беше облечена в черно, а на брега на Сена бе като дъга. Но той и сега виждаше цветовете на дъгата и в роклята ѝ, и в проблясващите ѝ коси. Тогава капчиците влага проблясваха като диаманти, сега камъните бяха

истински; и сега както тогава очите, които откликнаха на мълчаливия повик на сърцето му, сияеха, макар и пълни с почуда.

— Bonsoir, Сара.

— Bonsoir... Джак.

Те не биваше да говорят на френски — вълшебният език на любовта принадлежеше на Жак и Клер; онези илюзорни сенки.

„Но те съществуват — помисли си Джак. — Ние съществуваме, независимо къде се намираме или на какъв език разговаряме.“

Тихо, на френски, той попита:

— Сара, какво правиш тук при шампанското?

Погледът ѝ се сведе към кристалната чаша с деликатно столче в ръката ѝ. Чашата бе пълна с пенливата течност.

— Подготвям се... за деня на Свети Валентин.

На английски думите щяха да прозвучат пронизващи и остри като острието на ножа на убиеца. Щяха да напомнят как храбрият воин продължава да вярва, че сама ще се изправи пред убиеца, защото няма кому да се довери, освен на себе си, за да се спаси. Но произнесени на френски, те прозвучаха удивително меко.

И Джак осъзна колко фалшиви са те.

— Има и друга причина, за да пиеш, нали? — попита той все така нежно, но тонът му подсказваше, че държи да чуе истината.

— Да — призна Сара, загледана в мехурчетата, преди да обърне поглед към него. — Подготвям се да танцувам с теб.

— Толкова ли те плаши?

— И да, и не.

— Можеш ли да ми кажеш защо?

— Не, не мога, Джак. Още не.

— Но един ден ще го направиш?

— Може би. — Нейното „може би“ съвсем не бе просто закачка, а по-скоро опияняваща покана към него да я съблазни, за да му разкаже несподелените си тайни. По-скоро приличаше на пълно с надежда желание на една жена: „Може би ще ти разкажа, Жак, в някой далечен ден. И има вероятност, когато узнаеш истината от мен, да не избягаш отвратен.“ — Може би.

— Добре — отвърна той, поемайки кристалната чаша от ръката ѝ. — Не ти е нужно да се подготвяш за деня на Свети Валентин, като пиеш шампанско, Сара. Убиецът никога няма да се приближи толкова

близо до теб. Аз няма да му позволя. И не ти е нужно да пиеш шампанско, за да танцуваш с мен.

— Аз...

— Наистина, Сара. — „Аз ще те пазя от самия себе си, от безкрайната си любов, докато не се окажеш готова да я приемеш.“ — Хайде да танцуваме.

Лукас Кейн танцуваше така, както бродеше по земното кълбо: чувствено, грациозно, мощно. Ема усещаше тялото му и настъпилата внезапна промяна: долови нов вид сила, желязна, на воин, а не на любовник.

Погледна го с тревога. Но той изобщо не я забеляза. На лицето му се появи онова изражение, което понякога зърваше, когато съпругът ѝ не знаеше, че някой го наблюдава: силна страст, наистина бъдеща ужас, смесица от копнеж и гняв.

Дали се мръщи на фантома, който само неговите очи виждат?

Не, даде си сметка Ема, като проследи погледа му. Очевидно той гледаше към една зашеметяваща жена, а не към призрак. Едно пленително същество с алабастрова кожа, облечено в черен атлаз, накичено с диаманти, които проблясваха като звезди.

Не очакваха лейди Сара Пемброук да е тук. Това дори бе нещо, което те обсъдиха. Щеше ли принцесата на Тимоти да е на приема, се питаше Ема с надежда, че ще я види. Щеше да ѝ е приятно да се запознае с прочутата военна кореспондентка и Ема Кейн дори щеше да събере кураж да каже няколко думи на Сара Пемброук. Сърдечни думи на уважение, възхищение и благодарност.

Но Лукас я увери, сякаш бе го проверил при самия Тимоти, че Сара няма да присъства на новогодишния прием в „Дрейк“. Да, тя ще бъде в Лондон, защото само след дни ѝ предстои да поеме ролята си на водеща, но очевидно лейди Сара Пемброук не обича да се появява на приеми.

Но ето че сега тя е тук, танцува наблизо и изобщо не забелязва втренчения взор на Лукас, независимо от изпепеляващата му сила. Сара е потопена в свой танц на любовта — изпаднала в такава забрава, в каквата беше и Ема, преди да усети силните мускули да се превръщат в желязо и цялото тяло на съпруга ѝ да се сковава.

— Тя е изключително красива, нали?

Шумът и музиката вероятно щяха да заглушат тихите думи на Ема. Всъщност щяха да ги заглушат, ако бе успяла да ги изрече така непринудено, както възнамеряваше. Ала независимо от положените усилия в тона ѝ се прокрадна отчаяние, именно него долови Лукас.

— Кой, Ема?

— Лейди Сара Пемброук. Нали нея гледаш?

— Не.

Лъжеше. Истината прониза сърцето ѝ. Лукас я мамеше. Лукас. Човекът, който никога не лъжеше. Човекът, който един ден честно щеше да ѝ каже: „Е, успяхме, Ем. Сторихме всичко, което обещахме, че ще направим за скъпоценната ни дъщеря. А сега, Ема, е време да си вървя.“

— Стори ми се... Познаваш ли я, Лукас?

Защо го прави?

— Не. Не я познавам.

Ема сведе глава. Трябваше. Наистина ли го правеше той? Как бе възможно да я прегръща така нежно и да я лъже? Дали и преди това я бе лъгал? Ема нямаше представа. Откъде да знае, след като дори в момента погледът му бе толкова искрен?

Той хвана брадичката ѝ и я повдигна.

— Изключително красива си, Ем.

— Лукас...

— Още не си се запознала с Коул Тейлър. Искаш ли?

Разбира се, че не иска. Та тя си има свой чернокос изпълнител на любовни песни. Не е ли така? Докато са заедно, трябва да му вярва. Да му вярва, както винаги го е правила.

— Не. Не държа.

— Тогава хайде да си вървим. Искам да останем сами, Ема. Искам да се любим.

Беше и любов, и похот.

Тя бе едновременно и съпруга, и любовница.

А той бе рицар, магьосник. Съпруг и... покорител.

Никога не се бяха любили така. Дръзката страст и неприкритата похот бяха почти тихи; приглушена симфония от нашепвания и

въздишки. Можеха да се любят така и в спалнята си в пансиона „Хайъсинт“, но не го бяха правили.

И докато тя лежеше в прегръдките му след върховния момент, а ръцете му продължаваха да я докосват, да я гаят настойчиво, Ема усети прилив на радост, чувство за пълно удовлетворение.

Тя бе завършена жена, неговата жена. Напълно способна да задоволява всичките потребности, желания, страстни хрумвания на този великолепен мъж. А що се отнася до нейните потребности? Нейните желания? О, той ги задоволяваше с поразяващо внимание. Секващо дъха внимание.

Но най-важното, най-същественото бе какво представлява тя за него.

Не е твърде съвременно мислене, даде си сметка Ема, докато той продължаваше да обсипва шията ѝ с целувки и да я докосва с така надарените си ръце. „Аз съм негова“ — мислеше си тя, сякаш това бе най-важното постижение в живота ѝ.

Нямаше значение, че през краткото си следване в Кембридж бе получавала най-високите оценки; или че от господин и госпожа Кейн тя се научи да борави с компютър; или че всички родители из Корнуол я смятаха за гений в математиката. И нямаше значение, че нейните ръце, както тези на Лукас, притежават талант и нейните сватбени торти, украсени със захарни букетчета рози и люляк, са истински произведения на изкуството.

— Ема? Добре ли си?

— Добре ли? — повтори тя с глас, изпълнен със съвършено непознато звучене — долавяше се нова увереност и древна мъдрост. „Той е магьосник, а аз съм неговата фея. И имам какво да му дам, той се нуждае да го получи от мен.“ — Да, добре съм. А ти?

— Чувствам се отлично, Ем.

Тя се извърна и потърси устните му със своите.

— Наистина ли?

Той се засмя в отговор; дълбок, изненадан и пълен с копнеж смях.

— Пак ли, Ем? Вече?

— Пак — прошепна феята между две целувки. — Вече.

И отново се впуснаха в необичайната си страст.

Тя бе негова... И той бе неин.

— За какво мислиш, Сара? — попита Джак на френски.

За какво всъщност мислеше? Смели и опасни мисли. Само да можеше завинаги да продължи да танцува така — с него; защо единствената истина, която има значение, не бе истината от този момент; да няма никакво минало; никакво бъдеще. Само настоящето.

Сподели това с него. В края на краищата не бе чак толкова рисковано признание. Какво по-лошо може да се случи? „Хубаво би било завинаги да танцуваме така, Сара — би могъл да отвърне той, — но за жалост ни предстои да предотвратим убийство.“ Или пък: „Подобни интимности не ми допадат особено, Сара. Желая много повече и ако ти, *cherie*, не си склонна...“

— Сара? — повтори Джак загрижено, уловил как изразът на надежда, който го насърчи да зададе въпроса, се измества от пълно отчаяние.

— Онази чаша шампанско, която взе от ръцете ми, беше последната ми чаша. Завинаги.

Изрече думите, истината, на английски — сурово напомняне, наказание за смелата и дръзка жена за глупавите ѝ фантазии. „Трябва да спра да пия, Джак. Станала съм прекалено зависима от алкохола. Това е моето течно лекарство, когато не успявам да избягам в Париж, да потъна в някоя война по света и когато до получаването на следващата главоблъсканица от компанията «Пегас» има още цяла година.“ — Всички тези мисли минаха през ума ѝ, но Джак Далтон сякаш ги прочете. Сякаш го бе грижа какво става с нея.

— Трудно ли ще ти бъде да спреш да пиеш, Сара?

Той, разбира се, знаеше отговора. За нея алкохолът е лекарство, не удоволствие. Без него раните отново ще се отворят. Щеше да ѝ бъде трудно да се въздържа. И самотно. Ала неговата храбра прекрасна жена воин щеше да проведе сама тази битка.

„Кажми му, че ще е лесно — нашепваше ѝ другата жена. — Кажми му, че алкохолът никога не е означавал нищо за теб. Излъжи го, Сара! Само така можеш да се надяваш да танцуваш — е, не завинаги, това са глупости, но поне още малко, поне докато настъпи Новата година.“

— Да — пророни тя. — Ще ми бъде трудно. Но е необходимо.

„Идиотка! Даваш ли си сметка какво му призна току-що? Танцът свърши, Сара. Побягваш от леглото му в Париж, защото се страхуваш, независимо че копнееш за неговия досег; показваш му дома си — онова лишено от живот място; той разкрива срамната тайна, че сама си изпращаш рози. А сега и това. Adieu, Жак. Сбогом, скъпи мой.“

— Това плаши ли те? — попита той нежно, като продължаваше да танцува с нея; все още беше загрижен, все още държеше на нея.

— Да.

Тогава Джак се усмихна и макар и без думи, ѝ обеща да бъде до нея, да ѝ помогне, ако тя му позволи.

— Толкова ли те ужасява, колкото да танцуваш с мен?

Сара също се усмихна в отговор, решително обещаение от парижанката фантом.

— Не — отвърна тя.

Нищо не бе така ужасяващо, но и така прекрасно, като това.

„Много си умна, лейди Кучко! О, да, видях те тази вечер; как се преструваше, че не ти пука. Хареса ми роклята ти. Черното ти подхожда, Сара Пемброук. Точно както и смъртта ще ти подхожда. Чудя се какъв ли цвят е кръвта ти. Би могла спокойно да е черна като на вещица. Изобщо няма да се изненадам. Е, ще разберем, нали?“

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Скотланд Ярд
четвъртък, 5 януари

— Току-що получих писмо. Не съм го отворила още заради отпечатъците от пръсти, които може да има по него. Струва ми се, че е от него, Джак. И адресът на този плик е написан на машина и няма подател. И на него пише „Лично“ и „Поверително“.

— Клеймото откъде е?

— От Лондон. Пуснато е вчера.

— Защо не го отворим заедно, Сара? — „Защо най-после отново не се видим?“

Пет дни изминаха откакто ѝ пожела „лека нощ“ и „честита Нова година“ пред вратата на апартамента ѝ; пет дни, през които разговаряха всекидневно по телефона за смърт, за убийства и за всички вероятни убийци, известни на Сара; за многобройните мъже, които с радост биха прерязали гърлото ѝ.

Сара нямаше списък на обожатели, който да му връчи. Но тя даде на Джак други имена — толкова много и все на мъже, докарани до ярост от жената воин, от нейната неотстъпчивост, от нейната студенина и слава, предоставящи ѝ власт да настоява нещата да стават както тя иска.

Един от тях бе Адриан, разбира се. Вероятно недоволството му относно редакторските ѝ права за промени в крайна сметка не е нещо невинно. И има поне шестима оператори, с които се е сблъсквала; продуцент, с когото е работила в Могодишу и е поискала да го сменят. Списъкът включваше и други.

Джак знаеше какво прави Сара: оправдава Коул заради Клер. Дали Сара не му губи времето, като изтъква мними улики, фалшиви парчета от загадката на смъртта?

Съвсем не. Джак не бе така убеден, че Коул Тейлър е хладнокръвен убиец. Напротив. Старателно изучаваше всички имена. Тя бе права — всеки от тези мъже може да е убиецът и той не

прекъсваше всекидневното ѝ изброяване на врагове, които си бе създала. Но ненавиждаше тези признания, долавяше болката в гласа ѝ, независимо от усилията ѝ да говори спокойно; болката, срама, когато ден след ден му обръщаше внимание колко много хора не я харесват.

Най-накрая Джак ѝ каза, че тези мъже, които не я харесват, са луди. И ѝ призна нещо лично: познавал един мъж, който с радост ще танцува с нея завинаги. Тя посрещна признанието му с мълчание, а после прибързано заяви, че закъснява за среща с Тимоти.

Оттогава Джак не бе чувал гласа на Сара и се чудеше кога ли ще стане това. Но ето, сега тя се обаждаше, налагаше се да го направи, защото убиецът с черното сърце очевидно е изпратил своето второ предупреждение.

— Сара, да го отворим ли заедно?

— Да. Добре. Бих могла да намина. Имам време преди предаването и ще е най-добре, нали, да отворим писмото насаме, а после да го изпратим в лабораторията?

— И аз мисля така. До скоро.

А междувременно ще прибере два от тези доклади. Полицейските доклади, за които Сара не подозираше, бяха много повече от два. Но точно за тези два Джак не се съмняваше, че дълбоко ще я уязвят, ако ги види. Никак няма да се зарадва да научи с какво усърдие са събирани всевъзможни, макар и оскъдни, данни за нейния личен живот. Нито, представяше си Джак, щеше да е щастлива да види папката с името на мъжа, когото добре познаваше и логиката изискваше да го спомене заради безспорната му връзка с убитите актриси.

Но Сара не спомена името на този мъж. Което означаваше, че аналитичният ѝ ум не задейства, когато става въпрос за него — вероятно точно това се е оказало фатално и за Ашли Александра, и Паулина Блис.

„Скъпа лейди Пемброук,

Казвам се Енид Дъкуърд-Паркър. Близо петдесет години съпругът ми Албърт имаше гинекологичен кабинет на Бишълс Авеню в Хампстед. Деляха кабинета с лекаря на майка ви, Джеръми Слоан, което обяснява защо преди

единадесет години, на десети август, той помолил Албърт да изроди детето ви. Съпругът ми, естествено, веднага приел и след по-малко от час се намираше в частен самолет на път за Пензанс.

Преди шест години, скоро след като започнахте кариерата си на телевизионна журналистка, със съпруга ми прекарахме един уикенд в Корнуол, в очарователния пансион «Хайъсинт», на юг от Сейнт Айвс. Оттогава го посещаваме поне веднъж годишно, макар допреди три месеца да нямах представа защо. Не че не ми беше приятно. Пансионът е великолепен, както и собствениците му — Лукас и Ема Кейн и дъщеря им Джесика.

Джесика е ваша дъщеря, лейди Пемброук. Съпругът ми, разбира се, е знаел, че ще последва осиновяване, защото са му разяснили поради какви обстоятелства се налага: ваканцията ви в Швейцария, тримата младежи аристократи, запленени от вашата привлекателност, а и вашето разбираемо внимание към тях, липсата на всякакъв опит с алкохола от ваша страна, както и липсата на опит с другия пол. Съпругът ми приел със съчувствие случилото се, защото вие сте били така млада, а и му казали, че всички, включително и вие, изразяват съгласие детето да бъде дадено за осиновяване.

Албърт не е разговарял с вас по въпроса. Вие сте отказали да коментирате повече събитието — така му обяснили, защото решението ви е окончателно. И тъй като раждането започнало съвсем скоро след пристигането му, а после незабавно са го върнали в Лондон, всъщност не му се е удала възможност да обсъждате въпроса. Поради което, предполагам, когато ви видя по телевизията, остана изненадан колко много милеете за децата и започна да се безпокои. Свърза се с гинеколози в Пензанс, установи кой е уредил осиновяването и склони мъжа да разкрие имената на осиновителите.

Оказа се, че затова сме ходили така често в Корнуол, разбирате ли? Албърт е искал да се увери, че Джесика е добре. И тя е добре, лейди Пемброук. Тя е щастливо,

весело, прелестно дете. Прилича на вас. Но и приликата ѝ с осиновителя е направо изумителна. В никой случай нямаше да забележа колко всъщност прилича на вас, ако не ми бяха казали.

Моят многообичан Албърт се помина преди шест седмици. Последното му желание бе да ви напиша това писмо. От години се е измъчвал, като ви виждал какво отношение имате към децата, а същевременно е знаел колко е щастлива малката Джеси със семейство Кейн.

Вероятно вие знаете за съществуването на Джесика. Надявам се да е така. В края на краищата вашият съпруг — Саймън Бекуит-Джоунс — е уредил осиновяването. Сигурно знаете, и то от години. Но Албърт все имаше чувството (може да е било и от старческа глупост), че са скрили нещо от вас. А смяташе, както и аз, че е редно да ви се каже.

Моля да извините моя Албърт, лейди Пемброук. Той бе добър и честен човек.“

Джак бе отворил писмото внимателно, с пинсети, и нито той, нито Сара го докоснаха, докато го четяха. Но сега тя вече го държеше в ръце, изпитваше нужда да пипа листа, сякаш по някакъв начин треперещите ѝ пръсти щяха да усетят изгубената дъщеря.

Значи не е било лудост. Бебето ѝ наистина е било момиченце и музиката, която чу, докато раждаше, бе радостното приветствие на дъщеря ѝ. И вътрешният глас, който ѝ обещаваше, че животът ѝ ще има цел? А после попречи на кръвта ѝ да изтече върху малкия гроб в Норфолк? И то не е било фантазия.

Ето причината за този глас.

Дъщеря ѝ е причината.

Но сега следваше нова лудост, която крещеше дълбоко в нея, и духовете, причинили ѝ вече толкова болка, сякаш се заливаха от смях на поредното великолепно предателство: „О, как се забавлявахме, докато оплакваше мъртвото момченце, Сара! И когато реши да си прережеш вените, да стоплиш замръзналата земя — и него — с кръвта си... О, каква глупост. Истинска лудост, възхитително!“

Сара чу подигравките на призраците: майка ѝ, баща ѝ, Саймън Бекуит-Джоунс. Те спечелиха. И го знаеха. Никога няма да успее да се съвземе от това предателство. Просто ще започне да крещи и няма да се спре, докато не умре.

Чу нов звук: силен, нежен и пълен с любов.

— Сара? — „Танцувай с мен, любима. Дай да подържа болката ти, тъгата ти, близо до мен.“ — Поговори с мен.

Тя послуша нежно изречената му заповед, ако не да танцува, то поне да поговори с него.

— Казаха ми, че е мъртва... И че е момче... И дори ми дадох да подържа едно скъпоценно момченце, да го целуна, да го обикна. Трябва да я видя, Джак!

— Знам.

— Трябва! — повтори Сара, без да чува тихите му думи, защото присмехът на призраците заглушаваше всичко.

„Трябва да го видя! — Бе крещяла тя на онези призраци през всичките изминали години. — Трябва да отида на гроба му и да поговоря с него.“

— Знам, че имаш нужда да го направиш, Сара.

Едва тогава тя го погледна; успя да прогони призраците и да различи неговите черти. С това започна нежният валс на сърцата им.

— Знаеш?

„Разбираш ме?“

— Естествено.

„Аз те обичам.“

— Кога ще я видя? — попита тя, но тонът ѝ не беше отчаян, не приличаше на онзи, с който увещаваше призраците: „Кога ще ме пуснете да отида на гроба му?“ — а бе пълен с надежда и доверие. — Кога, Джак?

— Първия уикенд. Дотогава има два дни, ще успееш да свикнеш малко.

Този уикенд! И всеки следващ? Както ѝ позволяваха и призраците до онази декемврийска нощ, когато се опита да се самоубие и Саймън ѝ обеща неща, които никога нямаше да изпълни?

— Ще тръгнем заедно рано в събота сутринта.

— Заедно?

— Аз ще шофирам.

„Не можеш да отидеш сама. Няма да го позволя. Ние танцуваме, Сара — ти и аз завинаги.“

Но в този момент валсът сякаш бе на път да спре. Сара се препъна в собствените си страхове, в спомените за лудостта си и в ужаса от предстоящото ново умопомрачение.

„Не можеш да дойдеш с мен, Джак. Не знам какво ще направя, когато я видя. Ами ако започна да крещя и не успея да спра? Какво ще стане, ако се наложи да довърша онова, което започнах отдавна, през онази декемврийска нощ? Ако ми е писано да я видя само веднъж и после да умра?“

Не, няма да умре. Не може. Още не. Има приятелка, сляпа и дълбоко влюбена, трябва да ѝ помогне.

— С Клер и Сидни щяхме да вечеряме заедно тази събота. Сидни положително няма да има нищо против да отложим срещата за друг път и тогава Клер...

Клер. Името означава толкова много за нея. Нейната приятелка, открита чрез писма. Нейната прекрасна, щедра приятелка. Жената сянка, обичана от Жак. Внезапно обаче името ѝ прозвуча остро и пронизващо, сякаш призраците отново се пробуждаха.

Ами ако е на път самата тя да извърши предателство? Ето как: майка, нека я наречем Сара, повежда добрата си приятелка Клер да види отдавна изгубената ѝ дъщеря. И кой друг ще знае за това сантиментално пътуване до Корнуол? Коул. А ако греши по отношение на неговата невинност? Тотално греши?

В сравнение с това престъпленията на Джанев Пемброук ще изглеждат незначителни. Една майка позволява да изнасят дъщеря ѝ. Ала то е нищо в сравнение с майка, която отвежда студенокръвен убиец, готов да забие нож в бялата шия на дъщеря ѝ.

Джак мълчаливо наблюдаваше как прозрението се изписва върху лицето на Сара. Прозрение и терзание.

— Позволи ми да те откарам до Корнуол, Сара.

Няма да се разкрещи. Няма. По някакъв начин ще съумее да задържи тази лудост в себе си. И ѝ е нужно Джак да бъде до нея. Нуждае се от неговата сила, от неговото спокойствие.

— Благодаря ти, Джак.

Той се усмихна.

— Удоволствието е мое, лейди Пемброук. Значи ще позвъня в Корнуол да запазя две стаи за нас в пансиона „Хайъсинт“ за събота вечер.

— Не.

— Не?

— Може да се окаже прекалено болезнено за мен да остана там. Няма да знам, преди да пристигнем... докато не я видя.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Хотел „Дрейк“

четвъртък, 5 януари

Лилаво, бордо, електрик, нефритено.

— Тъмна охра.

— Тъмна охра ли, Клер? — повтори Коул озадачен, когато тя усмихната и триумфално направи изявлението.

През този дъждовен следобед двамата се разхождаха в азиатската градина на хотел „Дрейк“, където в обширно помещение, пълно с аромати дори през зимата, бяха изложени всевъзможни екзотични цветя.

— Така мисля — потвърди Клер. — Искам да кажа, че ако цветът прилича на жълтото в центъра на лилиите на леля Огъста, тогава определено е тъмна охра.

Именно така, по този начин, двамата разглеждаха Лондон. Коул си мислеше, че различава единствено цветовете на Клер. Ала в новогодишната вечер ѝ описа розовото на кадифените завеси, като ги сравни със залезите, през лятото край реката, и си даде сметка колко невероятно живописен и пъстър бе за тях заобикалящият ги свят в Харланвил.

През последните пет дни се запознаваха с цветовете на Лондон чрез общите спомени за нюанси и тонове, които бяха виждали като деца — разнообразното зелено на тяхната гора, червеното и лилавото на слънчевите залези, пастелните тонове предвестници на зората.

Само веднъж тя се намръщи на образ, подсказан от Коул.

— Помниш ли онази твоя пола, Клер? Шотландското каре с червени и зелени ивици на тъмнозелен фон.

Разбира се, че я помни. Но Коул прекалено късно се сети кога точно Клер я бе носила — след като той прекрачи невидимата линия към тяхното отчуждение. Тя си купи полата на тринадесет години, по онова време той бе на шестнадесет. Тогава си бяха чужди, предполагаше се, че не си обръщат внимание, не се забелязват. Именно

през същата онази година Клер го предизвика да спре да пие, а той я отблъсна така жестоко.

Но сега, в Лондон, Коул описваше шотландското каре с глас, в който определено звучеше привързаност, копнеж... В нейната тъмнина и във въздуха, вибриращ помежду им, нежността на гласа му ѝ прозвуча почти като любов.

Клер виждаше цветовете на Лондон през сивите очи на Коул. Ала именно тя — жизнерадостното дете нимфа — създаде палитрата от сияйни спомени, които направиха очите му способни да виждат; в Лондон именно Клер тласкаше Коул към откритието и на други сетива, които той не подозираше, че притежава.

„Рибата и пържените картофи, Коул, колко английски само ухаят. А и вкусът им... Като на море.“

„Чуй! — подкани го тя по време на смяната на караула пред Бъкингамския дворец. — Чуй как ритмично крачат. И усещаш ли посъръцването на кожа? И подрънкванията! Не ти ли напомнят звънчета на шейна?“

„Слушай, Коул. Затвори си очите и наистина се заслушай.“

Преди години Коул Тейлър си затвори очите, пое ръката ѝ и ѝ се довери да го поведе през тъмнината. И сега, докато опознаваха Лондон, двамата се докосваха.

Ала Коул не смееше нито за миг да затвори очи, защото тогава и двамата щяха да са слепи.

Сега той водеше през тъмнината и като някога долавяше ярката светлина, излъчвана от сияйната ѝ душа, която осветяваше и най-тъмните кътчета на сърцето му.

Клер продължаваше да е момичето от реката, ангел с канелени коси. Но тук, в Лондон, неустрашимото момиче на Коул не можеше да пее.

„Довечера — обяви тя с добре познатата му дързост, — довечера на репетицията ще пея.“

Изричаше смелото си решение, а гласът ѝ потрепери. Знаеше, че отново ще се почувства без дъх, точно както преди концерта в „Ройъл Албърт Хол“. Без дъх, озадачена... и предадена.

Пеенето бе част от нея, символ на щастливата ѝ душа, но сега ѝ отнемаха това щастие така категорично, както зрението от сините ѝ като небето очи.

Коул знаеше кой открадна от Клер способността ѝ да пее. Направи го Коул Тейлър — изпълнителят на любовни песни и крадец на мечти.

„Ще ѝ върна музиката“ — закле се той. Като я изпрати обратно в Харланвил ли? Това, разбира се, би дало резултат, би възвърнало откраднатото парче от душата на Клер.

Но той вярваше, че младата жена иска нещо повече — точно като него, не само своя глас, тя иска техните два гласа, слети в едно... да възхваляват любовта.

— Успя ли да поспиш?

Тя очакваше този въпрос! Предишната Клер — младата, смелата, виждащата — никога не се уморяваше. Безграничната ѝ енергия тогава се съизмерваше с мечтите ѝ. На това непознато място обаче, където всяка стъпка в тъмнината е нещо съвсем ново, нещо потенциално опасно, тя лесно се изморява.

На това непознато място с него, Клер отлично съзнаваше, че освен лондонските предизвикателства, които действително изискват да изостри вниманието си и да концентрира сетивата си, и нещо друго причинява умората ѝ. Сърцето ѝ обаче имаше много по-голяма нужда от почивка — всеки път в присъствието на Коул то започваше да бие лудо.

Затова Клер поспа и даде малко покой на сърцето си; събуди се отпочинала и пълна с енергия. А сега той се появи и сърцето ѝ пак се разтуптя диво.

— Добре си поспях. — Усмихна се и попита: — А ти?

Спеше ли Коул изобщо, чудеше се тя. Съставът не репетираше всяка вечер, но когато имаха сбирки, той изпращаше Клер до хотела към полунощ. Тя спеше до зори, докато той продължаваше да репетира. И въпреки това неизменно ѝ правеше компания на закуска в осем сутринта; после се разхождаха из лондонските улици, където тя не се изморяваше да изброява цветовете от тяхното детство.

Пантерите никога не спят. Но пантерата на Клер обикновено отговаряше на въпроса ѝ ведро и разсеяно: „О, да. Спах достатъчно.“

Обикновено, но не и този път.

Сега Коул мълчеше; насили се да откъсне поглед от сияйното ѝ лице и да го насочи към друго, макар и изкуствено сияние, което го разтревожи. Клер обикновено палеше две лампи за него, за да го водят в мрака.

— Коул? Да не би нещо да не е наред?

— Запали ли светлините за мен тази вечер?

— Да. Защо? Не светят ли?

„Не светят — помисли си Коул. — Именно защото вече са светили с всички останали в стаята, ти си помислила, че ги палиш, а всъщност си ги загасила.“

— Всички лампи светят, Клер. С изключение на тези две.

— О... — Тя се замисли. — Не помниш ли какво ми каза днес следобед? Че небето било по-тъмно и рано се мръква. Вероятно, докато камериерката е оправяла тук, е запалила лампите, а после е забравила да ги изгаси.

— Но защо се мръщиш, Клер?

— Мръщя ли се?

— Да. Нещо притеснява ли те? Имаш ли чувството, че някой е влизал в стаята ти?

— Не.

Отговорът ѝ прозвуча, искрено и придружен с прекрасна усмивка. Дали нещо не бе наред? Не. Единствено нейното справяне с действителността. Дали е усетила нечие присъствие? Не, не нечие, но на нещо — на златисто сияние.

„Стегни се, Клер — каза си тя. — Не си видяла никакво златисто сияние. Нито сребърни петънца, когато се взираше в небесата през онази снежна вечер в Харланвил. И вчера ти се стори, че виждаш червени проблясъци пред Бъкингамския дворец — аленото червено, в което са облечени войниците. И то е илюзия. Ти си сляпа, Клер. Завинаги. Просто осемгодишното момиченце в теб вярва в невъзможното. То вече не може да пее, онова момиче, израсло край реката... но още може да мечтае. Престани да мечтаеш.“

— Не, Коул, няма нищо тревожно. Като изключим телефонното позвъняване. Сигурно е Сид — предположи тя и се отправи уверено към апарата.

Наистина се оказа Сид, обаждала се, понеже Клер я била търсила.

— Телефонистката не те обезпокои, нали, Сид? Не исках да те буди. Помолих я да изчака ти да провериш за съобщението... О, добре. Да, звъних ти, защото Сара не може да вечеря с нас в събота... Какво? О, не. Нещо свързано с работата ѝ, сигурна съм. Не би постъпила така дори заради него. Както и да е. Искаш ли да се уговорим за друг път? Сара наистина държи да дойде с нас. Всяка вечер през другата седмица ѝ било удобно. След предаването, разбира се. Какво ще кажеш за сряда в девет... Чудесно. Довечера ли? С Коул мислехме да отидем в онова заведение близо до студиото. Искаш ли да дойдеш с нас? Разбира се, че си добре дошла... Да. Напълно. Значи се уговаряме. Ще се срещнем във фойето след двадесет минути.

Клер остави слушалката и се обърна към мястото, където преди малко стоеше Коул. Дали още е там? Или Пантерата се е придвижила така крадешком, че дори нейният чувствителен слух не е доловил преместването?

„Не — реши тя. — Той е там, където беше. Виждам го. Тъмна сянка на фона на златистото сияние.“

Няма никаква сянка.

Няма никакво златисто сияние.

Престани да мечтаеш и се усмихни.

— Сид ще вечеря с нас. Предполагам, чу.

— Чух всичко. Нямахме как да го избегна.

Гласът му идваше точно оттам, където предполагаше, че са устните му. Устните, които така внимателно и с толкова нежност — а може би и с любов? — описват цветовете от детството им. И които някога споделиха с нея толкова много, които ѝ показаха колко силно я желае, копнее за нея...

— Нямахме нищо, което да не бива да чуваш, Коул.

— Какво точно попита Сидни за Сара? Какво не би направила Сара.

— О, според Сидни истинската причина Сара да промени уговорката ни за вечеря в събота е, защото имала среща с Джак. Страстна среща с невероятния Джак, така се изрази. Сигурна съм, че не това е причината.

Сянката на фона на златистото сияние остана смълчана. Смълчана и неподвижна. После проговори:

— Защо не дойдеш с мен в Монте Карло?

— Монте Карло?

— Тимоти иска да прескоча утре дотам за среща с организатора на концерта ни през април. Срещата ще бъде кратка. Всъщност възнамерявах да се върна още утре вечер. Но следващата репетиция е чак в понеделник през нощта, затова можем да останем целия уикенд.

— С удоволствие — чу Клер собствените си думи, едва различими от силното туптене на сърцето ѝ.

Това бе проява на истинска лудост, разбира се. Точно започваше да се чувства добре в непознатия Лондон, а ето — Коул я кани да пътува с него до друго непознато място, и то за целия уикенд.

Но сега трябва да го придружи до Монте Карло. Защо? Защото няма да е с него през април, когато той отново ще отиде там. Дотогава светът ще узнае за изчезналия брат на Коул и дори може да е вече открит, а Клер Чембърлейн ще преподава музика в Харланвил — ако все още е в състояние да се занимава с музика — и сърцето ѝ вече няма да бие така лудо... завинаги.

— Защо не поспиш малко, докато се срещна с организатора?

Клер само кимна — умората ѝ пречеше да говори. Сърцето ѝ би лудо цяла нощ и тя не мигна, а макар краткият полет от Лондон до Ница да мина съвсем гладко, все пак се оказа изтощителен.

Дали ще може да заспи в Монте Карло? Ще се отпусне ли сърцето ѝ? Да, защото се улавяше приятният аромат на морето, който дори през днешния януарски ден напомняше за въздуха край реката. А чайките пееха приспивна песен.

Клер се събуди от тихо почукване по вратата на хотелската ѝ стая. Съзнаваше, че косите ѝ са разрошени от съня и е облечена само в скромната памучна нощница, но ако се забави, той ще си тръгне, за да я остави да поспи още, а тя няма нужда от повече сън.

— Коул? — извика тя, скачайки бързо от леглото. — Будна съм. Идвам.

По нейно настояване той ѝ запази малка стая: по-лесно ще ѝ бъде да я разучи, отколкото просторен апартамент, особено като се има предвид, че ще остане в нея само през уикенда. Но тя още не познаваше добре стаята си и извървя малкото разстояние до вратата пипнешком.

— Коул? — извика повторно.

— Да, Клер, аз съм. — Тя отвори. С разрошените си канелено кафяви коси, сияещи очи и руменина по бузите беше прекрасна. Той с облекчение отбеляза: — Поспала си.

— О, да. Отворих прозореца. Вятърът е така топъл и ароматен. Наблизо има гардении, нали?

— На балкона.

— И чайки? Като че ли долавям пляска на вълните. Възможно ли е? Толкова ли е близо Средиземно море?

— Толкова е близо.

Балконът, засенчен, отделен и осеян с гардении, гледаше към морето.

— Какво се вижда от балкона?

— Надолу вдясно е пристанището.

— Препълнено с величествени яхти?

— Доста са — съгласи се Коул. — И самите яхти наистина са величествени. Поне две разполагат със собствени хеликоптери.

— Какви са флаговете им?

— Какви флагове, Клер?

— Нали всеки плавателен съд има флаг на страната си?

Отново успя да го направи: накара го да вижда много повече, отколкото бе забелязвал досега. Разбира се, че има флагове.

— Има флагове, Клер — отвърна Коул. — С най-различни размери, цветове и форми. Ще разузнаем още, от по-близо, когато се разходим по кея.

Описа ѝ гледката отвъд пристанището: обливаните от вълни скали, където е кралският дворец, пейзажа наоколо, сгъшените по хълмовете вили.

— А всичко друго — останалата част от гледката ти — е морето.

Клер извърна към него глава с разрошени от съня коси и усмивка в незрящите очи.

— Морскосиньо ли е морето, или с цвят на изумруд? Или лазурно?

Средиземно море беше синьо, украсено със злато от лъчите на зимното слънце.

— Синьо е, но не лазурно — уточни Коул. Всъщност не бе нито един от изброените от нея цветове. Това синьо — това ясно, сияйно,

радостно синьо — нямаше название... до този момент. — Синьото на Клер! То е с цвета на твоите очи.

— О... — прошепна тя, внезапно останала без дъх. Отново ли я обземаше паника? Не. Това чувство бе нещо ново... и прекрасно.

— А има и златно — продължи Коул, напук на всички дадени клетви да не се вслушва в гласа на сърцето си. — Искрящо злато. Точно като златистите точки в очите ти.

— Нямам златисти точки.

— О, напротив. Особено когато си щастлива. Виждам ги и сега, Клер — по-блестящи от морето и слънцето. И несравнимо по-красиви.

— Коул...

Гласът му я обвиваше, прегръдка много по-нежна от изпълнения с аромати ветрец. Той продължаваше описанията си и тя наистина повярва, че вижда искриците злато. И тогава на момичето от реката, на смелата и дръзка мечтателка, ѝ се стори как вижда нещо неимоверно по-блестящо, сребристо, изпълнено с любов и разтопено от желание, да се мярва в чувствените му очи на пантера.

Тогава той я докосна — в главата ѝ избухна пъстроцветен взрив като дъга и топлина се разля по вените ѝ.

После започна да я целува. Устните, които покоряваха света с любовни песни, се впуснаха в бавно и търсещо пътуване — по слепоочията ѝ, очите, носа, страните, сякаш той бе слепецът и само така е в състояние да опознае всяка частица от нея.

Но пътуването се оказа прекалено бавно! Устните ѝ жадуваха за неговите, копнееха да получат своята любовна песен. Тя намери устата му, с което го изненада, и изтръгна от него тих, но пълен с желание стон.

— О, Клер, желая те.

— И аз.

Любиха се в нейното легло, обгърнати от аромата на гардении — невинни и чисти като булчински букет.

— Клер? — Сляха се в едно. Стана бързо. И за двамата. Тя бе не по-малко жадна от него, не по-малко уверена и все пак... — Никога ли не си се любила преди?

Да. Хиляди, милион пъти, в сърцето си. С него. Единствено с него.

— Не.

— Добре ли си?

— О, да.

Момичето от реката вече не можеше да пее заедно с мъжа, когото обичаше. Но това нямаше значение. Сега съществуваше друг дует, изпълнен с нова великолепна хармония. Докато се любеха, те споделяха сърцата и мислите си, телата и душите си; тя пееше, те пееха, най-прекрасната любовна песен.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

*Пансионът „Хайъсинт“
събота, 7 януари*

Пътуването с кола до Корнуол им отне около шест часа. Часове, изминали в мълчание, през които Сара, витаеше някъде далеч. Припомня си миналото, прецени Джак, и си представя бъдещето.

От време на време обаче тя се връщаше в настоящето.

— Все така ли не виждаш никого?

— Никого, Сара. Никой не ни следи — увери я той.

Не отвеждаха убиеца при дъщеря ѝ. Джак знаеше, че е истина. По време на пътуването постоянно хвърляше поглед към панорамното огледало. Никой не ги следеше.

Защото Коул Тейлър е в Монте Карло ли? Може би. А може би — не. Независимо от изненадващото си силно желание този заподозрян да е невинен, засега Джак не зачеркваше името му от списъка на възможните убийци.

Но в списъка на специалиста по разрешаване на загадки фигурираха и други имена на предполагаеми извършители. Никой, от които, слава богу, не пътуваше към Корнуол днес.

При пристигането в Сейнт Айвс, само на няколко минути път до пансиона „Хайъсинт“, Сара се отърси от унеса си. Цялото ѝ същество застана нащрек, по лицето ѝ се четеше нетърпение и очакване, ноктите ѝ се забиваха дълбоко в дланите на ръцете.

— Добре ли си?

— Не — прошепна тя, макар че направи опит да кимне смело. —

Но и да.

Джак се усмихна:

— Няма начин да се чувстваш добре, Сара.

— Да, прав си, предполагам.

— За сведение трябва да призная, че изглеждаш добре. Всъщност направо си красива. Така косата ти ми харесва.

Днес черните коси бяха вързани на тила с ярко оцветен шал, а не с панделките, каквито носеше по време на бременността, макар прическата да беше същата. Точно така носеше косите си за своята неродена дъщеричка.

„Въобразяваш си, че ще те разпознае ли? Бебето, което те познава само от утробата ти? Това е налудничаво, Сара. Ти си луда. Продължаваш да си побъркана, смахната.“

— Сара?

— Просто съм изплашена, Джак.

— Кое те плаши най-много?

— Ами ако се наложи да я докосна, да я прегърна? Какво ще стане, ако откача и я сграбча, и не желая да я пусна?

— Това няма да се случи, Сара.

— Смяташ, че ще успея да се контролирам ли? — „Разбира се, че няма да успееш — присмяха ѝ се призраците злорадо. — Ако можеше поне мъничко да се контролираш, не би загатнала, и то точно пред Джак, възможността да си малко откачена. Това си е чиста лудост.“

— Убеден съм, че ще успееш — отвърна Джак. — „Поставянето на подобен въпрос само доказва колко е наред разумът ти. Това е нормално, Сара Пемброук. Абсолютно естествено е да си ужасена от евентуалните си реакции.“

— Но не е нормално да го извърша докрай, нали?

— Което ти няма да сториш. Ще обуздаеш чувствата си, независимо колко са силни.

— Говориш толкова уверено.

— Уверен съм. Ако ще те утеши — и съвсем егоистично се надявам да е така — възнамерявам да съм до теб през цялото време.

Тя потрепери, но се усмихна.

— Утешава ме. Аз... — „Имам нужда от теб, Джак.“ — ... се чувствам по-добре.

О, само каква нужда имаше тя от Джак Далтон, защото, след като направи няколко крачки по лъкатушешката алея към предната веранда на елегантната сграда, всичко пропадна.

Затворено. Така гласеше надписът на вратата. Беше изписан с изящни букви, но това не смекчи удара.

Пансионът „Хайъсинт“ бе затворен до април.

— И все пак ще почукаме — обади се Джак.

— И какво ще кажем? — попита Сара отчаяно. — Че не умеем да четем? Или че искаме да видим дъщеря ми?

Преди да успее да ѝ отговори, приближаваща по чакъла кола привлече вниманието им.

— О... — прошепна тя, щом се появи един от пристигналите, всъщност — единственият, който имаше някакво значение — нейното момиченце. — О, Джак...

Той я прихвана с ръка през кръста и остана така, докато Джесика се приближаваше. Крачеше енергично и весело, облечена в джинси и риза. А колкото до приликата между майка и дъщеря, за която Енид Дъкуърд-Паркър твърдеше, определено бе налице?

Вероятно се долавяше в деликатните скули на Джесика, във финия прав нос и във формата на устата. И определено личеше, натрапваше се и изумяваше в буйната конска опашка, както бяха прибрани косите ѝ: също черни, лъскави, копринени и също като на Сара прихванати с дълъг пъстър шал.

„Но аз никога не съм изглеждала така — помисли си Сара. — Никога не съм била така изящна като това момиче, нито съм се чувствала толкова щастлива, в безопасност, така обичана. Никога.“

Дори шофьорката на колата се грижеше за безопасността на Джесика Кейн. Изчакваше Джеси да подмине двамата непознати на верандата и да влезе безпрепятствено у дома си, за да подкара пълната с момичета кола.

Момичетата са ходили да се пързаят с кънки, съобрази Сара, докато дъщеря ѝ приближаваше.

„Скъпи мамо и татко, уча се да карам кънки. Има пързалка близо до училището. Когато се върна през ваканцията, ще ви покажа какво мога. Надявам се да се гордеете с мен.“

— Аз ви познавам! — възкликна Джесика, озовала се на верандата. Гласът ѝ звучеше като истинска музика, както в деня на раждането ѝ. Сега Сара ясно видя цвета на очите: удивителна смесица от зелено и синьо. Това ли е невероятният и същевременно великолепен дар от едно предадено младо момиче и безименния

изнасилвач? Или забележителното съчетание от окраски идва от съвършено друг източник, от самия Корнуол — това мистично място, където небето е като сапфир, а морето — като изумруд.

— Познаваш ме?

— Вие сте лейди Сара Пемброук, нали?

— Да, но... — „Аз съм твоята майка. Майка!“ — Да. Моля те, наричай ме Сара.

— А аз съм Джак. А ти коя си?

— Джеси.

— Здравей, Джеси.

— Здравейте. — Тя дари и двамата с лъчезарна усмивка, но веднага си даде сметка, че колата, която я докара, е още там и шофьорката изчаква — искаше да се убеди, че не я грози никаква опасност — и затова махна с ръка: няма нищо страшно при тези непознати, означаваше жестът ѝ. В пълна безопасност съм. Колата потегли и тя се обърна отново към Сара. — Дошли сте да отседнете при нас ли?

„Да, искам да остана тук завинаги.“

— Така мислехме — обади се Джак. — Но явно нещата не се развиват по план. Пансионът е затворен.

— Но не и за вас! — възкликна Джеси, все още вперила поглед в Сара. — Мама има помощници от селото и може да им се обади. Вероятно ще ви даде ъгловия апартамент, откъдето се вижда и морето, и...

— Джеси?

Джесика се извърна от майката, която не познаваше, към онази, която знаеше.

— Виж кой е дошъл, мамо! Лейди... Искам да кажа — Сара.

— Искаш да кажеш лейди Пемброук — укори я Ема внимателно, усмихвайки се първо на дъщеря си, а после на жената, от която отдавна се възхищаваше.

— Предложих на Джеси да ме нарича Сара, ако не възразявате. А това е Джак Далтон.

— А аз съм Ема Кейн и, изглежда, и аз се чувствам като Джеси: сякаш ви познавам отдавна, сякаш сте от семейството. Присъствахте в дома ни така често, а сега вече всяка вечер. От самото начало на кариерата ви Джеси е една от най-страстните ви почитателки.

— Мамо!

— Истина е, скъпа, и съм сигурна, че лейди... че Сара няма нищо против да го чуе. Преди Джеси дори да започне да разбира какво означават думите, бе запленена от гласа ви. Седеше захласната и само слушаше дори когато образът ви не се виждаше на екрана.

Защото разпознаваше гласа ѝ! През осемте месеца, когато бяха заедно — когато тя бе пламъче надежда вътре в нея — тя ѝ говореше непрекъснато. А сега имаше нужда да я прегърне, да я обича и никога да не я пуска. „Помогни ми, Джак! Луда съм. Напълно откачила и всеки момент...“

— Май си фигуристка, а, Джеси? — обади се Джак и посочи към лъскавите кънки — несъмнено коледен подарък.

Джеси кимна, а Ема гордо добави:

— И то само каква!

— Не те ли заболяват глезените — стиснала здраво ръце, Сара зададе предпазливо въпроса, припомняйки си своите занимания, когато глезените постоянно я боляха.

Изразът на Джеси стана замислен.

— Може да се правят, трябва да се правят, някои упражнения, за да заякнат глезените. — Сега вече се усмихна. — След това изобщо не те болят.

— Добре ли мина днес, скъпа?

— Много добре. — После, за да обясни на Сара и Джак, добави: — Мама не успя да дойде, защото се наложи да приготвя сватбена торта.

— Освен това — допълни Ема — с баща ѝ не сме много желани да я наблюдаваме, докато се упражнява.

— Защо? — попита Сара.

Защото се ядосват, когато тя падне? Когато не успее? Защото изискват прекалено много от нея? „Само ни губиш времето, Сара! — чу гласовете на родителите си. — Каза, че си се научила да караш кънки, а само се виж... Ужасна си.“

— Защото прекалено много се тревожат! Всеки път, щом падна, искат да спра изобщо да карам кънки.

Ема прокара нежно ръка по лъскавите черни коси на Джесика.

— Правим го, защото ледът е толкова твърд и студен. Почти толкова студен, колкото вятърът, който се задава. Моля, заповядайте

вътре. Ще се радваме, ако останете през нощта. Всъщност — колкото пожелаете. Както каза Джеси, няма никакъв проблем.

— Ще останем само за тази вечер — съобщи Сара решението си.

Отначало се чудеше дали ще има сили да отседне в пансиона „Хайъсинт“, да спи под един покрив с дъщеря си. Но тя ще държи ръцете си плътно прилепнали към тялото, няма да прегръща Джеси, няма да я докосва, да милва гладките копринени черни коси и няма да закрепчи на глас желанията на сърцето си. В момента най-много се страхуваше от утрешния ден, когато ще трябва да се сбогува.

— А за вечеря... — Ема леко се намръщи.

— Не се притеснявайте за това. Сигурно има ресторант в селцето.

— По-скоро ще се наложи да отидете до Сейнт Айвс.

— Може да дойдете с нас. Нали, мамо? Ние имаме среща с баба и дядо.

— Тримата ще вечеряме с родителите ми в Сейнт Айвс — поясни Ема. — Естествено, че сте добре дошли.

— Не бихме желали да се натрапваме... Е, поне не повече...

— Не е никакво натрапване. Както ви споменах — за нас вие сте част от семейството. Родителите ми ще са очаровани да се запознаят с вас.

— Татко няма да дойде да вечеря с нас — каза Джесика, докато ги развеждаше из къщата, а Ема звънеше на помощниците си от селцето. Зает е... Сигурно ще работи цяла нощ. Но ще иска да се запознаете.

— И ние с удоволствие ще се запознаем с него.

— Да го направим сега — предложи момичето. — Той е ей там, в къщурката на градинаря, а е и почти четири, време за чай. Или, в случая с татко, за горещ шоколад.

— Чудесно би било — отвърна Сара.

Щом Джесика ще отнесе горещ шоколад на баща си в къщурката, тогава там ще отиде и Сара. С Джеси.

Всякакви следи от Сара Пемброук, от жената воин, бяха изчезнали заради дъщеря ѝ. Военната кореспондентка, известна с невероятната си способност да вижда всичко, изчезна напълно. Сега

Сара бе майка, заслепена от детето си, не виждаше и не чуваше нищо друго — включително и малките, но излъчващи някакво мрачно предзнаменование предмети на изкуството, подредени по поставки в гостната и коридорите на пансиона „Хайъсинт“.

Джак се нуждаеше от време да я подготви, да я предупреди. Следователно се налагаше да се отделят за няколко мига от очарователната им малка домакиня, обичаното дете на Сара.

Именно безценната дъщеря им осигури тези нужни секунди. Щом Джеси отиде в кухнята да вземе термоса с горещия шоколад, Джак улови Сара за ръката, за да ѝ попречи да я последва.

Тя се извърна към него озадачена.

— Трябва да си много предпазлива, Сара.

— Какво? О, Джак, прекалено ли се издавам? Дали Ема ще заподозре истината, как смяташ?

— Не, Сара. Справяш се чудесно и съм напълно убеден, че Ема няма представа коя си — отвърна, а наум отбеляза: — „Вие и двете сте майки, съсредоточени сте върху дъщеря си и не виждате нищо друго.“

— А ти може да се окажеш пред сериозно изпитание.

— Тя е прекрасна, Джак.

— Като теб, Сара. Точно като теб. Но когато се срещнем с... него, трябва да си много предпазлива.

— Защо?

Секундите свършиха. Джесика се бе върнала.

И скоро, съвсем скоро, Сара сама щеше да намери отговор на въпроса си.

— С мама и татко живеехме тук, когато бях малка — обясняваше Джесика на път към къщурката. Малката постройка излъчваше романтичен чар, лъхаше на уют и се гушеше под сенките на висока върба. — После баба и дядо се преместиха в Сейнт Айвс и ние се прехвърлихме в голямата къща. Сега това тук е ателието на татко.

Пътечка водеше до входната врата. Но точно преди да стигне дотам, Джесика зави и ги поведе покрай стената към не толкова очарователна пристройка, засенчена досега от надвисналите клони на голямото дърво.

Очевидно временна, пристройката — изградена основно от шперплат — се издигаше по-високо от къщурката; нямаше прозорци, а само единична широка врата.

— Това е заради Пеги — съобщи Джесика без повече обяснения, но очите ѝ светеха в очакване да разкрие пред гостите си нещо чудесно. — Ще го видите след секунда. Когато настане време да излезе, всичко това ще бъде срутено. — До вратата тя зашепна, а очите ѝ станаха още по-сияйни. — Винаги първо чукам, да не би да изработва някой детайл, който изисква особено внимание. Не че ръката му някога трепва!

„Нито те отпраща да си идеш“ — помисли си Сара, припомняйки си своето детство и опитите да зарадва баща си. „Не ме занимавай сега, Сара. Зает съм. Остави чая на масата и си върви.“

Но в плътния мъжки глас, откликнал на Джесиното потропване, имаше единствено любов.

— Ти ли си, Джеси?

— Здравей, татко — поздрави тя и се усмихна на Сара и Джак, докато отваряше шперплатовата врата. — Никога няма да познаеш кой е с мен! Лейди Сара Пемброук и нейният приятел Джак.

Гостите нямаха възможност да забележат реакцията на Лукас Кейн, предизвикана от новината. Пеги — огромна скулптура на Пегас от чисто бял мрамор — го скриваше изцяло от погледите им.

По всяко друго време — ако нямаше издялани черни сърца и кървави прорези в алабастрова кожа — Джак щеше да се възхити от великолепия кон и да се удиви от забележителното съвпадение.

Пегас. Прекрасното митологично създание, сътворено за Джак от баща му като главоблъсканица, като предизвикателство. Но преди всичко като дар от любов. На крилете на това благородно същество семейство Далтон се издигна до огромно състояние.

А сега митологичният кон, символ на толкова неща от живота на Джак, стоеше тук, в тази очарователна къщурка в Корнуол. Пегас стоеше тук, и то съвсем като жив. Под опънатата мраморна кожа мускулите почти осезаемо потрепваха, а разперените криле бяха готови всеки момент да замахнат и да го издигнат във въздуха. Това митологично същество можеше да литне, щеше да литне всеки момент.

Но в този зимен ден с черни сърца и прерязани гърла Джак видя само ателието на скулптура и инструментите на твореца: острите длета, разхвърляни сред мраморните отломки по пода.

Джак знаеше какво ще заварят в къщурката. По време на обиколката из пансиона очите на Сара не се откъсваха от дъщеря ѝ, ала той забеляза статуетките, изложени така гордо на показ. Всичките бяха малки, едва ли по-големи от главоблъсканиците, които продаваше неговото семейство. Но издяланият от Лукас Кейн камък не криеше никаква загадка. Той представляваше само издайническа улика, която караше сърцето да застине.

Независимо от предупреждението на Джак Сара се оказа неподготвена. И със сърце, и с душа тя очакваше да види приликата между Джесика и осиновителя ѝ — толкова явна, че никой никога да не допусне възможността тя да не е негова дъщеря.

Сара го видя — сянка, която се измъква изпод снежнобялото крило: косите му — тъмни като нейните; очите — също като нейните, тъмнозелени. Ръцете му бяха празни, не държаха никакво оръжие, но в тях се долавяше сила, а върху лицето му имаше изписана каменна безизразност и някаква свирепост.

— Здравейте. — Усмихна се бегло, възпитано, но хладно. — Аз съм Лукас Кейн.

— Аз съм Джак Далтон, а това е Сара Пемброук. Пристигнахме, без да направим предварително резервация; не допускахме, че ще е затворено, но съпругата ви прояви изключително гостоприемство и ни предложи да останем да ноцуваме.

— И ще дойдат да вечерят с нас!

— О! Много хубаво — отбеляза Лукас и този път се усмихна сърдечно на Джесика.

Но свирепият израз не изчезна.

— Това е Пеги. — Момичето потупа бялата муцуна на крилатия кон, сякаш бе топло кадифе, сякаш великолепното същество бе обичан домашен любимец. С тъжна въздишка, която само потвърди колко е привързана към статуята, добави: — Веднага щом бъде готов, ще ни напусне.

— И къде ще отиде? — попита Джак.

— Във фоайето на телевизионната компания на Тимоти Аскуит.

„Където ще го виждам всеки ден“ — помисли си Сара.

— Значи познавате Тимоти? — изрече тя на глас.

— Той плати за изработването на тази скулптура.

— В кабинета на Тимоти има един Купидон от черен мрамор — продължи Сара. Ала долови предупрежденията на Джак да бъде предпазлива и си наложи по-весел тон: — Впечатляващ е. И той ли е ваш?

— Да.

— А другите статуетки? — обади се Джак, посочвайки към подредените по лавиците скулптури.

— Тимоти има приятели. Беше достатъчно мил да им покаже мои работи и поръчките заваляха.

— Татко е страшно зает! Всеки иска да има негова скулптура. Затова няма да вечеря с нас. — Гордата усмивка на Джесика се смени с угрижено изражение: — Така ми се щеше да дойдеш, татко. Прекалено усилено работиш.

— Знаеш ли, Джеси — обади се Лукас тихо. — Мисля, че си права. Желанието ти току-що се сбъдна.

— Наистина ли?

— Наистина.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Трябва да я измъкнем оттук.

Апартаментът им с две спални в пансиона „Хайъсинг“ се намираше на третия етаж, в крилото за гости, далеч от помещенията на домакините. Стените, изградени от ръцете на Лукас Кейн, бяха дебели, солидни и на практика звукоизолирани.

Но независимо от това Сара изрече молбата си шепнешком:

— Още сега, Джак. Трябва да я измъкнем сега.

Той отговори още по-тихо:

— Не, Сара.

— Не? Но нали смяташ, че е той? — изуми се Сара. Джак обаче очевидно нямаше да сподели какво смята, даде си сметка тя, взирайки се смаяна в безизразното му лице. — Знам, ти не правиш прибързани заключения, но той е все пак скулптор и е очевидно, не мислиш ли, че знае коя съм.

— Да. Знае.

— Не видяхме реакцията му, когато узна за присъствието ми тук, но никак не се е изненадал, обзалагам се. Той ме е очаквал, Джак. Вероятно сам е написал писмото, а Енид Дъкуърд-Паркър въобще не съществува.

— Съществува, Сара, и почеркът е неин.

— Проверил си? Защо?

— Защото всичко трябва да се провери.

— Ами ако Лукас е накарал клетата женица да напише писмото, Джак, та ние двамата да се срещнем? Положително ѝ е обещал в замяна да ѝ издяла нещо прекрасно. Например, сърце или втори Купидон от черен мрамор...

— Лукас няма нужда да търси начин да се запознае с теб, Сара. С Ема бяха на новогодишния прием, организиран от Тимоти.

— Ти си ги видял?

— Забелязах ги точно преди двамата с теб да започнем да танцуваме. А после, Сара, виждах единствено теб.

Тъмносините му очи я стрелнаха с интимно напомняне: „Говорим за убийство, Сара, но ние сме и танцьори, ти и аз. Танцьори, а не врагове.“

— Не казвам, че Лукас не е убиецът, Сара. Но има очевидни въпроси, на които трябва да се отговори.

„Въпроси, отнасящи се до Лукас, Сара, а не до нас. На нас ни е предопределено да танцуваме, да се обичаме.“

— Въпроси? — повтори тя, извърщайки се неволно от него. — Какви въпроси?

— Като начало: Лукас Кейн държи пансион в Англия. Каква е връзката му с две от най-прочутите актриси на Холивуд?

— Представа нямам. — Сара гледаше към морето и продължи да говори, като се обръщаше към ширналата се изумрудена прелест пред нея: — Но трябва да има някаква. Сигурна съм. Ще я открием. Аз ще я откроя.

„И после ще отведе дъщеря си отук.“

Всъщност Джак откри връзката на Лукас Кейн с Холивуд. Разкритието стана след вечерята в Сейнт Айвс — събитие, припомнило му за неговите семейни вечери: изпълнени с обич срещи, където децата бяха не по-малко важни от възрастните, а понякога и по-важни.

Върнаха се в пансиона „Хайъсинт“ късно след обичайното време за лягане на Джесика. Тя се оттегли неохотно и остави родителите си със Сара и Джак в гостната да изпият по чаша горещо кафе и да си поговорят сред изящните статуетки от камък.

Навън се развихри буря; внезапна и силна, тя непрекъснато се усилваше. Понякога дори заглушаваше гласовете им. Джак разказваше за книгата, която ще напише за Сара и други военни кореспонденти на двадесети век, а замръзналите клонки на дърветата удряха стъклата, сякаш одобряваха и приветстваха плана му. Стигнаха до живота на Сара из окопите по местата, където се водеха битки на живот и смърт, и небесата се разтресоха от тътен; ала Ема изрази облекчението си, че Сара най-после е оставила смъртта и опасностите зад гърба си, и навън всичко утихна.

Именно тогава, в настъпилата тишина, Сара се обърна към любезната си домакиня:

— Разкажи ни за вас двамата, Ема. Къде се срещнахте?

— Във Флоренция. По онова време Лукас учеше в Станфорд, а аз — в Кембридж. Попаднахме в съвместната учебна програма на двата университета.

— Ашли Александра е участвала в подобна програма.

— Та Ашли учеше в нашата група. Но откъде, за бога, знаеш това Джак? — изненада се Ема.

За да разкрие убийците, не биваше да пропуска нито един детайл. Информацията за тази академична година на Ашли пристигна по факс; едно-единствено изречение сред всичко, изпратено от частния детектив в Ел Ей.

— След убийството ѝ, направих някои проучвания за миналото ѝ.

— И за нея ли възнамеряваш да пишеш книга?

— Не. А и не допускам някой да го направи, преди да се разреши загадката около смъртта ѝ.

— Така ми се иска да се разреши — обади се тихо Ема.

При тези нейни думи вятърът отново се усили. Сякаш, хрумна ѝ на Сара, бурята затаява дъх, точно както постъпи и тя. Но сега Сара Пемброук отново дишаше и бе удивително спокойна. Липсващото свързващо звено между Лукас Кейн и убийството в Тинсълтаун излезе наяве; почти наяве.

— Добри приятелки ли бяхте с Ашли, Ема?

След моментно колебание жената отвърна решително:

— О, да. Бяхме съквартирантки, а тя и Лукас са се познавали от първата им година в Станфорд.

— Поддържахте ли връзка през всичките тези години?

— Не. Но по невероятно съвпадане Лукас бе в Ел Ей миналия февруари, в деня на Свети Валентин.

В този момент настъпилото спокойствие в душата Сара и в природата отвън изчезнаха. „Не е никакво съвпадение — крещеше вятърът. — Лукас Кейн е убиецът.“

„Ш-ш-ш-т... — заповяда Сара на бурните си мисли и на виещия вятър. — Не му давай да разбере, че е разкрит, че загадката е разрешена.“

Ала нито бурята, нито мислите ѝ се подчиниха на тази команда. Сара не погледна към Лукас; не смееше. Почувства обаче вперените му в нея очи и всеки момент всичко щеше да пропадне. Той ще се досети, че тя знае истината за черното му сърце и за жадните за кръв силни и талантиливи ръце, които превръщат камъка в плът и разкъсват плътта.

В този момент дочу глас; онзи глас, и погледна нагоре да срещне сините очи, спокойни като лед.

— Видяхте ли се с Ашли, докато беше там, Лукас? — попита Джак.

Вятърът отново затихна, вероятно шокиран и смълчан от директния въпрос или от спокойния начин, по който бе зададен.

— Да — отвърна той накрая. — За малко. В деня, преди да умре.

— Познавал е Ашли и е бил там, когато тя е умряла. Не попитахме за Паулина, за да не се издадем кои сме, двете с Ашли са били приятелки, затова нищо чудно Лукас да познава и нея. Той е, Джак. Но...

— Но? — повтори Джак. „Дали се чудиш като мен от самото начало, а и все още, как този уважаван скулптор на крилати коне, този любещ баща и съпруг, може да е такъв свиреп звяр?“ — Но какво, Сара?

— Чудя се дали убийствата са извършени импулсивно, а не са обмислени хладнокръвно, както смятаме. Какво пречи да е убил Ашли в момент на ярост, а после — понеже Паулина е знаела къде е бил — Лукас да е убил и свидетелката. Просто е инсценирал романтичната атмосфера след това. Каза, че и в двете къщи не са намерени пликовете на заплашителните писма. Защо да не са поставени заедно с шампанското и розите? Смяташ ли го за възможно?

— Да, възможно е.

— Имаш ли други въпроси, Джак? Не как ги е извършил, а че той ги е извършил?

След известно колебание той отвърна, но без всъщност да ѝ даде отговор:

— Явно се опитвам да осмисля факта защо Лукас призна за срещата си с Ашли.

— Смята се в безопасност, за неуязвим. Не се досеща, че знаем за него и вероятно невероятно се забавлява.

— Не ми приличаше на човек, който се забавлява. Ема очевидно се изненада от новината, че е видял някогашната им приятелка. Защо Лукас просто не излъга за тази среща?

— Защото е чудовище. Искаше да нарани съпругата си.

Тя бе дълбоко наранена.

— Виждал си се с нея, така ли, Лу? — Бяха в спалнята — мястото, станало след Нова година свидетел на още неопируемо силни страсти и смели интимности между обикновената провинциалистка и мъжа, когото тя обичаше, и на когото вярваше, че винаги ще бъде честен с нея.

— Аш уреди пътуването ми до Ел Ей. Тя се оказа колекционерката на произведения на изкуството. Присъствала на коледното тържество в студията „Джемстоун“, където Тимоти показал снимки на мои работи. Тази част е вярна. Но не съществува никаква ценителка на изкуствата от южните щати, точно както не съществува и Дафни. Представа нямах, Ема, докато не видях Ашли да влиза във фойето на хотела ми.

— Тя все още те е искала, след всичките тези години. Все още е била привързана към теб.

— Но аз не съм привързан, Ем. Всъщност така побеснях и й наговорих какво ли не, и то без да си меря приказките.

— Но пред мен не спомена нищо.

— Имаше ли смисъл? Тя умря на следващата вечер.

„И това предателство, любима моя, този пропуск, е нищо в сравнение с онова, другото, което крия от теб.“

— Но...

— Мамо? Татко?

Стоеше на прага — малка и безценна, със загрижено изражение върху младото си лице, осветено от проблясващите светкавици.

— Да, скъпа?

— Бурята е толкова силна, сърдита. Защо не спре? Мамо, страх ме е.

„И мен — помисли си Ема. — Толкова ме е страх от онова, което не зная за мъжа, когото обичам... за онова, което не ми е казал... другите тайни, които никога не е споделил. Други тайни ли — обади се сърцето ѝ. — Само защото не ти е казал, че се е видял с Ашли...“

Съществуват и други тайни. Прозрението дойде някъде от дъното на душата ѝ, от мрачните, изтерзани мисли, които така грижовно обви със сребриста надежда по Коледа. Сега тази обвивка се разкъса на парчета.

— Да дойда ли да спя при теб, Джеси? — Тя не погледна към Лукас. Не бе в състояние да го направи, както и да остане да спи при него тази нощ, тук, в тази стая, в това легло, където си споделиха толкова интимни истини. — Ако не успеем да заспим, ще си приказваме, става ли?

— Да, мамо. Но ти ще бъдеш ли добре, татко? А и Пеги? Ами ако върбата падне и го разбие?

„О, малка моя любов — помисли си Лукас. — Една разбита от мрамор скулптура е нищо в сравнение с всичко, което се разбива тази вечер.“

Успя да се насили да се усмихне на любимите си същества. Но измъчените сини очи на Ема отказаха да го погледнат и тя изглежда не го чу, когато той нежно, но и свирепо увери:

— Ще бъда добре.

— Не. Не. Моля ви!

Дивият вик на Сара не събуди Джак. Той не заспа цяла нощ. Тревогите му, съчетани с важното бдение, което си наложи, го караха да бодърствува.

Джак прекара нощта в дневната между двете спални. За единствения вход към апартамента им се минаваше през разположената в центъра стая — тежка дървена врата, която заключи и остана да наблюдава. Не че убиец, особено ако е умен и изкусен, ще извърши престъплението в собствения си дом.

Сара беше в безопасност.

Като се изключат виковете ѝ насън: отчаяни, изплашени, умоляващи.

Но е сама. Изпита облекчение, когато се втурна в стаята ѝ. Нейният похитител съществуваше само в съня ѝ. Вероятно кошмарен спомен от някоя война. През тази нощ, когато гневът на природата наподобяваше шум на сражения, е възможно отдавнашни спомени от преживени ужаси да изплуват в съзнанието ѝ и да се натрапват в съня ѝ.

Устните на Сара сега мълчаха. Но трепереха. А пребледнялото ѝ лице сред тъмните коси беше смръщено. И когато нежно докосна раменете ѝ, Джак усети, че са стегнати, изопнати, нащрек дори в съня. Нежните му ръце напипаха и нещо друго, нещо много по-меко. Скъпата тъкан на синята му риза.

— Сара?

Клепачите ѝ се отвориха. Зелените очи под дългите мигли гледаха объркано, но не и изплашено.

— Джак.

— Добро утро. — Той се усмихна и се отдръпна, за да ѝ даде възможност да се надигне. — Май имаше кошмар.

— О, прав си, предполагам.

Сара още помнеше съня си, носеше го в себе си независимо дали е будна или спи. Намираше се в тъмното задушно мазе, където я изнасилваха, предаваха, а тя се молеше да ѝ изтече кръвта и да умре.

— Сара? Добре ли си?

— Да. Вече сутрин ли е?

— Почти.

— Но ти си облечен.

— Прекарах нощта да слушам бурята.

— И да се ослушваш за прокрадващи се стъпки?

— Естествено.

— Не си убедителен.

— Признавам. Не съм убеден, че Лукас Кейн е брутален убиец.

— Но за Коул не се колебаеш толкова.

— Напротив.

— Наистина ли?

— Да. Но тази загадка, Сара, има нужда от факти, а не от догадки или чувства.

— Знам. И разбирам какво изпитва Джесика към Лукас, колко дълбоко го обича. И каквото и да искам, Джак, не желая да

принуждавам дъщеря си да се изправя пред факта, че бащата, когото обича, е убиец. Но ако все пак Лукас е убиецът, или Коул, следва да отговорят за деянията си. — Тя се усмихна пресилено: — Виж колко логично разсъждавам.

— Виждам.

Изведнъж си даде сметка какво още вижда Джак: в момента Сара Пемброук е с разрошени от съня коси, разпуснати, както в Париж, и те се разпиляват върху светлосинята риза — нейната нощница, и... „Аз съм онова момиче от мазето, Джак, онова наранено, разочароващо всички момиче, което е лесно да захвърлиш.“

— Май ще отида да се поразходя.

— Да се разходиш ли, Сара?

— Да си избистря главата, да си наложа да разсъждавам логично.

— Да не би да искаш да претърсиш ателието му, за да видиш дали няма да откриеш издялано от камък сърце?

— Не — отвърна тя тържествено. — Обещавам, че няма да правя нищо подобно. Просто ще отида до скалите и ще погледам морето известно време, после ще се върна. Ще съм пред очите ти през цялото време.

Джесика спа, сгушена в прегръдките на Ема, далеч от стаята за гости, където нощуваха Сара и Джак. Нямаше начин да е чула отчаяния вик на Сара. Но въпреки това се пробуди точно в този миг.

— Джеси?

— Мамо?

— Добре ли си? Така сепнато се събуди. Да не си сънувала кошмар?

Момичето свъси вежди.

— Не знам. Не помня. — Напрегнатото ѝ изражение изчезна, щом долови бледата светлина в стаята: — О, вече е ден. И бурята е отминала, нали? Ще отида да видя дали татко е добре.

С тези думи скочи от леглото и изчезна по коридора като остави Ема да се вслушва в ехото на отдалечаващите се стъпки и... собствените си мисли.

Щастливи мисли. Сребърни. Да, скъпа, бурята приключи.

Ема прекара нощта в търсене на обяснение за предателството на Лу, което да спаси умиращото ѝ сърце. И най-накрая го откри. Бил е бесен на Ашли. Нали така каза. После е разбрал какво се е случило с Аш и очевидно се е почувствал ужасно виновен за наговорените в навечерието на смъртта ѝ жестоки думи. И вместо да сподели с Ема, той ѝ го е спестил. Както ѝ бе спестил истината за постъпката на Ашли — предателството от нейна страна — дръзкия опит да съблазни съпруга ѝ. Като е замълчал, той е спестил на съпругата си и истината, и терзанията ѝ; така ѝ е дал възможност да жали за смъртта на жената, която някога ѝ беше приятелка. Тя изпитваше истинска, искрена и неподправена мъка.

Това е. Лукас е искал да ѝ спести излишното вълнение. Едва ли е редно това да се нарече предателство. А колкото до другите тайни? Те не съществуваха, освен във въображението ѝ.

В този момент Джеси се появи отново, очите ѝ светеха така ярко, както и сребристите надежди на Ема.

— Не е в спалнята, но в студиото свети, а и върбата не е паднала, значи и Пеги е добре.

— Слава богу — прошепна майка ѝ. — „Всички сме добре. Точно както Лу обеща. Бурята премина и всички ние оцеляхме.“

— Мамо?

Сбърчила разтревожена носле, Джеси стоеше до прозореца в спалнята си. Ема се приближи бързо да види кое предизвика внезапната промяна в настроението на дъщеря ѝ.

— Да не би бурята все пак да е нанесла някакви щети, Джеси?

— Не... Става въпрос за татко и Сара, мамо. Изглеждат ядосани. Страшно ядосани.

Бурята не беше преминала. Истинската ѝ мощ, най-големите поражения, тепърва предстояха. Сара и Лукас стояха на скалата над морето — на същото място, където преди толкова години стояха Ема и Лукас. Тогава тя бе зашеметена, а той изрече онова сериозно обещание — ще съм ти верен, Ема, и честен с теб. Винаги.

Страст. Тази дума, непризована и изпълнена с мъка, красноречиво описваше сцената на скалите. Дори от разстояние се виждаше аурата, обгърнала двата чернокоси силуета. Емоциите между тях буквално трептяха върху фона на сивото небе, излъчваха напрежение и заплашваха всеки миг да избухнат в пламъци.

Дали тази страст някога се е разгорявала? Разбира се, да. И всъщност никога не е угасвала напълно, а просто е изчаквала да лумне наново.

Копнеж. Желание. Гняв. Това видя Ема изписано по лицето на Лукас в новогодишната нощ, докато наблюдаваше как Сара танцува с Джак. И малко след това съпругата му изпита топлината на Лукас Кейн, огнената магия, която клокочеше в зеленоокия магьосник.

Онази вечер Ема се почувства жена; всички жени на света за мъжа, когото обичаше. Съпруга, куртизанка... любовница.

„О, Лукас, докато си ме любил, когато имаше такава нужда от мен, всъщност съм представлявала просто жена, нали? За теб аз съм била Сара.“

— Мамо, защо са така ядосани един на друг?

В този миг Ема сякаш порасна. Какво от това, че смаяното деветнадесетгодишно момиче още живее у нея? Онази невинна провинциалистка, готова да диша въздуха, който Лукас диша, която така сляпо вярва на всяка негова дума? Тя изчезна.

И сега възрастната Ема се усмихна на разтревоженото си малко момиче:

— Не са сърдити. Най-вероятно обсъждат политиката. Хайде, скъпа. Да се изкъпем и да се облечем. А после, Джеси, искам да ми помогнеш да приготвя кифлички за закуска.

Тя не чу приближаването му. Вятърът продължаваше да духа — последни напъни на бурята, последен шанс да накаже морето, сушата и съществата от плът и кръв, които дръзват да се разхождат по насечените скали.

— Здравей, Сара.

— Лукас?

— Защо си тук?

— Морето...

— Знаеш какво имам предвид, Сара. Тук си заради Джеси, нали?

Той беше убиецът и се предполагаше, че тя ще е извънредно предпазлива с него; ще прикрива и каквото знае, и страха си. Но пред нея не стоеше Лукас Кейн — хладнокръвният убиец, а Лукас Кейн — крадецът. И затова Сара Пемброук, специалист в общуването с къде-

къде по-големи престъпници, му се хвърли с неподправен, безстрашен гняв.

— Да. Тук съм заради дъщеря си, моето бебе!

— Бебето, което не желаше, лейди Пемброук. Бебето, което даде, захвърли. Тя те компрометираще, не помниш ли? Нежеланото последствие от непредпазлива — да не кажем безгрижна — седмица, прекарана на курорт.

Ето същата история, която родителите ѝ или Саймън са разказали на Албърт Дъкуърд-Паркър, историята за жадната за секс тийнейджърка, чието целомъдрие е било отнето от трима младежи със синя и гореща кръв, подпомогнати от алкохола, в съчетание с нейната неконтролирана страст. Фалшива история, която Сара не побърза да отрече. Наистина — представата Джесика да е зачената върху току-що навалелия сняг — е далеч по-привлекателна от истината. И че Сара може да е имала нормални, макар и малко буйни сексуални влечения също ѝ се струваше странно привлекателна. Буйни, но не и налудничави. Но колко странно, че набързо скалъпената история, докато е раждала, винеше алкохола като причина за падението и. По онова време тя дори не близваше алкохол. Ала родителите ѝ някак си са знаели какво огромно значение ще придобие той за нея.

— Ти не я искаше.

— Не е вярно! Исках я толкова много. Обичах я. Щях да прекарам целия си живот да я обичам. Казаха ми, че е мъртва, Лукас; родителите ми и Саймън Бекуит-Джоунс. Казаха ми, че е умряла минути преди да се роди.

Сара не смяташе да разговаря с убиеца крадец. Просто щяха да се навикат един другиму — като луд и луда — да крещят, без да чуват, без да се вслушват или да се интересуват от думите на другия.

Но сякаш тя бе самия Купидон, издялана от черен мрамор и въоръжена със специални стрели, които да пронизат мраморната плът до най-черното сърце, думите ѝ достигнаха до него и го поразиха, намериха отклик в сърцето му, което в крайна сметка не бе нито черно, нито от камък.

Лукас Кейн бе човек, и то наранен. Но все още гневен.

— Не ти вярвам, Сара.

— Но е истина. И с това само започнаха жестоките им лъжи. Казаха ми, че мъртвото ми бебе е момченце. Дори успяха да намерят

умряло бебе, което ми позволиха да поддържа.

Ако острите стрели на предишните ѝ думи разкриха, че мъжът срещу нея е от плът и кръв, а не от камък, то сегашните ѝ думи показаха, че Лукас Кейн може да умре. Сара видя болката му — унищожителна и съвсем сходна с нейната през онази августовска вечер, когато ѝ казаха, че бебето ѝ е мъртво.

— О... — прошепна тя. — Това е бил твоят син, нали?

— Така и не го поддържах... в ръцете си. — Измъчените му очи се взираха странно съсредоточени, виждайки съвсем ясно образа от миналото, който никога нямаше да забрави. — Ема кървеше, умираше. Лекарите поискаха съгласието ми да я оперират, защото иначе щеше да умре. Изведоха ме насила от родилната зала. Не исках да я оставям сама и настоявах да го поддържа. Предполагам, леко откачих. Съпротивлявах се с всички сили.

Откачил. Ето думата, която преследваше Сара от години. Дали сега насреща ѝ стои луд? Не. Пред нея се възправя баща, съпруг, мъж, чийто свят внезапно се срутва.

— Но ти никога не си го държал в ръцете си.

Лукас се отърси от спомена.

— Не. Обещаха ми, че ще го направя по-късно. Само така успяха да ме изкарат от родилното. Но — продължи, той тихо — следващите часове се оказаха време на чудеса. Съобщиха ми за успешната операция на Ема, а и кой знае къде се бе родило момиченце, което имало нужда от дом. Неомъжената млада майка не я искала, каза ми Саймън Бекуит-Джоунс, нито някой друг от аристократичното семейство. Бабата и дядото категорично възразявали срещу осиновяването и щели да настояват за доказателства, че внукът е умрял. — Лукас стисна зъби, преди да продължи: — Не е имало никакви баба и дядо, нали?

— Не — отвърна Сара. Родителите ѝ са искали да се отърват от бебето, точно както винаги са искали да отстранят и нея от пътя си. Но все пак са си дали сметка колко силно дъщеря им желае това бебе. Затова намерили мъртъв заместител и са го пхнали в ръцете ѝ. — Аз го поддържах, Лукас. Прегръщах го, целувах го и му разказах колко го обичам. Беше много красив, а малкото лице олицетворяваше самото спокойствие... Той е на спокойствие през цялото време, в прекрасно

гробнице в Норфолк. Всяка година на гроба му цъфтят цветя и аз продължавам да ходя при него.

При нейните думи Лукас си представи онази нощ в Пензанс, за която никога не си спомняше. Беше дал собствения си син на непознати — някакво семейството на неомъжено момиче, което отказвало да приеме своето здраво и читаво момиченце. Обещаха му да се погрижат за малкия, да го положат на хубаво място, но през цялото време тревожни видения го преследваха.

Сега, благодарение на нейните думи, той съвсем ясно си представи случилото се: Сара прегръща малкото безжизнено бебе, обгръща го с любов и му дава да разбере, дори в смъртта, че е обичано, и то завинаги.

Картината се разпадна пред очите му и той прошепна с хриптящ глас:

— Благодаря ти, Сара.

Известно време светът като че ли не знаеше какво са това лудост, убийства, отвличания, брутални престъпления. Той беше баща, а тя — майка и съществуваше единствено любовта към малкото момченце, умряло, преди да има шанс да живее.

Това време не можеше да продължи. И то, подобно на момченцето, всъщност нямаше истински шанс да просъществува. Временната топлина охладня от ледения вятър. И от истината. Детето на Лукас Кейн е умряло... но Джесика е жива. Жива.

— Тя е моя дъщеря, Лукас. — Гласът ѝ бе спокоен, но силен. — Не ти си я откраднал от мен, сега вече знам. Но тя е открадната. Дори няма документи за осиновяване, нали?

— Няма.

„Разбира се! Как ще има — помисли си Сара. — Просто размяна на бебета — мъртво момченце срещу живо момиченце, което така радостно ѝ бе казвало «здравей» още в утробата ѝ — и фалшифицирани актове за раждане.“ Изключено е да се проследи измамата, извършена от умния адвокат Саймън Бекуит-Джоунс.

— И въпреки всичко е незаконно.

— Какво искаш да кажеш, Сара? — Студеният вятър изглеждаше душен в сравнение с тона му. — Смяташ да отнесеш въпроса в съда ли?

— Не. Не бива да се стига до там. Сигурна съм, че ти, Ема и аз...

— Ема не знае.

— Досетих се — наложи си да говори дружелюбно, независимо от обзелия я страх. У Лукас Кейн вече нямаше нищо човешко. Той беше от камък — непоклатим и мощен. — Както и ти си направил връзката между мен и Джеси, когато станах госпожа Саймън Бекуит-Джоунс, нали?

— Да.

— Ема никога ли не се е питала?

— Не. И няма да го направи. Ема не знае.

— Какво не знае, Лукас? — Господи, само не това. Не.

— Ема не знае, че нейното бебе е умряло, а Джеси е...

Точно така. Ема не знае и никога няма да го узнае, Сара.

Предупреждението в тона му събуди мъчителен спомен за предателство. Видя баща си ясно, независимо от тъмнината в мазето, където ги държаха заложниците. Робърт Пемброук дори не направи опит да спаси дъщеря си. Ами ако похитителите изнасилвачи се насочат към съпругата му?

— Ти се безпокоиш единствено за Ема, така ли? — настоя Сара. — Готов си да направиш всичко, за да предпазиш съпругата си, дори ако това означава да пожертваш Джеси.

— Как смееш да твърдиш подобно нещо? — Той придоби онзи така познат мъжки израз, сякаш изпитва особено презрение именно към нея. — Очевидно нямаш представа какво е да си родител, лейди Пемброук. Абсолютно никаква. Никога не бих предпочел щастието на съпругата си пред щастието на дъщеря си. Никой баща не би го сторил. Ема е зрял човек. Дори истината да излезе наяве, ще го преживее. Но дали Джеси ще го преживее, Сара? Макар да се наричаш майка...

— Аз съм нейна майка! Ти, както и Джеси, го знаете. Тя разпознава гласа ми. Спомня си.

— Отпреди да се роди? — язвително подхвърли Лукас. — Това е лудост, Сара. Твоят глас и гласът на Ема доста си приличат. Джеси разпознава гласа на Ема, не твоя. Ема е майка на Джеси, а аз съм ѝ баща. И като неин баща няма да ти позволя да я нараниш.

— Никога не бих я наранила!

— Така е, Лукас. — Новият глас прозвуча от трети силует в зимното утро, високата фигура на пазителя, който бдеше, защитаваше, обичаше Сара. — Сара никога не би наранила Джеси.

— Да разбирам ли, че знаеш всичко, Джак?

— Да.

— Но не възнамеряваш да пишеш за това, нали? За пикантната подробност от живота на Сара?

— Не — отвърнаха и двамата в един глас, а Джак добави: — Никой не желае Джесика да бъде наранена.

— Тогава си вървете и никога повече не идвайте.

— Не мога да го направя! — възпротиви се Сара. — Обичам я. Не разбираш ли?

— Ето какво разбирам, Сара: онова, което желаш, има значение за теб, не за Джеси. А всичко трябва да бъде както е най-добре за нея. Единствено за нея. Не за теб, не за мен, не за Ема. Само за Джеси.

Сега Лукас Кейн обвиняваше Сара Пемброук, че в крайна сметка е наследила твърде много от родителите си. Поставя своите интереси над тези на детето си и от егоистични подбуди е способна на най-тъмни егоистични престъпления.

Не бе като тях. Не е възможно да е.

— Лукас, не мога да ти обещавам сега, не и в този момент, че ще си тръгна и никога няма да се върна. Не мога. Нужно ми е време. Ще ти дам номера на личния си телефон в Лондон и ще поговорим отново — необходимо е да поговорим — а междуременно няма да предприемам никакви прибързани действия. Обещавам. Аз също държа на нея. Аз също я обичам.

Разговорът край масата, отрупана с току-що изпечените кифлички с боровинки на Ема, течеше неестествено весело. „Сякаш — помисли си Сара — всеки се досеща, че има нещо ужасно не наред и се опитва да го отстрани. Дори прекрасната Джеси.“

Тръгнаха си преди пладне. Извиниха се с дългия път до Лондон и необходимостта Сара да прегледа информацията от осведомителните агенции през уикенда. Джак се чудеше дали пътуването ще мине в мълчание. Но още преди да пристигнат в Сейнт Айвс, Сара подхвана:

— Сгреших по отношение на Лукас, Джак. Ти се оказа прав. Не е възможно той да е убиецът.

— Не съм казал, че не е възможно да е той.

— Да, но каза, че нещо не пасва. Съгласна съм с теб. Лукас Кейн ще умре, но няма да позволи нещо да нарани Джеси. Готов е да даде живота си, за да спаси нейния. Не мислиш ли, че е така?

— Да. Същото би сторила и Ема.

— Така би трябвало да постъпват родителите към децата си.

— Да. Ала родител, готов да умре за детето си, е способен и да убие заради него, за да го защити. Що се отнася до Лукас, ти представляваш огромна заплаха за Джеси. Защо същото да не е валидно и за Ашли Александра? По някакъв начин и тя може да е узнала истината.

— Но ръката му, Джак. Той не е левак. Положително не ти е убягнало. А и има нещо странно в лявата му ръка. Тя е силна и очевидно напълно функционална, но сякаш си напомня да я използва. И това забеляза, нали?

Разбира се, че го забеляза.

— Да.

— И докато се карахме на скалата, докато Лукас се гневеше, той жестикулираше не с лявата, а с дясната ръка. Но колкото и да се палеше, внимаваше да държи ръцете си плътно към тялото. Ако трябва да съм честна: стиснати здраво в юмруци. Но все пак прилепнали към тялото. А това вече е нещо, нали? Дори в разгара на една кавга удържа желанието си да удари. Лукас не е убиец, Джак. Сигурна съм.

— Както си сигурна и за Коул.

— Точно така — потвърди Сара. — Някой друг е.

Джак си помисли за полицейските доклади в своя кабинет в Скотланд Ярд — особено единия, освен онзи за нея, който би я разстроил. В някакъв смисъл разкритията от този уикенд правеха името в онзи доклад дори още по-интригуващо.

„Опитвам се, Сара. Опитвам се да открия убиеца, чиято самоличност не би унищожила Клер, Джеси... или теб.“

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Площад Гровнър

Квартал Мейфеър

вторник, 10 януари

— Сара, Лукас се обажда.

— Лукас?

Знаеше, че ще ѝ се обади. Но не толкова скоро; едва четиридесет и осем часа след като стояха на скалите в Корнуол. През цялото време Сара не мисли за нищо друго и неизбежно стигна до заключение, което я изпълни с ужас.

Дали ще е достатъчно силна, достатъчно здравомислеща, за да каже завинаги „сбогом“ на дъщеря си? Да. Може би. Но не толкова скоро.

— Утре ще бъда в Лондон. Бих искал да те видя, Сара. Насаме. Без никакви адвокати, дори без Джак. Само ти и аз. Съгласна ли си?

— Да, добре.

— Кога и къде?

— Предаването ми свършва в осем. В девет удобно ли ти е? Тук, вкъщи?

— Ще бъда там.

У дома, в Харланвил, спомените ѝ за любовта се пазеха в кристалния глобус със ситните снежинки. Сега трупаше нови спомени за любов и за миг, докато тези вълшебни спомени се градяха, ѝ се стори, че са прекалено красиви, за да продължат.

Спомените на Клер за любовта сякаш имаха граници: бяла ограда опасваше мечтите ѝ за щастие. Любовта им пламна, разцъфтя и умря в Монте Карло.

Писано ѝ бе да умре. Клер го съзнаваше още преди любовта им да лумне. И Коул го знаеше. Но те не обсъждаха тази истина. Просто се потопиха в любовта си.

Вчера се сбогуваха с Монте Карло и с любовта си. На път от Ница до Лондон той потъна в мълчание, а нейното развълнувано сърце най-после изрази съпротива; тя се чувстваше така изтощена, че също не пророни дума.

През прекрасните дни и нощи ѝ се струваше невъзможно любовта им някога да повехне; момичето, израсло край реката, си представяше как отново ще пее със своята пантера. Ала в Лондон Клер си забрани дори да мисли подобно нещо. Пропусна репетицията в понеделник вечер с извинението, че е уморена. Така избегна да пее до края на седмицата.

Известен режисьор от филмовото студио „Джемстоун“ пристигна специално за видеоклиповете на Коул Тейлър — проект, който щеше да запълни изцяло дните до края на седмицата. И ето, днес — вторник — сутринта Коул, Сидни, Дейвид и Майк имаха „творческо съвещание“ в присъствието на самия Тимоти Аскуит.

Клер не пожела да участва в обсъждането на видеоклиповете. Леко е настинала, промърмори тя, опасява се дори да не е грип. Дали се разочарова Коул? Нямаше представа. Но се зачуди дали в тихия му глас долавя истината — репетициите тази седмица щели да са съсредоточени върху видими неща и следователно в звукозаписното студио няма място за сляпа жена, която на всичкото отгоре и не може вече да пее.

Клер седеше в розовия си апартамент в хотел „Дрейк“. Мислеше за уикенда им, изпълнен с любов, припомняше си щастливите мигове, запазваше ги и ги смаляваше до размера на снежинки — божествени кристалчета, които танцуват в стъкления глобус.

„Бяхме заедно, лельо Огъста. Изживях своите дни на любов. Дали съжалявам? Не, ни най-малко. Но днес започна месечния ми цикъл, което означава, че като теб винаги ще съжалявам, загдето любовта ни не ме дари с дете от него.“

В този миг телефонът иззвъня. За втори път тази сутрин.

— Здравей, Клер. Сидни се обажда. Как си?

— Благодаря, Сид. Много по-добре.

— Чудесно. Е, бъди сигурна, че не пропускаш нищо интересно тук. Меко казано, има творчески различия. Да не говорим, че Тимоти е така потънал в мислите си — все едно не присъства; Майк е в обичайното си отвратително сутрешно настроение, а Дейвид мълчи

като риба. Дадохме си неколкоминутна почивка — заслужен отдих между два рунда. И тези мъже изобщо не допускат, че на мен ми е нужна малка пауза без тяхното присъствие. Майк? Дейвид? Оставете ме на мира, ако обичате. Благодаря... Коул иска да поговори с теб, щом свърша. Но той поне има приличието да изчака отвън. — Тя продължи, но веселите нотки в гласа ѝ, докато разказваше за събитията през деня, изчезнаха, както очевидно бяха изчезнали Дейвид и Майк. — Клер, какво му е на Коул? Имаш ли представа?

— Какво да му е? Нищо. Защо?

— Да не е болен? Някаква неизлечима болест?

— Сидни! Плашиш ме!

— И аз съм изплашена. Преди около час някаква лекарка от Ню Орлийнс му позвъни. Той настоя да говори веднага, което раздразни всички, с изключение на и без това разсеяния Тимоти. Бързо се върна в съвещателната зала, но изглеждаше ужасно, като самата смърт. Сякаш току-що са му казали, че ще умре. Помислих си, че вероятно миналия месец, когато идва в Луизиана да се види с теб, е отишъл на лекар в Ню Орлийнс и сега му съобщават резултатите. Ходил ли е на лекар, Клер? Знаеш ли?

— Не, не знам. Но Коул изглежда толкова здрав. — Ние се любихме — безброй пъти, точно както ми обещаваше в огряната от лунната светлина беседка в Бел Рев. Безброй пъти и винаги беше чудесно. Проявяваше толкова силна, но същевременно нежна страст. — Той е напълно здрав, Сид.

— А ти, Клер? Не си болна, нали? Знам колко се уморяваш понякога.

— Не, не съм болна, Сидни. — „Само съм сляпа. А умората ми? Тя е от любов. Но всичко свърши. Излекувах се. Дори сърцето ми вече не бие лудо.“

Клер се чувстваше добре, но сега, изтощена и с поуспокоено сърце, изпита страх. Сънят свърши. Спомените за любов се бяха превърнали в малки неземни снежинки. Дали някаква опасност не грози тези кристалчета? Дали е на път да узнае нещо, което ще разбие стъклото обвивка и ще разпилее безценното съдържание, като унищожи дори спомените?

— Чу ли случайно името на лекарката? Ако е известен специалист от Ню Орлийнс, сигурно я знам, или ще се обадя на

приятелката си Милисът да провери.

— Чух го и нямаше начин да не го запомня. Доктор Анджелика Габриел. Чувала ли си за нея, Клер?

„О, да. Тя е моята лекарка, невроофтальмолог, беше готова да оперира, за да се опита да спаси зрението ми, но може би не и живота ми.“

Клер усети как стъклото започва да се пропуква, прекрасните спомени да изчезват и на тяхно място да се появяват чудовища. Представи си как Коул се обажда на Андрю в Бел Рев: „Знам, че вероятно ти си шофирал онази вечер, Андрю, и следователно ти си виновен за катастрофата, а не Клер. Но не се безпокой. Не се обаждам за това. Ти имаш да мислиш за политическата си кариера и щом Клер ти е простила, и аз ще ти простя. Дори ще забравя и за настояването ти Клер да се подложи на операция. Разбирам добре защо предпочиташ съпругата ти да е мъртва, но не и сляпа. И аз сега се чувствам така. Ние сме нещо като сродни души, Андрю. Както и да е. Интересува ме кой лекар лекува Клер. Искам да разбера колко опасна е операцията, ако бъде извършена сега. Харесвам Клер, наистина. Но е малко сляпа за моя вкус.“

— Клер?

— Да. Чух те. И няма защо да се притесняваш за Коул, Сидни. Той е добре.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Специалността на доктор Габриел няма нищо общо с него. — „А освен това доктор Габриел няма какво да му предложи. Вероятността да си възвърна зрението отдавна не съществува.“

— Но... О, Тимоти, здравей. Ей сега идвам.

— Май сте готови да продължите.

— Да. И както изглеждат нещата, не е изключено дори да имаме щастието да получим вниманието на един радостен Тимоти Аскуит. Явно е чул някаква добра новина. Чудя се каква ли е. Е, както и да е. Остава уговорката ни да вечеряме заедно утре, нали? Режисьорът, доста надут впрочем, ще ни води днес да оглеждаме замъци и терени. Но би трябвало утре надвечер да се върнем, без някой от нас междувременно да е убил другите. Става ли?

— Да. Но ще бъдем само двете, Сид. Точно преди да се обадиш, Сара позвъни да се извини отново, че е възпрепятствана. Аз обаче бих

излязла с удоволствие, ако не възразяваш. Искам да обсъдим някои неща.

— Значи уговорката остава. Сигурна ли си, че си добре?

— Напълно.

Никога не е била по-добре. Сънят свърши. Пътят пред нея е ясен. И с помощта на Сидни ще изпълни мисията си.

— Прекрасно. Ето го Коул, готов е да грабне слушалката. Ще се видим утре, Клер.

„Почакай, Сидни! Не искам да говоря с Коул. Не желая да чувам съжалението в гласа му!“ — искаше ѝ се да извика.

Но съжаление нямаше. Само нежност.

— Добре ли се чувстваш?

— Да.

— Достатъчно добре ли, за да дойдеш с нас? Отиваме да огледаме един замък в графство Съмърсет. Всички твърдят, че е чудесен. Сигурно ще ти хареса.

Скъпоценните спомени, дребните божествени снежинки, в крайна сметка не са загинали, не са се разпилели. Все още са там — малки и храбри, твърдо решени да танцуват в своя миниатюрен весел свят...

— Благодаря, Коул, но няма да дойда. Ще остана тук.

„Имам да свърша някои неща, разбираш ли? Трябва да опаковам багажа си, да планирам внимателно какво ще кажа на Сидни, да направя резервация за утрешния нощен полет. Май ги наричат «червени линии». Червени като съсирека, който отказах да отстраня, защото исках да живея — заради леля Огъста и заради себе си, независимо от недъга си. Трябва да се кача на тази «червена линия» и да се прибера в Харланвил колкото е възможно по-скоро, за да взема в ръце стъкления глобус и да запазя прекрасните спомени, които са единствено мои.“

— Благодаря ти, че дойде, Джак — посрещна го Сара, когато във вторник малко след девет и половина той позвъни на вратата ѝ.

— Удоволствието е мое. Обади ли ти се Лукас, Сара? Готвиш се за генерална репетиция ли?

Въвеждайки го в дневната, Сара отвърна небрежно:

— Трябва да поговоря, Джак. Или може би да послушам. Опитвам се да мисля логично, да открия правилния отговор.

— Не е изключено тази история да се окаже без правилен отговор. Особено като става въпрос за нещо толкова емоционално обвързващо.

Сара го погледна.

— Но аз имам предвид Джеси — единствено Джеси — и кое е най-добро за нея...

— Нали точно това правиш, Сара. И отговорът все още не е ясен.

— Е, отчасти е ясен. За доста неща съм съгласна с Лукас. Тя е щастлива, в безопасност, обичана и подсигурена. Какво повече може да желае една майка за детето си? А колкото до приказките, че кръвта вода не става, сигурно вече си се досетил за реакцията на моите родители — невинаги са взимали присърце интересите ми. В действителност прекарах по-голяма част от детството си във фантазии как бягам от тях. Само да успея да стигна до Харланвил, представях си аз, и Клер ще стане моя сестра, а леля Огъста — майка... Струва ми се отговорът е ясен, Джак. Налага се да я оставя на мира, да изчезна от живота ѝ. Завинаги.

Тя олицетворяваше смелостта, любовта и надеждата. Майка — защото тя бе майка — готова да пожертва сърцето си заради щастието на детето си.

Джак трябваше да ѝ се усмихне, да бъде горд с нейната смелост, великодушие, с нея.

Но той не се усмихна. Не приемаше решението ѝ за правилно или за най-добро. Той не умееше да лъже. Да, понякога изричаше неистини. Ала те бяха необходими, имаха извинение — изричаше ги в името на нейната безопасност, докато се разреши загадката, заплашваща я със смърт.

А след това няма да има други лъжи. След това... Когато двамата със Сара прекарат остатъка от живота си, обичайки се един друг? Джак се надяваше да стане така, молеше се. Ала независимо дали със Сара са предопределени да танцуват завинаги, нямаше право да я лъже сега. Не по този въпрос. Подобно чудовищно предателство няма да бъде простено.

— А какво ще стане, Сара, когато Джеси открие истината?

— Но тя никога няма да я открие, Джак — възрази му. — Лукас няма да ѝ каже, няма да го направим и ние с теб. Не си представям и госпожа Дъкуърд-Паркър да я потърси — сама бих могла да го предотвратя, като поговоря с нея, а буквално всички останали, запознати със случилото се... са мъртви. — Никой няма да ѝ каже, Джак, а и липсват законни документи, които случайно да открие.

— И въпреки това има вероятност да разбере. — „Съжалявам, Сара. Длъжен съм да ти кажа истината. Макар да ти изглежда като предателство, трябва да го чуеш.“ — Представи си например, че в училище им дадат задание да проследят родословното си дърво и проявата на гените? Косите и очите няма да предизвикат съмнение, но кръвната група може да се окаже проблем.

— Защо постъпваш така с мен, Джак? Защо ме караш да се колебая в решението си?

— Защото, Сара, знам какво е да откриеш, че родителите ти и сестрите ти, които смяташ за една плът и кръв, се оказват случайни хора и въобще не са ти никакви роднини.

— Ти си осиновен?

— Даден. Нещо като дар, особено за мен. Едва ли щях да бъда отгледан с повече любов и грижи. И въпреки това, колкото и да ги обичах, много трудно понесох истината. Почувствах се откъснат, без място. За известно време дори се отчуждих от тях, не от гняв, а от объркване. Най-накрая, отчаян, баща ми направи Пегаса за мен, та да ми напомня за съвместния ни живот, за всички години на грижи и любов.

— А в замяна ти им даде компанията...

— Не беше съзнателно решение. Но признавам, че излиза точно така. Искях да се обвържем като семейство, завинаги. Така изразявах и благодарността си, че са ме спасили.

— Спасили са те?

— В моето семейство е царяло насилието. Поне баща ми често е прибягвал към него. Не знам нищо за майка си, освен че не тя ме е спасила от тази участ.

— А кой?

— Съседско момче.

Съседско момче. В Тексас, на паркинг за камиони, през една лунна декемврийска нощ. Сам имал работа в съседно градче и се

прибирал... За да е у дома си за Коледа — при съпругата и двете си дъщери близначки...

И едва когато Джак свърши краткия си разказ за случката от онази нощ, извърна глава от статуетките към нея. Видя пребледнялото ѝ лице и озадачените, но странно сияещи зелени очи.

— Сара?

— Трябва да ти кажа нещо.

— Можеш да ми кажеш всичко, Сара. Всичко.

— Надявам се, Джак.

— Знам, че е така.

— Искам да взема нещо от тоалетката в спалнята. Връщам се веднага.

Настоя той да седне на дивана, а тя остана права пред него: като актриса в моноспектакъл, а той бе публиката ѝ.

Стискаше стария дебел плик, но не го отвори, не ѝ се налагаше.

Първият ѝ въпрос го изненада напълно:

— Опитвал ли си се някога да откриеш истинските си родители?

— Да. — Стори му се, че тя изчаква, иска да чуе още, и продължи: — Осиновите ми ме предупредиха колко е безполезно. Вече бяха правили проучване още щом баща ми ме довел вкъщи. Събрали копия от местните вестници, за да се убедят в достоверността на казаното от съседското момче или най-малкото за липса на данни, че не съм откраднат от някое любещо семейство. Очаквали нещо — дори едно изречение — за случайно удавило се двегодишно момченце. Не открили нищо, сякаш баща ми или не се е интересувал, или не е пожелал да съобщи за смъртта ми. Каквато и да е причината, тя само потвърждава думите на онова момче. И въпреки всичко след четиринадесет години, когато научих за онази декемврийска нощ, всички се качихме в колата и заминахме за Тексас; с нас дойдоха дори Марси и Крис. Паркингът все още съществуваше. Този път проверихме и из погребалните бюра, и статистическите данни за нещастните случаи сред населението. И пак нищо. Както нямаше нищо и за по-големия ми брат.

— По-големият ти брат?

— Той умрял; баща ми го убил, макар очевидно да е успял да убеди полицията, че е станало случайно. И това вероятно обяснява защо е скрил смъртта на другото си дете. Години по-късно, вече като съветник на ФБР, отново отидох в Тексас да говоря с полицията. Те дори отвориха старите досиета за мен. И пак нищо. На някои загадки очевидно не им е писано да бъдат разрешени.

— Но явно много си се старал да разрешиш тази. Независимо от всичко, което си знаел за баща си, си искал да го откриеш, да го срещнеш.

— Съвсем не ме интересувахе баща ми. Желаех да намеря онова съседско момче, за да му благодаря.

„О, Джак, ще получиш този шанс! Моля се само още да го искаш, когато узнаеш истината.“

— Сара? Изглеждаш разстроена. Хайде да спрем да говорим за мен и да поговорим за теб.

— Но става въпрос за теб, Джак! — Тя можеше да му подаде писмото, да го остави сам да прочете смайващата истина. Вместо това стисна плика още по-силно. — Това писмо е от Клер. Писано е преди дванадесет години, вечерта, когато е умрял бащата на Коул. Смъртта на Джед Тейлър и въздействието ѝ върху Коул са описани подробно. Важно е да ги прочетеш. Но първо искам да ти разкажа какво е признал Коул на Клер вечерта, преди Джед да умре. О, Джак, става въпрос за Коул. Той е момчето!

— Кое момче?

— Коего те е дало. Имало ръждясала каручка. В нея те е возил и пренесъл. И те покрив с вехто юрганче, съшито от разноцветни парцалчета. Коул разказал на Клер за картинките по тези кръпки. Помнел ги дори след толкова години. А и аз ги помня, защото препрочетох писмото само преди десет дни. Имало котенце, букет лалета...

... Влакче, усмихнато слънце, малка лодка в синьото море. Колко добре знаеше Джак това юрганче с избелелите, но радостни мотиви.

Почти две години умното, но мълчаливо момченце, спасено от семейство Далтон, прегръщаше юрганчето сякаш то го пазеше, а понякога отчаяно го стискаше с крехките си ръчици. Джак се раздели с юрганчето едва след като проговори. Сложиха скъпата реликва в сандък от кедрово дърво и тя още стоеше в спалнята на родителите му

в Денвър; единствената следа към загадката в живота на Джак, която се опита и не успя да разреши.

— През онази нощ ти е пял любимата приспивна песен. Не знам коя е, защото не е споделил с Клер. Джак?

— Значи е бил Коул? Той е моят съсед? Момчето, което ме е защитавало, пяло ми е, обичало ме е и ме е спасило?

— Не — прошепна Сара. — Коул не ти е бил съсед, Джак, а твой брат. Той е твой брат.

Бродеше из тъмните нощни улици на Лондон, обзет от мрачни мисли. Някъде в тази гъста и неясна тъма имаше спомени... и светлина. Никаква лунна светлина нямаше в момента над главата му. Никакви лунни лъчи не водеха Джак в пътешествието му към миналото. Ала някога луната е греела, през онази нощ, когато брат му е теглил каручката в Западен Тексас.

Брат му. И убиец?

Не. Не. Просто брат. Неговият брат.

Нямаше луна, но изведнъж се появи невероятна светлина и студеният нощен въздух се сгръ от спомена за приспивната песен и от истината.

„Ние говорехме на френски. Това бе тайният ни език. И в Денвър, през онези първи години, когато изричах една-единствена дума, която те възприемаха като Джак, аз всъщност съм казвал: «Жак, Жак, Жак».“

В този момент нахлуха спомените като картини в калейдоскоп, като зърнати мечти. Джак се сети за ръкава на реката, за тучната растителност край брега и за двете момченца, които вървяха хванати за ръка, говореха си на френски, смееха се и се радваха. Как се чувстваше той тогава? В безопасност, щастлив и обичан.

Джак вече нямаше нужда лунната светлина да го води из света на спомените му, тези спомени, обвити в златна светлина, го водеха като фар в нощта.

„Тази вечер няма луна. Просто ще трябва да си представяме лунната светлина, а, кучко. Какво пророческо заглавие се оказа това, не

смяташ ли? Определено те съветвам да си представяш лунната светлина довечера — последната нощ преди смъртта ти.

Да, да, да! Наясно съм, че има още седмици до четиринадесети февруари. Но човек трябва да е гъвкав, когато става въпрос за убийство. И миналия път не прецених добре времето. Но всичко се подреди блестящо, както ще стане и сега. Ще видиш, кучко!

Ще го разбереш.“

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пансионът „Хайъсинт“

сряда, 11 януари

— Ема, днес отивам в Лондон. Ще ношувам там.

Тя не се извърна към него, само кимна в знак на съгласие и златистите ѝ къдрици се разпиляха весело, неподозиращи за тъмните облаци, надвиснали над дома им от неделя насам.

— Ще поговорим ли някога, Ем? Готов съм да ти повтора всяка дума, която Аш изрече и какво ѝ отвърнах, ако това искаш, ако то ще ни помогне. Казахме си гневни думи. Бях бесен, че ме подмами — подмами нас, а тя беснееше, защото не бях във възторг от малката ѝ изненада. Това е всичко, което стана, Ема. Това е.

Едва тогава Ема се обърна към него. Несъзнателно изправи гръб, повдигна рамене под невидимата тежест на мъката си и вирна брадичка, за да посрещне погледа на тъмнозелените очи.

— Не е всичко, Лу. И ще поговорим. Трябва, защото това ме убива и мисля, че Джеси също започва да се тревожи. Знам защо ще ходиш в Лондон. Да видиш Сара, нали?

Но Лукас Кейн не излъга съпругата си.

— Да, отивам да се видя със Сара. Откъде знаеш?

— В неделя сутринта ви видях на скалата. Видях чувствата, Лукас, страстта. — Поклати леко глава. — Каква глупачка съм, нали? Наивната малка Ема. Наблюдаваше Сара в новогодишната нощ така съсредоточено, с такъв копнеж. Веднага след това се любихме както никога не го бяхме правили, и въпреки всичко не успях да сглобя картината. Желаете ли да чуеш с какво обяснявах тъмните кръгове под очите ти, когато се върна от Лондон? Представях си колко ти е било трудно да заспиш в чуждо легло. Така и не ми хрумна, че дори не си се опитвал да спиш, а леглото, в което си прекарвал нощите си в Лондон, съвсем не ти е чуждо.

— Мислиш, че със Сара сме любовници?

— Знам, че сте.

— О, Ем, дълбоко грешиш. Бил съм ти верен, както ти обещах и както исках да ти бъда. Леглата в Лондон са ми чужди и прекалено пусти без теб.

— Лъжеш ме, Лукас.

— Ще ми се да те лъжех, Ем. Ще ми се страстта, на която си станала свидетел между мен и Сара, да е просто кавга между любовници.

— Просто? Искаш да кажеш, че според теб изневярата не е предателство?

— Не и в сравнение с тайната, която крия от теб през всичките тези години.

— Тайната? О, значи Дафни наистина е съществувала? Годеницата, обичана от цялото ти сърце...

— Никога не съм обичал друга, освен теб.

Изрече думите с решителност, която накара дъхът ѝ да секне. Той не лъжеше. И в този миг обгърнатата със сребриста светлина истина изплува пред нея.

Лукас я обичаше, обичаше нея. И въпреки това съществуваше някаква тайна, някакво отдавна извършено предателство, което той преценяваше като далеч по-голямо от изневярата. Предателство на сърцето може би? Но как е възможно, когато току-що ѝ призна любовта си?

— Каква тайна, Лу? Моля те, кажи ми.

— Става въпрос за Джеси, Ем.

— Джеси? О, Лу, да не е болна?

— Не, тя е добре, но нашият син...

— Нашият син, Лу? — „Не, моля те, не искам да чуя това.“ — Нашият син?

— От самото начало беше убедена, че бебето ни е момче. И така е било, Ема. Той е бил прекрасно безценно момченце, умряло, преди да се роди.

Тя го усети в този миг, същото чувство на ужас, което изпита през августовската нощ, когато се събуди в изтичащата си кръв. Бебето ѝ умираше, както умираше и тя. Нейното бебе, нейният син, беше умрял. А сега идваше нейният ред.

Но и сега, както тогава, докато се спускаше в тъмнината, докато бавно се приближаваше към смъртта, тя чу глас, неговия глас. Толкова

силен, нежен, докато се бореше да скрие своя смразяващ сърцето страх.

— Докато нашият син е умираше, Ем, едно момиченце се е раждало. Майка му беше едва на шестнадесет и не желаше детето. Поне така ми казаха. Но се оказа, че не е истина. Лейди Сара Пемброук е искала дъщеря си. И продължава да я иска.

Гласът му звучеше нежно. Ала думите, най-после изречената истина, отекнаха грубо.

Главата на Ема се отпусна.

— Защо не ми каза, Лу?

— Не можех да ти го кажа през онази нощ... Просто не можех.

Защо? В бурната нощ Ема намери отговор на друго защо, отговорът ѝ помогна да преглътне разкритието, че Лукас се е видял с Ашли в навечерието на смъртта ѝ. А сега?

Сега Ема Кейн отново намери начин да оцелее.

— Защото съм била така изтощена от операцията, а после толкова щастлива с Джеси... Искал си да ми спестиш тъгата, нали? Искал си да ме защитиш.

Неговата прекрасна Ема не го винеше. Но тайната му, пазена толкова дълго, трябваше да бъде разкрита изцяло.

— Това са част от причините, Ем, особено през онази нощ. Има обаче и нещо съвсем не толкова благородно.

— Какво друго, Лу? — „Не искам да има нищо повече. Ще живея с тази тайна. Вече живея с нея. Но моля те — нека да няма повече.“ — Тогаваше искрено си повярвал, че не искат Джеси, че тя се е нуждаела от нас.

— Да. — Тонът издаваше голяма загриженост. — Джеси имаше нужда от нас, но и аз имах нужда от Джеси. Не подозирах егоизма на решението си през онази нощ. През онази нощ изобщо не разсъждавах. Просто чувствах... такава загуба, такъв страх... че губя всичко.

— Не разбирам. Какво егоистично има в решението ти?

— Самото решение е егоистично. Нямах право да го вземам от името на двама ни. От твое име. Оженихме се заради бебето, нашия син. И когато той умря, ти можеше да продължиш живота си така, както го бе планирала: да завършиш Кембридж, да срещнеш някого...

— И ти можеше да постъпиш така, Лу.

— Да. Но аз, Ема, вече знаех къде и с кого искам да прекарам живота си. С теб.

— О, Лу! — прошепна тя и леко свъси вежди.

Дали защото сребърната светлина ставаше прекалено ослепителна? Или заради нещо друго?

— Какво има, Ем?

— Не си можел да ми кажеш тогава, Лу. Нито тогава, нито през всичките следващи години. Нямахте да ти повярвам. Щях да реша, че го правиш от чувство на вина, а не от любов — оставаш при мен и създаваш семейство, защото когато изгубих твоето дете, изгубих и възможността да имам други деца. — „И ти си го знаел — помисли си тя. — Знаел си колко те обичам... и същевременно колко съм несигурна, колко млада. Твоята тайна щеше да ме накара да се съмнявам и да накърни щастието ми. Знаел си го и си предпочел да ме защитиш. Независимо дали вярваш, или не, но ти си благороден.“ — Никога нямахте да ти повярвам, че ме желаеш, че ме обичаш.

— Но аз те обичам, Ема. И тогава, и сега, и завинаги. Вярваш ли ми?

В сияйната сребриста светлина Ема видя нещо, което никога дотогава не бе успявала да забележи. Той също е заслепен... Той е нейният вълшебник, а тя — неговата фея и...

— Да. Вярвам ти. И аз те обичам. Тогава, сега, завинаги.

Дълго време те просто останаха в прегръдките си. Той така отдавна копнееше точно за тази ласка: да я притисне толкова силно, че да няма никакво място за тайни. И когато Лукас най-последно заговори, той даде любовно обещание:

— Ще оправя нещата, Ем. Ще убедя Сара да остави дъщеря ни на мира.

Ема се отдръпна, за да види сериозното изражение на привлекателното му лице. Докосна това обичано лице и нежно проследи появилите се през годините бръчки от любов и грижи; после зарови изящните си пръсти в катранените коси. Един ден в тези кичури ще се появят сребърни нишки, така сияйни, както и нейните надежди, и тя ще е до него през този ден, ще го милва, ще го обича и ще му вярва винаги.

— Преди да тръгнеш, Лу, искам да ти кажа нещо.

Без никакви адвокати, дори без Джак. Само ти и аз. Двамата. Насаме.

Сара не извести Джак за предстоящата ѝ среща с Лукас. Нито снощи, нито, разбира се, днес, когато му се обади да чуе как е, а той сподели с нея спомените си за две малки момченца, които говорят на френски и хванати за ръка се разхождат край реката.

Сподели с нея също и за намерението си да говори с Коул, вероятно още тази вечер. Плановете му предоставяха прекрасна възможност на Сара да му разкрие своята програма за сряда вечер. В настъпилата след думите му тишина тя усети напрежение, сякаш Джак някак вече знаеше за предстоящата ѝ среща с Лукас.

И изчаква да му го каже, да спази обещанието си да уведоми Скотланд Ярд или него, когато някой ще я посещава.

Лукас Кейн не представлява абсолютно никаква заплаха за нея. Той е баща, а не убиец. Сара бе уверена в това. Но... „Чудя се дали някога ще си имаме доверие един на друг“ — попита Джак, докато стояха на покрива под сивото зимно небе. „Да! — обяви смело жената сянка. — Mais oui... Разбира се, Жак.“

Именно тази смела сянка сега набра телефонния номер, специално запазен за нея, в стаята на Джак в хотел „Дрейк“.

След четвъртото позвъняване електронен глас ѝ предложи да остави съобщение в телефонната централа на хотела. Тя го направи.

— Здравей, Джак. Сара се обажда. Трябва да ти призная нещо. Не е нищо тревожно, но е редно да спазя обещанието си. Довечера ще се видя с Лукас. Ще дойде тук, вкъщи, след около петнадесет минути. Исках да знаеш, макар че го съобщавам късно. Сигурно си с Коул в момента. Надявам се да е така. И всичко да мине добре.

Той беше доста по-висок, отколкото смяташе Сара. По-висок, по-силен и по-опасен, когато Джак не стоеше до нея.

„Но Лукас Кейн е баща, не убиец — повтори си тя. — Не носи бутилка шампанско в малката си черна чанта, нито остър нож или елегантно, издялано от камък сърце.“ Както нямаше и никакви чаши за шампанско или кървавочервени рози.

Наблюдаваше ги, видимо съвсем погълнат от тях. Или ги гледаше, без всъщност да ги вижда, като просто събираше мислите си и се успокояваше?

Сара наруши мълчанието:

— Вече взех решение, Лукас.

Той се извърна към нея.

— Така ли?

— Да. Прав си, че за Джеси ще бъде най-добре никога нищо да не научи за мен. И тя няма да узнае. Обещавам. Ще ви оставя — нея, теб и Ема — на мира.

Това бе нейната реч, думите приготвени за един баща, а не за предполагаемия убиец. Сара очакваше да забележи облекчение у бащата, дори благодарност. Но и без това мрачното му изражение стана още по-мрачно.

— Не.

— Не?

— Според Ема трябва да разкажем всичко на Джеси.

— Ема?

— Видяла е как се караме на скалата и решила, че сме любовници. Разказах ѝ за плана си, включително и да не мръдна оттук, докато не те убедя да вземеш решението, което вече си направила. Преди няколко часа щях да дам всичко, за да чуя тези твои думи. И сега продължавам да мисля, че така ще е най-добре.

— Но Ема не е съгласна?

— Ти винаги си правила силно впечатление на Джеси. Колкото и невероятно да звучи, може би наистина разпознава и помни гласа ти. Но не от суеверие настоява Ема, а заради чувството си за справедливост и почтеност; тревожи се колко измамена ще се почувства Джеси, ако някога открие истината. Ако не се беше срещнала с теб, а и ако ти не беше показала от самото начало готовността си да я прибереш, вероятно Ема щеше да вземе друго решение. Но Джеси се срещна с теб, а всички знаем какво точно се е случило — откраднали са я. Въпреки това не съм така убеден, както Ема — всъщност изобщо не съм убеден доколко правилна ще бъде тази постъпка, но обещах да ти предам какво чувства Ема. Не е случайно хрумване, Сара. Тя вярва с цялото си сърце, че трябва да кажем на Джеси. Скоро.

— И ти си готов да отстъпиш?

— Да — отвърна той тихо, без да добави нищо повече.

Но Сара се досещаше за премълчаните думи. Взаимоотношенията между Лукас и Джеси са великолепни. Ала Ема е майката на Джеси — най-интимната от всички връзки.

Сега, на другата майка на Джесика Кейн, онази, която вече взе решението, че ще бъде най-добре дъщеря й никога да не узнае истината, Лукас казваше: „От теб зависи, Сара. Твоят глас е решаващият.“

През последните три дни Сара постоянно се сбогуваше с Джеси. Заради Джеси, както смяташе тя. Сега й даваха възможност сърцето й наистина да бъде свободно.

Ема — майката на Джеси — вярваше, че момичето трябва да знае. Същото мнение застъпваше и Джак.

Сара се загледа във фигурките върху полицата: символи на борбата на Джак и на победата, след като е узнал истината за своя произход. Макар отначало да му е било трудно и да се е чувствал объркан, дълбоката му обич към семейство Далтон е възтържествувала; ако тогава не бе научил истината, в този момент вероятно нямаше да разговаря с брат си.

За Джак разкритието е било за добро...

Мислите на Сара бяха внезапно и грубо прекъснати.

Лукас държеше една от фигурките — самия бял Пегас. И какво тревожно имаше в постъпката му? Веднъж сглобени правилно, фигурките не се разпадаха.

Но... Но Лукас Кейн държеше здраво Пегас с лявата ръка.

— Мислех, че не си левак.

Лукас насочи погледа си към нея.

— Каза ли нещо, Сара?

Беше го прошепнала, даде си сметка тя. Дали шепнеше от страх? Или от ужас? Когато заговори, отново бе пак Сара Пемброук, жената воин, която излъчва овладяно спокойствие дори сред лудостта на войната.

— В пансиона „Хайъсинт“ забелязах, че използваш предимно дясната си ръка.

— Доста си наблюдателна. Не използвам много лявата си ръка. Освен когато дялам...

— Влез, Джак.

— Благодаря.

Коул изчака и двамата да се настанят в дневната на апартамента му в хотела, преди да се обади:

— Каза, че било важно да поговорим.

— Да. Искам да ти съобщя кой съм. Не съм писател, Коул. — „Аз съм твойт брат. Онзи тъй обичан от теб брат, че си предпочел да го дадеш на един непознат, но да му спестиш детството, изпълнено с насилие, което превръща младите мъже в чудовища със сърца от камък.“ — Съветник съм на ФБР. Помагам при разследването на случаи, свързани с убийства.

Сивите очи на Коул не трепнаха.

— Тук си заради Ашли и Паулина.

— И Сара.

И този път очите не трепнаха, но в тях се появи тревога.

— Сара?

„Тревожи се за Сара — прецени Джак. — За нейната безопасност. Не за своята.“

— Тя е следващата жертва на убиеца.

— Откъде знаеш?

— Ще стигна и до това. Но ако не възразяваш, искам първо да ти задам няколко въпроса.

— Не съм ги убил аз.

Каменни очи. Каменен глас. А дали притежава и каменно сърце?

— Тогавя няма защо да се притесняваш от въпросите ми.

— Ни най-малко не се притеснявам.

— Добре. Да започнем от началото. Роден си в Бро Бридж, щата Луизиана...

— На четиринадесети февруари. Не съм ги убил аз, Джак. Дори не като подарък за рождения си ден.

— Вероятно добре говориш френски.

Нещо трепна в дълбоките гранитни очи; пламъче от тлееща жарава. Или от любов? Може би. Макар тонът изобщо да не бе изпълнен с любов, когато Коул отвърна:

— Не, не говоря френски.

Отричаше грубо, свирепо. И лъжеше. Защото двете братчета си говореха на френски край реката.

— Бро Бридж не е ли в района на френскоговореща Луизиана?

— Да. Но баща ми не обръщаше внимание на това. Според него американците трябвало да говорят само английски. Затова, Джак, ако търсиш убиец, който съблазнява жертвите си на френски... — Той леко, но пренебрежително сви рамене. — Вече ти казах: аз не съм убиецът.

— Да, чух. А сега, моля те, разкажи ми за семейството си.

— Какво?

— Според статистическото бюро на Бро Бридж семейството е било четиричленно. Двама родители и двама сина.

Джак Далтон задаваше обезпокоителни, болезнени въпроси, но въпроси без значение. И все пак защо, изненада се Коул, позволява подобна намеса в личния живот. И защо всъщност се готви да му отговаря?

Дали защото изпитва уважение към Джак, дали защото се възхищава от мъжа, така цялостно изграден като личност, готов да не допусне смъртта — дори когато става въпрос за случайната смърт на едно чудовище, разбило всичките му мечти? Или става въпрос за нещо съвсем различно? Или защото — колкото и да е неправдоподобно — в момента Джак изглежда малко несигурен, не така концентриран и сякаш търси нещо, като че ли и неговите мечти са отнети?

„Не чакай да чуеш от мен отговора как се съхраняват мечти, Джак!“

А Джак търсеше точно този отговор. И Коул Тейлър, специалистът да губи мечти — да губи, а не да ги съхранява — отвърна тихо:

— Имах по-малък брат. Удави се, беше на две години.

При това признание пръстите на дясната му ръка леко трепнаха, сякаш си спомни онази отдавна минала нощ в Тексас. Тогава ръката му бе здрава. През онази нощ, когато се сбогува с малкия си брат, когато посегна да го погали, отначало те бяха безчувствени, но после като че ли пламнаха...

„Джак Далтон издирва убиец и очевидно аз съм главният заподозрян.“

— После майка ми избяга, а ние с баща ми се местехме от град на град и накрая пристигнахме в Харланвил, където живяхме до

нощта, когато го убих с ловджийски нож. В тази посока водиш разследването, нали, Джак?

— Според полицейския началник на Харланвил смъртта на баща ти е настъпила при твоята самозащита. — „А и момичето, което те е обичало, вярва, че е била случайна.“

— Но все пак се чудиш дали аз не съм убиец? Дали не съм го направил най-хладнокръвно? Искаш да си призная извършването на престъпление. За да се изправя пред съда заради убийството на Джед Тейлър, защото не можеш да докажеш връзката ми с по-скорошните случаи?

— Не, аз просто...

Ето, отново го усети. Странното изражение на Джак Далтон, сякаш търси нещо, иска да получи нещо, и то точно от Коул. Нещо съвсем различно от признание за извършено убийство.

— Стана случайно, Джак. Не ме разбирай погрешно. Ако някой някога е заслужавал да умре, това беше баща ми. Но за мен беше изключително важно да не го убия, дори и случайно. Опитвах се да го задържа, да изчакам появата на полицията, но той падна върху разбитата китара. И когато се извърна изненадан, ножът се заби в сърцето му. — „Знам, подобно нещо никога не би се случило с теб, макар и да не изглеждаш напълно уверен в момента. А и виждам, че ти се ще и на мен да не се е случвало — сякаш разбираш, че то унищожи всичките ми мечти.“ — Не съм убил баща си. Не съм убил и Паулина или Ашли. — Коул направи пауза и бързо добави: — И никога не бих наранил Сара.

— Вярвам ти.

— Нима?

Сега в гранитните очи имаше живот, чувство, искрица изненада може би?

— Да. — Разбира се, че му вярваше. — Искам все пак да ти задам някои въпроси за двете актриси. Тъй като си познавал и двете, възможно е, без дори да подозираш, да знаеш убиеца им.

— Задавай въпросите си. Никой повече от мен не желае престъпникът да бъде открит.

— Добре. Имал ли си връзка и с двете?

— Ако имаш предвид сексуална — само с Паулина. С Ашли бяхме приятели. Дори с нея бях много по-близък, отколкото с Паулина.

— Искал ли си нещо повече от Ашли?

— Не. Беше изцяло обсебена — това е точната дума — от мисълта за някакъв мъж, когото познаваше от колежа. Беше женен, но тя продължаваше да си въобразява, че ще го привлече отново. — „И двамата имахме фантазии относно минали несбъднати любви.“ — С Ашли си бяхме полезни един на друг. Взаимно си помогнахме да видим действителността. Ала не бях край нея, когато наистина се е нуждаела от мен — през нощта, когато се е сблъскала с най-мрачната действителност.

— Името на този мъж Лукас ли е?

— Това пък откъде знаеш?

— Случайно. — Или съдба? — Чувал ли си, че е бил в Ел Ей в деня на Свети Валентин миналата година?

— Какво? Не. Но ако е истина, той е убиецът. — Сега вече пантерата застана нащрек, готов да унищожава, готов да придружи Джак в преследването на Лукас Кейн. — Докато Лукас и Ашли били в колежа, тя умишлено разпространила някои лъжи — опитвала се да прекъсне връзката му с момичето, за което той все пак се оженил. Лукас разбрал за това и й поискал обяснение. Бил бесен, твърдеше тя. Тя вярвала, че е способен да я убие...

— Дялаш с лявата ръка, така ли, Лукас?

— Винаги. Роден съм левак — още нещо, наследено от баща ми, когото майка ми ненавиждаше. Тя и многобройните й приятели доста се постараха да ме откажат от това нежелано наследство. Винаги ме наказваха, когато посягах с лявата ръка, дори ако правех случаен жест. Така престанах да съм левак, когато съм сред хора. Но когато дялкам, винаги използвам лявата си ръка. Нямах друг избор. Колкото талант имам, той е изцяло там. Сара? Изглеждаш разстроена. Защо?

Понеже син, чиято майка използва многобройните си любовници да го наказват, защото си служи с лявата ръка, може да се превърне в мъж, който изпитва голямо удоволствие да дялка със същата жестоко наказвана ръка, тела и шии на жени.

— Сара? — Той постави обратно белия мраморен Пегас върху полицата и тръгна към нея. — Какво има?

„Нищо. Всичко е наред. Докато ти изваждаш шампанското и розите, ще отида да взема спрея от чантата си и щом настъпи подходящият момент, когато се убедя, че съм права, ще те зашеметя и ще избягам. Ще хукна по стълбите и няма да успееш да ме настигнеш. Сега вече съм атлетката, каквато родителите ми мечтаеха да видят; ще успея да се спася и тогава аз и Джеси... Наистина ли се надяваш да отклониш със спрей един луд от намеренията му? Или се мислиш за по-бърза от него? Да не би да разчиташ, че ако не вижда, той няма да е в състояние да нанесе ударите си, да убива?“

— Сара?

„Дори да не успея да избягам, няма значение. Моята Джеси ще бъде в безопасност. Джак ще я спаси. Ще получи съобщението ми покъсно тази вечер, след като съм вече мъртва. Ще разбере, че Лукас е идвал тук, и Джак Далтон, който не пропуска нищо, ще открие отпечатъците от пръсти, защото Лукас ще забрави да ги избърше от мраморния Пегас; това е причината, заради която живях досега: да спася дъщеря си.“

Изведнъж Сара се почувства спокойна. Дори се усмихна.

— Всичко е наред, Лукас. Какво носиш в чантата? Нещо за мен ли?

Той се намръщи при рязката промяна в настроението ѝ.

— Да.

— И аз имам нещо за теб. То е в чантата ми в спалнята. Ще отида да го взема.

Сара се върна, но не завари романтична обстановка като прелюдия към смъртта. Върху черната лакирана маса, където очакваше да види шампанско и кървавочервени рози, завари няколко фотоалбума в нежни розови и пастелни тонове.

— Помислихме си дали не би искала да видиш снимки на Джеси от бебе досега.

— Лукас...

— Пазим негативите и можем да извадим копия и за теб. Но Ема прецени, че поне тези трябва да взема със себе си тази вечер. Освен ако предпочиташ да не ги разглеждаш?

— Напротив, Лукас. — Ръцете ѝ вече посягаха към бледорозовия албум с първите снимки на момиченцето. — Искам, и то много.

— Значи си взела решение? Всъщност ти искаш да ѝ кажем, нали?

Ръцете на Сара не се отделяха от албума. Но тя вдигна глава, взря се в него и отвърна:

— Да. Съжалявам. Знам, че според теб това не е най-доброто.

— Не, не е. Но ти казах — ще уважа желанието ти. Според Ем трябва да ѝ съобщим тази седмица, докато още е във ваканция. Например утре, а ти така да подредиш програмата си, че да дойдеш в Корнуол за уикенда... Защо се намръщи, Сара? Друга уговорка ли имаш?

Никаква уговорка на света нямаше да ѝ попречи да се види с дъщеря си. Но Сара имаше ангажимент, среща със смъртта. Какво ще стане, ако тя все пак умре, макар че Джак се готви с всички сили да го предотврати?

Може би не е честно да казват истината на Джеси. Ужасно несправедливо ще бъде да съобщиш на единадесетгодишно момиченце, че има майка, за чието съществуване не е подозирало, и месец след това тази майка да бъде убита.

— Бих предпочела да изчакаме да мине денят на Свети Валентин, ако нямате нищо против.

— Добре — съгласи се Лукас, очевидно изненадан. — Както кажеш.

— Благодаря. Но сега пък ти се намръщи.

— Бих искал да те помоля за една услуга.

Сърцето ѝ трепна. Беше на крачка да се свърже с дъщеря си, а изражението му бе така сериозно. Услуга ли? Искаше да ѝ каже, че предпочитат да се престори на приятелка на родната майка на Джеси, така ли? Майка, която е умряла, но която на смъртния си одър е пожелала поне веднъж аз да се срещна с тази дъщеря?

— Каква услуга, Лукас?

— С Ема бихме искали да посетим гроба на нашия син.

Нашият. Гласът му обединяваше всичките: нашият син, нашата дъщеря...

— Това не е услуга.

— Услугата е, че се чудех за надгробния му камък.

— Искаш да кажеш дали да не бъде сложен нов? Мраморен, издялан от баща му? Да, Лукас, редно е да получи такъв надгробен камък.

За известно време настъпи тишина. И двамата мислеха за двете бебета, родени през онази августовска нощ в Пензанс. Най-накрая се чу лек шум — Сара разтвори албума, който стискаше в ръце.

И тогава потъна в чудото на снимките. Дори не забеляза, че Лукас мръдна. Жената воин седеше напълно разоръжена, уязвима за всякакво нападение. Една майка, отдадена на щастието да види бебето си за пръв път.

— Според мен Лукас не е убиецът — обяви Джак тихо. „Бащата на Джесика не е хладнокръвен убиец, както и ти не си. Не може да е.“ — Искам да ти покажа нещо, Коул. Убиецът е изпращал този символ на жертвите. Нужно ми е да знам дали си го виждал някога преди.

„Виждал си го“ — даде си сметка Джак, улавяйки реакцията на брат си при вида на стилното черно сърце. Не долови обаче вина.

— Познаваш го, така ли?

— Сещам се за идеята, а не за самия символ.

— Идеята?

— Сърце, издялано от камък и отпечатано с черно мастило. Ние дори го обсъдихме.

— Ние?

Споменът на Коул изплува кристално ясен. В Хонконг, на сред хотелското фоайе, изградено от зелен и бял мрамор, докато чакаха лимузината да ги отведе на вечеря в плаващ ресторант до пристанището, говореха как ще поръчат издялани от камък печати с имената си, изписани на китайски. Чакаха да дойде и Лилит.

— Бяхме аз, Сидни, Майк, Дейвид и Тимоти.

Джак разполагаше с доклади за всичките, но двама оглавяваха личния му списък от заподозрени. Единият напълно логично стоеше там, сякаш поднесен на сребърен поднос, заедно с всички поразителни съвпадения и улики, не по-малко странни от свързаните с Коул. Другият бе невероятно, нелогично да се подозира. Но независимо от това до този момент разследването не го изключваше от подозрение.

Джак реши да попита първо, за логичното предположение.

— Мислех си за Тимоти...

— Като потенциален убиец?

— Да.

— Не — категорично възрази Коул. — Не е възможно да е Тимоти.

Джак обаче не бе убеден. Поне до този момент не откри нищо, което да извади мултимилионера от списъка на заподозрените. Напротив, доста улики насочваха към него. Тимоти бе собственик на „Джемстоун“, а Ашли Александра бе спечелила академичната награда именно за това студио. Малко преди смъртта си Паулина Блис е подписала договор за два филма със същото студио. Тимоти притежаваше и телевизионната мрежа „Глобални новини“. Тъкмо той бе разпоредил Сара да се завърне в Лондон. Тимоти Аскуит — аристократът ценител и покровител на изкуствата, бе поръчал на Лукас Кейн да издяла Купидон от черен мрамор. У Тимоти има нещо измъчено, някакъв дълбок, разяждащ стремеж и...

— Не съм открил да е бил в Ел Ей на четиринадесети февруари миналата година. Но частният му самолет е бил в Ню Йорк от десети до двадесет и първи.

— Точно така. Тимоти беше в Ню Йорк вечерта, когато са убити Аш и Паулина. Седеше в болничната стая на съпругата си. Лилит, с току-що поставена диагноза рак на гърдата, бе подложена на химиотерапия. — Коул свъси вежди и продължи: — Впрочем това е добре пазена тайна, тя вече се оправя. Даже вчера съобщиха на Тимоти колко обнадеждаващо добри са последните изследвания.

— Добре пазена тайна, която все пак е споделил с теб...

— Знаеше, че се тревожа за Лилит още докато бяхме в Хонконг. Бях забелязал колко е отпаднала. А и вероятно Тимоти е имал нужда да поговори с някого, освен с Лилит, за заболяването ѝ. Няма нищо изненадващо, че е доста разстроен.

Подписът на убиеца с черното сърце представлява отпечатък на сърцето, с кръвта на жертвата, върху копринената кожа на лявата гръд. Да не би Тимоти да питае маниакална омраза срещу младите жени, чиито гърди не са поразени от рак?

Коул очевидно уважаваше Тимоти. Както го уважаваше и Сара, защото го изключи от дългия списък на мъжете, които с радост биха я видели мъртва. Тихо и някак извинително Джак отбеляза:

— Тимоти е могъл да излети за Ел Ей на четиринадесети, да извърши убийствата и да се върне.

— Възможно е — съгласи се брат му, — но не го е направил. Аз съм неговото алиби, Джак. Когато полицията откри тялото на Паулина, уведомих най-напред Тимоти. Тя щеше да става новата звезда на „Джемстоун“. Тъй като не вдигна телефона в хотела, аз позвъних в болницата. Той беше там, посред нощ, четири часа след убийството на Паулина и два след убийството на Аш. Той не е убиецът, когото търсиш, Джак.

„Което означава — помисли си Коул, — че освен ако разговорът за издяланите от камък сърца не е бил случайно съвпадение, то тогава убиецът е един от членовете на състава.“

На Джак му хрумна подобна, но доста по-точна мисъл. Появи се в главата му като натраплив спомен. Ала преди да успее да изрече името, Коул му преразказа за какво бяха говорили в Хонконг.

— Сидни предложи, вместо да издялат името ми на китайски, да си избира някакъв символ. Сърце, подсказа тя, заради любовните песни, които пея. Идеята да го топя в черно мастило даде Майк, но всъщност всеки от тях може да я е подхвърлил. Дейвид мълчеше както винаги. Той продължава да мълчи, а Майк е станал доста враждебен. Всъщност Майк...

— Най-много ме тревожи Сидни, Коул.

Именно тя бе привлякла вниманието му в новогодишната нощ.

Коул, разбира се, не я беше видял, тъй като тя стоеше зад него, в сенките. Светлината на прожектора проследи Коул по сцената и за миг пробягна и по лицето на Сидни. На светлината лицето ѝ се откри бяло като на вампир, а аметистовите ѝ очи сякаш пламтяха от едва сдържан гняв.

Това наистина продължи само миг. После, когато прожекторът отново я освети, тя се усмихваше, потънала в музиката, наслаждаваше ѝ се и появилият се образ на злото изглеждаше по-скоро мираж.

Но споменът за него се загнезди в съзнанието на Джак и сега той го сподели. Коул също си припомни нещо забравено.

— Какво, Коул?

— Сещам се за миналия четиринадесети февруари. Рано вечерта. И Паулина, и Ашли бяха още живи. Сидни се отби да ми честити рождения ден и свети Валентин. Беше в еуфория, тайнствена и

самодоволна, сякаш имаше някаква тайна. — Той си пое дълбоко дъх, обзет от внезапен страх. — А в момента вечеря със Сара и Клер.

„Сара не е с тях, Коул — отбеляза наум Джак. — Жената, която обичам, е в пълна безопасност. А жената, която брат ми обича?“

— Нищо няма да се случи тази вечер, Коул. Нищо няма да се случи до деня на свети Валентин, а дотогава...

— Не, Джак! Не разбираш. Днес следобед Сидни се държеше точно както тогава, на четиринадесети февруари. Тя ще действа тази вечер.

— Добре тогава — отсече Джак тихо и спокойно, независимо от обзелото го напрежение. — Ще ги намерим, Коул. Разполагаме с потенциала на целия Скотланд Ярд. Знаеш ли къде възнамерявах да отидат?

— Не. Попитах, но...

Сидни беше като в еуфория, тайнствена и самодоволна.

Братята Тейлър пристъпиха към действие. По единия телефон Джак се свърза със Скотланд Ярд и помоли да организират издирване на прочутата Ел Сид и нейната сляпа, с канеленокафяви коси спътница, а Коул изиска от охраната на хотела да влязат в стаите и на двете жени.

Намериха стаите празни, нямаше никакви трупове. Сидни и Клер напуснали хотела поне преди час, тръгнали пеша, уведоми ги портиерът.

Двете жени бяха някъде из Лондон. Едната — маниачка, другата — в смъртна опасност, а пантерата и брат му се чувстваха като в капан в просторния апартамент на Коул. Изпитвах силно безпокойство и крачеха напред-назад.

— Нямам сили да стоя повече тук — обяви по едно време Коул с пресипнал глас. — Не мога да стоя и да чакам телефонът да звънне.

— Да слезем тогава във фойето. От Скотланд Ярд ще ми съобщят веднага щом ги открият.

Пейджърът на Джак изписука, докато се спускаха с асансьора към фойето. Погледна изписания на екрана номер, после срещна погледа на брат си и се принуди да заличи блесналата надежда в разтревожените сиви очи:

— Не е за Клер. — „Става дума за жената, която аз обичам, и която е в безопасност.“ — Но трябва да отговоря.

— Тръгна си, Джак.

— И?

— Имаше няколко напрегнати момента и за нея, и за нас. Знаехме, че не разполага с оръжие, и все пак, когато призна, че дясла с лявата ръка...

— Какво!

— Той си служи с дясната ръка, освен когато борави с нож.

Джак изруга тихо и попита:

— Тя добре ли е?

— Добре е. Ако той се беше оказал убиецът... Ами на нас ни се струва, като че ли тя се готвеше да извърши нещо героично. Сякаш почти чувахме мислите ѝ. Щяхме да се намесим, разбира се. Дори за малко не го сторихме. Но тя не знаеше. Мислеше, че е сама. Храбра жена.

— Такава е.

— Както и да е — добре свърши. Решиха да кажат на Джеси всичко, но след деня на Свети Валентин.

— Може и да не им се наложи да чакат дотогава.

— Попаднал си на нещо, така ли?

— Изглежда, да. Което означава, че работата ви тази нощ едва сега започва.

Защото нашият убиец убива по двойки жени, които са приятелки.

Обясни ситуацията и даде точни указания какво да се прави.

После Джак се върна във фоайето при Коул, който не беше там.

Но когото видели да напуска хотела, пантера, тръгнала по диря...

Пантера, която знае точно къде ще открие плячката си.

„Къде, Коул?“ — попита Джак. Мълчаливият въпрос получи изненадващо ясен отговор. Той каза на портиера да се свърже със Скотланд Ярд и къде именно да се насочи полицията.

След това последва брат си в нощта.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Звукозаписно студио „Джемстоун“

Уавертън Стрийт

Една-единствена светлина, насочен лъч от прожектор, осветяваше двете жени. Беше като малка луна и сякаш ги обгръщаше в злато. Седяха по средата на студиото, на столове с високи облегалки, една срещу друга, а помежду им върху малка дървена маса имаше кристални чаши за шампанско, кървавочервени рози и нефрит с издялано на него сърце. Една романтична, една убийствена сцена — върху масата лежеше и остър ловджийски нож, чието сребърно острие блестеше зловещо на златистата светлина.

Под малката луна се виждаха и разхвърляни инструменти. В края на краищата какво по-естествено за звукозаписно студио — всевъзможни музикални инструменти, включително и барабаните на изключителната Ел Сид, лежаха наоколо, а подът представляваше плетеница от електрически кабели, плъзнали като змии към микрофони, усилватели, йоники и китари. Сред зловещите черни кабели обаче имаше нещо несвойствено: убийцата бе запокитила тънкото бяло бастунче сред змийското гнездо, далеч от изящните, деликатни, снежнобели ръце на Клер.

— Коул! — поздрави го Сидни весело, като образцова домакиня на романтичния прием на смъртта. — Толкова се радвам да те видя тук. Разговорът ни с Клер нещо позамря. Пием сок от ябълки, понеже и тя като теб е въздържателка. Но сокът е уникален, защото съм прибавила няколко капки — опасявам се, че са доста — от любимите ми упойващи наркотици. Предизвикват главно халюцинации. Ти самият някога си взимал наркотици, Коул, та как смяташ? Какви халюцинации има сляп човек? Клер определено е отнесена нанякъде, но дали вижда нещо?

— Какво правиш, Сидни?

— Мислех, че знаеш. Като се изключи очевидната ти и отблъскваща загриженост за госпожицата, полетяла в Космоса, не

изглеждаш особено изненадан. Интересно. Това, предполагам, означава, че Сара е показала сърцето на някого. Може би на прелестния Джак? Така и не повярвах, че е такъв, за какъвто се представя. Истински биограф щеше да се насочи към нас. Нас. Коул Тейлър и „Аметист“.

— Свърши се, Сид.

— Свърши ли? О, не, Коул. Едва сега започва. Впрочем искаш ли да чуеш гениалния ми план от самото начало?

— Разбира се.

— Ти трябваше да бъдеш набеден, разбира се. Черното сърце, убиецът, който не пие шампанско. Дреболии — нямаше да те арестуват заради тях, но щяха да насочат полицията в нужната ми посока, за да намерят две твои ризи, напоени с кръвта на жертвите. Не забелязваш ли, че дори и сега съм облечена с твоя риза. И, естествено, там щеше да бъде и оръжието, с което е извършено убийството. Щях да скрия дискретно в къщата ти изобличаващите подробности и с теб беше свършено. Тогава щеше да си само мой, Коул, щеше да разбереш колко съм предана, колко те обичам. А през времето, когато двамата нямаше да пеем любовни дуети зад решетките, щях да ходя при губернатора на щата и да го моля да те помилва. Но не поставих уликите в дома ти. Знаеш ли защо? Защото онази нощ, веднага след като позвъни на Тимоти, ти ми се обади. Обърна се към мен, Коул. И известно време всичко вървеше добре. Почти идеално. Не спеше с мен, а се предполагаше, че ще го правиш, но поне нямаше друга жена в живота ти. Наистина вярвах, че стига да ти се даде време, ще видиш светлината. Но ти си сляп колкото Клер, копеле такова! След това дойде онзи съдбовен ден в Денвър. Бяхме зад кулисите пред включения телевизор. На екрана се появи Сара Пемброук и ни разказа какви ужаси стават в Горажде. Как само я гледаше, Коул. Мен трябваше да гледаш така — с копнеж, с любов. А погледът ти всъщност не е бил предназначен за Сара, нали? Бил е за нейната приятелка Клер.

Коул не откъсваше от Сидни сериозните си сиви очи. Докато тя продължава да говори, изцяло съсредоточена върху него, Клер бе в безопасност.

В момента Клер беше в безопасност. Но и буквално, и преносно се намираше ужасно далеч. Замислена, леко свела глава, тя

действително изглеждаше не на себе си — незрящите ѝ сини очи май наистина виждаха призраци, предизвикани от свършено чуждите ѝ химикали. Дори бе възможно в оня далечен свят да чува и думи. Но тя определено не чуваше техните гласове, в това той не се съмняваше. Клер бе глуха за признанията на Сидни за убийства, както нямаше да чуе неговите думи за любов и обещанието му да я спаси, които искаше да изговори.

Коул все още стоеше прекалено далеч от Сидни, за да предприеме каквото и да било. Тя имаше възможност да стигне до ножа и Клер, преди да успее да я спре. Ала той се приближаваше бавно, предпазливо; прокрадваше се.

Ако Клер не беше упоена, би се превърнала в най-добрия му помощник. Хвърляйки се към Сидни, Коул щеше да извика: „Бягай, Клер“, и тя щеше да хукне по осеяния с черни змии под така безстрашно и решително, както някога препускаше по зеления тревен килим в приказната им гора.

Но сега бързоногата нимфа нямаше да чуе повелята му. Следователно се налагаше Коул да се приближи още към Сидни, за да е съвсем сигурен в успеха си, преди да пристъпи към действие. В момента не бе необходимо да бърза, Клер бе далеч и от истината, и от ужаса. А Сидни изглеждаше предоволна да му разказва — с нескрито удоволствие и поразяваща налудничавост — за злите си деяния.

— Ти виждаше Клер, нали, Коул? Желаната Клер, или поне си въобразяваше, че я желаш. Но тогава още не знаеше какво се е случило със скъпоценната ти малка Клер, нали? Представа нямаше за сполетялото я нещастие? Твоето сърце наистина е черно, Коул. Всъщност ти си истинският злодей, истинският убиец. Аз просто спасявах жертвите ти от страданията, които им причиняваше. И Паулина, и Ашли определено се измъчваха. Е, специално за Ашли малко късно разбрах, че не ти си причина за страданията ѝ. Тайните ѝ копнежи не били за теб.

Сидни се намръщи, но очевидно реши, че хрумването ѝ не е от голямо значение и продължи:

— Всъщност нито Паулина, нито Аш са представлявали за мен заплаха, както си въобразявах. Но и това мое прозрение не би помогнало на Паулина, разбира се. Резултатът щеше да е същият. Ти не я обичаше, но спеше с нея — достатъчна причина, за да умре. А

колкото до Ашли — бяхте приятели. Кое би ви спряло да станете любовници след нещастната смърт на Паулина? Както и да е. Всъщност направих услуга на Ашли, като я убих. Онази вечер тя се чувстваше наранена и ужасно страдаше заради някакъв Лукас. Бедната Ашли! Беше смешна дори в страданието си. Трябва да призная, че от думите ѝ Лукас ми се стори истинско копеле, но той е дребосък в сравнение с теб, Коул. Ти живееш, за да правиш жените нещастни, нали? Ето — мен, Паулина, хиляди други. Дори малката сладка Клер.

Дори малката сладка Клер? Коул не каза нищо — беше прекалено опасно, даже предпазливото му прокрадване напред замря. Сидни го гледаше вторачено, търсеше по лицето му истината — която не биваше да види — колко много всъщност обича Клер, как страда, че ѝ е причинявал болка. Дори изненадата му, че тя е споделила със Сидни жестоките му постъпки в миналото, трябваше да остане скрита.

Не за минали жестокости говореше Сидни:

— Преди да се унесе, Клер ми призна някои работи. За някакви дълбоки тъмни тайни, свързани с теб, и нещо, за което търсеше помощта ми. Така и не стигна дотам. Дали пък ти няма да ми кажеш тези тайни, Коул? Надявам се. Но първо искам да споделя признанията, които Клер все пак направи, за да знаеш колко е страдала и каква щастливка е, че попадна на такъв ангел на милостта като мен. Темата е за ангели, Коул, или по-точно Анджелика Габриел. Клер знае, че си във връзка с добрата докторка, че не се примиряваш със слепотата ѝ и искаш да поправиш това. Дори ако подобна операция може да я убие. Искал си Клер да умре за теб, нали, да е готова да умре? И тя ще умре, Коул, благодарение на острието на моя нож, а не на острието на доктор Габриел. Много е късно за операция, вече го разбра, нали? Клер е сляпа завинаги и това не ти харесва. Нали е така, копеле такова?

Свърза се с доктор Анджелика Габриел по една-единствена причина: да предложи своите очи, своята тъмнина, в замяна на тъмнината на Клер. Той с готовност щеше да живее във вечен мрак заради Клер. И ако тя го приеме... с Клер до него тъмната няма да е толкова ужасяваща.

А ако Клер не го приеме? Ще живее в тъмнина, сам. Но Клер ще вижда.

Коул се надяваше през последните шест години медицината да е напреднала. В действителност прекара цялото пътуване обратно от Монте Карло, изцяло погълнат от желанието си, молейки се да е така, което бе причина за мълчанието му. Да, напредък имаше, но поражението — тази дума използва доктор Габриел — е доста по-дълбоко, засяга притиснат очен нерв, увреден от съсирека, който Клер е отказала да премахнат.

Такава бе истината. Коул Тейлър беше готов да, изживее остатъка от живота си в тъмнина заради Клер. Но сега пред Сидни той изрече една необходима лъжа:

— Точно така, Сид. Нейната слепота ме дразни. Жал ми е за нея. Съжалявам я. Но не я желая, не мога да я пожелаая.

Зрящите очи на Сидни го стрелнаха гневно.

— Но ти спа с нея, нали, Коул? В Монте Карло. Тя не го призна. Попитах я преди магическото въздействие на опиатите и тя се изчерви. Знам, че си го направил, Коул.

— Оказа се грешка, Сид. Разочарование.

„Най-приказният уикенд през живота ми, Клер. Истинска мечта. Нашата мечта. Ще ти кажа тази истина — всички истини. Почти стигнах, Клер. Почти стигнах достатъчно близо, за да заловя Сидни, преди полицията да дойде. Те ще дойдат, знам. Джак вече трябва да се е досетил...“

— Не се приближавай повече, Коул! — извика Сидни и с котешка ловкост грабна ножа, пристъпи зад Клер и допря острието до шията ѝ. Веждите на Клер леко се свиха при внезапния натиск, но нямаше и следа от ужаса, който Коул видя през онази далечна нощ, когато Джед Тейлър допря ножа до шията на Анабел Прентис. — Охо... Трябва да го направя с лявата ръка, нали? Не съм готова още да го сторя, Коул. И няма да ѝ прережа гърлото, освен ако не ме принудиш. Ще ме принудиш ли, Коул?

— Не.

— Браво. — Тя го възнагради с широка усмивка на сияйно калифорнийско момиче, милвано от слънцето... и напълно лудо. Все още усмихната и с нож, допрян до шията на Клер, тя сграбчи черния шнур на прожектора и го издърпа от контакта. — Сега сме при равни условия, не си ли съгласен? Сега всичките сме слепи. Просто ще се наложи да си представяме лунната светлина, а, Коул? Написа песента

за нея, нали? За нашата сладка, малка, сляпа Клер. Тогава май не си знаел, че е сляпа? Както не осъзнаваш още истината за песента. Написал си я да се изпълнява в дует, копеле! Дует, който да изпееш с Клер. Защо не попеем сега, Коул? Ти и аз. О, знам, че никога не пееш в дует. Прекрасно го знам. Като се изключи, разбира се, Клер. Но не намираш ли сега, че обстоятелствата са малко по-особени? Споменах ли ти, че записвам нашия разговор? Правя албум от моите любими хитове. Паулина, Ашли, Клер. И на нас, Коул. Хайде, първата строфа от „Представи си лунната светлина“ е твоя.

„Толкова е тъмно, Клер, и усещам змиите в краката си. Продължавам обаче да се приближавам, да напредвам към гласа на Сидни... всъщност към теб, моя любов.“

— Пей, Коул!

Подчинявайки се на прищявката ѝ, той си даде сметка, че думите ѝ отговарят на истината. Създаде „Представи си лунната светлина“, за да бъде изпята от него и от Клер като дует. Когато я изпълняваше сам, това бе песен за загубата, за сбогуването, за мъчителната раздяла. Но изпята от двамата представляваше тържество на вечната любов.

Коул свърши своя куплет. Сега Сидни трябваше да изпее отговора, но неочаквано се чуха два гласа. На Сидни и на Клер! Изпаднала досега в транс, тя се събуди от любовната му песен — за нея.

— Клер! Спри да пееш.

Тя не обърна внимание на настойчивата му заповед. Най-после неговото дръзко момиче пееше — сопрано, изпълнено с радост.

— Всичко е наред, Коул — обади се Сидни от тъмнината. — Защо не изпееш „Представи си лунната светлина“ първо с Клер, а после с мен? Ще видиш — освен ако не си сляп като Клер — предопределението двамата да пеем заедно, да бъдем заедно. Признавам, това прозрение идва малко късно. Хайде... твой ред е, Коул, после ще пеете заедно.

Докато Коул и Клер пееха в тъмнината най-възторжената песен за любовта, той продължаваше да се придвижва. Прокрадваше се като пантера, воден от гласа на своя ангел.

Коул се носеше към Клер — представяше си шията ѝ, ножа, ръката на убийцата. Знаеше, че трябва да победи Сидни, преди да свърши песента, защото с неизразимо по-голям ужас, предизвикван от

тъмнината, съзнаваше, че свършат ли двамата с Клер любовния си дует, любимата му ще умре.

Но все още имаше думи, които да пеят, имаше още любов, още радост. Сега в студиото се появи нов звук; не музика, а просто ритмични удари, като от метроном. И Коул усети ново чувство в гърдите си — горещо и остро, но не болезнено. Никоя болка не бе по-голяма от ужаса да изгуби Клер и нищо нямаше по-голямо значение от необходимостта да прекоси осеяния със змии под и да стигне до нея.

Ала нещо препречи пътя му; препятствие, причиняващо не само ритмичните звуци, но и горещото, остро усещане в гърдите му.

Прозрението дойде бавно — вече бе загубил доста кръв и мисълта му бе съсредоточена единствено върху Клер. Някак смътно схващаше, че препятствието е Сидни. Тя методично му нанасяше удари и щеше да спре, когато острият нож проникнеше в сърцето му.

Точно в този момент вратата на студиото рязко се отвори. Лъч сребриста светлина се плъзна вътре, въздухът се изпълни с нов звук — съвсем наблизо виеха сирени.

И още по-наблизо отекна глас; отчаяният вик на брат към брат — по-малкият ясно видя окървавеният нож да се вдига високо над главата на обезумялата жена. Стиснала го с две ръце, тя се готвеше да нанесе смъртоносен удар на брат му, който бе пребледнял до смърт, с гърди, облени в кръв... И в този миг умиращият брат се усмихна, защото разбра, че с пристигането на Джак Клер е в безопасност.

— Коул!

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сара дочу воя на сирените точно както преди дванадесет години ги чу Клер. И тогава, и сега, сирените объркваха, нарушаваха щастливи мигове.

С приближаването на сирените тя откъсна поглед от усмихнатото лице на дъщеря си като бебе и се заслуша в техния вой; и точно като Клер преди толкова години реши, че близките ѝ са в безопасност.

Лукас пътува към Корнуол, където Ема и Джеси очакват завръщането му в уютния пансион; Клер и Сидни вечерят под светлината на свещи; Коул и Джак разговарят, може би на френски...

В този момент извъня телефонът; още един груб звук в нощта, която трябваше да е толкова нежна.

— Сара? Франсис се обажда.

— Франсис — повтори тя все още потънала в приятни мисли.

— Секретарката ви, Сара. Звъня, защото приятелят ми работи в Скотланд Ярд. Приема обажданията. Току-що се е случило нещо ужасно в звукозаписното студио „Джемстоун“ на Уавертън Стрийт. То е близо до вас, нали?

Сара слезе от облаците.

— Ужасно ли каза, Франсис?

— Нещо за удари с нож. Не знам подробности, но и Коул Тейлър, и Джак Далтон някак са замесени. Мислех, че е редно...

— Да. Благодаря ти, Франсис.

Само след миг изхвърча от апартамента си и се втурни по коридора.

— Лейди Пемброук!

Мъжки глас, с определено американски акцент. Обръщайки се, Сара видя двама мъже — високи и силни — да излизат от другия апартамент на етаж. От нейния необитаван апартамент.

— Кои сте вие?

— Аз съм Питър, а това е Дъг. Ние... Джак ни помоли да ви държим под око, да сме сигурни, че нищо не ви заплашва.

— Джак?

— Той не желаше да знаете за присъствието ни. Но чухме обаждането на Франсис и... Нали всички искаме убиецът да бъде заловен? — Питър прочете отговора по разтревоженото ѝ лице. — Да вървим!

Той посочи към асансьора, така бавен при изкачването от етаж на етаж, че Сара не възнамеряваше да го чака. Но асансьорът я чакаше; лъскавите му врати стояха широко отворени.

— Поиграхме си с електрическата система — обясни Питър. — В случай че се яви нещо спешно. При повикване сега идва веднага, без да спира на етажите.

— Имаме и други джаджи — обади се Дъг, когато асансьорът тръгна надолу. — Детектори за метал, например. Знаехме, че Лукас няма нож — всъщност въобще не е въоръжен — и ни се искаше да ви го съобщим някак, особено когато сподели, че винаги дъла с лявата ръка.

— Чули сте всичко — прошепна Сара.

— Чухме и ще го забравим. Джак не желае никой да нарушава уединението ви, лейди Пемброук. Беше му направо неприятно, но вашата безопасност стои на първо място. Никога не сме подслушвали, когато сте сама или в присъствието на Джак.

Джак. Този разговор всъщност беше за Джак... който в момента може би кървил умира, пронизан смъртоносно от брат си; или още по-лошо: сам е забил нож в сърцето на брат си убиеца. Джак, на когото двамата мъже така се възхищават, че оневиняват постъпките му — като нарушаването на уединението ѝ — с неговото благородство. Джак — нейният пазител, рицар в лъскави доспехи.

Питър и Дъг всъщност възхваляваха Джак Далтон, сякаш бе умрял.

Не. Всичко е наред с Джак и с Коул, и...

Сара внезапно чу собствения си глас:

— Непосредствено преди Лукас да пристигне, се обадох на Джак, за да го предупредя за срещата.

— Предадохме му — увери я Питър точно когато вратите на асансьора се отвориха към мраморното фоайе на сградата. — Той знае.

Бяха паркирали микробуса си с всевъзможно оборудване наблизо. Но Сара ги поведе пеша през Гровнър Скуеър. Уавертън

Стрийт беше само на пет преки, а те — двамата пазители, тръгнаха към своя любим идол, и тя, бързоногата газела — бяха в отлична форма.

През една друга, по-щастлива нощ Сара прекоси площад тичешком с Джак. Сега тичаше към мястото, където се виждаха безброй червени светлини от полицейски коли.

С нетърпелива решимост си проби път сред тълпата, за да стигне до Джак. Вратите на студиото зееха широко отворени, сякаш да покажат сцената на ужаса вътре, кървавите останки от онова, което Джак видя, отваряйки със замах същите тези врати...

— Коул!

Отчаяният вик се изтръгна от две гърла. Плътният глас на брата и мекото сопрано на момичето, израсло край реката.

Сидни чу и двата гласа и си даде сметка за приближаващия край. Коул стоеше пред нея — кой знае как все още можеше да стои прав — като бледа статуя, изцапана с ярко алено. Как само искаше да забие ножа в невярното му сърце и да усети последните отчаяни трепети.

Но нямаше време за подобен кървав лукс, за такава висша наслада. Коул бе почти мъртъв. Следващите минути раните му щяха да го довършат. Може би така бе по-добре, защото с очите си ще види как умира ангелът му с канелени коси.

— Обичах те — просъска Сидни в бледото му лице.

Но дори умиращ, Коул не й даде нищо. Продължаваше да гледа към Клер, да я обича, да умира за нея и сега изразът на лицето му бе така спокоен, сякаш няма да се съпротивлява на смъртта си, а я чака с нетърпение. Видя ножа, застинал над главата на Сидни, чието лице изразяваше лудост и наслада от предусещането на финалния удар. Спокойното му изражение говореше, че ще го допусне, ще го посрещне с радост, защото, докато той умира, Джак ще спаси Клер.

„Грешиш, копеле. Гледай какво ще направя!“

Сидни се извърна. Приличаше на изящна балерина, като се изключи, че в ръцете си държеше смъртоносно оръжие.

Клер бе на няколко крачки, вече на крака, и се приближаваше към нея. Излязла бе от транс, отбеляза Сидни. А и не прилича на сляпа. Клер гледаше нагоре, сякаш виждаше проблясващото острие,

протегнатите ѝ напред ръце не изглеждаха като че ли опипват безпомощно пространството; тя сякаш възнамеряваше да се пребори за ножа със Сидни, да го изтръгне от ръцете ѝ, а лицето ѝ бе така невинно, ангелско, безстрашно.

— Кучко! — изсумтя убийцата, разгневена от необходимостта да бърза, вбесена от близостта на Джак, прелестния, предателски Джак. Имаше време само за един удар — в сърцето на Клер — а желаше още. Колко прекрасно би било да прободне невиждащите сини очи, да чуе болезнените ѝ стонове, а после да пререже врата на жената, с която Коул искаше да пее.

Но нямаше време. Трябваше да бърза. Две крачки и ще бъде до нея. Две крачки, без да откъсва поглед от незрящите очи, които се преструваха, че виждат.

Черните змии в краката не представляваха затруднение за Сидни Куин. Напротив, в тази сребърна райска градина, те бяха нейни помощници в злото. Но сред змиите имаше и чужд предмет, символ на слепотата, който Сидни бе захвърлила далеч от Клер...

... И именно в снежнобялото бастунче на Клер се препъна Сидни, когато се готвеше да нанесе фаталния си удар. Препъна се, залитна и тъй като се бе устремила да забие ножа в ангелското сърце на Клер, удари слепоочието си в ръба на малката дървена маса.

Ударът бе силен и костта на това най-уязвимо място от деликатния ѝ череп се разби. За прочутата Ел Сид смъртта настъпи бързо. От масичката към нея по пода се посипаха романтичните символи: река от златист ябълков сок, примесен с наркотици, и нежните листа на кървавочервените рози.

— Клер!

Гласът дойде от смъртнобледата статуя.

— Коул — прошепна тя и се устреми към обичания, умиращ мъж.

Черните кабели не представляваха никакво препятствие за Клер — така някога в своята гора тя танцуваше със затворени очи сред гъсталака. В следващия миг бе в прегръдките му. Усети топлина, течен огън да се излива от него в нея. Кръв, неговата кръв течеше така, сякаш никога нямаше да спре и я изпълваше с невероятен ужас.

Някога отново в прегръдките на Коул, тя се изцапа с кръвта на Джед. През онази нощ Коул я прогони с груби думи; а сега, тази нощ,

прозвучаха други слова: нежни, но нетърпеливи, умоляващи я да се разделят.

— Клер, аз съм Джак. Коул губи кръв, губи съзнание. Трябва да легне, Клер. Веднага.

Тя понечи да изпълни отчаяната молба на Джак, но почувства съпротива. Този път Коул не желаше да я пусне. Или просто тялото му, усещайки неизбежната си смърт, инстинктивно се вкопчваше за нейния живот, за да усили ритъма на сърцето ѝ, докато неговото сърце бавно спира.

— Джак! — прошепна Сара с неприкрито облекчение, втурвайки се през вратата на студиото.

Виждаше го съвсем ясно. Всички светлини в студиото светеха ярко като в зала за аутопсия. Джак стоеше, заобиколен от лекари и полицаи. Всички бяха коленичили с невероятно сериозно изражение, а по средата... О, не. Не!

Там, по средата, беше трупът. Гол до кръста, с облени в кръв гърди. Но кръвта още течеше, още, от дълбоките прободни рани по бялата кожа.

Кървеше, което означаваше, че все още е жив.

Зловеща истина бе изписана върху всички лица. С изключение на едно. Лицето на прочутата музикантка, вече мъртва, бе украсено с листа от рози и златисти сълзи. Върху устните на Сидни имаше усмивка, а в аметистовите ѝ очи, все още отворени — триумф.

Коул няма да умре. Тази решимост също се четеше по сериозните лица, сведени към Коул. Решимост явна, но безполезна. Тук, на пода в студиото, нямаше начин да се спре изтичането на кръвта. Артериите, прободени от ритмичните удари на ножа на Сидни, се намираха дълбоко под бялата плът на Коул. Сега той имаше нужда от друг нож — хирургически.

Сара го знаеше от годините, прекарани по бойните полета. Полицайте и лекарите също го знаеха; сега те понесоха отпуснатото тяло на Коул към нея и линейката, която чакаше пред вратата.

Един от мъжете, който носеше окървавеното тяло на Коул, беше Джак. Беше жив, но сякаш умираше заедно с брат си. В тъмносините

му очи, изпълнени с неизразима мъка, се появи малко пламъче, едва забележимо, когато я видя.

— Джак — прошепна тя и протегна ръка: и двамата имаха нужда да се докоснат един друг, но неговите ръце държаха безценния товар, — той ще се оправи. Непременно ще се оправи.

Той кимна леко и по отчаяното му лице пробягна надежда.

— Ще отида с него, Сара. Погрижи се за Клер.

Клер? Сара не видя приятелката си в залата за аутопсии, изпълнена със змии, листа от рози и мъже със сериозни изражения.

Сега тези мъже си тръгнаха; Клер седеше на окървавения под, съвсем близо до мястото, където преди малко лежеше Коул. Свила колене под широката си пола, приличаше на изоставена парцалена кукла. Заради Коул бяха побутнали настрани сляпата жена; или самата тя се бе отместила?

Сега, в ярко осветеното помещение, Клер стоеше сгущена в собствената си тъмнина. Но не беше сама. Двама души стояха на стража до мъничката, изоставена кукла. Личеше си тяхната готовност да я бранят, но и доста силното им объркване. При вида на Сара изпитаха видимо облекчение.

— Сидни ѝ е дала наркотици — обясни Дъг така тихо, че дори да беше на себе си, Клер нямаше да го чуе. — Предизвикват халюцинации и както преценявам — дозата е голяма.

— Откъде знаете?

— Полицията ни каза. Всичко е записано. В началото Клер несъмнено е била с бистър разсъдък, но сега... Предполагам, известно време ту ще изпада, ту ще излиза от трансa.

„Може би така е най-добре“, помисли си Сара и коленичи на пода до приятелката си.

— Клер? Аз съм Сара.

Отпуснатата жена се размърда и вдигна глава.

— Сара?

Тя се бе подготвила да види стъклени сини очи и напълно объркано изражение по лицето. Или дори да не получи отговор. Но онова, което видя, представляваше ужасяващо доказателство колко

кръв е изгубил Коул. Алена кръв покриваше косите на Клер, страните ѝ, шията, цялото ѝ тяло.

Някога кръвта на Коул Тейлър бе гореща, отвътре я топлеха бушуващите у него пламъци. Сега, далеч от горещата му плът, кръвта бе ледена и пронизваше със студа си и Клер. Устните ѝ бяха посинели, а зъбите ѝ тракаха.

— Трябва да отидем в хотела ти, Клер. Студено ти е, имаш нужда от душ. Съгласна ли си?

— Студено ли ми е, Сара?

Клер очевидно бе объркана. Но колко объркана, зачуди се Сара. До каква степен не е на себе си от наркотиците и шока? Ще разбере, като отговори възможно най-простичко на Клер, с надеждата, че тя ще остане доволна. За нищо на света няма да напълни главата ѝ е ужасните тревоги или спомени, с които в момента очевидно няма да се справи.

— Защото, Клер, навън е студено и вали. — Клер свъси вежди, но не настоя за повече обяснения. Тогава тя продължи: — Сигурна съм, че някой ще ни откара до хотела.

— Ние с Дъг ще вземем микробуса — добави Питър тихо. — После ще ви чакаме във фойето на хотел „Дрейк“, ако по-късно искате да отидете някъде.

Frere Jacques, Frere Jacques, dormez-vous...

Не беше певец. Поне досега този талант притежаваше поголемият му брат.

Но сега, когато линейката виеше по окъпаните от дъжда улици на Лондон, Джак пееше на Коул, единствено на Коул: дрезгавият му шепот, изпълнен с чувство, отправяше гореща молба да си спомни тайната песничка, която пееха на своя език на обичта.

— Не спирайте — насърчи го лекарят, като провери отново колебаещото се кръвно налягане. — Каквото и да му казвате, господин Далтон, то видимо му се отразява добре.

Джак продължи да пее. И макар да нямаше значение — точно тази нощ не можеше да има никакво значение — Джак изпълняваше за брат си песента без никакъв фалш.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пурпурно. Яркочервено. Алено. Рубинено.

Докато стоеше под душа, думите се въртяха в главата на Клер; думите, които двамата с Коул бяха изричали един на друг: екзотични и вълшебни названия за великолепните цветове на Лондон, видени през призмата на техните спомени от живота им край речния ръкав.

Червено.

Кървавочервено.

Тези две думи, този цвят ѝ причиняваше остра болка. Защо? Дали защото току-що започна месечният ѝ цикъл? Защото нямаше да има бебе?

Имаше и още нещо, също кървавочервено, ала неизразимо по-лошо — източник на несравнимо по-голяма болка. Какво бе то?

Споменът ѝ се изплъзваше, отдалечаваше се и тя не успяваше да го достигне. Изплува нов спомен: близък, толкова близък, че почти може да го докосне, да го чуе, да го види.

Отначало чу този спомен. Дует под лунната светлина, изпълнен с любов; дует, който тя пееше заедно с Коул. После изплува сребърна луна. Искаше ѝ се нещата да спрат дотам. Завинаги. Съзнанието ѝ обаче си пробиваше път през наркотичното опиянение. И настъпи известна яснота. Тогава се появи споменът от невероятен ужас; ритмичен и повтарящ се. Пред очите ѝ — нейните очи? — сребристите луна промени формата си, позова я да тръгне натам. Тя се подчини и дори щеше да докосне проблесналата като светкавица светлина. Но последва тътен, а после гласът на Коул... и ѝ се стори, че зърва сребристите му очи, усеща здравето му тяло и топлината на кръвта му...

— Сара!

— Тук съм, Клер.

Сара обикаляше из спалнята; слушаше шума на водата, която обливаше окървавеното тяло на приятелката ѝ, и очакваше момента да подаде пухкавата хавлия. Клер пое хавлията със снежнобялата си ръка.

— Какво има, Клер?

— Какво се е случило с Коул? Да не би да е ранен с нож?

— Да. Раниха го. В момента е в болницата. Преди малко позвъних там. Вече е в операционната.

— Трябва да отида при него!

— Ще отидем до болницата, Клер.

— Той ще оживее, нали, Сара? Ще бъде добре?

Въздействието на наркотиците отслабваше и съзнанието на Клер се проясняваше. Но Сара си даваше сметка, че влиянието им не е отшумяло напълно. Ако не беше под въздействието им, ако помнеше всичко, приятелката ѝ щеше да знае, че прогнозите за Коул съвсем не са добри, и тогава щеше да ѝ се наложи да се справя със суровата действителност.

Но за момента тя я увери:

— Да. Всичко е наред.

— О, слава богу!

Сара знаеше, пред Клер скоро ще възникнат нови въпроси, нови тревоги и нови съмнения. Но поне в момента приятелката ѝ бе спокойна.

— Клер, видях куфарите ти в спалнята. Стегнала си ги.

Клер сви вежди от изненада. Все пак успяваше да превъзмогне действието на наркотиците и да се съсредоточи върху повдигнатата тема.

— О, да, Сара. Вярно... Резервирах място за Харланвил с полета в седем сутринта. Искях да ми остане време да се видя със Сидни, да ти се обадя и... — Някакъв спомен изплува в мъглата. — Сидни. Тя е убийцата, нали?

— Да, и вече не е жива, Клер.

— А Коул добре ли е?

— Да. Но, Клер, не разбирам защо се връщаш в Харланвил?

— Трябва, Сара. Коул го иска.

— Не мога да повярвам!

— О, но е истина.

„Слепотата ѝ ме дразни. Съжалявам я. Не я желая. Не мога да я пожелаю.“

Тези думи на Коул си спомняше ясно. Причиняваха ѝ само болка.

— Трябва да си вървя, Сара. Но...

— Но какво, Клер?

— Какво стана с брата на Коул? Смятах да помоля Сидни да направи съобщението вместо мен. Дали сега да не го направи Майк или Дейвид, или Тимоти. Или дори ти, Сара?

— С удоволствие, Клер. Но вече не е необходимо. Братът на Коул се намери. Аз се готвех да ти го кажа веднага щом Коул узнае; веднага щом Джак му го съобщи. Джак е братът на Коул, Клер. Той е неговият брат, когото е дал през онази декемврийска нощ.

През последните няколко минути Клер изглеждаше в пълно съзнание. Измамно впечатление, даде си сметка Сара — ненадейното ѝ разкритие бе посрещнато с такова безразличие, че тя се зачуди дали приятелката ѝ изобщо е чула думите ѝ.

Очевидно да, защото сега на устните ѝ се появи прекрасна усмивка, а сините ѝ очи бяха кристално ясни. Ала наркотиците несъмнено все още държаха в плен мислите ѝ, защото думите ѝ прозвучаха някак смущаващо.

— Джак... Да, разбира се.

— Разбира ли се, Клер?

— Да. Трябваше да се досетя от начина, по който вървят.

„Но ти никога не си виждала как вървят, Клер — помисли си Сара. — Не и двамата едновременно. Никога не си виждала и лицето на Джак.“

Приликата между братята Тейлър беше забележителна, макар и невидима на практика. И двамата по принцип притежаваха сила, характер, благородство и великодушие, без да си приличат външно. А колкото до начина, по който двамата бродеха по света?

— Трябваше да се досетя — повтори Клер все още усмихната. — На новогодишния прием на Тимоти ми се стори, че чувам Коул да се приближава; бях напълно убедена, че е той! А се оказа Джак — звукът беше съвсем същият. — Стъпки на пантера, която се разхожда край реката. Но дали тези двама братя, тези пантери още бродят и дирят? Или неспокойството им най-после се е уталожило? — Коул трябва да е страшно доволен. Така ли е, Сара?

— Не знам дали Джак вече му е казал.

„Или дали Коул няма да умре, преди Джак изобщо да има тази възможност.“

— Тогава няма да го споменавам, когато поговоря с него.

— С кого, Клер?

— С Коул. Бих желала да се сбогуваме, преди да тръгна за Харланвил. Имам време, нали? Още сме сряда вечер нали.

— Да. Сега е около полунощ.

— Значи наистина имам време. Сигурно е редно да освободя стаята и... — Клер се намръщи. — Изглежда говоря несвързано. Вероятно е от наркотиците. Сидни ми е дала наркотици, нали? Още не съм съвсем на себе си, а?

„Още не съм съвсем на себе си и така блажено не си даваш сметка...“

— Така поне си мислеше Сара. Ала непосредствено преди да тръгнат към болницата, Клер опакова една последна вещ — сгъна прилежно подгизналата от кръв рокля, пхна я в торба за пране и я постави най-отгоре в багажа.

Сърцето на Коул Тейлър не беше нито черно, нито от камък. Напротив, то щеше да спре завинаги, ако в него бе попаднало острието на ножа. Но тъй като Джак пристигна навреме, а убийцата насочи цялата си ярост към Клер, фаталният удар така и не бе нанесен. Което означаваше, че сега сърцето на Коул бе съучастник в битката на хирурзите.

В пет сутринта хирургът — изтощен, но радостно възбуден — се появи в чакалнята.

— Успя!

— Ще оцелее, така ли?

— Да. Вече преодоля най-голямата опасност. — Лекарят си позволи да се усмихне сдържано. — Самият Коул едва ли е на същото мнение, защото за него най-трудната част тепърва предстои. Известно време всяко вдишване ще му причинява ужасни болки, а още по-лошото е, че няма да му позволим да диша дълбоко, както му се иска. Ще поема малки глътки въздух. Всъщност аспираторът ще му помага да диша. — Забелязал тревогата в незрящите очи на Клер, тонът му стана по-мек. — Но е необходимо. Без него има опасност да настъпят сериозни усложнения; затова пък временното неудобство ще помогне за по-сигурното и бързо възстановяване.

— Но ще му дадете нещо против болката, нали?

— Да. Дори вече започнахме. Изненадващо бързо излезе от упойката. Щом осъзна, че има тръбичка в гърлото, искаше да я изтръгне. Беше в съзнание, нащрек и несъмнено разбираше всичките ни обяснения. И въпреки това се опита да я махне. Упоихме го, и то дълбоко. Нямахме друг избор. Дори се наложи да вържем ръцете му. Съжалявам, но това ще продължи поне няколко дни. Повярвайте ми, абсолютно е наложително.

— Ще ни чуе ли, ако му говорим? Ще разбира ли?

— За чуване — да. За разбиране — може би. Но след няколко дни...

— Заминавам за Щатите днес. Искях просто да се сбoguвам.

— Добре. Само изчакайте няколко минути сестрите да го настанят.

— Не е необходимо да тръгваш точно днес, Клер.

— Напротив, Сара. Трябва. Преди ти се тревожеше за мен и знам защо. В хотела, а и малко след като пристигнахме тук, бях все още под влиянието на наркотиците, но въздействието им вече напълно отмина.

Сара бе наблюдавала как, докато властта на опиатите отслабва и освобождава приятелката ѝ, страхът ѝ за живота на Коул нараства главоломно. Сега тя отново бе предишната Клер — решителна, с бистър ум.

— Ясно е, че вече не си упоена. Но все пак, Клер, това не е причина да си тръгнеш.

— Не, Сара. Трябва, Наистина. Ще кажа няколко думи на Коул и ще взема такси.

— Няма просто ей така да те качим в такси за летището, Клер!

— Не, Джак, наистина...

— Изключено. Или Сара, или аз ще дойдем с теб до Харланвил.

— Трябва да останеш при Коул, Джак. Знам, че докато не дойде напълно в съзнание, няма да му кажеш нищо, но се налага да си при него. Сара пък има нужда да е при теб, а за мен е важно, действително е важно, да предприема това пътуване сама.

И може да го направи сама. Само трябва да следва дирята от снежинки, която ще я отведе при нейния стъклен глобус, пълен с любов.

— Коул, аз съм Клер, ти си в болница, но ще оздравееш. Ще се оправиш напълно. Аспираторът ти е необходим, Коул. Само за няколко

дни. Знам колко ти е неприятно, но лекарите ти дават обезболяващи, за да направят нещата по-поносими. — „Точно както Сидни ми даде опиати, за да потисне болката ми. Ала тя не намаля. Чух те да казваш, че не понасяш слепотата ми. Винаги ще чувам тези думи. Надявам се обаче в Харланвил да успея да ги позаглуша, да ги обградя с други спомени.“ — Днес си отивам вкъщи, Коул. В Харланвил. Дойдох в Лондон при теб. Имах цел и още преди да приложа плана си, я постигнах. Случи се нещо чудесно, Коул. Наистина чудесно. Не мога да ти кажа какво е, защото обещах. Дори не знам дали чуваш думите ми, дали ще ги запомниш.

„Ще ги запомниш, Коул, точно както аз ще запомня твоите, макар да бях упоена, когато ги изрече: «Съжалявам я. Но не я желая. Не мога да я пожелаая.» Въздействието на наркотика изчезва, но спомените — не.“

— Всичко ще е чудесно, Коул. Ще се убедиш. Моля те, мисли си за това през следващите няколко дни, когато заради болката в гърдите няма да можеш да говориш. Но тези дни ще отминат и те чака огромно щастие. Е, трябва да вървя вече... Довиждане, Коул.

Бяха вързали ръцете му, бяха вързали краката му — намираше се в капан; не можеше да говори; дадох му нещо, което така отпусна мускулите му, че едва помръдваше.

Но той я чу и я видя. И очите му — сивите сенки, които тя не виждаше — говореха: „Онова, което казах на Сидни, трябваше да го изрека, Клер. За да те спася. Нещо чудесно ли! Не. Особено ако си тръгнеш. Не ме оставяй, Клер. Моля те. Обичам...“

С широко отворени очи, пълни с болка, Коул я видя как си тръгва. Очите му останаха отворени дори след като тя изчезна от погледа му. И тогава целият свят на Коул Тейлър стана черен.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Свърши се, Сара.

„Да — съгласи се мислено тя. — Загадката със смъртта е разрешена; убийцата с черното сърце вече не съществува; Клер е на път към Харланвил; жестоките рани на Коул ще зараснат и макар да е още рано сутринта, в днешния студен и мрачен четвъртък в Лондон за нас всичко свърши.“

— Свърши — повтори тя. — Да. Благодаря...

— Значи можем да започнем — прекъсна я Джак. — Нали, Сара? Няма ли вече да започнем да си казваме истината един на друг? — Излъгах те, Сара. Обещах ти, че няма да те поставям под наблюдение, но го сторих. Налагаше се.

— Знам. Просто си вършеше работата, Джак. Пристигна тук, за да заловиш един убиец.

Ето, отново го обзе дивата ярост, която единствено Сара Пемброук предизвикваше у него. Джак допусна само шепот от този гняв да се прокрадне в тона му:

— Действително ли вярваш, че освен залавянето на убиеца не ме интересува нищо друго, Сара?

— Не — призна тя. — Но има и други истини, които ти не знаеш за мен.

— Сподели ги, Сара. Довери ми се.

Той трябва да ги научи, преди тази фантазия за любов да се задълбочи; преди сам да открие каква развалина е, колко разочарования предизвиква. Ако му каже, всичко ще свърши.

— Искам да прочетеш нещо. Написах писмо на Клер, но така и не го изпратих. В него всичко е обяснено. Ще ти го дам, не се притеснявам да го прочетеш... — В спалнята е. Отивам да го взема.

— Не. — Джак я хвана за ръцете и нежно я възпря. — Нека да ти кажа какво пише.

— Вече си го чел?

Всъщност питаше дали е извършил по-голямо предателство, отколкото призна; дали е влизал в апартамента ѝ, в спалнята ѝ, дали е чел писмото. Същевременно във въпроса ѝ прозвуча надежда, а не обвинение; искаше ѝ се предателството да е пълно, да е узнал всичките ѝ срамни тайни и въпреки това да продължава да я желае.

За миг Джак се изкуши да склучи сделка със съдбата: „Позволи ми да излъжа само този последен път. Позволи ми да ѝ кажа, че съм прочел писмото и знам всичко — всичко — и вече можем да започнем нашата любов.“

Не! В любовта на Сара и Джак нямаше да има повече никакви лъжи.

— Не, Сара. Не съм го чел. Ще го прочета по-късно, щом искаш. Но сега ми позволи да ти кажа какво мисля, че съдържа. Ще ме поправиш, ако греша.

— Да, Джак, ще ти кажа.

— Добре. — Като вдигна нежно ръцете ѝ, той допря устни до белезите и между две целувки прошепна: — Правила си опит за самоубийство.

— Да.

— И почти си успяла. Искала си да успееш.

— Да — потвърди го решително. Това признание трябваше да прогони и най-дръзките спомени, всякакво свидетелство за любов.

Но нито спомените, нито любовта изчезнаха.

— Кога, Сара?

— Преди единадесет години, на двадесет и трети декември, четири месеца след като ми казаха, че бебето ми е умряло.

— На двадесет и трети декември?

Сара видя как на привлекателното му лице се изписва израз на мъчителна тревога. Защо? Защото в този ден, когато направи опит за самоубийство, се навършваше една година от смъртта на Джед Тейлър ли? Защото дори при мисълта за тази дата и споменаването на лошия му баща изпитва противоречиви чувства?

— Джак? За Джед ли мислиш?

— Не! — Дори във вихъра на урагана се долавяше нежност — нежност към нея. — Мислех за теб, Сара. Така и не повярвах, че Джеси е зачената в зимен курорт. Смятах, че Саймън е бащата и че те е изнасилал. Но и тук очевидно греша. Забременяла си на двадесет и

трети декември, нали? Докато похитителите са те държали като заложница.

Това е годишнината, която го изпълва с такава ярост. Годишнината от нейното пропадане в лудостта. Пръстите на Сара отново се свиха и ноктите безмилостно се забиха в дланите ѝ. Поиска да освободи ръцете си и той ѝ позволи.

— Знаел си за отвличането?

— Поисках от Скотланд Ярд всички материали за детството ти. Трябваше да открия и най-далечната връзка с Ашли или Паулина, Сара. Краткият доклад за отвличането бе окуражителен — ти и родителите ти сте преживели премеждие, но без да ви наранят. — Джак се загледа в жената пред него: все още близо, но и толкова далеч. — Само че теб са те наранили, нали? Ужасно, кошмарно са те наранили.

„Никакви лъжи, Сара. Разкажи му колко недостойна си била да те обичат, как вечно те захвърляха. Сподели как твоите родители не изпитаха никакви угризения да те пожертват.“

— Похитителите ме искаха, а родителите ми... Въобщо не се противопоставиха... Нито с жест, нито с дума.

Сега отново беше воин. Обърна лице към наказателния взвод с достойнство, готова да посрещне куршумите.

— Сара — прошепна той. Протегнатата му ръка искаше да закриля, не да убие; да изрази обич, не да отблъсне.

Умоляваше я да преплете пръсти с неговите, да го избере — да избере него, както той я бе избрал. Но Сара стоеше със стиснати в юмруци ръце, плътно прилепени към тялото, а ноктите ѝ се забиха още по-дълбоко. „Има още, Джак. Много. Прекалено много.“

— В Скотланд Ярд разполагат ли с информация за престоя ми в психиатричната клиника?

— Не. — След миг Джак отпусна ръка. — Там ли прекара бременността си?

— Да. Но не защото бях бременна ме изпратиха там. Никой, освен мен не подозираше за състоянието ми. Държаха ме в клиниката и ме третираха като най-лудата си пациентка.

— О, Сара — тихо пророни той. — Ти не си луда. Никога не си била. Ужасно са те наранили, чувствала си се предадена. А предателството на двадесет и трети декември е само началото, нали?

Осем месеца по-късно са те уверявали, че бебето ти е мъртво, след още шест си се омъжила за човека, който е дал Джеси на други. Защо, Сара? Защо изобщо се омъжи за него?

— Бях луда, Джак. Определено. Когато повярвах, че синът ми е умрял, състоянието ми се влоши. Тогава започнах да пия; спирах само когато бях с него, на гроба му. Изпитвах нужда да съм там, да говоря с него и постепенно стигнах до решението да отида при него. Завинаги. Ала Саймън пристигна навреме, после ми предложи да се оженим; приех, защото ми обеща още деца. Но Саймън Бекуит-Джоунс не можеше да има деца. Знаел го е, сам си го е осигурил. Той не е искал дете от откачена. Искал е единствено тялото ѝ.

— Как ми се ще да бяха още живи.

Сара не гледаше към него. Стоеше вторачена в черната порцеланова лампа, без да я вижда, без почти да чува собствените си признания, които правеше в момент на лудост. Ала долови думите на Джак. Тихи, но изпълнени с ярост.

Извърна се към него.

— Какво каза, Джак?

— Че ми се ще да са още живи. Не похитителите. Родителите ти, Сара, както и Саймън. Знаеш ли защо?

Тя не разбираше странното му желание. Ала изпита страх. За себе си ли? Страх, породен от гнева му, от яростта в тъмносините очи? Не. Сара не се страхуваше за себе си, а за него.

— Не, Джак. Защо?

Устните му се свиха в болезнена усмивка. И когато заговори, тя долови скритото страдание.

— Защото с огромна наслада бих ги убил. Един по един. С голи ръце. Изглежда, наистина съм син на Джед Тейлър. Сега изпитвам същата жажда за насилие, от която Коул се страхува така дълбоко. И знаеш ли кое е най-интересното? Щях с радост да го сторя, ако бяха живи.

— О, Джак, ти не си жесток човек!

— Мисля, че съм.

— Не. Не си жесток, Джак Далтон. Просто си великолепен.

Сара се приближи към него и му подаде ръка.

Чрез постъпката си откри невероятна истина: тя има какво да даде на този великолепен мъж. Разполага със своята любов — едно

нищо неструващо, безполезно, налудничаво чувство? Да, защото съвсем не е безполезна, а могъща. Защото сега, докосвайки го с любовта си, тя видя как терзанията му изчезват. Нещо още по-голямо измести силния му гняв. Неговата любов към нея.

Сега жената сянка изпитваше необходимост да изрече на френски най-важното признание. Дали Сара успя да прогони този призрак, просъществувал тъй дълго с великолепните, но налудничави фантазии за любов?

Не. Тя просто прегърна образа.

Предпазливо, но смело — на английски — Сара попита Джак:
— Ще танцуваш ли с мен?

Танцуваха в голата и обширна дневна на апартамента ѝ. Ала стаята сега не беше гола — изпълваше я любов, искряха цветове там, където до скоро липсваха. Върху лакираната черна масичка като прекрасен букет от пастелни рози лежах албумите, оставени от Сара, когато хукна към студиото.

Звучеше и музика. Сърцата им пееха радостна любовна песен. Проблясваха фигурки от кристал, сребро и злато, наобиколили в кръг бял крилат кон, сякаш събирани там, за да станат свидетели на това тържество на съдбата и на... любовта.

„Омъжи се за мен, Сара“ — щеше да произнесе Джак, щом възвърнеше способността си да говори. Щяха да последват и други: обещание да обича тази изнасилена, но никога нелюбена жена; тази жена, която до скоро се нуждаеше от шампанско, за да приеме близостта му.

— Люби ме Джак.

Зелените ѝ очи сияеха: ясни, бистри, без следа от страх. И все пак...

— Няма защо да бързаме, Сара. Целият живот е пред нас.

— Не искаш ли да се любим?

Джак се усмихна:

— Знаеш колко го желая. Но, любов моя, доскоро изпитваше необходимост да пиеш, за да ми позволиш да те докосна. Толкова много се страхуваше.

— Това не беше пробудил се стар страх, Джак. Боях се от друго. Когато ме докосна в Париж... Никога не бях изпитвала подобно чувство, такъв копнеж, такава необходимост. Не допусках за възможно прекрасните усещания да са истински, поне за мен. И най-вече се страхувах от лудостта си. Но сега...

— Но сега, Сара Пемброук, теб те обичат, желаят и искат. Завинаги. И единствената лудост в момента е да не те любят, след като го искаш.

Тя нямаше от какво да се страхува, тази жена воин. Той я люби нежно, бавно, сякаш танцуваха любовен танц.

Останаха в прегръдките си — не преставаха да танцуват — и мислите на Сара за последен път се насочиха към жената сянка. Сега Сара и нейната сянка наистина бяха свободни. Напълно. Изцяло. Свободни и...

— Джак?

Помръдна се да вижда лицето му.

— Какво има, Сара?

— Искам да ти кажа нещо. Ти не си жесток човек, Джак Далтон. Но ти си убиец. Ти ги уби. Родителите ми и Саймън Бекуит-Джоунс. Те още живееха, сега обаче моите призраци изчезнаха.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Четвъртък премина като пухкав облак от любов и сбогувания. Любов към Джак, раздяла с Клер и сбогуване с убиеца с черното сърце.

Сега, петък, Сара седеше в кабинета си в телевизионната компания. Прекият телефон вече звънеше. Вероятно Тимоти щеше да настоява да си почине поне ден, преди да се върне на работа. Или Джак. Джак, който я обича, независимо от неговите грижи. Джак, на когото липсва, както той ѝ липсва, защото дори и час раздяла ѝ се струва цяла вечност.

— Не бях сигурен дали ще бъдеш на работа днес.

— Лукас?

— Сега разбирам защо настоя да изчакаме до деня на Свети Валентин.

— Какво разбираш?

— Не си ли видяла сутрешните вестници?

Не. Не бе изненадващо, че през деня, който тя прекара в любов и сбогувания, журналистите се бяха потрудили да разкрият зловещите подробности около престъпленията на Сидни Куин.

— Джеси винаги е била в безопасност, Лукас. Никой не ни проследи с Джак до Корнуол. Погрижихме се.

— Знам, Сара. И Ема го знае. Но сега всичко приключи, а Джеси е още във ваканция. Чудим се дали да не ѝ кажем.

— Днес?

Да, днес. Още сутринта. Съвсем скоро. Ръката на Сара остана върху слушалката дълго след като свърши разговора с Лукас; не желаше да прекъсне връзката с Корнуол, с Джесика, с любовта. Невидимата връзка ще стане още по-здрава, когато чрез същата тази слушалка се обади на Джак, за да му съобщи думите на Лукас. Съвсем скоро ще го направи.

Дали наистина ще го стори? Готова ли е да сподели с Джак надеждите си, грижите си, и то в деня, когато и неговите са така

големи? Днес поне има надежда. Вчера, през пълния с любов ден, имаше и мъчителна тревога.

Само минути след като Клер нашепна на Коул „довиждане“, Джак застана до леглото на брат си. Искаше да се увери дали е безопасно да го остави сам, докато откара Клер до „Хийтроу“. Коул лежеше със затворени очи, а въздухът се процеждаше в гърдите му през пластмасовата тръбичка — бавните, но ритмични сигнали на апарата свидетелстваха, че сърцето му не престава да бие.

Продължаваше да е в същото състояние и когато се върнаха от летището. Но дали Коул беше спокоен? Или само създаваше това впечатление — като опитомена пантера — готов да се подчини не на медикаментите, а на... смъртта?

Дори да е смятал доброволно да се предаде в ръцете на смъртта, безропотно приемайки съдбата си, то до пладне пантерата промени решението си. Сега вече водеше яростна битка, независимо от постоянно увеличаваните дози лекарства и опиати. Джак и Сара стояха там, до леглото му, безпомощни свидетели на разрушителните терзания.

Коул беше като див звяр, при това сляп. Сивите му очи, потъмнели от гняв, макар и широко отворени, не виждаха. Оставаше сляп за напрегнатите им лица и глух за настойчивите им молби.

Най-сетне нощта се спусна над Лондон и очите на Коул се спряха на Джак с търсец и същевременно умоляващ поглед. Точно както при срещата във фойето на хотел „Дрейк“ мълчаливо принуди брат си да погледне към ръката му. През онази нощ искаше Джак да види дясната му ръка. Тази вечер се отнасяше за лявата — онази, която с такива мъки приучи да прави всичко, включително и да пише.

Именно това искаше той сега, а желанието изискваше поне частично освобождаване от оковите, приковали пантерата. Лекарите се съгласиха — трябваше да открият начин за контакт с пациента си, който се самоубиваше.

„Помогни ми, Джак — написа Коул. — Мога да дишам без тръбичката. Ще успея. Кажи им да ме оставят да опитам. Моля те.“

В името на съгласието, само и само да покажат на пациента си колко е немощен още, колко е далеч от възможността да диша сам,

лекарите се съгласиха да опитат. Тръбичката остана в гърлото му, но бе временно отделена от аспиратора. Коул се справи.

С посредничеството на Джак обаче най-после постигнаха компромис. Няма да му дават повече опиати, а на сутринта, вече без тяхното въздействие, ще опита да диша самостоятелно отново. Именно тогава ще се убеди какво е това течен огън; лекарите ще преценят силата на мускулите и на волята му. Ако се окаже безопасно и Коул продължава да настоява, през деня ще махнат тръбичката.

Джак и Сара напуснаха болницата в полунощ — оставиха Коул видимо успокоен.

Това не бе нощ, в която Джак да прави любов, да се чувства свободен, след като брат му е така окован. А дали бе нощ за сън, за споделяне на това тъй интимно действие? Джак го искаше за нея.

Но Сара не заспа. „Обичам този мъж — повтаряше си тя, преживявайки тревогата му. — Този прекрасен мъж. И имам какво да му дам.“

Пресегна се и хвана ръката му — прекараха нощта, разговаряйки в тъмнината.

Две нощи без сън, но пълни с безкрайно доверие, с любов.

Сега Джак се намираще в болницата — щеше да наблюдава „експеримента“, изваждането на тръбичката. Изпитваше несравнимо по-голяма увереност от лекарите на Коул, че той ще се справи. А после, ако моментът е подходящ, Джак ще покаже на Коул колета от Денвър и...

Сара се колебаеше дали да се свърже с Джак сега и да му довери, че и за нея денят е изпълнен с рискове и разкрития. Днес, когато той е обзет от тревоги, но е изпълнен и с надежди, редно ли е тя да го занимава със своите?

Да. Защото помежду им се възцари огромно доверие и... любов.

— Не! — викът ѝ отекна отчаяно, като вика на майка ѝ преди единадесет и години половина, когато съобщиха на Сара, че безценното ѝ бебе е мъртво. — Ти си моята майка! Нали? Не желая тя да ми е майка. Значи вие не ме искате. Татко знае истината откакто съм се родила, а сега, когато и ти си научила...

— О, скъпа моя! — прошепна отчаяно Ема. — Ти си моя дъщеря, Джеси. Моето бебе, моето чудо. Обичам те от цялото си сърце. Знаеш го.

— Не, не го знам! Ако ме обичаше, нямаше да ми го кажеш. Татко не е искал да го знам. Затова са се карали със Сара на скалата. Той не желае да си отида. Но ти искаш!

— Престани, Джесика. — За пръв път момичето чуваше баща си да му говори с толкова остър тон. — Извинявай, ако ти изглеждам груб, Джеси, но, моля те, не се дръж така с мама. Знаеш ли колко те обича? И колко е храбра? Рисува да загуби най-обичаното нещо на този свят — теб, Джеси — само защото прецени, че да знаеш е честно, правилно и справедливо.

— Да ме загубите? — Премести поглед от бащата, в чиято обич не се съмняваше, към майката, към която прояви недоверие. И видя толкова болка. — О, мамо! Никога няма да те напусна.

В следващия миг се хвърли в обятията на Ема.

— Толкова съжалявам, моя Джеси, моя безценна любов. Сгреших.

Джеси се отдръпна, колкото да види насълзените очи на майка си.

— Не, мамо, не си сгрешила. Честно, правилно и справедливо е да знам. Но...

— Но какво? — попита тя, загледана в прекрасното лице на дъщеря си. — Какво, скъпа моя?

— Защо не си представим, че това никога не се е случило? Не може ли всичко да е както досега?

— Разбира се — увери я Ема, въпреки че знаеше колко е безсмислена тази надежда. — Само ти, аз и татко. Завинаги.

Тогавя Джеси погледна към баща си. Прочете същото обещание в тъмнозелените му очи и попита:

— Ще съобщим ли на Сара, татко? Сега? Просто ще ѝ кажем...
— Образът на Сара изплува в съзнанието ѝ, но тя бързо го прогони. — Просто ще ѝ кажем, че се чувстваме прекрасно както сме си. Моля ви.

Откри я на покрива, нейното тайно убежище в сградата на телевизионната компания. Не стоеше там, откъдето обичаше да

наблюдава Темза и Уестминстърското абатство. Беше се изправила близо до ръба, с лице към вятъра и... Корнуол.

Косите ѝ се изплъзваха от шала; черната коприна се стелеше около лицето ѝ. Приближавайки се към нея, му се стори, че тялото ѝ се отмества по-далеч от него, към брулените от ветровете брегове на Корнуол. И ако тя реши, още преди да стигне до нея, Сара може да направи онази една-единствена крачка към дъщеря си — и към вечността, която примахва четиридесет етажа по-надолу.

— Сара!

— Джак? — Тя долови страх, който спря ударите на сърцето ѝ, и се втурна да го посрещне; вятърът пресуши сълзите ѝ. — О, Джак, да не се е случило нещо с Коул.

— Не, не. Коул е добре.

— Тогава какво има, Джак? Изглеждаш така разтревожен.

— Тревожа се за теб.

За нас. Сара прозря истината, изписана в тъмносините му очи. Джак очевидно е разбрал за разговора ѝ с Лукас и е решил, че не е готова да сподели мъката си с него. Ала това не отговаряше на истината.

— Позвъних ти — прошепна тя. — Телефонистката каза, че си в стаята на Коул заедно с лекарите. Помолих я да не те безпокои. Не исках да ти съобщава, че съм се обаждала!

— Но тя все пак ми съобщи.

— Така ли?

— Да. Позвъних в кабинета ти, а Франсис ми каза колко си разстроена. Пак си говорила с Лукас, нали? След като е казал на Джеси за теб?

— Да.

— Не е губил време. — Гласът му прозвуча сърдито; сърдеше се и на Лукас, и на себе си. Той трябваше да позвъни на Лукас и да разбере какво става: ако новините от пансиона „Хайъсинт“ са, че дъщеря ѝ я отхвърля, искаше първо той да го научи от Лукас, за да е при Сара, а не тя да се втурне сама тук, на това тъй опасно място.

— Този разговор не беше никак приятен за Лукас. Той не споделяше, дори се съпротивляваше на идеята Джеси да научи. Но след като го решихме така, искаше всичко да протече добре — за Джеси, за Ема и дори за мен. Очевидно не е протекло добре. Но Лукас

не спомена никакви подробности. Тонът му бе извинителен и внимателен, даже предположи, че след време...

— Готова ли си да изчакаш това време, Сара?

— Не. Искам да кажа, това е едно бъдеще, което може никога да не настъпи... — Тя млъкна неочаквано.

Очите му изглеждаха така тъжни, безжизнени, сякаш го преследваше призрак от миналото. Дори не гледаха към нея, а към мястото, където стоеше преди малко, близо до ръба на сградата. И най-после проумя.

Вчера, докато се любеха, Джак Далтон умъртви злорадите духове на родителите ѝ и на Саймън Бекуит-Джоунс. Но продължаваше да съществува другият призрак и само от нея зависеше да го умъртви. Призракът на нейната лудост, подтикнал я да среже вените си, когато реши, че детето ѝ е изгубено завинаги.

Наистина ли бе умъртвен този дявол на отчаянието?

Да. Сара го знаеше със сигурност. И сега докосна ледената буза на обичания мъж, обгърна лицето му с длани, които носеха белезите за някогашната ѝ отчаяна лудост пред гроба.

— О, Джак — прошепна тя. — Това, което се случи, ме натъжи ужасно. Знаеш какви надежди таях. Но не се готвех да скоча. Дори не ми е хрумвала подобна мисъл. Никога повече не би ми хрумнала.

Призракът на нейната лудост бе мъртъв.

Ценното гърло на световноизвестния певец на любовни песни не направи спазъм, когато изтеглиха пластмасовата тръбичка. Коул дори не се изкашля.

Проговори, както поискаха лекарите, а щом си тръгнаха, продължи да говори на Джак с дрезгав шепот, изпълнен със страх.

— Да не се е случило нещо с Клер?

— Не. Добре е. Обади се снощи от Ню Орлийнс.

— От Ню Орлийнс, а не от Харланвил?

— Решила да пренощува в Ню Орлийнс. При някаква приятелка, с Милисънт. Днес ще се върнат в Харланвил.

Вероятно мислите на Коул щяха да се върнат към Клер — доволен, че тя е в безопасност, и безкрайно тъжен, че си замина. Коул добре познаваше тази тъга. Но Джак Далтон седеше до леглото му,

както впрочем и през по-голямата част на вчерашния ден; изразът на лицето му не беше непознат за Коул. Джак сякаш изпитваше нужда да получи нещо от него; този мъж го гледаше съсредоточено и очевидно абсолютно вярваше, че той има някакви отговори за него.

Отговори? На какво?

— Защо си тук, Джак?

— Заради това — отвърна той тихо и му подаде пакета, който родителите му така спешно изпратиха от Денвър.

Ръцете на Коул докоснаха старото юрганче. Видя му се по-малко, отколкото го помнеше — колкото да обвие едно пребито момченце, едно любимо братче, за да го предпази от ледената декемврийска нощ и да скрие насиненото лице от любопитни погледи.

Коул учудено погледна силния мъж пред себе си.

— Ти си...

— Твоят брат, Коул. Момченцето, което спаси.

Огромно щастие, обеща Клер. Обещание, което изглеждаше така невъзможно, както и тяхната любов. Но Клер, която вярваше във всички мечти, се оказа права.

— Ти ме спаси, Коул — обади се Джак нежно. Изгаряше от нетърпение да изрече думите, които искаше да сподели от години. — Имах щастливо детство, пълно с любов.

Коул кимна. Не можеше да отрони дори звук. Още не.

— Говорехме си на френски, нали?

— Да — намери сили да изрече Коул. Гласът му бе пълен с горчивина. — Учех те да говориш на френски. Това беше нашият таен език. Ти беше страшно умен. Знаеше, че в никакъв случай не бива да говориш на френски пред баща ни. Но онази вечер не знаеше, че си е вкъщи. И аз не знаех. Затова те удари, Джак. Аз съм виновен. Предизвиках го, защото те учех на френски против волята му, но той се нахвърли върху теб. За да накаже мен.

— Нямах никаква вина — възрази Джак. — Ти ме спаси.

Той не помнеше онази декемврийска нощ, нямаше спомен за кошмара, когато юмрукът на баща му се е стоварил върху главата му. Смяташе, че през периода, когато е отказвал да говори, весело си е повтарял единствената дума: „Жак, Жак, Жак“.

Ала не отговаряше на истината. Той всъщност е нашепвал забранената дума — помнел я е със страх, но същевременно му е било

необходимо да я произнася на глас като тъничка нишка, свързваща го с тайната приспивна песен, пята от любимия брат.

През целия му живот френският бе за него език на любовта. И сега той докосна брата, който го научи на този език, даде му този дар. А и толкова още.

Докосна недъгавата ръка на Коул. Ръката, наранена от баща им, но някога така силна; ръката, която водеше малкото братче на вълшебни пътешествия през гората край реката и така нежно го събуди през нощта на тяхното сбогуване... ръката, докоснала бузата на малкия брат, когато бе изпитал непреодолима необходимост да го стори за сетен път, за да получи кураж и сила.

И сега, чрез ръката на брат си, Коул отново усети сила. Сила, че безнадеждно наранената му ръка сякаш зараства, че раните в душата му зарастват.

Сега Джак произнесе онези същите думи, последните думи, които Коул му прошепна през лунната декемврийска нощ — *Je t'aime, Je t'aime*. И Коул Тейлър почувства, че почти е стигнал у дома.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В пансиона „Хайъсинт“ този ден не беше обикновен. И как можеше да бъде? Един ден, изпълнен с любов, с щастие, че тримата са заедно през цялото време. Отидоха до ателието да погалят Пеги; но Лукас не посегна към длетата. Този ден посвети талантливите си ръце на дъщеря си и на съпругата си.

Обсъждаха как ще отидат до пързалката, за да видят най-новата фигура, която Джеси е научила; ала подобна раздяла — тя на леда, а те на пейките — им се стори непоносима. Играха домино пред запалената камина, където огънят сякаш бърбеше, и самите те бърбеха; Лукас сподели с „момичетата“ намерението си да ги заведе в Италия през пролетта.

А когато Джеси се замисляше? Когато внезапно върху лицето ѝ се изписваше удивление и тя изглеждаше сякаш се е загубила? Ръцете им я обгръщаха ѝ образуваха пълен с обич кръг.

След вечеря седнаха в гостната и приказваха за гондолите на Венеция. Беше ли включен телевизорът, както обикновено? Така че Сара Пемброук да им съобщи новините от света, както бе правила като най-желана гостенка през последните две седмици? Не, не беше включен.

Докато Джеси не го включи.

А четири часа по-късно Ема и Лукас, застанали на прага на спалнята ѝ, чуха гласа на Джеси от тъмнината:

— Изглеждаше толкова тъжна. Не искам да е тъжна.

— Сара? Ема се обажда. В хотел „Дрейк“ сме. Джеси иска да те види. Искаше още снощи да тръгнем, но все пак изчакахме утрото.

„И — помисли си Сара — не ми позвънихте предварително... защото някъде между омагьосаните земи на крал Артур и окъпаните в дъжд улици на Лондон прекрасната Джеси можеше да промени решението си.“

Но Джесика Кейн не бе променила решението си и след по-малко от час двете със Сара вървяха една към друга в градината на хотела. Миг след като се поздравиха, обзети от надежда и някак стеснително, двете се разхождаха сред гардениите и палмите, вглеждаха се в лъскавите нефритени камъни под краката си.

— Не исках да си тъжна.

— Много мило от твоя страна, Джеси. Но моля те, не се безпокой за мен. Най-важното е ти да не си тъжна.

— Не съм.

— Радвам се.

По краткия път от апартамента си до хотела Сара изрепетира хиляди неща, които ще каже. Колко много ще я обича, беше я обичала и я обича, но и колко щастлива е Джеси, че има такива родители. И ако дъщеря ѝ желае да я вижда само веднъж годишно или дори само да ѝ пише, това ще е чудесно.

Думите ѝ бяха прекалено нахални. Сара го знаеше. Защото какво ще стане, ако Джеси не поиска нищо? Освен това още щом си казаха „здравей“, усети, че и момичето е репетирало доста.

А единствено думите и желанията на Джеси имаха значение. Дори да е дошла да ѝ каже „сбогом“.

Нейната прекрасна дъщеря ѝ каза да не е тъжна. Великолепен подарък наистина. Но докато се разхождаха из градината, сякаш имаше и още, което Джеси се готвеше да изрече.

Сара изчакваше, а сърцето ѝ биеше лудо от надежда и страх, но същевременно изпитваше блаженство да е тук в уханната градина с дъщеря си.

— Няма да ходиш пак там, където се води война, нали?

Тя се усмихна. Цялото ѝ същество сияеше.

— Не, няма. Джак вече ми забрани. Не че искам да отида, разбира се.

— Ти и Джак...

— Ще се оженим, Джеси.

— О, чудесно. Харесвам Джак — заяви категорично. После любопитства: — Кога?

— Мислихме си — в деня на Свети Валентин.

В този момент Джесика спря, насочи синьо-зелените си очи към Сара и със сериозен, но искрен тон подхвана:

— Чудех се...

Не довърши, а свъси вежди.

„Какво се чудиш, любов моя? Дали с Джак възнамеряваме да имаме деца? Да, възнамеряваме, но ако това те натъжава, ще изчакаме, докато поотраснеш.“

— Какво се чудиш, Джеси?

— Ами мама прави... — Сепна се. — Искях да кажа...

— Искаш да кажеш „мама“ — увери я Сара нежно. — Всичко е наред, Джеси. За теб тя е „мама“, а аз — Сара. Съгласна ли си?

— Да.

— Кажи ми сега какво прави.

— Сватбени торти. Изумителни торти. А пансионът е много красиво място да се ожени човек, макар че на четирнадесети февруари церемонията трябва да е вътре и цветята няма да са разцъфнали. Но... О, не. Ти плачеш!

Деликатните пръсти, които вчера докосваха мокрите страни на майка ѝ, сега докоснаха тези сълзи; топлите капки, които се лееха от очите на другата ѝ майка.

— Не съм тъжна, Джеси. Напротив. Никога не съм била толкова щастлива.

Пантерата излетя от Англия в полунощ. Самотно пътуване, но осъществено с чужда помощ. Въпреки обичта и логиката, с които по-малкият му брат се опита да го убеди да изчака да се възстанови поне още малко, той не успя и затова се превърна в негов съучастник. Именно Джак убеди лекарите колко необходимо е това пътуване, за да оцелее Коул, дори те да не го препоръчват, дори да се окаже опасно.

Тимоти предостави самолета си. Така, уединен, към полунощ Коул остави светлините на Лондон зад гърба си.

Откри я на зазоряване в гората им край реката. Водите бяха неподвижни като стъкло и отразяваха мъха по брега и снежнобелите птици, кръжащи във въздуха.

Неговият ангел пееше, както бе пял през онзи, отдавнашен ден, когато го видя за пръв път.

— Опияняващ, Висш, о, как неимоверно името ти, днес звучи...

— Спаси ти окаяник като мен — довърши той.

Клер се извърна към него със сияещи сини очи.

— И някога не знаех пътя, но сега го знам...

— Коул — прошепна тя. — Какво правиш тук?

„Дойдох да видя един ангел. И го виждам. Но независимо от сияйните му сини очи той ми изглежда разтревожен.“

— Трябваше да се оженим в Монте Карло, Клер, преди да се любим. Дадох си това обещание за нас двамата преди много години. Обещание, което трябваше да изпълня.

Гласът му сгръваше хладния утринен въздух с топлината на любовта. Тогава защо сърцето ѝ не се изпълни с радост? Защо е така странно неподвижно?

— Говорил си с доктор Габриел, нали?

Коул свъси вежди. Тя знаеше, че го е направил, но не знаеше истинската причина за това. И сега сериозното ѝ, тъжно изражение подсказва, че сигурно помни думите, лъжите, които изрече пред Сидни. Тогава защо изобщо го пита дали е говорил с доктор Анджелика Габриел?

— Да. Мислех, че знаеш. Разговарях с нея, щом се върнахме от Монте Карло.

— Но оттогава не си ѝ се обаждал? Не и след като ме прегледа в петък?

— Не.

— Не?

„Тогава защо си тук?“

— Доктор Габриел каза ли ти какво обсъждахме, Клер?

— Не, но аз знам какво, Коул.

„Недъгът ми, неприемливата ми слепота, която е малко прекалена за твоя вкус.“

Имаше толкова болка в прекрасните незрящи очи... болка, толкова огромна, че дори златните искрици, които идваха от слънцето, не сияеха в момента.

Бавно, но настойчиво Коул заговори на дръзките, но избеляващи златисти сияния:

— Не, Клер, не знаеш, щом доктор Габриел не ти е казала. Обадох ѝ се да се посъветвам за една операция: да трансплантира

моите очи на теб. Очите ми бяха готови, Клер. Те щяха да виждат и твоето сърце да ги води. А и аз бях решил да го направя. Но в замяна щях да те помоля за една огромна услуга. Щях да те помоля ти да ме водиш в моята тъмнина. Завинаги. И сега те моля за същото. Ще се омъжиш ли за мен, Клер? Обичам те. Винаги съм те обичал.

Не знаеше, а гласът му — така нежен и пресипнал — съвършено ясно говореше за любовта и копнежа му.

Тогава през осеяния с клони мъхест килим Клер тръгна към него. Едно пътешествие сред сенки, а не сред тъмнина. И според доктор Габриел един ден тя щеше напълно да се освободи от неясните образи.

Възстановяването на зрението ѝ е започнало много преди коледното завръщане на Коул в Харланвил. Но до онази снежна нощ, когато бе с него, тя не бе забелязала проблясващите цветни петънца — признак за оздравяването ѝ.

Дали изобщо някога щеше да забележи, ако той не се бе появил? Или без него светът ѝ завинаги щеше да остане тъмен?

Сега стоеше пред него и погледна нагоре към любимото лице, което един ден щеше да види съвършено ясно.

— Да, Коул, ще се омъжа за теб. И аз те обичам. Винаги съм те обичала...

Клер не се съмняваше, че видя очите му в този момент; сребристите очи бяха пълни с радостни сълзи. А може би не ги беше видяла?

Но Клер Чембърлейн Тейлър щеше да види такива сълзи на радост в очите на своята Пантера, и то съвсем ясно, шестнадесет месеца по-късно, когато Коул пое в ръцете си Огъста, тяхното момиченце с канеленокафяви коси, тяхната безценна малка Огъс.

Ала сега в обятията на Коул бе Клер; тя се сгуши в убежището на неговата топлина и любов и докато се вслушваха в шумовете край реката, сърцата им довършиха своя дует — думите, които представляваха истината ѝ за двамата.

Бях сляп, но сега прозрях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.